

Form 13.

PANJAB
UNIVERSITY
LIBRARY

Class No.....

Author No.....

Panj. Ms.

181.4

G 298

418-MS.

ਗੀਤਾ, ਸ਼੍ਰੀ ਮਦ ਭਾਗਵਦ
੨੫੭ ਪੜੇ ॥ ਲੰ. ਭੰ. ੯ ਪੰ. ੫੦੫੦

੨੦੮੦

6

418-MS

੨

ਅਰਥਾਤ ਰਤੁਆਰੇ ਦੇ ਕਰਮਾਦਿਖਾਈ ਦੇ ਤੇ
ਜੇ ਜੀਅ ਸ੍ਰਿਗਛਾਲਾ ਚੰਦੇ ਅੰਗਾ ਬਿਖੇ ਬਿਭੂ
ਤਿਅਰਗਲੇ ਮੇ ਸਰਪਧਾਏ ਜੇ ਦੇ ਜੇ ਜੀਅ
ਰਮੰ ਰੀਆ ਕੀ ਮਾਲਾ ਪਹਰੇ ਜੇ ਦੇ। ਇਨਿ ਮੇਤ
ਕੋਈ ਕਰਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਾ ਹੀ ਜੀ। ਤੁਮ ਮੇ ਨੇ ਦੇ ਹਿ
ਗਯਾਨ ਸੁਣਾਵੇ ਜੀ। ਜੀ ਸਿਰਿ ਗਯਾਨ ਕਰਤੁ ਮ
ਅੰਤ ਹਿ ਕਰਨ ਮੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਜੀ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾ
ਦੇ ਉਜੀ ਕਹਤ ਭਏ। ਸ੍ਰੀ ਮਹਾ ਦੇ ਵੇ ਵਾਹਾ
ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾ ਦੇ ਉਜੀ ਕਹਿ ਆਏ ਪਾਰਬਤੀ

ਤੁਸੁਣਾਜਿਸਿਰਿਯਾਨਕਰਮੇਅੰਤਹਿਕਰਨਮੇ
ਪਾਵਿਤ੍ਰਾਸੋਰਿਯਾਨਸੁਣਾਜਿਸਿਰਿਯਾਨ
ਕਰਮੇਨਉਥਾਪਰਕੇਕਰਮਾਥਿਆਪਦੇਨਾਹੀ
ਸੇਵੁਗੀਤਾਰਯਾਨਚੋਤਿਸਕਾਮੇਰਿਦੇ
ਥਿਖੈਥਿਆਨਕਰਚੋਤਿਸਿਗੀਤਾਕੇਰਿਯਾਨ
ਕਰਮੇਨੋਕੋਈਥਾਪਰਕਾਕਰਮਾਥਿਆਪਦਾ
ਨਾਹੀਤਾਂਗਉਗਪਾਰਥਤੀਕਹਿਆਗਉਗ
ਪਾਰਥਤੀਵਾਚਾਤਾਂਪਾਰਥਤੀਕਹਿਆਏਸੀ
ਮਹਾਦੇਵਜੀਜੇਗੀਤਾਰਿਯਾਨਮੇਸਾਹੇਜੀਅਜੇ

ਜੀਸਿਰਿਜਾਨਕੀਤੁਆਮੇਸੀਉਸਤਤਕਰਦੇਹੋ ३
ਜੀਅਤਿਸਿਰਿਜਾਨਕਉਸੁਣਕਰਕਈਅਗੋ
ਗੀਕ੍ਰਿਤਾਰਥਭਾਇਆਹੋਜੀਅਤਾਸ੍ਰੀਮਹਾਦੇ
ਵਜੀਕਹਿਆਏਪਾਰਥਤੀਤਿਸਿਰਿਜਾਨਕ
ਸਨਕਰਥਹੁਤੁਜੀਉਕ੍ਰਿਤਾਰਥਭਾਇਹੋਅਮੇ
ਤੁਮਸਿਉਇਕੁਪੁਗਤਨਕਥਾਕਹੋਹੋਤੁਸਰਵ
ਨਕਰਾਸ੍ਰੀਮਹਾਦੇਵਵਾਚਾਪਤਾਇਖੰਡਥਿ
ਖੰਡੇਸੇਖਨਾਗਕੇਸੀਸਪਰਸ੍ਰੀਨਾਗਾਇਣਜੀਨੇ
ਤੁਮਦਕਰਾਮਨੰਦਮੇਮਗਨਭਾਇਥੋਅਰਸ੍ਰੀ

ਲਛਮੀਜੀਚਰਨਝਸਦੀਥੀ।ਤਹਾਇਕਸ
ਮੇਥਿਖੇਸੀਲਛਮੀਜੀਪੁਛਿਆਏਸੀਨਰ
ਇਲਜੀਤੁਮਚਉਦਹਲੋਕਕੇਈਸਰਹੋਜੀ
ਗਕਿਆਤੁਮਕਉਭੀਨੀਦਾਥਿਆਪੀਹੋਜੀ।
ਨੀਦਿਅਰਆਲਸਿਤਿਨਕੀਥਿਆਪਦਾਹੋ
ਜੀਜੋਜੀਉਤਾਮਸੀਹੋਜੀ।ਅਰਜੀਤੁਮਤਾ
ਤਿਨਗੁਣਾਤੇਰਹਤਹੋਜੀ।ਤੁਮਤਾਸੀਨਰਾਇ
ਲਪੁਕੁਹੋਜੀ।ਥਾਸਦੇਵਹੋਜੀ।ਤੁਮਜੋਨੇੜ
ਸੁੰਦਰਹੋਹੋਜੀਏਹਿਤਾਮੇਨਥਰਾਮਸੁਚਰ

ਜਸਾਲਾਗੋਰੇ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਨਾਗਾਇਕੇ ਵਾਚਾ ਸੁ
ਫੁਲਛਮੀ ਮੇ ਨੀਦ ਮਰਾਮਾਲ ਸਨਾਹੀ ਬਿ
ਆਪਦਾ ਘਾਟਿ ਕਸਬ ਦਰੂਪੀ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ
ਗੀਤਾ ਹੋ ਗਤਿ ਸਿਮੇ ਜੋਗਿ ਜਾਨ ਹੋ ਤਿ ਸਿਰਿ ਜਾ
ਨਕਰ ਮੇ ਅਨੰਦ ਬਿਖੇ ਮਗਨ ਰਹਦਾ ਹਾਮ
ਬਵੁ ਕੋ ਸਾਗਿ ਜਾਨ ਹੋ ਗਤਿ ਸਿਰਿ ਜਾਨ ਕੇ ਉਪ
ਜੋ ਤੇਏ ਹਿ ਜੀਉ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਮੇ ਰਹਤਾ ਹੋ ॥
ਕੋਈ ਕਲੇਸ ਦੁਖੁ ਇਸਿ ਜੀਉ ਕਉ ਬਿਆ
ਪਨਾਹੀ ਸਕਤਾ ਜੇ ਸੇਚ ਉਥੀ ਅਉਤਾਰ ਮੇ

ਰੇਅਕਾਸਿ ਰੂਪ ਹੋਤਿ ਉਦੇਹਿ ਗੀਤਾ ਸਥਾਵਿਰੁ
 ਪਾਅਉਤਾਰਹੋਤਿ ਸਿਰੀਤਾ ਮੇਮੇਰੋ ਅੰਗ
 ਹੋਤਿ ਪੰਚਾਇਆ ਉਮੇਰਾ ਮੁਖ ਹੋਤਿ ਪੰਚਾਇਆ
 ਉਮੇਰੀਆ ਰੂਪ ਹੋਤਿ ਜਲਮਾਇਆ ਉਮੇਰਾ ਉ
 ਦਰਹੋਤਿ ਸਤਾਰਮਾਇਆ ਉਮੇਰੀਆ ਜੰਘਾ ਹੋ
 ਤਿਅਠਾਰਮਾਇਆ ਉਮੇਰੇ ਚਰਨ ਹੋਤਿ ਅਰਗੀ
 ਤਕੇ ਜੋ ਸਲਕੇ ਹੋਤਿ ਮੇਰੀਆ ਨਾਵੀਆ ਹੋਤਿ
 ਹੁੜਕੇ ਦੇਹੋਤਿ ਅਰਗੀ ਤਕੇ ਜੋ ਅਛਰੇ ਹੋਤਿ
 ਰੇਰੇ ਮੇਰੀਆ ਮੇਸੀਜੇ ਹੋਤਿ ਮੇਰੀ ਸਥਾਵਰੁ ਪੀਰੀਤ

ਤਿਸਕਾਅਰਥਮੇਰਿਏਬਿਖੇਬਿਚਾਰਿਯੋਤਾ 4
ਮੇਥਹੁਤਾਮਨੰਦਬਿਖੇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁੰਦਾਹਾਂਏ
ਲਛਮੀਤ੍ਰਿਕਿਆਜਾਂਦਦੀਹੋਤ੍ਰਿਕਹਦੀਹੋ
ਵੈਗੀਮੇਚਰੰਨਮਲਦੀਹਾਂਗਤਿਸਿੰਕਰਸ੍ਰੀਨਾ
ਗਾਇਲਜੀਕੋਅਨੰਦਪ੍ਰਾਪਤਹੁੰਦਾਹੋਏਲ
ਛਮੀਜੋਅਨੰਦਬਿਖੇਮਗਨਹਾਂਸੋਗੀਤਾਕੇ
ਬਿਜਾਨਕਰਮੇਅਨੰਦਬਿਖੇਮਗਨਹੋਤਾਸ੍ਰੀ
ਲਛਮੀਜੀਕਹਿਮਾਏਸ੍ਰੀਨਗਾਇਲਜੀਜੋ
ਮੇਸਾਸ੍ਰੀਗੀਤਾਜੀਬਿਜਾਨਹੋਗਤਿਸਕੋਸੁਨਕ

ਰਕੇਈਜੀਉਆਗੈਭੀਕ੍ਰਿਤਾਰਥਭੁਇਆਹੋਜੀ॥
ਸੋਥਿਤਤਤੁਮੁਸੁਕੋਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੈਸੁਨਾਵੇਜੀ॥
ਤਾਸੀਨਾਗਾਇਲਜੀਕਰਿਆਏਲਛਮੀਗੀਤ॥
ਕਾਰਿਆਨਸੁਨਕਰਬਹੁਤੁਜੀਉਕ੍ਰਿਤਾਰਥਭੁਏ
ਹੋਸੋਮੈਕਹਦਾਹਾਤਿਸੁਵਨਕਰਾਸੀਭਗਵ॥
ਨੇਵਾਚਾਏਲਛਮੀਗੀਤਕੋਪਹਲੇਪਿਆਇ
ਕਾਮਹਾਤਮਮੇਧਿਆਉਕੋਪਿਛੋਕਹੋਗਾ॥ਆ
ਗੈਗੀਤਕੋਸਲੋਕਕਹੀਮੇਰੇ॥ ਸੋਲੋਕਾਸਰ
ਬਸਾਸੜਮਾਇਓਗੀਤਾਸਰਬਦੇਵਮਾਇਓਹ

ਗੀ। ਸਰਬਤੀਰਥਮਾਇਓਰੀਗਾਸਰਬਧਰਮਦ ੬
ਇਆਪਰੋ॥੧॥ ਅਨੇਜਾਨਤਪਾਪੁਖੀਨੰਦੇਹੀਜਾ
ਨਤਮਾਪਦਾ। ਗੀਤਾ। ਮਰਥਕ੍ਰਿਸ਼ਨਜਾਨਤਮਾਤਾ
ਜਾਨੈਸੋਧਿਤਾ॥੨॥ ਵੇਦੇਲੋਚਨਸਰਬਾਨਾਮੰਦਿ
ਇਆਡਿਲੋਚਨੀ। ਸਪਤਲੋਚਨਧਰਮਾਨਾਮੰ
ਗੀਆਨੀ। ਮਨੰਤਲੋਚਨਤਿ॥੩॥ ਸ੍ਰੀਓਨਮੋਰੁ
ਗਵਾਨੇਬਾਸਦੇਵਾ। ਨਮੋਕ੍ਰਿਸ਼ਨਬਾਸਦੇਵਾ॥ ਓ
ਸਿਭੁਰਾ। ਮਾਇਪੁਰਖਾ। ਮਖਰਪੁਰਖਾ। ਮਲੋ
ਖਪੁਰਖਾ। ਜਗਤੁਬੰਦੂ। ਜੋਤੀਸਰੂਪਾ। ਜੀਅਕੇ

ਜਾਨਣਹਾਰਾਹਰਿਜਸਚਾਰਣਮਾਇਮਾਦਾਸਪ੍ਰ
ਭੁਕੇਦੁਆਰਿਯੋਅਰਜਨਕੇਦੀਆਰੀਤਾਰਿਯਨਉ
ਦਾਰਿਯੁਭਾਭਿਮਾਮੇਭਿਯਿਮਾਮਿਲੇਭੇਭੁਜਨਭਗ
ਵੰਤਾਕਿਸੋਰਦਾਸਜਾਚੇਪ੍ਰਭੁਭਗਵਤਗੀਤਾਰਿ
ਆਨਾਜਿਹਸਮੇਪਹਿਚਾਨਿਆਪੂਰਨਬ੍ਰਹਮ
ਪਾਰਾਕ੍ਰਿਸ਼ਨਦਸਿਜਾਚੇਪ੍ਰਭੁਗੀਤਾਰਿਯਨਉਦਰ
ਚਰਨਸਰਨਦੇਨਪਰੈਯੋਪ੍ਰਭੁਪ੍ਰਮਧੁਬੀਨਾ
ਕਿਸੋਰਦਾਸਮਰਕ੍ਰਿਸ਼ਨਦਸਿਦੀਨਗਰੀਬਮਧੀ
ਨਾਜੋਥੇਨਤੀਸੀਤੋਕਰੀਮਾਨੀਸ੍ਰੀਭਗਵੰਤਾਕ

ਮਲਾਥਪਕਮਲਮੁਖਕੇਸ਼ੁਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨਾ॥ ਅੰ
 ਗੀਕਾਰਕੀਆਪ੍ਰਭੂਪੁਰਨਪੁਰਖਪੁਰਾਨਾ॥ ਕਿ
 ਸੋਰਦਾਸਾਮਰਕ੍ਰਿਸ਼ਨਦਾਸਕਉਪ੍ਰਭੂਗੁਰਦੁਤ
 ਗੀਤਾਕੀਨੀਦਾਨਾ॥ ਨਮਸਕਾਰਕਰਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ
 ਚੰਦਕਉਪੰਗਾਦਿਪਾਦਿਪੁਨੀਤਿ॥ ਹਰਿਸੰਤੋ
 ਕੇਪ੍ਰੇਮਕਰਗੀਤਾਕੀਓਂਮੀਤਿ॥ ਸ੍ਰੀਓਨਮੋਕ੍ਰਿ
 ਸ਼ਾਓਨਮਹਿ॥ ਅਥਆਗੇਗੀਤਾਕਾਪ੍ਰਸੰਗਕ
 ਹੀਅੰਗੇ॥ ਜਬਪਾਂਡਵਅਰਕੈਰਵਮਹਾਭਾਰਥ
 ਕੇਜਧਕਚਲੇਤਾਰਾਏਧਿਤਾਸਦਰਿਕਹਿਅ

ਕਿਹਉ ਭੀ ਜੁਧ ਕਾ ਕਉ ਤਕ ਦੇਖਣੇ ਕੋ ਚਲੈ ਜੋ
ਗਜ ਬਾਧਿ ਝਾਸ ਲਰਿ ਕਹਿ ਆ ਕਿ ਮੇ ਭੀ ਜੁਧ ਕਾ
ਕਉ ਤਕ ਦੇਖਣੇ ਕੋ ਚਲੈ ਜੋ ਤਬਾਧਿ ਆਸ ਦੇ
ਦੁਜੀ ਤਿਸ ਕੋ ਕਹਿ ਆ ਕਿ ਜੇ ਰਾਜਾ ਧਿ ਝਾਸ
ਲਰਿ ਤੇ ਰੇਤ ਨੇੜ ਨਾ ਹੀ ਨੇੜਾ ਬਿਨਿਤੁੰ ਕੀ ਆ ਦੇਖੋ
ਗਾ ਤਬ ਰਾਜੇ ਧਿ ਝਾਸ ਲਰਿ ਕਹਿ ਆ ਜੇ ਸ਼ੀਮ
ਯਾ ਪੁਰੂਸ਼ੀ ਦੇਖੈ ਗਾ ਨਾ ਹੀ ਤਉ ਸੁਵਨ ਦੁਆਰ ਕ
ਰਸੁ ਵਨ ਤੋ ਕਰ ਉਗਾ ਤਾ ਸ਼ੀਮ ਆਸ ਦੇ ਦੁਜੀ
ਰਾਜੇ ਧਿ ਝਾਸ ਲਰਿ ਕੋ ਕਹਿ ਆ ਜੇ ਰਾਜਾ ਤੇਰਾ

ਜਾਜੇ ਸਾਰਥੀ ਪੈਸੇ ਜੋ ਸੇ ਮੇਰਾ ਸਿਖੁ ਹੋ ਜੋ ਕਿ ਛੁਮਾਹ ੨੮
ਭਰਖ ਕੇ ਜੁਧ ਕੀਲੀ ਲਾਕਾ ਚਲਿ ਤਹੈ ਇਗਾਸੇ
ਸੇਜੇ ਤੁਝ ਕੋਈ ਜਾਹੀ ਥੈ ਠੇ ਸੁਵਨ ਕਰਾਵੈ ਗਾ। ਤਬ
ਸੁਆਥੀ ਆਸ ਜੀ ਕੇ ਮੁਖ ਕਮਲ ਤੇ ਏਹਿ ਬਚਨ ਸੁ
ਵਨ ਕਰ ਕੇ ਸੇਜੇ ਥੀ ਆਸਿ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕ
ਮਲ ਕੋ ਸਿਰਿ ਕਰਨ ਮਸਕਾਰ ਕਰਤ ਭਾਇਆ।
ਅਗਾਮੀ ਜਲ ਪੈਦ ਥਾਪ ਕਰ ਏਹਿ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤ
ਭਾਇਆ। ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਮਹਾਂ ਭਾਰਖ ਕੇ ਜੁ
ਧ ਕਾ ਚਲਿ ਤੁਰ ਬੇੜੈ ਥੈ ਹੋਇ ਗਾ ਜੀਅ

ਰਮੇਈਹਾਂਸਤਨਾਪੁਰਾਬਿਖੇਏਠਾਹਜੀ॥ ਅਰਜੀ
ਤੁਮੇਜੋਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਏਹਿ॥ ਆਗਿਆਕਰੀਜੀਹੇਰਾਜਾ
ਸਿਐਤੁਝੈਕੇਈਹਾਹੀਏਠੇਸੁਵਨਕਰਾਵੇਗਾ॥ ਜੇਹੇ
ਸ੍ਰੀਮਹਾਪੁਰੁਜੀਮੇਹਸਤਨਾਪੁਰਾਬਿਖੇਏਹੋਵੇਗਾ॥
ਅਰਜਪਕੀਲੀਲਾਕੁਰਕੇਝਾਬਿਖੇਏਵੇਗੀ॥ ਜੀ
ਮੇਕਿਅਜਾਣਾਗਾ॥ ਅਰਜੀਰਾਜਾਕੋਕਿਸਿਭਾਂਤਿ
ਕਹੋਗਾਜੀ॥ ਜਾਬਾਏਸਿਭਾਂਤਿਸਿਐਸ੍ਰੀਬਿਅ
ਸਦੇਵਜੀਕੋਬਿਦਿਅਨਏਨਤੀਕਰਤਭਾਇਅ
ਤਬਾਬਿਅਸਦੇਵਜੀਪੁਸੰਨਹੋਇਕਰਸਿਐਕੋਬ

ਚਨਕਪਤਗਇਆ। ਏਸੇਜੇਮੇਤੋਨੇਦਿਬਿਦਿ ੫੨
ਸਦਿਦੀਨੀਪੋਜੋਕਿਛੁਕੁਰਖੇਤਬਿਖੇਕਉਤਕ
ਹੋਇਗਾਸੇਮੇਰੀਅਨਗੁਰੁਪਾਤੇਤੁਝਕੋਈ
ਹਾਜੀਖੇਠੇਸਭਕੁਛੁਦਿਖਾਈਦੇਇਗਾ। ਅਰ
ਬੁਧਨੇਤਹੁਕਰਗੀਤੁਸਮਝੀਓ। ਜਬਾਬਿਆ
ਸਦੇਵਜੀਸੇਜੇਕੋਕ੍ਰਿਪਾਕਰਦੇਹਿਬਰਦੀਆ
। ਤਬਤਿਸੀਸਮੇਬਿਖੇਸੇਜੇਕਉਦਿਬਿਦਿ
ਸਾਦਿਕੁਈ। ਅਰਬੁਧਗੀਦਿਬਿਕੁਈ। ਅਬ
ਮਹਾਗੁਰੁਕਾਕਉਤਕਕਹੀਮੇਰੇ। ਸਤਨਾਮੁ

ਨੁਸੈ ਨਾਧਾਨੁ ਵੇਕੀ ਅਰਗੀਆ ਰਾਖੂ ਜਲੁ ਸੈਨਾ
ਕੈ ਵੇਕੀ ਏਦੋਨੈ ਸੈਨਾ ਕੁਰਖੇ ਭਾਇਖੇ ਜਾਇ
ਇਕ ਠੀਆ ਭੁਈਆ ਭਾਗਤ ਬਰਾਜਾਧਿ ਭਾਸਦ
ਰਿਸੀਯੋ ਕਉ ਪੂਛੈ ਹੈ ਯਾਧਿ ਭਾਸਦੋ ਰਵਾਚਾ।
ਹੈ ਸੀਯੋ ਪਰਮ ਕਾਜ ਹੈ ਕੁਰਖੇ ਭਾਤਿ ਸਿਥਿਖੇ
ਵਹੁ ਜਾਇ ਪਾਧ ਭਜੈ ਰੁਏ ਹੈ ਮੇਰੇ ਪੁਤ ਅਰ
ਧਾਰੇ ਵੇਕੇ ਪੁਤਾ ਤਿਨੋ ਭੂਗਾ ਜਾਇ ਕੈ ਕੀਆ ਕੀ
ਆਹੈ ਸਮਝ ਕੈ ਕਹੈ ਜੀਗਰਾਜੇ ਕਾ ਬਚਨੁ
ਨਕਰ ਸੀਯੋ ਕਹਤ ਭੁਇਆ ਸੀਯੋ ਵਾਚੈ ਸੀ

ਜੇ ਕਰੇਂ ਪੈਰੇ ਗਾਯਾ ਤੇ ਗਾਧਾ ਤੇ ਜੇ ਪੈਰੇ ਦੁਰਜੇ ਪਾਤਿਸਿ १०
ਪਾਠੁ ਵੇ ਕੀਸੇ ਨਾ ਦੇਖੀ ਸਿਕੈ ਸੀਰੈ ਸੈ ਨਾ ਕੁਲੀ
ਗੁੰਤਿ ਜਿਸਿ ਕੀ ਪੰਗਤਿ ਬਲੀਰੈ ਗਤਿ ਸਿਧਾਂਤ
ਵੇ ਕੀਸੇ ਨਾ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਦੁਰਜੇ ਪਾਤਿਸਿ ਦੁਰਜੇ
ਜਕੈ ਨਿਕਾਇ ਜਾਇ ਕਰ ਗੁਰ ਕੋ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੁ
ਇਆ ਜੇ ਮਚਾਰ ਜੀ ਦੇਖੋ ਤੇ ਪਾਠੁ ਵੇ ਕੀਸੇ
ਨਾ ਕਾਸੀ ਬੂਝਾ ਸੀ ਬੂਝ ਕੀ ਮੈ ਸੈ ਨਾ ਕੀ ਕੁਲੀ
ਗੁੰਤਿ ਪੰਗਤਿ ਬਲੀਰੈ ਈਰੈ ਮਰਦੁ ਪਤਕਾ
ਪੁਤ੍ਰਿ ਸਦਦੁ ਮਨ ਸੇਤੁ ਮਾਰਾ ਸਿਖੁ ਰੋਜੀ ਪਾ

ਰਵੇਕੀਸੇਨਾਕੀਭੁਲੀਭੁੰਤਿਪੰਗਤਿਬਲਾਈਹੋਜੀ
ਅਬਜਪੰਰਵੇਕੀਸੇਨਾਕੇਮੁਖਜੋਧਾਹੋਤਿ
ਨਕੇਨਾਮਦੇਲਾਚਾਰਜਕੋਸੁਵਨਕਰਾਵੇਹੋਇਸਿ
ਸੇਨਾਬਿਖੇਬਰਾਧਨਖਕਾਧਾਰਲਹਾਰਾਭੀਮਸੇ
ਨਹੋਅਰਮਰਜਨਸਾਰਖੋਹੋਅਰਜੋਧਾਅਰ
ਥੋਗਾਇਅਰਗਜਾਦੁਪਦਿਮਹਾਸਾਰਥੀਅਰ
ਧੀਸਾਟਿਕੇਤਅਰਚੇਕੁਤਾਂਨਾਅਰਬਰਾਬਲਵੰ
ਨਕਾਸੀਕਾਰਾਜਾਅਰਕਸਧਾਕਸਧਕਾਪੁਤ
ਜੈਨਾਅਰਸੁਰਜਮਰਪੁਰਜਿਤਿਅਰਕੁੰਤਕੁੰਜ

॥ ਅਰਮਨੁ ਬਾਇਖੇ ਸੇਸਾਟਿ ਥੋਝਾ ॥ ਅਰਜੁ ਪਾਮ ११
 ਨਾ ॥ ਅਰਾਥਿ ਗੁਤਿ ॥ ਅਰਉਤ ਮੇਜਾ ॥ ਅਰਸੁ ਭਝਾ
 ਕਾਪੜਾ ਅਰਮੰਨਾ ॥ ਅਰਦੁ ਪਤੀ ਕੇ ਪੁੜ ਸਭੀ ਮ
 ਹਾਰਥੀ ॥ ਅਬਦੁ ਰਜੇ ਪਨਾਪਣੀ ਸੈਨਾ ਕੇ ਮੁਖ
 ਜੋਧਾਰੇ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਨਾਮ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੁਲਾਰਾ ਰਜੇ ਕੇ
 ਸੁਵਨ ਕਰਾਵੈ ਹੋ ॥ ਹੋ ਦੁਲਾਰਾ ਰਜੇ ਜੀ ॥ ਅਬਜੇ ਮੇਰੇ
 ਸੈਨਾ ਕੇ ਮੁਖ ਜੋਧਾਰੇ ॥ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬਿਖੇ ਸੇਸ
 ਟਿ ਦੁਲਾਰਾ ਰਜੇ ਜੀ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਨਾਮ ਸੁਣੇ ਜੀ ॥ ਪ੍ਰਿਥ
 ਮੇਤਾ ਤੁਮ ਹੋ ਜੀ ॥ ਅਰਗੀਖਾ ॥ ਅਰਕਰਣਾ ॥ ਅਰ

ਕ੍ਰਿਪਾਚਾਰਜਾ ਅਰਸਮਤਿਯੋਗ ਮਰਾਮਸੁਸੁਥਾ
ਮਾਮਰਥਿਕਰਣਾ ਅਰਸੈਮਦਤਾਏਨਤੋਮਾ
ਦਿਲੇਕਰਮਉਰਗੁਜੋਧਾਰੈਜੀਸਕੋਸੇਜੋਧਾਰੈਜੀ
ਗਜਿਨੇਨੇਮੇਰੈਨਸਿਤਿਮਾਪਲਾਜੀਉਲਾਤਿਮਾ
ਰੀਜਾਰੈਜੀਅਰਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਕੇਸਸੜਾਕੇਧਾਰ
ਨਾਰੈਰੈਜੀਅਰਜੀਜੁਧਾਥਿਖੇਸਭੀਮਹਾਂਪ੍ਰਥੀ
ਨਹੈਜੀਅਰਜੀਹਮਾਰੀਸੈਨਾਬਹੁਤੁਰੈਜੀਗਰੀ
ਆਰਾਖੁਹਲੀਰੈਜੀ॥੧॥ਅਰਜੀਪਾਂਡਵਕੀ
ਸੈਨਬੰਡੀਸਾਤਿਖੁਹਲੀਰੈਜੀਅਰਹਮਾਰੀਸੈ

ਨਾਕਾਮਧਕਾਰੀਗਥਿਆਕਰਤਾਭੀਖਮਰੈਜੀਅਮ ੧੨
 ਰਉਨਕੀਸੈਨਾਕਾਮਧਕਾਰੀਗਥਿਆਕਰਤਾਭੀ ੫
 ਸੈਨਰੈਰੈਜੀਅਮਬਦੁਰਜੇਧਨਿਆਪਦੀਸੈਨਾ
 ਕੇਲਕਕਕਰੇਰੈਗਜਿਤਨੇਤੁਮਹਮਾਰੀਸੈਨਾਕੇ
 ਲਕਰਤਿਤਨੇਭੀਖਮਕੀਗਥਿਆਕਰਾਕਾਰੇ
 ਤੇਗਥਿਆਕਰਾਜਿਤਨੇਸਸੜਾਮਾਉਦੇਕੇਮਾਰ
 ਗਏਤਿਨੇਸਭਨਮਾਰਗਤੇਗਥਿਆਕਰਾਦੁਰਜੇ
 ਧਨਕੇਮੁਖਤੇਭੀਖਮਤੇਆਦਿਲੇਕਰਿਜੇਰੈਜੇ
 ਧਾਤਿਨੇਨੇਏਬਚਨਸੁਨੇਤਬਦੁਰਜੇਧਨਕੇਮ

ਨੰਦਉਪਜਾਉਣੇਕੈਨਮਿਤਕੋਰਵਾਬਿਖੇਬਡਾ
ਜੋਹੈਗ੍ਰੀਖਮਸੋਗ੍ਰੀਖਮਾਪ੍ਰਿਥਮੇਜੀਸਿੰਘਕੀਨਿ
ਆਈਸਗੁਬਿਖੇਗਾਜੀਆਗਾਜਕਰਾਮਾਪ
ਲਾਪਰਤਾਪਦੁਨਨਮਾਸਿਖਬਜਾਇਆਤਿਸ
ਤੇਉਪਰੀਤਸਾਰੀਸੈਨਾਦੁਬੁਜੈਪਨਕੀਸਿਖਬਜਾ
ਵਤਭਈਭੇਰੀਮਰਪਲਵਮਰਦਮਾਮੇਮਰ
ਗੋਮੁਖਾਇਨਾਤੇਆਦਿਲੇਕਰਿਬਜੈੜਏਕਠੇ
ਹੀਸਾਰੀਸੈਨਾਨੇਬਜਾਏਗਤਿਨੇਬਜੈੜੋਸੁਬਦੁ
ਇਕਠਾਹੀਸਿੰਘਟਹਤਗੁਇਆਮਥਪਾਂਡ

ਵਕੀਸੈਨਾਕੇ ਚਜੀਤ ਬਜਾਵ ਦੇ ਲਗੇ ॥ ਧ੍ਰਿ ॥
 ਮੇਰੀ ਤੋ ਜੀ ਸਿਰ ਬਖਸੀ ॥ ਕ੍ਰਿ ॥ ਸੁਰਗ ਦੇ ਨਕਿ
 ਪਾਨਿਆ ਨ ਜੀ ॥ ਬਿਗਨ ਮਾਨ ਹੈ ॥ ਤਿਸਿ ਅਰਜ
 ਨ ਕੇ ਰਖ ਕੀ ਸੇਭਾ ਕੀ ਮੇਰੀ ॥ ਤਿਨ ਹੀ ਭਉ ਦਾ
 ਬਿਖੇ ਸੇ ਸਾਇਤੋ ਰਖ ॥ ਅਰਸਾਰੀ ਸਮਰੀ ਰਖ
 ਕੀ ਕੀਚਨ ਕੀ ॥ ਅਰਨਾ ਨਾ ਭਾਂਤਿ ਕੇ ਜਿਸਿ ਸਾਖਜ
 ਦਾ ਹਰਖ ਚੈ ਹੈ ॥ ਅਰਜੈ ਸੇ ਵਰਖਾ ਬੁਤ ਕਾ ਮੇਘ
 ਉਮਰਗਾ ਜੈ ਹੈ ॥ ਤੇ ਸੇ ਤਿਸਿ ਰਖ ਕੇ ਪਹੀਏਗਾ
 ਜੈ ਹੈ ॥ ਮੇਰੀ ਸਾਤ ਰਖ ਹੈ ॥ ਅਥਾਪਿ ਤਿਓ ਕੀ ਸੇਭਾ

੧੩

ਕਰ

ਕਹੀ ਅੰਗੇ ਜੇ ਸੇ ਗਉ ਕਾ ਦੂਧ ਯੋਤਾ ਹੋ ਤੇ ਸਤ
ਤਿਨ ਕਾਰੀ ਗਹੈ ॥ ਅਰ ਜੇ ਸਾ ਕਤ ਕੇ ਮਹੀ ਨੇਕ ०
ਕਮਲ ਫੁਲਿ ਆਹ ਤਾ ਹੋ ॥ ਤੇ ਸਾ ਤਿਨ ਕਾ ਮੁ
ਖ ਹੋ ॥ ਅਰ ਸੁੰਦਰ ਹੋ ਕੀ ਨ ਜਿਨ ਕੋ ॥ ਅਰ ਸੁੰਦ
ਰ ਹੋ ਪੁਛ ਜਿਨ ਕੀ ॥ ਅਰ ਕੀ ਠਾ ਬਿਖੇ ਸਿਉ ਨੇ
ਕੇ ਘੋ ਘਰੁ ਅਨੁਪ ਬਾਜੈ ਹੋ ॥ ਅਰ ਚਰਨ ਬਿਖੇ
ਸਿਉ ਨੇ ਕੀ ਆਝਾਂ ਝਰਾਂ ਬਾਜੈ ਹੋ ॥ ਏਹਿ ਤਾ ਅ
ਵਿਓ ਕੀ ਸੋਭਾ ਕਹੀ ॥ ਅੰਸਾ ਸੁੰਦਰ ਰਥ ਪਰ
ਸਾਰ ਥੀ ਕੀ ਠਾ ਪਰ ਭਗਤ ਵਛਲ ਸਤ ਸਰੂਪੀ

ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਕਿਸਨੁ ਗਵਾਂਤ ਜੀ ਤੇ ਬਿ ੧੨
ਗਜਮਾਨੁ ਹੈ ॥ ਅਰਜੇ ਧੋਕੀ ਠਾਹਰਿ ਅਰਜਨੁ
ਗਤ ਬਿਗਜਮਾਨੁ ਹੈ ॥ ਤਿਨੇ ਭੀ ਦਾ ਬਿਸੇਖ
ਬਜਾਏ ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਹੀਤਾ ਰਿਖੀ ਕੇ ਸਜੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ
ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਗਵਾਂਤ ਜੀ ਤਿਨੇ ਆਪਣਾ ਪੰਚ ਜਨ
ਨਾਮਾ ਸੇਖ ਬਜਾਇਆ ॥ ਅਰਦੇਵ ਦਤਨਾਮਾ
ਸੇਖ ਅਰਜਨ ਬਜਾਇਆ ॥ ਅਰਧੇ ਰੁਰਨਾਮਾ
ਸੇਖ ਭੀਮ ਸੇਨ ਬਜਾਇਆ ॥ ਸਿਭੀਮ ਸੇਨ ਕੈਸਾ
ਹੈ ਜਿਸ ਕਾ ਉਦਰ ਬਰਾ ਹੈ ॥ ਅਰਕਰਮ ਭੀ ਬ

ੴ ਸ੍ਰੀ ਅਮਰ ਅਨੰਤ ਬਿਜੇ ਨਾਮਾ ਸੰਖ ਕੁੰਤਾ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ
ਜੈ ਹੈ ਜੁਧਿ ਸਦ ਰਿਗ ਜਾਤਿ ਨ ਭੀ ਬਯਾਇਆ
ਅਮਰ ਸੰਖ ਪਨਾਮਾ ਸੰਖ ਨੁ ਕਲ ਬਯਾਇਆ
ਅਮਰ ਮਣੁ ਪੁਪਕਨਾਮਾ ਸੰਖ ਪਨਕ ਕਾ ਪਾਰਣ
ਹਰਿ ਜੈ ਹੈ ਕਾ ਸੀ ਕਾਰ ਜਾਤਿ ਨ ਭੀ ਬਯਾਇਆ
ਅਮਰ ਮਹਾਰਥੀ ਸਿਖੰਡੀ ਭੀ ਬਯਾਇਆ ਅਮਰ
ਮਹਾਰਥੀ ਭੀ ਬਯਾਇਆ ਅਮਰ ਧਿਸਾਇਦੁ
ਮਨ ਭੀ ਬਯਾਇਆ ਅਮਰ ਗਜੇ ਬੈਰਾਠ ਭੀ ਬਯਾਇਆ
ਅਮਰ ਮਜੀਤ ਜੋ ਕੀ ਸੀ ਕੈ ਕਪੈ ਜੀਤ

१५
 ਮਾਤਿ ਜਾਇ। ਐਸਾ ਜੇਹੈ ਸਾਤ ਕਜਾ ਦਵਾਤਿ
 ਨਭੀ ਬਜਾਇ। ਮਾ। ਅਰਗਜੇ ਦੁਰਪਤੁ ਭੀ ਬਜ
 ਏ। ਮਾ। ਅਰਦੁਪਤੀ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਭੀ ਬਜਾਇ। ਮਾ
 ॥ ਅਗਮ ਉਰਭੀ ਜੇ ਪਾਂਰੁ ਵੀ ਓਰ ਕੇ ਜੋਧਾ ਜੇ
 ਤਿਨੇ ਭੀ ਬਜਾਏ। ਮਾ। ਬਮਾਧਾ ਚੁਜੇਹੈ ਸੁਭ
 ਦਾ ਕਾਪੁੜਾ ਮਭੁਸੰਨਾ ਤਿਨ ਭੀ ਬਜਾਇ। ਮਾ। ਏ
 ਨਾਸਭਨਾ ਨੇ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਆਪਣੇ ਸਿਖ ਬਜਾਏ।
 ਤਿਨ ਸਿਖ ਕਾ ਸਬਦ ਸੁਣ ਕਰਾਧਿੜਾ ਸਟਰ
 ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਰਿਦੇ ਬਿਦੀਰਨ ਕਏ। ਬਿਦੀਰਨ

ਕਿਆ ਕੀਧਾਟਿਗਏ ਧਰਤੀ ਮਗ ਮਕਾਸਿ
ਤਿਸਿ ਸਬਦ ਕਰ ਕੁਰਹਿ ਆਇ ਸਤੇ ਉਪੁ
ਰਾਤਧਿ ਤਾਸਦ ਰਿਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੀ ਸੈਨਾ ਮਰਜਨ ਦੇ
ਖੀ ਜਬਦੁ ਪੁਸੈ ਨਾ ਕੋ ਸਸਤ ਚਲਦੇ ਲਹੈ
ਤਬ ਆਪਣਾ ਪਨਖ ਸਿਰਿ ਉਪਰ ਫੇਰ ਕਰਮ
ਰਜਨ ਪਾਂਡੂ ਰਿਖੀ ਕੇ ਸੁਜੇ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਭਗ
ਵਾਂ ਨਜੀ ਤਿਨ ਕੋ ਕਹਤ ਭਾਇਆ। ਅਰਜਨ
ਵਾਚੈ॥ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਮਚੁਤ ਮਥਨੀ ਸੀ ਪਰਖ ਸ੍ਰੀ
ਕ੍ਰਿਸਨ ਭਗਵਾਂ ਨਜੀ ਮੇਰਾ ਰਖਦੁ ਪੁਸੈ ਨਾ ਕੋ ਮ

ਧਲੇਖਜਾਕੋਰਾ ਜੀ। ਜਿਹਉਦੇਖੋ ਮੇਰੇ ਸਾਥਕਉ १੬
ਹੁਕਉਹੁਜੁ ਪਕਰਨੇਕਉਆਏਹੋਜੀ। ਧਿਤ੍ਰਾਸੁ
ਰਗਜਾਕਾਪੁਤ੍ਰਜੋਹੋਦੁਬਧੁਪੀ। ਤਿਸਕਉਲਾਮ
ਨਾਵੇਣਕੈਨਾਮਿਤੁਆਏਹੋ। ਪ੍ਰਾਣੁਅਰਧਨਕ
ਉਤਿਜਾਗਾਕਰਿਤਿਨਸਭਨਾਕਉਮੇਦੇਖੋ
ਆਚਾਰਦਾਹਾਂ ਜੀ। ਜੇਕਉਹੁਕਉਹੁਆ
ਏਹੋ॥ ॥ ਸਿਭੇਵਾਚੇ॥ ॥ ਸਿਭੇਰਾਜਾਧਿਤਰ
ਸਦਬਕੈਕਹੋਹੋ। ਹੇਰਾਜਾਜੀ। ਰਿਖੀਕੋਸਜੋਹੋ
ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨੁਗਵਾਨਜੀਕੋਜਬਅਰਜੁਏਹਿਖ

ਚਨਕਹੈਤਬਭਗਤਵਛਲਜਹੈਸ੍ਰੀਗੋਬਿ
ਦਜੀ। ਤਿਨਿ। ਮਰਜਨਕੇਘੜੇਪ੍ਰੇਰਕਰਮਰਜ
ਨਕਾਰਥਦੁਹੈਸੈਨਾਕੇਬੀਚਲੇਖੜਾਕੀਆ।
ਭੀਖਮਮਰਦੁਲਾਚਾਰਜਕੇਸਨਮੁਖਲੇਖੜੁ
ਕੀਆ। ਭੀਖਮਕੀਦਾਹਦੀਮਰਥਾਵੀਓੜਮ
ਉਰਭੀਜੋਧਾਖਵੇਥੇ। ਤਬਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਭਗਵਾਂਨ
ਜੀ। ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨਜੀ। ਮਰਜਨਕੇਕਹਤਭੁਏ
। ਹੇ। ਮਰਜਨਤੇਗਰਥਦੁਹੈਸੈਨਾਕੇਸਨਮੁਖਲੇ
ਖੜਾਕੀਆਹੈ। ਤੂੰਇਨਕੇਦੇਖ। ਤਬਮਰਜਨ

ਕੋਰੋਵੀਸਗਾਥਿਥੇਕਉਲੁਕਉਲੁਜਧਾਰੇ
 ਥੋ॥ ਪਿਤਾਦੇਖੇਦਾਦਾਦੇਖੋ॥ ਅਰਗੁਰਦੇ
 ਥੇਮਾਉਲਾਦੇਖੋ॥ ਗੁਣੀਦੇਖੋ॥ ਪੁਤ੍ਰਪੜ
 ਦੇਖੋ॥ ਏਹਿਦੁਤੂੰਸੋਨਾਕੋਮਧਾਮਾਪਣਾਜੀਸ
 ਭਕੁਟਬਦੇਖੋ॥ ਆਦੇਖਕਰਮਰਜਨਕੋਥ
 ਹੁਤੁਦਾਇਆਉਪਜੀ॥ ਤਬਾਮਰਜਨਕੋਧ
 ਸਾਥਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸਨਭਗਵਾਨਕੋਕਹਤਭਇਆ
 ॥ ਅਰਜਨਵਾਚੋ॥ ॥ ਅਰਜਨਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸਨ
 ਭਗਵਾਨਜੀਕੋਕਹੇਹੋਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸਨਭਗਵਾ

ਨਜੀਅਦਿਸਿਸ੍ਰੋਥਿਖੇਮੇਆਪਦਾਹੀਸਭਕੁਟ
ਬਦੇਖਿਆਹੈਜੀਅਜਨਧਕਰਨੇਕੋਆਦੇਹੈਜੀ
ਅਮੇਰੇਰੋਮਖਵੇਹੋਇਗਾਦੇਹੈਜੀ। ਇਨਕੋਦੇਖ
ਕਰਾਅਰਗਾਹੀਵਨਾਮਾਪਨਖਮੇਰੇਹਥਤੇਹੀ
ਰਿਪਾਇਆਹੈਜੀ। ਅਰਮੇਰੀਤੁਚਾਭੀਜਲਭੀ
ਠੀਹੈਜੀ। ਅਰਹੇਸ੍ਰੀਕੇਸ੍ਰੀਮੇਸਗਾਨਿਭੀਬੁ
ਰਦੇਖਦਾਹਾਂਜੀ। ਅਰਏਹਾਜੇਹਾਆਪਦਾ
ਨਮਿਤੁਭੀਨਾਹੀਦੇਖਦਾਜੀ। ਹੇਸ੍ਰੀਕੇਸ੍ਰੀ
ਏਥੇਪ੍ਰੀਤਿਬੁਧਹੈਜੀ। ਹੇਸ੍ਰੀਕੇਸ੍ਰੀਇਸਿਤੁ

ਧਾਥਿਖੇਭਾਈਆਕੇਮਾਰੇਤੋਮੇਆਪਲੀਕਾਲਿ ੧੮
ਆਲਭੀਨਾਹੀਦੇਖਦਾਜੀਅਮਰਜੀਮੇਨੋਗ
ਜਕੀਬਾਛਾਨਾਹੀਜੀਅਮਰਜੀਰਾਜਕੇਭੋਗਕੇ
ਪਾਉਣੇਕੀਬਾਛਾਨਾਹੀਜੀਹੋਸੀਕੇਸੁਝੀ
ਰਾਜਾਕੇਸੁਕਾਮਹੋਜੀਅਮਰਜੀਰਾਜਕੇਭੋਗ
ਕੀਸਿਕਾਮਹੋਜੀਜਿਨਕੇਸੁਖਨਮਿਤੁਰਾਜਲੀ
ਜੀਅਹੋਕੀਕੁਟਿਬਕੇਲੋਕੁਸੁਖਪਾਵੈਸੋਈ
ਕੁਟਿਬਕੇਲੋਕਾਕੇਮਾਰਕਾਰਿਗਜਲੀਜੀਅਹੋ
ਏਰਿਬੇਧੀਤਬੁਧਹੋਜੀਏਈਕੁਟਿਬਕੇਲੋ

ਕੁਜਧਾਆਇਏਕਠੇਭਏਹੈ॥ ਪੁਲਾਅਰਧ
ਨਕਉਤਿ॥ ਮਾਗਕਗਆਇਜੁਧਕੈਨਸਿਤਖ
ਵੇਭਏਹੈ॥ ਏਹਿਕਉਲੁਕਉਲੁਹੈਜੀ॥ ਗੁਰੁ
ਹੈਜੀ॥ ਪਿਤਾਹੈਜੀ॥ ਪੁਤ੍ਰਪਤ੍ਰਹੈਜੀ॥ ਦਾਦੇ
ਹੈਜੀ॥ ਮਾਉਲੇਹੈਜੀ॥ ਸਪੁਰੇਹੈਜੀ॥ ਸਾਲੇਹੈ
ਜੀ॥ ਅਰਕੁਤੁਮੁਹੈਜੀ॥ ਹੋਮਧਸੂਦਨਜੀ॥
ਇਨਕੇਮਾਰਦੇਕੀਮੇਨੋਇਛਿਆਨਹੀਜੀ॥
ਇਨਿਪਰਮੇਨੋਦਾਇਆਓਪਜਦੀਹੈਜੀ॥ ਹੋ
ਪਰਤੀਕੇਧਾਰਣਹਾਰੇਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਭਗਵਾਨਜੀ॥

ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨਜੀ। ਜੇਮੇਇਨਿਕੋਮਾਰਕਰਾਇਲੋਕੀ ੧੨
ਕਾਰਾਜਪਾਂਵਾਂਜੀਤਾਭੀਮੇਰਾਸੋਕਨਾਜਾਇਜੀ।
ਭੁਮਕੇਰਾਜਕੀਕਿਤਨੀਕੁਥਾਤਹੈਜੀ। ਹੇਸ੍ਰੀਜਨ ०
ਰਦਜੀਧਿਕਾਸਟਰਿਕੋਪੁਤ੍ਰੋਕੋਮਾਰਕਰਾਮਾਰੀ
ਕਲਿਆਮਾਣਕਹੋਇਗੀਜੀ। ਇਨਕੋਮਾਰੇਤੇ
ਹੇਸ੍ਰੀਜਨਾਰਦਜੀਹਮਕੋਬਰਾਪਪਲਗੋਗਾਜੀ
। ਜੇਏਰਿਮਹਾਪਾਪੀਤਾਂਭੀਮਾਰਣੇਨਾਹੀ। ਮਾਏ
ਜੀ। ਹੇਸ੍ਰੀਮਹਾਪ੍ਰਭੂਜੀਏਹਿਸਭੀਪ੍ਰਜਾਮਰਭੇ
ਦੇਜੇਗਹੈਜੀ। ਇਨਕੋਮੂੰਮਾਰਾਗਾਜੀ। ਹੇਸ੍ਰੀਮਾ

ਧਵਜੀਏਹਿਸਜਲਭਾਈਬੰਧਕੁਟਿਥਾਇਨਕੇਮ॥
ਰੇਤੇਹਮਕੋਕਰਾਸੁਖਹੋਵੈਗਾਜੀ॥ਜਦਪਗਜਕੇ
ਭੰਗਕਰਾਇਨਕੀਬੁਧਾਮੰਧਕੁਟੀਹੋਜੀ॥ਹੇਸੁਕੀ
ਸੁਭਗਵਾਨਜੀਜੋਕੁਛਕੁਲਕੇਨਾਸਕੀਏਤੇਦੋ
ਖਉਪਜੈਹੋਜੀ॥ਅਰਜੋਕੁਛਮਿਤ੍ਰਸਾਥਕਪ
ਟਕੀਏਤੇਦੋਖਉਪਜੈਹੋਜੀ॥ਤਿਸਦੋਖਕੋਏ
ਧਿਤਾਸਟਰਕੇਪਤ੍ਰਗਜਕੇਲੋਭਕਗਮੰਧਜੋਭ
ਏਹੋਏਹਿਤਾਨਾਹੀਸਮਝਦੇਜੀ॥ਸੋਇਨਕੀਨਿ
ਆਈਕੀਆਜੀਮੇਭੀਨਾਹੀਸਮਝਦਾਜੀ॥ਜੋਕਿ

ਛੁਕੁਲਕੇਨਾਸਿਕਾ ਰੇਤੇਦੋਖਉਪਜਦਾਹੈਤਿਸਪਾ ੨੦
 ਪਕੇਮੇਰੁਲੀਭਾਂਤਿਜਾਣਦਾਹੀ॥ ਅਬਜੇਕੁਛੁ
 ਕੁਲਕੇਨਾਸਕੀਏਤੇਦੋਖਉਪਜੈਹੈਤਿਸਿਪਾਪ
 ਕੋਅਰਜਨਬਿਸਿਥਾਰਕਰਕਹੈਹੈਰੇਸ੍ਰੀਜਨਾ
 ਰਦਨਜੀਜਬਕੁਲਕਾਨਾਸਿਕਰੀਮੈਹੈਜੀਤਬ
 ਜੇਕੁਛੁਕੁਲਕੇਪੁਗਤਨਧਰਮਚਲੇਆਏਹੈਜੀ
 ॥ ਤਿਨਕਾਗੁਨਾਸਹੈਇਜਾਦਾਹੈਜੀ॥ ਜਬਕੁ
 ਲਕੇਧਰਮਕਾਨਾਸਗੁਇਆਤਬਸਾਰੇਕੁਲਾਬਿ
 ਖੇਪੁਗਮਨੇਆਇਪ੍ਰਵੇਸਕੀਆ॥ ਜਬਕੁਲਾਬਿ

ਖੇਅਧਰਮਆਇਆਤਬਕੁਲਕੀਆਇਸੜੀਅ^੦
ਦੁਚਾਰਨਾਨੁਈਆਤਬਾਤਿਨਾਇਸੜੀਆ
ਤੇਬਰਨੁਸੀਕਰਸੀਤਤਓਪਜਦੀਹੈਤਬਾਤਿਸਿ
ਕਸੀਤਤਾਪਿਰਮਰਜਲਾਪਿਤਗਕੋਪਹੁਚਣਤੇ
ਰਹਿਗਾਇਆਤਬਾਤਿਸਕੋਪਿਤਰਸਮਰਗ
ਤੇਗੀਰਿਪਵੇਅਤਿਸਿਕਾਰਨਤੇਹੋਜਾਦਮਬੀਸੀ
ਓਬਿਖੇਸੇਸਾਇਸੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨੁਗਵਾਨਜੀਜੇਨਿਕੁ
ਲਕਾਨਾਸਕੀਆਜੀਅਤਿਨੀਇਤਨੇਪਿਤਗਤੇ
ਆਇਲੇਕਰਿਪਾਪਕਰੇਜੀਅਇਤਨੇਪਾਪਕੁ

ਲਕੇਨਾਸਕਰਨਗਰੇਕੋਆਖੈਉਏਹੋਜੀ। ਥਰੁ ੨੧
ਰਵਹੁਮਨਖਾਤਿਨੋਪਾਧਕਾਫਲਾਕਿਆਪਾਵੈ
ਹੋਜੀਸੁਸੁਣੈਜੀ। ਥਰੁ ਰਵਹੁਮਨਖਸਦਾਜੀ
ਨਰਕਾਬਿਖੋਪਾਵਿ। ਆਰਹੋਹੋਜੀ। ਨੀਆਇਸ।
ਸਕਾਵਿਖੋਮੇਇਤਿਪ੍ਰਕਾਰਕਰਿਸੁਵਲਕਰਿ
ਆਹੋਜੀ। ਅਬਾਮਰਜਨਪਛਤਾਇਕਰਗ
ਬਬਜਾਇਕਰਮਰਸਿਰਿਕੋਟੇਰਿਕਰਕਹੋਗ
ਇਗਾਇਏਖੋਮੇਕੋਸੇਪਾਪਕਾਉਦਮਕਰਨ
ਲਾਗਾਥਾ। ਰਾਜਕੇਸੁਖਕੇਲੋਕੁਕੋਨਮਿਤਿਮੇ

ਆਪਣੇ ਕੁਲਕਾਨਾ ਸਕਰਨ ਲਾਗਾ ਥਾਮ
ਥਾਮੇ ਹਾਥਾ ਥਾਮੇ ਸਸੜਨਿ ਪਕੜ ਉਗਾ।
ਅਗਧਿ ਤਾਸਟਰ ਕੇ ਪੁੜੇ ਕੇ ਸਸੜੇ ਹਾਰਿ ਗੋਰ
ਥਾਥਿ ਥਾਮੇ ਅਗੇ ਇਨ ਕੇ ਸਨਮੁ ਥਾਮਾ ਨਿਖ
ਤੁਹਿ ਦੁਗਾ ਥਾਮੇ ਨੇ ਮਾਰਿ ਜਾਹਿ ਗੋਰ ਇਸਤੇ
ਸੇਰੀ ਕਲਿ ਮਾਣਹੋ ਇਗੀ। ਸੰਯੋ ਵਾਢੇ।
ਸੰਯੋ ਗਜਾ ਪਿਤਾਸਟਰ ਕੇ ਕੋਹੇ ਪੈ। ਹੇ ਗਜਾ
ਅਰਜਨ ਏਹਿ ਬਚਨ ਕਰਕ ਰਧਨ ਥਾਮਰ
ਥਾਣਹਾ ਥਾਤੇ ਡਾਰਿ ਦੀਆਂ ਅਰਸਕ ਕੇ ਸਮੁੰ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ੨੨
ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ੨੨
ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ੨੨
ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ੨੨
ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ੨੨
ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ੨੨
ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ੨੨
ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ੨੨
ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ੨੨
ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ੨੨

ਗਮਚੰਡਾਲਦੇਕਰਦਾਥਾ॥ ਅਰਤੇਲਿਲੋਲੁ
ਕਾਵੈਪਾਰਕਰੈ॥ ਤਿਸਨੇਇਕੁਬਕਰੀਪਾਲੀ
॥ ਏਕੁਦੀਨੀਤਿਸਕੋਚਾਗਲੋਲੁਗਾਇਆਥਾ
ਕ ॥ ਤਗਾਇਕੁਬਿਛੁੱਪਤਾਜੈਉਤੇਤਨਲਾਗਾਤਿ
ਉਦਿਕਸਰਪਨੋਤਿਸਿਕੋਡਸਿਆ॥ ਤਗਾਤਿ
ਸਕੇਤਾਤਕਾਲਿਪ੍ਰਾਣਨਿਕਸਗਾਏ॥ ਤਾਂਉਨ
ਬੁਝਨੇਬਹੁਤੁਜਰਕਰੁਗੇ॥ ਬਹੁਰਪਿਛੈਤੇਥੈ
ਲਕਾਜਨਮਪਾਇਆ॥ ਸੇਵਹੁਥੈਲਾਇਕੁਭਿ
ਛਕਨੇਸੇਲਈਆ॥ ਵਹੁਭਿਛਕਉਸੀਥੈਲ

ਪਰਚੜਕੇ ਮੰਗਦਾ ਫਿਰੈ। ਵਹੁਭਿਛਕਭਿਥਿ ੨੩
 ਮਾਜੇ ਮੰਗਲਿਆਵੈ ਸੋਆਪਣੇ ਕੁਟੰਬਨਾ ਲਿਸਿ
 ਈਕਰਖਾਵੈ। ਵਹੁਏਲਦਾ ਮਾਰੈ ਪਰਸਾਰੀਗਤਿ
 ਥੀਧੀ ਮਾਰੇ। ਉਸ ਕੇਖਾਣੇ ਪੀਣੇ ਕੀਖਬਰਕਿ
 ਛੁਸਹਜੈ ਹੀਲੇਵੈ। ਕਿਛੁ ਬੜੀਜੇ ਹੀਭੂਸੀਕੋ ਮ
 ਗੰਧਾਇਛੁਰੈ। ਜਾਂਸਵੇਰਹੋਵੈ ਤਾਂ ਫੇਰਬੈਲਪਰ
 ਚੜਕਰਸਾਗਾਦਿਨਿ ਮੰਗਦਾ ਫਿਰੈ। ਅੰਸੇਧੀਕ
 ਰਦੇਕਰਦੇਬਹੁਤਾਦਿਨਿ ਥੀਤੇਤਾ ਵਹੁਇਕਾਦਿਨਿ
 ਥੈਲਬਹੁਤੀਆਦਿਨਾਦਾਭੁਖਾਤੜਫਤੜਫਕੈ

ਥੈਲ
 ਉਸ

ਗਿਵਿਪਤਿਆ ਅਰਨਲਗਾ ਅੰਧਰ ਉਸਕੇ
ਪ੍ਰਾਣਛੁਟੈ ਨਾਹੀ ਅਰਨਗਰ ਕੇ ਲੋਕ ਦੇਖਿਆ
ਕਰੈ ਕਿੰਦੀ ਭੀਰਥ ਕਾ ਫਲ ਦੇਹਿ ਆ ਕਿੰਦੀ ਤ
ਪਸਿਆ ਕਾ ਫਲ ਦੇਹਿ ਆ ਕਿੰਦੀ ਥਰਤਾ ਕਾ ਫ
ਲ ਦੇਹਿ ਆ ਕਿੰਦੀ ਜਗਾ ਕਾ ਫਲ ਦੇਹਿ ਆ
ਅੰਧਰ ਉਸ ਥੈਲ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣਛੁਟੈ ਨਾਹੀ ਇਕ
ਦਿਨ ਇਕ ਗਨਕਾ ਆਇਨਿ ਕਲੀ ਉਨ ਲੋਕਾ
ਤੇ ਪੁਛਿਆ ਏਹਿ ਭੀ ਕੁ ਕੈਸੀ ਹੈ ਤਾਲੇ ਕਾ ਕਹਿ
ਆਇਸ ਥੈਲ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣਛੁਟੈ ਨਾਹੀ ਅਸੀ

ਆਪੋਆਪਣੇਪੁਨਿਕਾਫਲਦੇਰੋਹੋਹੈ। ਤਾਭੀ ੨੫
ਓਸਕੀਮੁਕਤਨਾਹੀ ਹੁੰਦੀ। ਤਾਗਨਕਕਰਿਆ
ਮੇਯੋਕੀਛੁਕਰਮਕਰਦੀਹੈ। ਤਿਸਕਾਫਲਥੈਲ
ਕੀਨਮਿਤਮੇਭੀਕਰਿਆ। ਇਤਨੇਕਹਣੇਨਾਲਿ
ਥੈਲਕੀਮੁਕਤਹੋਈ। ਤਾਉਸੀਥੈਲਨੇਮਗਏ
ਜਨਮਜਾਇਥ੍ਹਮਲਕੈਪਰਜਨਮਲੀਆ।
ਧਿਤਾਨੇਓਸਕਾਨਾਮਸੁਸਰਮਾਗਥਿਆ। ਜਾ
ਵਹੁਵਹੁਭਾਇਆਤਾਧਿਤਨੇਉਸਕੀਵੀਦਿਅੰ
ਰਥੀਕਰਿਆ। ਉਸਨੇਧਿਛੁਲੇਜਨਸਕੀਖਬ

ਰਹੀ ਬੀ। ਵਹੁ ਸੁੰਦਰ ਜਾਤੀ ਗੁਇਆ ਥਾ। ਉਨ
 ਦਿਕਾਇ ਨਿਮਨ ਮੇਥੀ ਚਾਰ ਕਰਿਆ। ਕਹੈ ਜੀ
 ਨਿਗਨ ਕਾਨੇ ਮੇਨੋ ਥੈਲ ਕੀ ਝੂਨ ਤੇ ਛੁਗਾਇਆ
 ਥਾ ਤਿਸ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਿਆ ਚਾਹੀ। ਮੇਥੀ ਥੁਹਮ
 ਲਚਲਿਆ ਚਲਿਆ। ਗਨ ਕਾ ਕੋਘ ਰਗਾਇ
 ਆ। ਜਾਇ ਗਨ ਕਾ ਕੋ ਅਸੀਰ ਬਾ। ਦਿਕਰਿਆ
 ਕਹੈ ਤੂੰ ਮੇਨੋ ਪਛਾਣ ਦੀਐ। ਤਾ ਗਨ ਕਾ ਕਹਿ
 ਆ ਮੇਨੋ ਹੀ ਪਛਾਣੀ ਤੂੰ ਕਉ ਲਹੈ। ਕਹੈ ਮੇਰੀ
 ਤੇਰੀ ਕਿਆ ਪਛਾਣੈ। ਤੂੰ ਥੁਹਮ ਲਹੈ ਮੇਥੇ

ਸਵਾਰਥਾਤ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਾਰਿਆ ਮੇਓ ਹੀਥੋ ਲ ੭੫
ਗੰਧਿਸਕੋਤੈ ਆਪਣਾ ਪੁੰਨ ਦੀਆ ਥਾ ਤਬ ਮੇ
ਥੈ ਲਕੀਜੂਨ ਤੇ ਛੁਟਿ ਆਥਾ ਹੁਣ ਮੇ ਬ੍ਰਹ
ਮਣ ਕੈ ਪਰਜਨ ਮਾ ਆਇ ਲੀਆਰੇ। ਉੰਮੇ
ਨੇਵਹੁ ਆਪਣਾ ਪੁੰਨ ਬਤਾਇ ਤੈ ਕਉ ਦੁਪੁੰ
ਨ ਕਾਰਿਆਰੇ। ਤਾਗਨ ਕਾ ਕਾਰਿਆ ਮੇ ਤਾਂ ਆਪ
ਨੇ ਜਾਨੈ ਕੋਈ ਪੁੰਨ ਨਾਹੀ ਕਾਰਿਆ ਮੇ ਪਰ ਮੇਰੇ
ਪਰ ਇਕ ਤੋ ਤਾਰੈ ਓਹੁ ਸਵੇਰ ਨ ਪੜ੍ਹਦਾਰੈ ਮੇ
ਉਸ ਕੇ ਵਾਕ ਸੁਣਦੀਂ ਗਾਓਹੁ ਮੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮਿ ਤਿ

३ ਫਲਦੀਆਥਾ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਸੁਏ ਪ੍ਰਾਣਿਮ ०
ਏਸੁਏਤ੍ਰੀਕੀਆਪੜਦਾਹੈ ਤਾਂ ਸੁਏਕਹਿਮਾ
ਧਿਛੁਲੇਜਨਮਮੈਬ੍ਰਹਮਣਕਾਪੁਤ੍ਰਥਾਪਿਤ ०
ਨੇਮੈਨੋਗੀਤਕੇਪਹਲੇਧਿਜਾਇਕਾਪਾਠਕਰਨ
ਸਿਖਾਇਆਥਾਇਕਾਦਿਨਿਮੈਕਹਿਮਮੈਨੋਗੁ
ਗਕੀਆਪੜਾਇਜਾਲਦਾਹੈ ਤਾਂਗਰਨੇਮੈਨੋ
ਸਰਾਪਦੀਆਕਹੈਰੇਤ੍ਰੀਸੁਮਹਿਲੀਓਤਾਂ
ਮੈਸੁਮਾਗੁਦੀਆਇਕਾਦਿਨਿਬਧਕਰਨੇਮੈ
ਨੋਪਕਰਿਓਆਇਕਬ੍ਰਹਮਣਕੇਪੁਤ੍ਰਨੇਮੈਨੋਮੁ

ਲਲੀਤਾ॥ ਉਸਕਾਪਿਤਾਆਪਦੇਪੁਤ੍ਰਕੋਗੀ
ਤਾਕੇਪਹਲੇਪਿਜਾਇਕਾਪਾਠਪੜ੍ਹਾਉਦਾਥਾ
॥ ਮੇਊਸਤੇਪਹਲੇਪਿਜਾਉਸਿਖਿਆਥਾ॥
ਤਾਇਕਾਦਿਨਿਚੋਗੁਆਏਉਥ੍ਹਰਮਲਕੇਘਰ
ਮੇਆਇਆਕਾਪਨਕੁਲੁਨਥਾ॥ ਤਾਚੋਰੁਮੇਗ
ਪਿਯਰਾਲੇਗਏਉਸਚੋਰੁਕੀਏਰਿਗਨਕਾਮਿ
ਰਥੀ॥ ਮੇਨਾਇਸਿਪਸਿਆਲਾਇਤਾ॥ ਮੇਦੀ
ਪਾਂਗੀਤਾਕੇਪਹਲੇਪਿਜਾਇਕਾਪਾਠਨਿਤਾਪੁਤ
ਕਰਦਾਜਾਂ॥ ਏਰਿਬੇਸਵਾਸੁਣਦੀਰੈ॥ ਮੇਪੁਰ

੨੬

ਸ

ਏਹਿ ਕੁਛੁ ਸਮਝ ਦੀਨਹੀ। ਵਹੀ ਪੁੰਨਾਇ
ਨਿਤੇ ਰੋਨਾ ਮਿਤਿ ਕਰਿਆ ਥਾ। ਗੀਤਾ ਕੇ ਪਹਲੇ
ਧਿਆਇ ਪੜ੍ਹੇ ਕਾ ਏਹਿ ਫਲ ਹੈ। ਤਾ ਬ੍ਰਹਮਣ
ਕਾਰਿਆ ਦੇ ਸੁਏ ਮੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਅਸੀਰ
ਥਾ। ਦਿਕਰ ਤੇਰੀ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇ ਗੀ। ਆਇਤਨੇ ਕਪ
ਲੇਨਾ। ਲਿਖੁ ਏਕੀ ਮੁਕਤ ਹੋਈ। ਤਾ ਗਨਕਾ ਨੇ
ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਛੁਡਾਈਏ। ਨਿਤਾ ਪ੍ਰਤਾਇ
ਸਾਨ ਕਰੈ ਗੀਤਾ ਕੇ ਪਹਲੇ ਧਿਆਇ ਕਾ ਪਾਠ
ਕਰੈ। ਭੁਲੇ ਭੁਲੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਛੁਡੀਏ ਸੋ ਅਤੀ

ਤਥੇ ਸ੍ਵਾਕੀ ਪੁਜਾ ਕਰਨ ਆਵੈ। ਤਾ ਬ੍ਰਹਮਣਮ २੦
ਪਵੈ ਘਰਗਾਇਆ। ਤਾ ਸ੍ਰੀ ਨਗਾਇਣ ਜੀ ਕਾਰਿ
ਆਦੇ ਲਛਮੀ ਜੇ ਗੀਤਾ ਕੋ ਕੋਈ ਮਜਾਦ ਕਰ
ਭੀ ਪੜ੍ਹੇ ਯਾ ਸੁਣਨ ਕਰੈ। ਤਿਸ ਕਾ ਫਲ ਕਿੰਤਨ
ਕੁ ਕਾਰਿ ਆਜਾਇ॥੧॥ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁ
ਰਾਣੇ ਸਤੀਦੀਪ ਸਰਸੀਥਾ ਦੇ ਉਤਰ ਖੰਡੇ ਗੀਤਾ ਮ
ਹਾਤਮ ਨੇ ਪ੍ਰਿਥਮਾ ਪਿਯਾ ਉਸੀ ਪੂਰਨ ਭਾਇਆ
॥ ॥ ਆਗੈ ਗੀਤਾ ਕਾ ਦੂਸਰਾ ਪਿਯਾ ਉਚਾਰਿ
ਆ। ਸਿਧੋ ਵਾਚੈ। ਸਿਧੈ ਰਾਜਾ ਪਿਤਾ ਸਦਰ ਕੋ

ਕਹੈ ਹੈ॥ ਕਿਹੇ ਰਾਜਾ ਜੀ ਮੇਸੀ ਦਾਇਆ ਭੂਰਿਆ
ਜੇ ਹੈ॥ ਮਰਜਨ ਮਰਮ ਸਪੁ ਤੇ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੈ ਨੇੜ
ਜਿਸ ਕੈ ਰੁਦਨ ਕਹੈ ਹੈ॥ ਮੇਸੇ ਬਿਖਾਧਿ ਬਿਖੇ
ਬਿਆਕਲ ਬਿਸਰਤੁ ਜੇ ਹੈ॥ ਮਰਜਨ ਤਿਸ ਕੋ ਮ
ਪਸੁਦਨ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਭਗਵਾਂਤ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਪਾ
ਨ ਜੀ ਕਹਤੁ ਭਏ॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਂਤ ਦਾਚੇ॥ ਸ੍ਰੀ
ਕ੍ਰਿਸਨ ਭਗਵਾਂਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਪਾਨ ਜੀ ਮਰਜਨ ਕੋ
ਕਹੈ ਹੈ॥ ਹੇ ਮਰਜਨ ਮੇਸੀ ਬਿਖਵੀ ਜੁ ਪਕੀ
ਠ ਉਝਤੁ ਝਕੇ ਏਹਿ ਦੁਖ ਕਹਾਂ ਤੇ ਆਇਯਾ

ਪਾਤਿਭਾਇਅਰੇ। ਏਹਿਨੀਚੋਕੀਜੇਸੀਭਧਤੁ ੨੮
ਝਕੋਚਾਹੀਅੰਨਾਹੀ। ਏਹਿਥਾਤਤੇਸੁਰਗਭੀ
ਨਾਹੀਪਾਈਦਾ। ਅਰਸੀਸਾਗਥਿਯੇਕੀਰਤਭੀਨਾ।
ਹੀਪਾਈਦੀ। ਅਰਹੇ। ਅਰਜਨਏਹਿਨੀਫੁਸਕੇ
ਕੀਜੇਸੀਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਤੁਝਕੋਚਾਹੀਅੰਨਾਹੀ। ਅਰ
ਤੁਤਤਕੀਥਾਤਸਮਝਦਾਨਾਹੀ। ਚੇਪਰੰਤਪਾਅ
ਰਜਨਏਹਿਰਿਦੇਕੀਨੀਚਭਧਤਿਜਾਗਕਰਓ
ਠਖਝਾਹੇ। ਸੀਭਗਵਾਂਨਜੀਕੇਸੀਮੁਖਕਮ
ਲਾਤੇਥਚਨਸੁਦਨਕਰਕਰਅਰਜਨਥੇਲਤ

ਮੇ

ਭਾਇਆ ਮਰਜਨ ਵਾਚੈ ਹੋ ਸੀ ਮਧਸੂ ਦਨ ਜੀ
ਹੋ ਸਤਨਾਸਨ ਜੀ ਏ ਮੇਰੇ ਸਖਾ ਗ੍ਰੀਖ ਮਾ ਮਰ ਵੇਦ
ਚਰਜ ਏ ਤਾ ਪੂਜਾ ਜਗੁ ਪੈ ਜੀ ॥ ਇਨ ਕੀ ਕਿਛੁ ਸੇ
ਵਾ ਪੂਜਾ ਕਰੀ ਮੇ ਜੀ ॥ ਮਰ ਕਿਛੁ ਭੁਲੀ ਵਸਤੁ
ਇਨ ਕੋ ਮਗੈ ਭੇਦ ਰਖੀ ਜੀ ॥ ਸੋ ਇਨ ਕੋ ਥਾਵੈ ਕਰ
ਪ੍ਰਧਾਰ ਕਿਸਿ ਭਾਂਤਿ ਕਰੀ ਮੇ ਜੀ ॥ ਏ ਤਾਂ ਬਡੇ ਗਰ
ਮਹਾਨਿ ਭਵੈ ਪੈ ਜੀ ॥ ਇਨ ਕੋ ਮਾਰੇ ਤੇਹ ਮਾਰੀ ਕਾਇ
ਮਾ ਕਹਾ ਹੋਇ ਗੀ ਜੀ ॥ ਏ ਝੀ ਮਾ ਕੋ ਭੁਗੈ ਕੈਨ ਮਿ
ਤਿ ਇਨ ਕਾ ਨਾਸ ਕਰੀ ਮੇ ਜੀ ॥ ਸੋ ਇਨ ਕੋ ਮਾਰ ਜੇ

ਗਾਜ ਕੇ ਭੁਗੁਰਗੀ ਅੰਜੀ ਸੋ ਭੁਗਾਇ ਨ ਕੇ ਰੁਪ ਰੁਲੇ
 ਹੂਸਾ ਬਲ ਪੇਟੇ ਹੋਏ ਭੁਗੀ ਅੰਜੀ ॥ ਅਰਏ ਹਿਥਾ
 ਤਿਭੀ ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਜਾਂਦੀ ਨਾਹੀ ਜਾਦੀ ਹਮਾਰੀ ਹੀ
 ਜੀਤ ਹੋਇ ਗੀਯਾ ਉਨ ਕੀ ਜੀਤ ਹੋਇ ਗੀ ॥ ਅੰਧ
 ਰਏ ਹਿਥਾ ਤਿਮੇ ਨਿਰਿਚੈ ਕਰ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਜੋ ਹਮਾਰੇ
 ਸਨ ਮੁਖਾਧਿੜਾ ਸਟਰਿ ਕੇ ਪੁੜਖਵੇ ਹੋ ॥ ਇਨ ਕੇ
 ਮਾਰੇ ਤੇ ਹਮਾਰੀ ਜੀਉ ਲਾਭੁ ਲਾਨਾਹੀ ਜੀ ॥ ਅਰ
 ਜੀਤੁ ਮੇਜੋ ਕਾਰਿਆ ਮੇਨੇ ਨੀਚ ਬੁਧ ਬਿਖੇ ਤੇ ਮਤ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ॥ ਜੀਮੇਨੀ ਚ ਬੁਧ ਕੇ ਪਾਪ ਕੋ ਮਸ

੨੫

ਜੀ

੫੬
ਦਾ ਨਾਹੀ ਜੀ। ਜਿਥਰ ਮੇਰੇ ਨੋ ਕੀਸ ਤੇ ਹੋਇ ਗਾ ਜੀ
ਮਰਮ ਪਰ ਮੇਰੇ ਨੋ ਕੀਸ ਤੇ ਹੋਇ ਗਾ ਜੀ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ
ਮਹਾ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਮੇਰਾ ਧਰੋਇ ਕਰ ਮਨ ਸਾਥਾ ਚਾ
ਕਰ ਮਨਾ ਕਰ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਹਾਂ ਜੀ।
ਇਸ ਤੇ ਮੇਰੀ ਕਲਿਆਣ ਹੋਇ ਜੀ। ਨਿਸਚੈ ਕਰ
ਥਾਤਿ ਮੁਝ ਕੋ ਸੇਈ ਕਰੋ ਜੀ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ
ਮੇਰੇ ਸੇ ਕਰ ਕਰ ਮੇਰੀ ਇਝੀ ਆਸੁ ਕਰਾਈ ਆਇ
ਜੀ। ਮੇਰੀ ਥਾਤਿ ਮੇਰੇ ਕੀ ਨਾਹੀ ਦੇਖ ਦਾ ਜੀ।
ਜਿਸ ਤੇ ਮੇਰਾ ਸੇ ਕੁਦੁ ਹੋਇ ਜੀ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾ ਪ੍ਰ

ਮੰ.

ਕੁਝੀ ਅੰਸੇ ਸੇ ਕੁ ਕਰ ਜੀ ਮੇ ਥੁ ਰੁ ਤੁ ਥੇ ਸੁ ਰ ਤ ਹੋ
 ਇ ਗਾਇਆ ਜਾਂ ਜੀ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰ ਕੁਝੀ ਸਤ੍ਰੇ
 ਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਨਿਰਿ ਕੰਟ ਕੀ ਸਾਰੀ ਭੁ ਮੰ ਕਾ ਰਾਜ
 ਪਾਵੇ। ਅਰ ਦੇ ਵਤ ਲੋ ਕੇ ਜੇ ਹੇ ਸ੍ਵਰ ਗਾਤਿ ਸਕਾ
 ਭੀ ਗਾਯ ਪਾਵੇ। ਇਨ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਤਾਂ ਭੀ ਮੇ ਗਾ ਸੇ ਕੁ
 ਨਾ ਜਾਇ ਜੀ। ਭੁ ਮ ਕੇ ਗਾਯ ਕੀ ਕਿਤ ਨੀ ਕੁ ਥਾਤਿ
 ਹੋ ਜੀ। ਸੰਯੋ ਵਾ ਚੈ। ਸੰਯੋ ਗਾਯਾ ਪਿਤਾ ਸਟਰ
 ਕੋ ਕਹੈ ਹੋ। ਹੇ ਗਾਯਾ ਜੀ ਦੇ ਰਿਥਾ ਤ ਰਿਖੀ ਕੇ ਸੁਜ
 ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਂਤ ਜੀ ਤਿਨ ਕੋ ਕਹਤ ਭਾਇ

ਆਮੋਇਨਿਕੈਸਾਭਜੁਪਨਿਕਰਗਾਏਹਿਥਾ
ਤਕਹਕਰਮਰਜਨਚੁਪਕਰਗਹਿਆਸਿਜੈਧਿ
ਕਾਸਟਰਕੈਕਹੈਹੈਰਾਜਾਜੀਅੰਸੇਦੁਖਾਥਿਖੇ
ਪ੍ਰਾਪਤਜਹੈਮਰਜਨਤਿਸਕੋਰਿਖੀਕੈਸਜੁਹੈ
ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨੁਗਵਾਂਨਜੀਅਮਰਜਨਸਿਓਕਹਤਭ
ਏਅਥਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨੁਗਵਾਂਨਜੀਕ੍ਰਿਪਾਨਿਪਾਨ
ਜੀਅਮਰਜਨਕੈਸਾਂਖਸਾਸਤਕਾਮਤਕਹੈਹੈਹੈ
ਅਮਰਜਨਜੋਥਿਥੇਕੀਪੁਰਖਹੈਜਿਸਿਵਸਤਕੀ
ਚੈਤਾਨਹੀਕਰਤੀਆਈਅਤਿਸਿਵਸਤਕੀਚੈ

ਤਾਨਾਹੀਕਰ ਦੇਜਿਨਕੇਮਾਰਦੇਕੀਚਿਤਾਤੇਕਰੀਐ ੩੧
ਸੋਤਾਤੇਰੋਕਰੈਮਾਰੈਨਾਹੀਜਾਂਦੇ॥ਕਿਆਏਅਬ
ਹੀਉਪਜੈਐ॥ਨਾਏਪਿਛੈਗੁਥੇਅਰਅਬਭੀ
ਐ॥ਅਰਮਗ੍ਰੇਭੀਹੋਰਿਗੇ॥ਏਰਿਜੋਬੋਲਦੇਹ
ਗਾਮਾਤਮੋਗਾਮਸੋਅਬਨਾਸੀਐ॥ਅਰਦੇਰਿਕੀ ੩੨
ਅੰਗਤਿਨਿਅਵਸਤਾਐ॥ਬਾਲਕਜੋਬਨਾਬਿਰ
ਧਾਅਰਤੇਸੀਚਉਥੀਅਵਸਥਾਦੇਹਕਮਰਦ
ਪਰਮਐ॥ਅਰਨਾਤਾਦੇਰਿਕਾਪਰਮਹੀਐ॥ਸੋਬਿ
ਬੋਕੀਪਰਖਾਮਾਤਮਕੋਅਬਨਾਸੀਜਾਂਦੇਐ॥

ਅਰਦੇਹਿਕਮਰਦਾਪਰਮਹੀਐ। ਏਰਿਜਲ
ਕਰਬੁਧਵੰਨਪੀਰਜੀਕਿਸੀਥਾਤਕਾਸਕਨਾਹੀ
ਕਰਦੇ। ਹੇਕੁਤੀਨਿਦਨਅਰਜਨਏਰਿਤੋਨੋਇਝੀ
ਆਕਾਰਿਜਾਨਆਇਪੁਪਤਭਾਇਆਹੋ। ਸੇਏ
ਹਿਰਿਜਾਨਸੁਖਦੁਖਸੀਤਓਸਨਕਾਦਾਤਾਹੋ।
ਅਰਦੇਹਿਸੁਖਦੁਖਆਇਪੁਪਤਭੀਹੁੰਦਾਹੋ।
ਅਰਮਿਟਿਭੀਜਾਂਦਾਹੋ। ਏਰਿਸੁਖਾਮੰਤੁਵੰਤਹੋ
ਹੋ। ਅਰਜਨਾਇਨਕੋਤ੍ਰਿਸਹਾਰਹੁ। ਹੇਸੁਸਾਇਅ
ਰਜਨਾਜਿਸਪੁਰਖਕੋਇਝੀਆਕੇਸੁਖਾਮਾਪਦੀ

ਨਿਹਿ ਚਲਾ ਤੇ ਚਲਾਇ ਨਾ ਸਕੈ ਤਿਨਹੀ ਪੁਰਖੋ ਨੇ ੩੨
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਿ ਆਹੈ ॥ ਅਰ ਸੇਈ ਅਮਰ ਹੋਇ
ਆਹੈ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਏਹਿ ਜੋ ਸਭੁ ਨਾ ਦੇਹਾ ਬਿਖੈ
ਆਤਾ ਬਿਆਪਿ ਆਹੈ ॥ ਤਿਸੀਂ ਤੂੰ ਅਥ ਨਾ ਸੀਜ ॥ ਕੌ
ਣਾ ਅਰ ਏਹਿ ਕਿ ਸੀ ਕੈ ਕਹੈ ਆਰਿ ਆਨਾ ਹੀ ਜਾਂਦ ॥
॥ ਅਰ ਦੇਹਿ ਅੰਤ ਵੈ ਤਹੈ ॥ ਸਰੀਰ ਉਪ ਜ ਦੇ ਭੀ ਹੋ
॥ ਅਰ ਮਰ ਦੇ ਭੀ ਹੋ ॥ ਆਤਮਾ ਨਿਤ ਹੋ ॥ ਬਹੁ ਫੁਲ ॥
ਤਮਾ ਕੋ ਸਾਹੈ ॥ ਨਿਗਹਾਰ ਹੋ ॥ ਕਿਛੁ ਖਾਂਦਾ ਪੀਂਦਾ ਨਾ
ਹੀ ॥ ਅਗੈ ਸੁਆਤਮਾ ਕੀ ਮਿਰਿ ਜਾ ਦਾ ਭੀ ਨਾ ਹੀ

ਏਹਿ ਕਿਤਨ ਕੁਹੈ। ਏਹਿ ਅੰਤ ਵੈ ਤਹੈ। ਇਸਿ ਦੇ
ਹਿ ਕੋ ਬਥੇ ਕੀ ਪੁਰਖਾਇ ਉਠਿ ਚਰਦੇਹੈ। ਅਥ
ਨਾਸੀ ਆਤਮਾ ਰਾਮਹੈ। ਹੋ ਮਰਜਨ ਏਹਿ ਬਾਤਿ
ਸਮੁਕਰ ਬੁਧ ਕਰ ਜੁਧ ਸੰਗੁ ਮਕਰ ਗਜੇ ਸ
ਮਝੈ ਮੇਕ ਉਲਮਾਰਿ ਆਹੈ। ਮੇਕ ਸੀ ਕੀ ਗਤਿ ਮ
ਕਰੀਹੈ। ਏਵੇ ਵੇ ਬਿਧਿ ਅਚੇਤਹੈ। ਤਤਰਿਯਾਨ
ਨਹੀ ਚੀਨਿ। ਮਾਨਾ ਕੋ ਮੁਅਨਿ ਮਾਰੀਆਇ ਉਜਾ
ਨੈ ਸੰਤ ਪ੍ਰਥੀਨਾ ਨਹਿ ਜਨਮੇ ਨਹਿ ਮਰੈ ਮ੍ਰਿਤੁ ਤਿ
ਸਿਕ ਬੁਨਹੈ। ਇਕੋ ਕਹੈ ਅਥ ਉਪਜਿ ਓਕੋ ਕ

ਦਾਚਤਹਾਇ। ਨਿਤਿ ਮਜਨਮ ਸਦਾ ਸਦੀਵ ੩੩

ਪੁਰਾਣ ਪੁਰਖ ਸਦਾ ਸੋਇ। ਸਹੀ ਨਿਮਾਨਿ ਕਬ

ਪੂਨਹੀ ਗਤਿ ਹੋਇ ਸਰੀਰ ਸਰਕੋਇ। ਜਾ ਕੋ ਬੇਦ

ਅਥਨਾ ਸੀਗਾ ਵਡੇ ਜਨਮਨ ਮਰਦਾ ਸੋਇ।

ਹੋ ਮਰਜਨ ਪਾਂਡੁ ਵਪਾਰਥਾ। ਕਹਾ ਸੋ ਪੁਰਖ ਪਤ

ਹੋਇ ਮਾਘਾ ਵੇਕਾ ਕੋ ਸੋ ਹੋ ਮਰਜਨੀ। ਜਿਨਿ ਮੇ

ਸਾਮਾਤ ਮਾਮਾ ਅਥਨਾ ਸੀ ਪਹਿਚਾਣਿ ਮਾਹੋ। ਸੋ

ਪੁਰਖ ਕਿਸਿ ਕੋ ਕਹੈ ਕੋਈ ਮੇ ਮਾਰਿ ਮਾਯਾ ਮੇ

ਕਿਨੀ ਮਾਰਿ ਮਾ। ਦੇਹਿ ਮਾਤ ਮੇ ਕਾਸੀ ਜੋ ਗੁਣੇ ਕਰ ਕਮ ਮਕੈ

ਕਹੈ

ਜੇਨਾਕਿ ਸਿਭਾ ਤਿਸੇ ਸੁਣਾ ਜੈ ਸੇ ਪੁਰਾਤਨ ਬਸ
ਕਉਤਾਰ ਭਾਰੀ ਮੇਰੇ ॥ ਅਰਨ ਦੇ ਬਸਤ ਅਉਰ
ਪਹਰੀ ਮੇਰੇ ॥ ਇਸੀ ਭੁਗਤਿ ਆਤਮਾ ਪੁਰਾਤਨ ਦੇ
ਹਿਕੈ ਭਾਰ ਕਰਨਾ ਨਾ ਦੇਹਿ ਲਿਟਾ ਟੂਰਦਾ ਹੈ ॥
ਬਹੁ ਕੁਕੈ ਸਾਹੈ ਆਤਮਾ ਸਸਤੈ ਕਰਕਾਇਆ ਨ
ਹੀ ਜਾਂਦਾ ॥ ਆਤਮਾ ਮਛੇ ਦੇ ਹੈ ॥ ਅਰਜਲ ਬਿਖੇ
ਬੁਰਤਾਨ ਹੀ ॥ ਅਰਪ ਉਲਕੈ ਕਹੈ ਸੋਖਿਆ ਨਹੀ
ਜਾਤਾ ॥ ਕਟ ਲੇਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ॥ ਅਰਜਲ ਲੇਤੇ ਰ
ਹਤ ਹੈ ॥ ਅਰ ਚੁਬ ਲੇਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ॥ ਅਰ ਸਉਲੇ ਤੇ

ਰਹਤਹੈ॥ ਨਿਤਿ ਮਥਨਾਸੀ॥ ਆਤਮਾਂਗਮਹੈ॥ ਅ ੩੫
ਰਸਰਬਾਧਿ ਮਾਪੀਹੈ॥ ਅਰਸਭੁ ਨਾਦੇਹੈ॥ ਕੋਈ ਮ
ਰਹਿਆਹੈ॥ ਇਸਤੇ ਮਸਥਿਰਿ ਕਹੀਐ॥ ਅਗਨਿ
ਸਚਲਹੈ॥ ਅਰਸਨਾਤਨਹੈ॥ ਪਰਾਤਨਹੈ॥ ਬਹੁ
ਕੋਸਾਹੈ॥ ਆਤਮਾਗਾਂਮ॥ ਬਗਤਹੈ॥ ਕਿਨੂ ਦੇਖਿ
ਆਨਾਹੀ॥ ਇਸਤੇ ਮਬਗਤ ਕਹੀਐਹੈ॥ ਅਰਮ
ਚਿਤਹੈ॥ ਚਿਤਾਵਿ॥ ਭੀਨਹੀ ਜਾਤਾ॥ ਕੋਸਾਹੈ॥ ਕਿਛੁ
ਕਾਰਜ ਕ੍ਰਿਤ ਭੀਨਹੀ ਕਰਤਾ॥ ਐਸਾ ਆਤਮਾ ਕਹੀ
ਐਹੈ॥ ਹੋ॥ ਮਰਜਨ ਜਿਨਿ॥ ਐਸਾ ਆਤਮਾ ਪਛਾਣਿ

ਆਪੇ ਸੋਕਿਸਕੀ ਚਿਤਾ ਕਰੋ। ਆਤਮਾ ਮੇਸਾ ਹੋਏ
ਸਾਮੇ ਕਹਿ ਆਹੈ। ਹੇ ਮਹਾਂ ਬਹੋ। ਮਰਜਨ ਤੇ ਤੂੰ ਮੇਸਾ
ਆਤਮਾ ਕੋ ਨਿਜਾ ਲੈ ਗਾ ਜਿਨਿ ਤਜਨ ਮਦਾ ਮਰਦਾ
ਜਾਂ ਲੈ ਤੁਭੀ ਕਿਸੀ ਕੀ ਚਿਤਾ ਨਹੀ ਕਰਨੀ ਆਈ
। ਹੇ ਮਰਜਨ ਜੀ ਕੋਈ ਜਨ ਮਿ ਆਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਨਿਸ
ਚੈ ਕਰਮਿ ਤਹੈ। ਏਹਿ ਥਾਤਿ ਸਮਝ ਕਰ ਤੁਭੀ ਕਿ
ਸੀ ਕੀ ਚਿਤਾ ਨਹੀ ਕਰਨੀ ਆਈ। ਅਥਾ ਮਊਰਭਾ
ਤਿਸੁ ਲਾ। ਏਸ ਭੀ ਭੁਤ ਪਾਲੀ ਸਰੀਰ ਧਾਰੀ ਇਨ
ਕੀ ਆਵਿਨਹੀ ਜਾਂ ਲੈ ਜਾਂ ਦੀ। ਏਹਿ ਕਹਾ ਤੇ ਆਏ

ਹੋਏ ਬੀਚ ਹੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿਏ ਹੋ ॥ ਅਰਜ ਬਸ
 ਹੀਰ ਕੋ ਛਾਡ ਕਰ ਜਾਂ ਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਭੀ ਨਾ ਹੀ ਜਾ ਲੀ ਦੇ ਜੋ
 ਕਾਂਗਾਏ ॥ ਹੋ ਅਰਜ ਨਾ ਜਿਨ ਕੀ ਆਦਿ ਨਾ ਹੀ ਜਾਂ
 ਮੇਂ ਆਇ ਸਗਾ ਤਕਰ ਭੀ ਕਿਸੀ ਕੀ ਚਿਤਾ ਨਾ ਹੀ
 ਕਰਨੀ ਆਈ ॥ ਅਬ ਉਰ ਭਾਂਤ ਕਰ ਬਲੁ ਜਿਏ
 ਸਿਥੋਲ ਲਹਾਰੇ ॥ ਅਤਮ ਕੋ ਦੇਖੇ ਆਚਾਰੇ ॥ ਸੋ ਅ
 ਚਰਜ ਹੀ ਕਰ ਦੇਖੇ ॥ ਅਰਜੇ ਕੋਈ ਕਹੈ ਸੋ ਅਚਰਜ
 ਹੀ ਕਰ ਸੁਣੇ ॥ ਅਚਰਜ ਕਹੀ ਮੇਂ ਜਿਸ ਕਾ ਕਿਛੁ
 ਸਿਰ ਦੇ ਕੀ ਨਿਜਾਇ ॥ ਕਿਏ ਹੀ ਕਿਆ ਹੋ ॥ ਇਸ ਕ

੩੫

ਲੀ

* ਜਿਯਾਂ ਤੇ ਆਏ ਹੋ ॥ ਅਰਜ ਤੇ ਨਾ ਹੀ
 ਜਾ ਲੀ ਮੇਂ ਜਿ ਕਾਂਗਾਏ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ॥ ਚਿਤਾ ਕੀ
 ਆਕੀ ਤੀ ਮੇਂ ॥

ਰਭੀ ਤੇ ਓ ਤਾਕਿ ਸੀਕੀ ਨਹੀ ਕਰਨੀ ਆਈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਰਵੇ ਕਥਾ ਤੇ ਦਿਸਿਆ ਤੁਮਾ ਕੀ ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਜਾਣੀ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਏਹੀ ਮਥਾ ਸੀ ਹੈ। ਤਿਸਿ ਕਰਨ ਤੇ ਹੋ ਅਰ
ਨਿਤੀ ਕੀ ਸੀ ਭੁਤ ਪਾਈ ਕੀ ਚਿਤਾ ਮਮ ਕਰੇ। ਤਿਉ
ਤੀਹੀ ਸੀ ਗੁਰਮੁਖ ਕਰਨਾ ਤੇ ਰਾਧਾ ਮਹਿ ਹੈ। ਤਿਉ ਆਪਣੇ ਪ
ਤੇ ਰਮਾ ਮਤ ਚਲੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸ੍ਰੀ ਧਾਥਿ ਪੇ ਕਲਿਆਣ
ਪਤੀ। ਮਾਓ ਦੁਰਲਾਭ ਹੈ। ਅਪਨੀ ਇਛਾ
ਕਰਦੇ ਸਭੀ ਜੋ ਧਾਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਅਰ
ਸੁਰਗ ਕੇ ਦੁਆਰਾ ਇਨਕੋ ਭਿਯਵੈ ਪਵੈ ਹੈ। ਹੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ

ਜਨਇਸਿਨੁਪਕੇਮਾਰਗਕਰਦੇਸੁਖੇਨਹੀਸੁਰਗਾਇ
 ਖੇਜਾਇਪ੍ਰਪਤਹੋਰਿਗੇ॥ਅਰਜੈਏਰਿਸੰਗੁਮਧਰਮ
 ਕਾਨਿਕਰੇਗਾਤੰਤੋਰਾਪਰਮਸਭੀਜਾਇਗਾ॥ਅਰੁ
 ਗੀਕੀਰਤਭੀਜਾਇਗੀ॥ਤੂੰਆਪਲੈਪਰਮਅਰਕੀ
 ਰਤਕੋਤਿਜਾਗਕਰਪਾਪਾਬਿਖੇਪ੍ਰਪਤਹੋਰਿਗਾ॥
 ਜੇਲੋਕਤੇਰੀਅਥਨਾਸੀਕੀਰਤਕਰਦੇਹੈਸੇਈਲੋ
 ਕਤੇਰੀਅਪਕੀਰਤਨਿੰਦਾਕਰੇਗੇ॥ਕਹੇਗੇਅਰਜਨ
 ਕਿਛੁਨਾਹੀ॥ਬਲਹੀਨਹੈ॥ਹੇਅਰਜਨਜਿਸਕੀਇ
 ਸਿਲੋਕੁਬਿਖੇਨਿੰਦਿਆਚਲੀਤਿਸਕਾਜੀਉਲੇਤੇ

ਮਰਨਾ ਕੁਲਾਹੈ॥ ਅਰਜੇ ਜੇਧਾ ਤੁਝ ਤੇ ਭਉ ਕਰ ਦੇ
ਏ॥ ਅਰਜੇ ਤੁਝ ਕੋ ਮਹਾਰਥੀ ਜੇਧਾ ਕਰਮਾਨ ਦੇਏ
ਜਸੇਈ ਤੈਨੋਂ ਕਹੈ ਗੋ॥ ਅਰਜਨ ਕਿਛੁ ਕਨਹੀ ਘਲ
ਹੀਨਹੈ॥ ਸੇ ਤੈਨੋਂ ਬਰੇ ਬਚਨ ਕਹੈ ਗੋ॥ ਇਸ ਤੇ ਓ
ਪਰਿਤ ਤੁਝ ਕੋ ਬਹਾਸੁ ਖਕ ਓਲਹੈ॥ ਇਗਾ॥ ਜੇ ਤੈ
ਸੰਗ ਮਾਥਿ ਘੋਸੀ ਰਛੁ ਰੇਗਾ॥ ਤਾਂ ਸੁਰਗਾਥਿ ਘੋਜਾ॥
ਇਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਹਿਗਾ॥ ਅਰਜੇ ਜੀ ਤੇ ਗਾਕੁਮ ਕੇ ਰਾਜ
ਕੇ ਸੁਖ ਭੋਗੈਗਾ॥ ਅਤਿ ਸਿਕਾਰਨ ਤੇਏ ਅਰੁ ਜਨਿ ਹੋਕੇ
ਤੀਕੈ ਪੁਰ ਉਠ ਖੜਾ ਹੋਹੁ ਜੁਧ ਕੋ ਨਿਰਿਚਾਕਰ॥

ਸੁਖਦੁਖਕੋਇਕਸਮਾਨਜਾਣਕਰ ਅਰਲਭ ੩੦
ਅਰਗਾਨਦੇਕਸਮਾਨਜਾਣਕਰ ਜੀਤਣਾਅਰ
ਗਰਣਾਦੇਕਸਮਾਨਜਾਣਕਰ ਇਸਿਭਾਂਤਜੁਧ
ਕਰਤੈਨੋਕਿਛੁਪਾਪਨਲਗੈਗਾਗੇਅਰਜਨਦੇਹਿ
ਤੈਨੋਸਾਂਖਸਾਸਤਕਾਮਤਪੁਗਕਹਿਆਹੈਅਥ
ਬੁਧਜੋਗਬੁਧਕੇਸਾਬੁਧਜੋਗਕਹੈਹੈਤਿਸ
ਕੋਸਮਸੁਕਰਜਨਮਮਰਨਕੇਬੰਧਨਕੋਕਾਟਿਤੁ
ਰੈਗਾਨਧੀਥਮੇਤਾਮੇਰੀਬੁਧਸੁਣੁਮੇਆਪਾਇ
ਅਭਗਤਾਸਾਥਕੇਸੋਹੈਜੇਮੇਗਭਗਤਮੇਰੀ

ਸੇਵਾਪੂਜਾਭਗਤਸਿਮਰਨਾਸਰੁਕੁਲੁਕੁਲੁਕ
ਚੈਰੈਸੋਸੁਲਾਅਗੈਕੀਧਿਛੈਧਿਛੈਕੀਅਗੈ।ਤੰ
ਗੀਤਿਸੰਕਉਪਾਧਕਿਛੁਨਾਹੀ।ਐਕਿਅਕਰਸ
ਮਝਦਾਹਾਂ।ਮੇਗਭਗਤਮੇਰੇਸਾਥਮਗਨਭਇਮ
ਹੈ।ਇਸਕੋਸੁਰਤਕੁਲਿਗਈਹੈ।।ਤਿਸਕੀਸਾਖ
ਬੁਲਾਜੈਸੇਸ੍ਰੀਗੰਮਚੈਦਜੀਭੀਲਲੀਕੇਬੇਰਧੈ
ਮਕੇਸਮਰਧੈਹੋਏਭੋਜਨਕਰੇਹੈ।ਅਗੈਅਚਜ
ਨਮੇਰੀਭਗਤਦੇਖਦੇਕੋਬੋਵੀਹੈ।।ਇਕਤੁਲ
ਸੀਦਲਾਅਥਵਾਪੁਰਪਧੜਪ੍ਰਮਨਾਲਮੇਨੋਸ

ਮਰਧਿਆ ਆ ਅਥਵਾ ਇਕ ਬਾਰ ਮੇਰਾ ਮੁਖ ਤੇ ਨਾਮ ੩੮
ਲੀਆ ਏਦੇ ਖਲੇ ਕੋ ਬੋਵੇ ਹੈ ਮੇਧ ਗਇਨ ਕਾ ਫਲ
ਬਰਾ ਹੈ ॥ ਕਿ ਆਫਲ ਹੈ ਏਦੇ ਖਲੇ ਕੋ ਬੋਵੇ ਹੈ ॥ ਮੇ
ਪਰ ਦੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਥਿਧਨ ਕੋ ਕਾਇਕ ਰਮੇ ਰੇਖੁ
ਮਨੰਦ ਅਥਨਾ ਸੀਪ ਦਾ ਬਿਖੇ ਲੇ ਜਾ ਦੇ ਹੈ ॥ ਏਰਿ
ਜੇ ਮੇਰੇ ਭੁਗਤਾ ਸਾਖ ਮੇਰੀ ਬੁਧ ਥੀ ਸੋ ਕਹੀ ॥ ਅਰ
ਆਪਣੀ ਭੁਗਤ ਕਾ ਫਲ ਭੀ ਕਹਿਆ ॥ ਅਥ ਜੇ ਸੀ
ਮੇਰੇ ਸਾਖ ਮੇਰੀ ਆ ਭੁਗਤਾ ਕੀ ਬੁਧ ਹੈ ਸੋ ਬੁਝ ॥ ਮੇ
ਰੀ ਆ ਭੁਗਤਾ ਕੀ ਕੇਵਲ ਏਕ ਮੇਰੇ ਹੀ ਚਰਨ ਕਮ

ਲਾਸਾਥਿਪ੍ਰੀਤਹੋਗਤਿਨਕੋਨਾਕਿਛੁਅਉਰਾਇਛਿ
ਆਥਾਛੁਹੋਅਰਮੁਝਥਿਨਾਕਿਸੀਅਉਰਦੂਸਰ
ਕੋਮੰਨਦਾਨਾਹੀਅਰਮੇਰੇਨਾਮਥਿਨਾਅਉਰਕਿਛੁ
ਮੁਖਤੇਕਹਦੇਨਾਹੀਅਰਨਾਕਿਛੁਅਉਰਸੁਣਦੇ
ਹੋਕੇਵਲਦੇਕਮੇਰੇਹੀਚਰਨਕਮਲਾਸਾਥਾਤਿਨ
ਕੀਦਿਵਿਕਰਨਿਹਿਚਾਹੋਅਰਜਿਨਕਾਦਿਵਿਨਿ
ਹਿਚਲਚੇਤਾਮੇਰੈਸਾਥਨਾਹੀਤਿਨਕੀਥਾਤਸੁਣ
ਹੋਨਕੀਮਤਿਅਨੇਕਓੜਕੇਭਰਮਦੀਫਿਰਦੀ
ਹੋਜੇਸਿਓੜਕਿਨੀਲਗਾਏਤਿਸੀਓੜਕੁਲਗੋ

ਬਹੁ ਫੁਕੈ ਸੇਹੈ ॥ ਜਿਨ ਕਾ ਨਿਹਿ ਚਲਾ ਚੇਤਾ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ॥ ੩੫ ॥
 ਨਾਹੀ ॥ ਤੇ ਮੀਠੀ ਸੀਠੀ ਬਾਲੀ ਸਲੋਕੁ ਪੜਕਰਾ ਮਓਰ
 ਲੋਕ ਕੋ ਮਓਰ ਦੇਉ ਤਾ ਕੀ ਭਗਤ ਭਿਪ ਦੇਸ ਕਰ ਦੇ
 ਹੈ ॥ ਅਰਹੈ ਸੁਰਖਾ ॥ ਅਗਮਾ ਪਕੈ ਬਠੈ ਪੰਡਤ ਕਹਾ
 ਵੈ ॥ ਅਰਹੈ ਅਰਜਨ ਬੇਦ ਕੇ ਬਾਦਿ ਕਰਾ ਆਪ ਭੀ ਮੋ
 ਹੋ ਦੇਹੈ ॥ ਅਗਮ ਭਰ ਲੋਕ ਕੋ ਭੀ ਮੋਹਿ ਦੇਹ ਦੇ
 ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਫੁਕੈ ਸੇਹੈ ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਏਹੀ ਓਕੈ ਭਗਦੇ ਕੀ ਹੈ
 ਇਛਾ ਮਾਕਾ ਮਨਾ ॥ ਅਗਤਿ ਨਾਨੈ ਸੁਰਗ ਹੀ ਪਰਮ ਪ
 ਦ ਕਰ ਜਾਇਆ ਹੈ ॥ ਭੇਵੇ ਬਹੁ ਫੁ ਸੁਰਗ ਜਾਇ ਕਰ

ਗਿਰਿਪਤ੍ਰ ਦੇ ਹੋ। ਵੇ। ਅਨਿਰਿਚਾਥ ਧੀ ਹੋ। ਜਿਨ ਕਾਨਿ
 ਹਿਚਾ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਨਾ ਹੀ ਵੇ ਕਰ ਮਸੇਈ ਕਰ ਦੇ ਹੋ। ਜਿ
 ਨਾ ਕਰ ਮਾ ਕਰੇ ਤੇ ਸੀ ਸਾਰਾ ਥਿਏ ਥਾਰ ਮਥਾਰ ਜਨਮ
 ਮਰਨ ਪਾਈਐ। ਅਰ ਕਰ ਮਨੀ ਸੇਈ ਕਰੀ ਦੇ ਹੋ
 ਜਿਸ ਕੋ ਕਰ ਦੇ ਜੀ ਜਾਲ ਥਾਹੁ ਤੁਹ ਹਿ। ਅਰ ਫਲ
 ਤਿਸ ਕਰ ਮਕਾਰਿ ਛੁਥੇ ਹੋਇ। ਵੇ ਸੁਰਗ ਗਏ
 ਥਾਹੁ ਤੁਹਿ ਗਿਤਿ ਪਵੈ ਹੋ। ਅੰਸੇ ਜਥੁ ਪਹੀਨ ਹੋ ਤਿ
 ਨ ਕੀ ਕਾਮ ਨਾਇ ਵੀ ਓ ਕੀ ਓ ਵੇ ਹੋ। ਅਰ ਸੀ ਸਾ
 ਰਾ ਥਿਏ ਅਪਲੀ ਪੁਰਤਾ ਕੋ ਚਾਹੁ ਤੇ ਹੋ। ਨਇਨਾ ਥਾ

ਤੁਹ

ਤਾਕਰਾਮੰਧਭਈਹੈਯੁਧਾਜੀਨਕੀ। ਤਿਨਕੀਯੁਧਕ ੨੦
ਨਿਚਚਾਮੇਗੈਬਿਖੇਨਾਹੀਲਗਦਾ। ਮੇਰੇਬਿਖੇਨਿ
ਹਿਚਲਗੈਬਿਨਾਪ੍ਰਮਸੁਖਜੈਹੈਸਮਾਧਪਰਮ
ਕਲਿਆਣਸੋਕਦੀਨਾਹੀਪਾਈਦਾ। ਅਥਾਮਰਜ
ਨਬੇਦਧੁਕਾਇਰਤਿਤਸੁਲਾਜੈਬੇਦਕੀਭੀਯੁਧਿ
ਨਾਗੁਲਾਬਿਖੇਵਰਤੈਹੈ। ਤੂਤਿਨਾਕੋਤਿਯਾਗਕਰਾਮ ਗੁਲਾ
ਤੀਤਹੈਹੁ। ਕੈਸਾਮਤੀਤਹੈਹੁ। ਜਹਾਨਸੀਤਹੈਨਉ
ਸੁਹੈ। ਅਰਨਾਤਹਾਜਨਮਮਰਨਹੈ। ਅਗਨਿਤਿਹੈ
ਸਾਤਿਸਰੂਪਹੈ। ਅੰਸਾਜੈਹੈ। ਆਤਮਾਤੂਤਿਸਿਖ

ਜੁਝਾਅਤਮਾਕਾਸੁਖਾਇਵੀਓਕੇਰੋਗੋਕਾਜੁਖ
ਤਿਨਿਥਿਖੇਬਰਾਭੇਦਹੋ॥ਤਿਸਕਾਦਿਸਦਾਂਤਿਸੁ
ਲੁ॥ਜੇਸੇਜਲਕਾਪਾਛਕੁਆਤਲਾਉਨਦੀਇਨੀ
ਬਿਖੇਏਕਏਕਕਾਰਜਹੁੰਦਹੋ॥ਜੇਕਪਾਬਿਖੇ
ਜਾਇਤਾਜਤਨਕਰਜਲਕਾਢੀਮੇਰੇ॥ਤਬਜਲ
ਕਰਪਾਨਕਰੀਮੇਰੇ॥ਅਰਗੁਲੀਗੁੰਤਿਜਲਾਬਿਖੇ
ਇਸਾਨਨਹੋਇ॥ਅਰਥਸੜਹੀਧੋਇਨਾਜਾਹੀ॥ਅਰ
ਜੇਤਲਾਉਨਦੀਬਿਖੇਜਾਈਮੇ॥ਤਹੰਜਲਪੀਵਦੇ
ਕਾਨਾਹੀ॥ਇਸਾਨਥਸੜਹੀਧੋਇਨਾਹੀ॥ਅਰਜਥ

ਮਹਾਂਪਰਲੇ ਕੇਜਲਾਥਿਖੇਸਤੋਹੀਸਮੁੰਦ੍ਰਇ ੧੭
 ਕਠੋਹੋਇਚਲੇਹੋਮੇਸੇਮਨੰਤਜਲਾਥਿਖੇਭੁ
 ਲੀਭਾਤਿਇਸਾਨਭੀਹੋਇਅਰਜਲਪਾਨਭੀਹੋ
 ਇਮਰਥਸਭਭੀਧੇਦੇਜਾਹੀਇਸੀਭਾਤਿਅ
 ਤਮਾਥੁਹਮਸਾਥਜੁਕ੍ਰਿਮਾਮਨੰਤਸੁਖਪਾਈਮੇ
 ਹੋਇਸਿਸੁਖਕ੍ਰਮੇਰੇਭਿਪਾਸਕਜੇਹੋਥੁਹਮਲ
 ਨਾਰਦਸਾਰਖੇਸੁਖਦੇਭਿਸਾਰਖੇਜਾਲਤੇਹੋਤਿ
 ਸਿਕਾਰਨਤੇਹੋਮਰਜਨਿਮੇਸਾਜੇਹੋਮਾਤਮਾਕਾ
 ਸੁਖਾਤਿਸਿਸਾਥਜੁਕ੍ਰਕਰਤੇਗਥਕੀਕਾਧਰਮ

ਜੇਹੈ ਜੁਧ ਸੋ ਕਰਗ ॥ ਅਰਫਲਾ ਕਿਛੁ ਥਾਛਨਾਹੀ ॥ ਹ
ਰਦਾ ਜੀਤ ਲਾਏ ਕ ਸਮਾਨ ਜਾਣੁ ਕਰ ਜੁਧ ਕਰਗ ॥
ਅਰਹਰ ਧੁ ਸੋ ਕਤੇਰਹਤਹਹੁ ॥ ਏਸ ਕਾਨਾਮ ਸਮ
ਤਾ ਜਗੁ ਕਹੀ ਮੇਰੈ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਮੇ ਸੇ ਬੁਧ ਜਗੁ ਸਾ
ਬਜੁ ਤਕਰਪਾਪ ਅਰਪੁੰਨ ਦੋ ਨਕੋ ਕਾਇਗਾਰ ॥
ਅਰਬੁਧ ਜਗੁ ਕਰਗ ॥ ਮਤਮਾ ਸਾਬਜੁ ਤੁ ॥ ਏਸ ਕਾ
ਨਾਮ ਕਲਿਆਮਾਣ ਜਗੁ ਕਹੀ ਮੇਰੈ ॥ ਮੇ ਜੇ ਜੇਹੈ ਬਥੇ
ਕੀਪਰਖੁ ਸੋ ਫਲ ਕਿਸੀ ਦੁਸਤਕਾਥਾ ਛੁਤੇਨਾਹੀ ॥
ਅਰਮੁਲ ਸਾਬਜੁ ਤੁ ਦੇਹੈ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਜਬਤੁ ਬੁ

ਧਕਾਨਿਹਿਚਾਮੇਰੇਸਾਥਾਦਿਵਿਰਖੇਗਾਤਬਜਨ ੧੨
ਮਮਰਨਕੇਈਧਨਕੋਕਾਟਿਕਰਮੇਰੇਮਥਨਾਸੀਪ
ਦਾਥਿਖੇਜਾਇਏਪਤਹੋਹਿਗਾਹੋਮਰਜਨਜ
ਬਮੇਰਕੇਜਾਲਕੋਤੇਰੀਥਪਤਫੇਰੀ। ਤਬਜਿਤ
ਨੇਸਾਸਤ੍ਰਤੇਸੁਲੇਹੋਮਰਜਿਤਨੇਸੁਲੇਰਹਦੇ
ਹੋ। ਤਿਨਾਤੇਭੀਭੂਥਕਤਹੋਹਿਗਾ। ਤਬਤੇਰੀਥ
ਧਨਿਹਿਚਲੇਹੋਇਗੀ। ਤਬਤੂੰਸਮਾਧਜਗੁਕੇ
ਸੁਖਕੇਜਾਣੇਗਾ। ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਭਗਵਾਨਜੀਕੋਮੰਤ੍ਰਿ
ਤਬਚਨਸੁਨਕਰਮਰਜਨਪ੍ਰਸੰਨਕਰੇਹੋ। ਅਰਜ

ਮਰਦੁਹੇ ਰਵਾਕਿਸਭੁਤਹੋਜੀ॥

ਨੇਵਾਚੈ॥ ਹੇਕੇਸੁਜੀਜਿਸਕੀਨਿਹਿਚਲੁਥਪਹੈ
ਜੀ॥ ਤਿਸਕੇਲਛਲਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕਹੋਜੀ॥ ਤਿਸਕੀ
ਬੋਲੀਕੇਸੀਹੋਜੀ॥ ਤਿਸਕੀਸਮਾਧਕੇਸੀਹੋਜੀ॥
ਅਰਲੋਕਾਸਾਥਥਾਤਾਕਿਸਿਭਾਂਤਿਕਰਦਹੋਜੀ॥
ਅਰਦੁਹਚਲਦਾਕਿਸਿਭਾਂਤਿਹੋਜੀ॥ ਮੇਸਮ
ਤਾਕਿਅਮਕਾਨਿਹਿਚਲੁਥਪਹੈਜੀ॥ ਅਰਜਾ
ਕੇਪ੍ਰਸਾਕਾਉਤਰਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸਨਭਗਵਾਨਜੀਕ੍ਰਿਪਾਨਿ
ਧਾਨਜੀਕੇਹੋਹੈ॥ ਸ੍ਰੀਭਗਵਾਨਵਾਚੈ॥ ਹੇਅਰ
ਜਨਾਜੀਸਿਕਾਂਮਨਾਕਿਸੀਥਾਤਿਕੋਨਾਹੀਉਠਦੀ॥

ਅਗਮਪਦੇਮਾਤਮਕੋਪਾਇਕਰਸੰਤੁਸਾਦਿਅਪਾਇ ੨੩
ਗਹਿਅਗੇ॥ ਤਿਸੀਕੋਤੂੰਨਿਹਿਚਲਘੁਪੀਜਾਲਾਘੁ
ਵੇਕੋਸਾਹੋਜੋਤਿਸਕੀਦੇਹਕੋਕੁਛੁਦੁਖਲਗੈਤਾਂਚਿ
ਤਨਾਹੀਕਰਨਾ॥ ਅਗਕਿਸੀਸਾਥਾਜਿਸਕਾਮਹੁਨਾ
ਹੀ॥ ਅਗਕਿਸੀਕਾਜਿਸਕੋਰੁਨਾਹੀ॥ ਅਗਕਦੀਕਿ
ਸੀਪਰਕੋਧਵੰਨਨਾਹੀਉਦਾਤਿਸੀਕੋਤੂੰਨਿਸਚ
ਲਘੁਪੀਜਾਲਾਘੁਕੁਛੁਦੁਖਲਗੈਸਾਹੋਜੋਤਿਸਕੀਕਿਸੀ
ਸਾਥਪ੍ਰੀਤਨਾਹੀ॥ ਅਗਭੁਲੀਵਸਤੁਪਾਏਤੇਹਰਖ
ਨਾਹੋਇ॥ ਅਗਘਰੀਵਸਤੁਪਾਏਤੇਚਿੰਤਨਾਕਰੈ॥

ਤਿਸਕੀ ਤੂਨਿ ਸਲ ਧੁਪੀ ਜਾਣਾ ਥਰੁ ਫੁਟੁ ਧੁਕੇ ਸ
ਹੈ ਕੁਰਮ ਜੇਹੈ ਕਛੁ ਸੋ ਆਪ ਦੇਹ ਥਪੇਰ ਸੁਖ ਸਭੀ
ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਆਪ ਲੈ ਆ ਕਛੁ ਪਰੀ ਕੋ ਵਿਚਿ ਬਾਡ ਲਿ
ਦਾਹੈ ਤੈ ਸੇਹੀ ਜਿਨ ਆਪ ਲੈ ਆਇੰਦ੍ਰੀਆ ਵਿਖਿਆ
ਤੇ ਵਰਜ ਕਰ ਆਪ ਲੈ ਭੀ ਤਰਵਾਇ ਲਈ ਆਹੈ ਤਿਸੀ
ਕੋ ਤੂਨਿ ਸਚ ਲਧੁਪੀ ਜਾਣਾ ਹੋ ਮਰਜਨ ਜਦ ਪਥ
ਥੇ ਕੀ ਪੁਰਖਾਇੰਦ੍ਰੀਆ ਕੇ ਜਿਤ ਦੇ ਕਾਜ ਤਨ ਕਰ ਦੇ
ਹੈ ਤਾ ਭੀ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਮਹਾ ਬਲ ਦੁਨਹੈ ਮਨ ਕੋ ਠ ਉਠੁ
ਤੇ ਚਲਾਇ ਦੇਤੀ ਆਹੈ ਹੋ ਮਰਜਨ ਇਨਾ ਸਭ ਨਾਇ

੨੨ ਗੁਰੂ

ਤਿਸ ਤੋਇਸ ਮਨ ਖਾਕਾ ਕਰ ਜਾ ਕਿ ਸਿਭਾ ਤਿ
ਗ ਬਿੰਦੁ ਦਾ ਹੋ ਸੋ ਸੁਲਾ ਜੇ ਮਾਨੁ ਖਾਥਾ ਥਿ ਥਿ ਮਾਕੀ
ਬਾਤ ਮਨ ਥਿ ਥੇ ਕਰੇ ਹੋ ਜੇ ਤਿਸ ਕਾ ਸੇ ਗ ਕਰੀ ਮੇ
ਹੈ ਅਥਵਾ ਮਾਪ ਲੈ ਮਨ ਥਿ ਥੇ ਥਿ ਥੇ ਮਾਕਾ
ਧਿ ਜਾਨ ਕੀ ਜੇ ਤਥਾ ਥਿ ਥਿ ਮਾਕਾ ਸੇ ਗ ਮੇ ਸਾਹਿ
ਦਾ ਹੋ ਤਿਸਿ ਸੇ ਗੁ ਤਿ ਮਨ ਥਿ ਥੇ ਕਾ ਮਤੇ ਮਾਦਿ ਤੇ
ਕਰ ਕਾ ਮਨ ਉਪ ਜਾਈ ਮਾਹੋ ਅਰ ਕਾ ਮਤੇ ਕ੍ਰ
ਧ ਉਪ ਜਾਈ ਮਾਹੋ ਅਰ ਕ੍ਰੇ ਧ ਤੇ ਮੇ ਹੁ ਉਪ ਜਾਈ
ਹੈ ਮੇ ਹੁ ਤੇ ਚੇ ਤੇ ਨਤਾ ਕਾ ਨਾ ਸਹਿ ਦਾ ਹੋ ਜਾ ਬਚੇ

ਤੰਨਤਾਕਾਨਾਸਗੁਇਆਤਬਧੁਪਨਾਸਭੀਹੁੰਦਾਰੇ
 ਬੁਧਕੇਨਾਸਚੁਏਤੇਇਸਕਾਭੀਨਾਸਹੁੰਦਾਰੇ॥
 ਜਥਾਇਸਕਾਨਾਸਹੂਆਤਬੁਝੈਸੇਅਊਰਪਸੂਜੇ
 ਨਹੈ॥ ਤੈਸੇਏਹਭੀਪਸੂਜੇਨਹੈਇਜਾਤਹੈ॥ ਤਿਸਿ
 ਕਾਰਨਤੇਜੇਜੇਮੇਰੇਭਗਤਹੈਸੋਸੋਸਿਸਾਰੀਓਮਨ
 ਯਾਂਕਾਸਿਗਕਦੀਨਾਕਰੈ॥ ਅਰਮੇਰੈਨਾਮਕੇਚਿਤ
 ਵਢੇਬਿਨਾਕਿਛੁਅਊਚਿਤਰੇਨਾਹੀ॥ ਏਹਿਮੇਰੈ
 ਭਗਤਕਿਮੇਰੀਆਰਿਜਾਹੈ॥ ਅਥਮੇਰੈਭਗਤਿਛਾ
 ਦਨਭਜਨਕਾਅੰਗੀਕਾਰਕਿਸਿਭਾਂਤਿਕਰੈਹੈ॥

ਸੋਸੁਣਾ ਜੈ ਸੇ ਮੇਰੀ ਆਰਿਜਾ ਪਾਇ ਕਰਿਆਇ
ਆਹੈ ਤੈ ਸੇਰੀ ਅਚ ਵੇਹੈ ॥ ਅਰ ਤੈ ਸਾਰੀ ਪਰੈਹੈ ॥
ਅਰ ਹਰਖ ਸੋ ਕਤੇਰ ਹਉਤਿ ॥ ਅਰ ਜਿਨਿ ਕੇ ਮਨ ਕਾ
ਨਿਹਿ ਚਲ ਚੇਤਾ ਮੇਰੈ ਬਿਖੈ ਹਉਦਾਹੈ ॥ ਤਿਨਿ ਪਰ
ਮੇਅ ਉਗਧਿ ਪਾਕਰੈ ॥ ਮੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤਿਨ ਕੇ ਫੇ
ਅਨ ਦੇ ਅਰਥ ਰੈ ਜੈਹੈ ਤਨੈ ਦੁਖ ਤਿਨ ਕਾ ਨਾਸ ਹਉਦਾ
ਹੈ ॥ ਤਥਾ ਤਿਨ ਕਾ ਅਨਾਮਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹਉਦਾਹੈ ॥ ਅਰ
ਤਿਨ ਕੀ ਬੁਧ ਕਾ ਨਿਸਚਲ ਚੇਤਾ ਮੇਰੈ ਬਿਖੈ
ਹਉਦਾਹੈ ॥ ਅਥ ਜਿਸ ਕੀ ਨਾਸਤ ਬੁਧ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕੀ

ਥਾਤ ਸੁਲਾ ਨਾਸਤ ਬੁਧੀ ਕਹ ਦੇਹੈ ਕਹਾਂ ਹੋਖੁ
ਮੇਸਰਾ ਕਿਨੀ ਦੇਖਿਆ ਹੋਇ ਤਿਨ ਕੀ ਸਰਧਾ ਮੇ
ਰੇ ਬਿਖੈ ਲਾਗਵੀ ਨਾਰੀ ਮੇਰੈ ਬਿਖੈ ਸਰਧਾਲਾ
ਗੀ ਬਿਨਾਸਾਂਤ ਨਾਰੀ ਸਾਂਤ ਬਿਨਾਸੁ ਕਨਾਰੀ ਨਾ
ਸਤ ਬੁਧੀ ਸਦਾ ਦੁਖੀ ਹੀ ਮੇਰਾ ਦੇਹੈ ਹੋਅਰ
ਜਨ ਜੋਇ ਦੀ ਆਪਣੀ ਆਬਿਖੀ ਮਕੋ ਚਲੇ
ਮੇਰਾ ਰਜੇ ਤਿਸ ਕੋ ਪਾਛੇ ਮਨ ਕੋ ਗਾਵ ਦੀ ਜੀ ਮੇ
ਤ ਥਾਤਿ ਸਕੀ ਬੁਧਿ ਕਿਸ ਭਾਂਤਿ ਹਿਰਿ ਲੇਵੈ ਹੋਸ
ਸੁਲਾ ਜੋ ਸੇਨਾ ਉਕਾਨ ਦੀ ਕੋ ਪਾਰ ਲੋਕਿ ਨਾਰੋ ਕੋ

੨੬

ਆ

ਚਲਾਈਐਂਗੇ। ਤਬ ਕਿਸੀ ਓੜ੍ਹ ਤੇ ਪਉਣੁ
ਪੜ੍ਹਾਅਵੈਂਹੈ ਨਾ ਉਕਾਰੇ ਪਾਰ ਲੈ ਕਿਨਾਰੇ ਲਗ
ਲਗ ਦੇਵੈਂਹੈ ਇਸੀ ਗੁਣਿ ਬੁਧਕਿ ਗਿਰਿ ਲੇਵੈਂਹੈ
ਜਾਂਇ ਫੁਲਾਂ ਕੋ ਪਛੈ ਮਨ ਕੋ ਜਾਣ ਦੀਜੀ ਐਂਹੈ
ਅਤਿ ਸਿਕਰਨ ਤੇ ਹੋ ਮਹਾ ਬਾਹ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਿਥਮੇ
ਹੀਤੁਇ ਫੁਲਾਂ ਕੋ ਬਸਕਰਾ ਜੀਨਾ ਪੁਰਖਾਨੇਇ
ਫੁਲਾਂ ਮਾਪਾਇਆ ਅਰਥਾਤੇ ਵਰਜਕਰਾ ਮਾਪ
ਲੈ ਵਸਕਰੀਐਂਹੈ ਤਿਨਹੀ ਕੀਤੁ ਬੁਧਨਿ ਸਚ
ਲਜਾ ਲਾਹੇ ਅਰਜਨ ਮਥਾ ਮਓਰ ਬਾਤ ਸੁਣ

ਮੇਰੈ ਸਿਮਰਨ ਭੁਜਨ ਕੀ ਥਾਤ ਕਾ ਸੁਆਦਿ ਸੰਸ ੨੭
ਰਕੇ ਮਨੁ ਥਾਕੈ ਕਿਛੁ ਸੁਰਤ ਨਾਹੀ ਗਤਿ ਨ ਕੈ ਭਾਣੈ
ਮੇਰਾ ਭੁਜਨ ਗਤ ਹੋ ਮੇਰੈ ਭੁਜਨ ਕੀ ਭਿਛੁ ਤੇ ਸੋ
ਇ ਰਹੇ ਹੋ ਅਰ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਈਥਿ ਅਕੀ ਭਿਛੁ
ਕੋ ਸੁਢਾ ਧਾਨ ਹੋ ਤਿਨ ਕੋ ਏਹੀ ਦਿਨ ਹੋ ਅਗਨੀ
ਸਿੰਘੇ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਮਨੁ ਭੁਜਾ ਗੈ ਹੋ ਤਿਸਿ ਭਿਛੁ ਏ
ਤੇ ਸਿਜ ਮੀਜੁ ਹੋ ਮੇਰੇ ਭੁਗਤ ਸੋ ਸੋ ਇ ਰਹੇ ਹੋ ਤਿ
ਨ ਕੋ ਜਾਣੈ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਥਾਤਿ ਗਤਿ ਹੋ ਅਰ ਮੇਰੇ
ਭੁਗਤ ਮੇਰੇ ਭੁਜਨਿ ਏਥੇ ਜਾ ਗੈ ਹੋ ਸੁਢਾ ਧਾਨ ਹੋ

॥ ਹੋ ਮਰਜਨ ਮੇਰੇ ਜੋ ਪੂਰਨ ਕੁਗਤ ਹੋ ਤੇ ਸਕੇ
ਲਛੁਣੁ ਲੁਣੁ ਜੈ ਸੈ ਸਾਮ੍ਹਿ ਦੁਆਪ ਦੇ ਜਲ ਕੇ
ਰਪੂਰਨ ਹੋ ਮਰਨਿ ਹਿਚਲੇ ਹੋ ਕਦੀ ਘੁੰਦਾ ਚ
ਘੁਟਨਾਹੀ ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਮੇਰਾ ਕੁਗਤ ਪੂਰਨ ਮਰਨਿ
ਹਿਚਲ ਚਾਹੀ ਮੇਰਾ ਬਹੁੜ ਕੈ ਸਾਹਿ ਜੈ ਸਕੀ
ਕਾਮਨਾ ਮੇਰੇ ਕੁਜਨਾ ਬਿਨਾ ਮੇਰਿ ਕੀਸੀ ਥਾਤ ਕੇ
ਨਾਹੀ ਚਲਦੀ ਮੇਰੇ ਸਾਜੇ ਹੋ ਨਿਸਿ ਪ੍ਰੇਰੀ ਮਥਾਛੀ
ਮਰਮ ਹੀ ਕਾਰ ਮਮ ਤਾਤੇ ਰਹਤਾ ਮੇਰੇ ਸਾਜੇ ਹੋ ਸਾ
ਤਪਦਾ ਬਿਖੇਲੀ ਲੇਹੋ ਹੋ ਮਰਜਨਾ ਦਿਹਿ ਤੁਝ

ਕੰਮੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਸਾਥਿਤਿ ਸੁਭਾਉ ਕਹਾਏ ॥ ਜਿਸ ਕੋ
 ਏਹਿ ਮਸਾਥਿਤਿ ਸੁਭਾਉ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਾਇ ਮਾਹਿਓਇ
 ਗਸਿ ਬਹੁ ਫੁਲ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰ ਕਥਹੁ ਨਾਮਹੀ
 ਮੇ ॥ ਕਿਉ ਨਾਮਹੀ ਮੇਵਹੁ ਮਾਇਆ ਭੇਦ ਪਾਰਨਿਰਿ
 ਥਾਨੁ ਪਦੁ ਬ੍ਰਹਮ ਥਿਖੇ ਲੀਲਾ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਾਇ
 ਮਾਹਿਓ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ਸਲੋਕ ਬਹੁ ॥ ਧਿਯਾਇਤੁ
 ਜੈ ਕੋ ਗਾਇਤ੍ਰਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੁਪਨਿਖਤੁ ਸੇ ਬ੍ਰਹੁ
 ਮਾਇਆ ਦਾ ਮਾਜੇ ਗਾਸਾ ਸੜੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸੇਧਾ ਦੇ ਸਾਥ
 ਜੈ ਗੰਗਾ ਸਦਤੀ ਓਹਿ ਜਾ ਸੰਪੂਰਨ ਭਾਇਆ ਸ੍ਰੀ ਗ

ਮਾਕ੍ਰਿਸਾਮਰਪਨਸਮਾਪਤੀਆਗੇਦੂਜੇਧਿਆਇ
ਕਾਮਹਾਤਮਚਲਿਆ। ਸ੍ਰੀਨਾਰਾਇਣਵਾਰੇ
੧। ਏਲਾਮੀਅਥਦੂਜੇਧਿਆਇਕਾਮਹਾਤਮਕਹੋਰੋ
ਤ੍ਰਿਸ੍ਰਵਨਕਗਾਦਛੁਨਦੇਸਮੇਇਕਪੁਰਨਾਮਾ
ਨਗਰਹੋਤਗਾਇਕਦਵਸੁਸਰਨਾਮਾਸਬਰਹਾ
ਨਪਾਤ੍ਰਥਾਮਰਸਾਧਾਕੀਸੇਵਾਥਹੁਤੁਕਰਦਾਈ
ਗਾਇਕਾਦਿਨਿਉਨਸਾਧਕਕਹਿਆਏਸਾਧੇਜੀਤੁ
ਮਾਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੈਸੇਨਸ੍ਰੀਨਾਰਾਇਣਜੀਕੇਜਾਨਦੇਕਾ
ਰਿਜਾਨਉਪਦੇਸਕਰੇਜੀ। ਜਿਤੀਕਰਸੇਰੀਕਹਿ

ਮਾਣ੍ਹਰੇਵੇਂਜੀ। ਮੇਸੇਛਪਦਵੀਪਾਵਾਜੀ। ਮੇ ੨੯
ਸੇਹੀਕਰਸਾਧਕੋਸੇਉਦੇਸੇਉਦੇਘਰੁਤੁਥਰਖ
ਈਤੇਥੇ। ਤੁਹਾਏਕਾਵਿਨਿਥਾਲਨਾਮਾਥੁਹਮ
ਚਾਰੀਆਇਆਉਸਕੀਸੇਵਾਉਨਘਰੁਤੁਕਰੀ
ਮਾਮਰਥੇਨਤੀਕਰੀਕਹੈਏਸਾਧੁਜੀ। ਮੇਨਕ੍ਰਿਪ
ਕਰਕੈਸ੍ਰੀਨਗਾਇਲੁਜੀਕੇਪਾਉਲੇਕਾਰਿਜਾਨ
ਉਪਦੇਸਕਰੇਜੀ। ਜੀਤਿਕਰਮੇਰੇਜੀਮਕੀਕ
ਲਿ। ਮਾਣ੍ਹਰੇਵੇਂਜੀ। ਮੇਸੁਕੁਤਰੇਵਾਜੀ। ਤਾਥ
ਲਘੁਹਮਚਾਰੀਕਹਿਮਾਤੰਨਮੇਸ੍ਰੀਗੀਤਾਜੀਕੇ

ਦੂਸਰੇ ਧਿਯਾਇਕਾ ਮਹਤਮ ਸੁਲਾ ਉਦਾਹਾ ਉ
ਸਕੇ ਸੁਲੇ ਤੇ ਤੇਰੀ ਕਾਲਿ ਮਾਲੁ ਹੋਇ ਗੀ। ਤਾਦੇ
ਸੁਸਰਨਾ ਮੇ ਕਾਹਿ ਮਾਰੀ ਤਾ ਕੇ ਦੂਸਰੇ ਧਿਯਾਇਕੇ
ਸੁਲੇ ਤੇ ਕੋਈ ਅਗੈ ਭੀ ਮੁਕਤ ਭਾਇ ਮਾਰੈ ਜੀ। ਤਾ
ਬਾਲਨਾ ਮੇ ਧ੍ਰਮ ਮਚਾਰੀ ਕਾਹਿ ਮਾਇਕੁ ਮੇ ਤੈ ਨ ਪੁ
ਰਾਤ ਨ ਕਥਾ ਕਹ ਸੁਲਾ ਉਦਾਹਾ ਤੈ ਸੁਵਨ ਕਰਾ।
ਇਕ ਗੁਰਗੀ ਮਾਨਾ ਮਧ ਕਰੀ ਮਾਕਾ ਚਰਵਾਥਾ।
ਬਲਾ ਥਿਖੇ ਓਹੁ ਨੀਤਾ ਪੁਤ ਬਕਰੀ ਮਾਚਾਰਨ ਜਾ
ਦਾਥਾ। ਤਹ ਮੇ ਇਕਾ ਵਿਨਾਇਲੇ ਪਰਥੇ ਠਾ ਭੁਜਨ

ਕਰਦਾ ਬਾਜਾਵੁ ਧਕਰੀਆ ਕੋ ਪਰਕਲੇਤ ॥ ੫੦
 ਲਿਆਗਾਹਿ ਥਿਥੇ ਥਡੇ ਥਲ ਮੇਏ ਕਾ ਸਿਧੁ ਥੈ
 ਥਾਥਾ ॥ ਏ ਕਥ ਕਰੀ ਜੋ ਸਭੁ ਨਾਥ ਕਰੀਆ ਕੋ ਅ
 ਗੈ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਥੀ ॥ ਤੀਸਿ ਥਕਰੀ ਕੋਟੇ ਥਕਰ
 ਸਿਧੁ ਉਰੁ ਚੁਛਿਆ ॥ ਤਾਥ ਕਰੀਆ ਕੋ ਚਰਦੁ ॥
 ਚਕਰਿਆ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਦੇ ਹਿਕਿਆ ਭਾਇ
 ਆਗਤ ਮੇਏ ਲੇਤੇ ਉਤਰ ਕਰ ਉਸੀ ਮਾਰਗ ਮਾ
 ਏ ਨਿਕਾਲਿਆ ॥ ਤਾਥ ਕਰੀਆ ਕੋ ਚਰਵਾਰੇ ਕ
 ਹਿਆ ਦੇ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਜੀ ਅਜੁ ਮੇਏ ਕਥ ਗਾ

ਅਚਰਜ ਦੇ ਬਿਆਹੈ। ਤਾ ਮੇ ਕਹਿ ਮਾਰੇ ਤੈ ਕਿਆ
ਅਚਰਜ ਦੇ ਬਿਆਹੈ। ਉਨ ਕਹਿ ਮਾ ਓਹੁ ਜੋ ਸ
ਭਾ ਕੈ ਮੁਹ ਰੋ ਬਕਰੀ ਜਾ ਵੀਹੈ। ਤਿਸ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ
ਸਿਘਨ ਠਾਜੀ। ਏਹਿ ਮੈ ਨ ਬਰ ਮਸਚਰਜ ਲਾਗਾ
ਹੈ ਜੀ। ਤਾ ਤੇ ਤੁਮ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਹੋ ਸਾਧ ਹੋ ਤਿਕਾ
ਲਿਵਰ ਸੀਹੈ। ਤੁਮ ਗੀਵੀ ਬੀਵਿਸ ਦਿਹੈ ਜੀ। ਤੁ
ਮ ਏਹੀ ਬ੍ਰਿਤ ਤਮੈ ਨ ਕਹ ਬੁਢਾ ਉਜੀ। ਏਹਿ ਕਿ
ਮਾਚਲਿ ਤੁਹਾਇ ਮਾਜੀ। ਤਾ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਕਹਿ
ਮਾਕਿ ਉਹੇ ਮਾਜਾ ਪਾਲਿ ਮੈ ਤੈ ਨਾਇਕਾਇ ਨਾਕੇ

ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਥਰ ਤਾਕ ਹਸੁਣਾਉ ਚਾਹਾਂਏ
 ਰਿਖ ਕਰੀ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਥਿਥੇ ਗਾਇਲ ਬੀ। ਇਸ
 ਕੀ ਜਾਤ ਸੁਝੀ ਥੀ। ਜਾਇਸ ਕਾ ਭਰਤਾ ਮੁਇਆ
 ਤਾਏ ਰਿਖ ਰੀ ਗਾਇਲ ਭਈ। ਜੀ ਸਿ ਸੁੰਦਰ ਬਾਲਕ
 ਕੋ ਦੇਖੇ। ਤਿਸੇ ਕੋ ਖਾਇ ਲੇਵੈ। ਅਰਏ ਰਿਜੇ ਸਿੰਘ
 ਹੋਏ। ਰਿਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਥਿਥੇ ਧਰਮ ਬਾਗਾਇ ਕੁਏ
 ਨਿਏ ਰਿਖ ਧਰਮ ਮੰਛੀ। ਮਾਰੋ ਪਕ ਫੁਨਿ ਗਾਇਆ ਬਾ।
 ਦੇ ਰਿਗਾਇਲ ਕੁੰ ਬਨ ਮੇ ਗਈ ਥੀ। ਤਗਾਇਨ ਗਾਇ
 ਲਨੇ ਧਰਮ ਕੋ ਖਾਇ ਲੀਆ ਬਾ। ਅਥਵਹੀ ਧਰਮ

ਆਇਸਿਘਭੁਇਅਹੋਗਮਰਵਹੀਰਾਇਲਾਮ
ਇਥਕਰੀਭੁਈਹੋਸਿਘਕੋਆਪਨੋਪਿਛੁਲੇਜ
ਨਮਕੀਖਬਰਬੀਇਤਿਨਮਿਤਿਥਕਰੀਕੋਦੇਖਕ
ਗਸਿਘਨਠਹੋਕਹੈਹੁਦੁਭੀਮੇਨੋਖਾਣਾਮਾਈਹੋ
ਗਤਾਮਜਾਪਾਲਕਹਿਆਏਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀਜੀਮੇਪਿ
ਛੁਲੇਜਨਮਾਥਿਖੇਕਉਦੁਖਾਜੀਗਤਾਬਾਲਬ੍ਰਹਮ
ਚਾਰੀਕਹਿਆਤੂਪਿਛੁਲੇਜਨਮਚੰਡਾਲਥਾਤਾ
ਠੇਰਾਮਜਾਪਾਲਕਹਿਆਏਬਾਲਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀਜੀ
ਕਿਛੁਮੇਸੀਭੀਥਿਧਿਰੋਦੇਜਾਤੇਹਮੇਤੀਨੇਜਦੁ

ਅਧਮ ਦੇਹਿ ਤੇ ਛੁਟੈ ਜੀ। ਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਚਾਰੀ ਕਹਿ 47
ਆਮ ਬਮੇਤੁ ਮਾਤਿ ਨਾ ਜਾਇ। ਮਾਕੋ ਮੁਕਤ ਕਰਾਂ
ਗਾ। ਇਕ ਬਾਰ ਤਾ ਤੁਮ ਮੇਤੇ ਸੁਣੁ ਲੋਵੈ। ਇ
ਕੁਪਰ ਬਤ ਕੀ ਕੰਦ ਲਾ। ਬਿਖੇ ਸਿਲਾ ਬੀ ਤਿਸ
ਉਪਰ ਗੀ ਤਾ ਕਾ ਦੂਸਰਾ ਧਿਯਾ। ਉਲਿਖਿ ਮਾਰ
ਇਆ ਬਾ। ਮੇਤਿ ਨਾ ਅਛਰ ਤਿਸਿ ਸਿਲਾ ਉਪਰ
ਤੇ ਦੇਖੇ ਬੇ। ਮੇਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਕਰ ਕੇ ਸੇਈ ਤੁਮ
ਕੋ ਸੁਣਾ ਉਦਾਹਰੇ। ਤੁਮ ਸੁਣਾ ਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਚਾ
ਰੀ ਨੇ ਗੀ ਤਾ ਕੇ ਦੂਸਰੇ ਧਿਯਾ। ਇਕੋ ਤਿਨ ਅਛਰ ਸੁ

ਲਾਏ। ਤਾਂ ਤਾਤ ਕਾ ਕਵਾਹੀ ਸਮੇ ਅਕਾਸ ਤੇ ਤਿਨਿ
ਬਿਬਾਣੁ ਆਏ। ਤਿਨੇ ਜਣੇ ਬਿਬਾਣੁ ਪਰ ਥੋਠ
ਕਰ ਥੋਰੇ ਠਕੇ ਸਿਧਾਰੇ। ਅਧਮ ਦੇ ਹਿਤੇ ਮੁਕਤ ਹੋ
ਇਵੇ ਵੇਦੇ ਹੀ ਪਾਈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜੀ ਕ
ਹਿ ਆਏ ਲਛਮੀ ਜੋ ਮਾਨੁਖ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕਾ ਪਾ
ਠ ਕਰੇ ਯਾਸੁ ਵਨ ਕਰੇ ਤਿਨ ਕਾ ਕਹਾਂ ਤਾਈ ਫੁਲ ਬ
ਰਨ ਨ ਕਰੀ ਐ। ਜੋ ਗੀਤਾ ਕੋ ਸੁ ਵਨ ਕਰੇ ਯਾਸਨ
ਮੁਖ ਦਰਸਨ ਕਰੇ ਤੇ ਭੀ ਮੁਕਤ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ
१॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੈ ਸਤੀਈ ਸਰ

ਸੰਥਾ ਦੇ ਉਤਰ ਖੰਡੇ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮ ਨੇ ਦੂਸਰੇ ਧਿ 43
 ਆਉ ਸੰਪੂਰਨ ਗੁਣਿਆ ॥ ਆਗੇ ਗੀਤਾ ਕਾ
 ਤੀਜਾ ਧਿ ਆਉ ਚਲਿਆ ॥ ਅਰਜਨੇ ਵਾਚੇ ॥
 ਅਰਜਨ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗੁਣਾਨ ਜੀਪਹਿ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰੇ ॥
 ਕਿਹੇ ਜਨਾਰਦਨ ਜੀ ਹੇ ਕੇ ਸਦ੍ਵਜੀਏ ਹਿ ਧ੍ਰੁਮ ਪ੍ਰ
 ਦੁਨਿ ਰਿਥਾ ਲਪਦੁ ਹੇ ਜੀ ॥ ਅਰਸਭੁ ਤੇ ਸੁੰਸਾਇਹੇ
 ਜੀ ॥ ਤਾਂ ਮੇਨੇ ਘੋਗੁ ਆਕ ਕਰ ਮੇਜੇ ਹੇ ਜੁ ਪਕਰਮ ॥
 ਏਸਿ ਥਿਖੇ ਮੇਨੇ ਕਿਉ ਜੋ ਕੁਛ ਦੇਹੇ ਜੀ ॥ ਮਿਲੇ
 ਹੇਏ ਬਚਨ ਕਰ ਮੇਗੀ ਬੁਧਕੇ ॥ ਕਿਉ ਮੇਹ ਦੇਹੇ

ਜੀ। ਕਹਾਂ ਨਿਰਿ ਬਲੁ ਪਦਮ ਕਰ ਕਹਾਂ ਜੁ ਪਕਰਨ ਜੀ
ਗਾਇ ਕੁ ਬਾਤਿ ਨਿਰਿ ਚੈ ਕਰ ਮੁਝ ਕੋ ਕਹੇ ਜੀ। ਗਜੇ
ਸਤੇ ਮੇਰੀ ਕਾਲਿ। ਮਾਲੁ ਦੇਵੇ ਜੀ। ਸੇਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ
ਰ ਬਾਤ ਕਹੇ ਜੀ। ਮਰ ਜਨ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ
ਕ੍ਰਿਸਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਪਾਨ ਜੀ ਕਹਤ ਭੁ
ਏ॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵਾਚੈ॥ ਹੇ ਮਰ ਜਨ ਪੋ ਨਿਰਿ
ਪਾਪ ਪੁਰਾਤਨ ਪਚ ਲੇਹੀ। ਮੁਝੈ ਲੋਕੋ ਕੋਰਿ ਜਾਨ
ਜੇਗਾ ਕਹਿ ਮਾਰੇ॥ ਮਰ ਕਰ ਸੇ ਜੇਗਾ ਜੇਗੀ ਓ ਕੋ ਕ
ਹਿ ਮਾਰੇ॥ ਹੇ ਮਰ ਜਨ ਜਿ ਕੋਈ ਸਭ ਕਰ ਮਾਤਿ

ਆਗੁਏ ਸੇਕਿ ਸੀਕਰ ਮਕਾਮ ਰੰਭੁ ਨਾ ਕਰੇ ॥ ਅਰ ੫੪
ਕੈਸੇ ਮੇਨਿ ਰਿਕਰ ਮਸਿਨਿ ਮਾਸੀ ਜਾ ਸੇਕੁ ਲਕਰ
ਕਰੈ ਹੋ ਨਾਵੁ ਸੁਸਿਨਿ ਮਾਸੀ ਹੋ ਨਾਵੁ ਨਿਰਿਕਰ ਮ
ਹੋ ॥ ਜੇ ਕਈ ਦੇਹਿ ਧਾਰੀ ਹੋ ਸੋਇ ਕੁ ਬਿਨ ਭੀਨਿ
ਰਿਕਰ ਮਨਾਹੀ ॥ ਆਤਾ ਕੇਗਰ ਭੁਆਵੁ ਦੇ ਪ੍ਰਜੰਤ
ਸਦਾ ਕਰ ਮਹੀਕਰ ਦਾਰ ਦਾਹੋ ॥ ਨਿਰਿਕਰ ਮਕ
ਦੀ ਨਾਹੀ ਹੁੰਦਾ ਦੇਹਿ ਮਾਈ ਮਾਕੀ ਰਚੀ ਹੋਈ ਜੋ
ਹੋ ਦੇਹਿ ਸੋਇ ਸਕੈ ਬਸ ਨਾਹੀ ॥ ਬਸ ਮਾਈ ਮਾਕੇ
ਹੋ ॥ ਅਥਾ ਅਰਜਨ ਮੇ ਸੇਜੋ ਹੋ ਬੈਰਾਗੀ ਤਿਨ ਕੀ

ਬਾਤ ਸੁਣਾ ਕੇ ਸੇਜੇ ਬਾਹਰ ਕੀਆ ਏਵੀਆ ਸੇ
ਜਾਮਕਰ ਚ ਉਕੜੀ ਮਾਰਥੇ ਸੈਧੇ। ਅਰਮਨ ਕਰਇ
ਫੀਆ ਕੇ ਭੋਗ ਕੀ ਚਿਤ ਵਟਾ ਕਰੈਧੇ। ਕਿਛੁ ਹੋਇ
ਤਾਂ ਖਾਈ ਅਪਹਰੀਐ। ਜਿਐ ਸੇਜੇ ਗੀਧਾ ਖੰਡੀ
ਧੇ। ਅਰਐ ਸੇਜੇ ਜੇ ਸੁਭ ਲੇਧੇ। ਜੇ ਬਾਹਰ ਕੀਆ
ਏਵੀਆ ਕਰਕਰ ਮਕਰੈਧੇ। ਅਰਮਨ ਕਾਨਿਸਚ
ਲਚੇਤਾ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇਰਖ ਦੇਧੇ ਤੇ ਸੁਸਾਇਧੇ। ਤਿਸਿ
ਕਰਨ ਤੇਧੇ ਅਰਜਨ ਤੂਖੜੀਧੇ ਜੁਧ ਕਰਨ ਤੇ ਗਧਰ
ਮਧੇ। ਏਵੀਆ ਕਰ ਜੁਧ ਕਰਾ। ਅਰਮਨ ਕਾਨਿਹਿ

ਚਲਦੇ ਤਾਮੇ ਗੈਥਿ ਖੇਗਾ ਧਾਹਿ ਅਰਜਨ ਕਰਮ ਕਰੇ
 ਥਿਨਾ ਦੇਹ ਭੀ ਨਾਹੀ ਰਹਦਾ ਤਾਂ ਅਭਿਗਾਨੀ ਬਾਤਿ
 ਕਿਆ ਕਹੀ ਮੇਯ ਜਗਨ ਨਾਥ ਨਾਵਿ ਤਕਰਮ ਸੋਨਿ ਰਿ
 ਕਰਮ ਨੀਰਿ ਬੰਧਨ ਹਿ। ਲੋਕ ਕਰਮ ਪਠਸ ਦੇਹਿ ਜ
 ਨਮਜਨ ਮਥਹੁ ਰੁਗਤੇ। ਹਿ ਅਰਜਨ ਜਗਰੂਪ ਜੋ
 ਮੇਯਾ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗਵਾਂਨਾ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਮਿ ਤੇ ਕਰਮ
 ਕਰੈ ਹੋ ਤੇ ਬੰਧਨ ਮੇਨਾਹੀ ਪਵ੍ਰਦੇ। ਤਿਸਿ ਕਾਰਨ ਤੇ
 ਹੋ ਅਰਜਨ ਮੇਰੀ ਆਰਿਯਾ ਮਨ ਕਰਤੈ ਕਰਮ ਕਰ
 ਅਰਠ ਲਾਕਿ ਛੁਧਾ ਛੁਨਾਹੀ। ਅਰਜਨ ਗੋਕੇ ਮਾਰਗ

ਹਿ
 ਰਿ
 ਰਿ

ਕਰਜਗਪੁਰਖਸ੍ਰੀਗੁਗਵੰਤਜੀਕੋਲੋਕੁਜਯੋਪ੍ਰਜੇ
ਏ॥ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਕਾਰਕਹੀਮੇਰੈ॥ਮਰਜਨਜਬਥੁ
ਹਮੇਏਰਿਜਗਤਸੰਸਾਰਉਪਜਾਈਆ॥ਤਬਸਾਬ
ਹੀਜਗਉਪਜਾਏ॥ਅਰਜਗੋਕੀਸਮਿਗ੍ਰੀਭੀਉਪ
ਜਾਈ॥ਉਪਜਾਇਕਰਮਨੁਖਕਿਥੁਹਮਾਏਹਿਅ
ਰਿਜਾਕਰਤਭਾਇਆ॥ਹੇਮਨਖਾਇਨਾਜਗਾਕੀ
ਸਮਿਗ੍ਰੀਕਰਜਗਪੁਰਖਜੇਹੈਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਗੁਗਵੰਤ
ਜੀਕੋਜਯੋਪ੍ਰਜੇ॥ਅਰਸਾਬਹੀਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਗੁਗਵੰਤ
ਜੀਕੋਮੰਗਜੇਹੈਦੇਵਤਾਤਿਨਕੋਭੀਪ੍ਰਜੇ॥ਅਰਜੇਕੁ

ਛੁਤਮੁਮਾਥਾਛਾਕਰਗੇਸੇਮਾਥਾਛਾਕਾਫਲਦੇਉ
 ਤਾਤਮਕੋਦੇਹਿਗੇ। ਤਬਮਨੁਖਲਗੇਦੇਉਤਾਕੋ
 ਪੂਜਣਾ। ਅਰਦੇਉਤਾਮਨੁਖੈਕੋਮਾਥਾਛਾਕਾਫਲ
 ਦੇਵੈ। ਦੇਵਤਾਤੋਕਾਲਿਮਾਲਮਨੁਖੀਦੀਹੈ। ਜਕੋ
 ਈਮਨੁਖਦੇਵਤਾਕੇਦੀਏਥਿਨਾਕੁੰਜਨਕਰੈਹੈਸੋਦੇਵ
 ਤਾਕਾਚਰੁਕਰੀਅੰਹੈ। ਜੇਮਨੁਖਮੁਝਕੋਭਗਲਾ
 ਇਕਰਮੇਰੀਪ੍ਰਸਾਦੀਅੰਨਕੁੰਜਨਕਰੈਹੈਸੋਸਕੁਨ
 ਪਾਪਾਤੇਮੁਕਤਹੁੰਦਾਹੈ। ਅਰੁਜਮੇਰੈਸਮਰਪੇ
 ਥਿਨਾਮਾਪਹੀਕੁੰਜਨਕਰੈਹੈਤੋਸਕੁਨਾਪਾਪਕੋਭ

ਗਤਾਹੈ॥ ਜੇਖੇੜੀ॥ ਬਿਖੈਜੀਉ॥ ਮੁਏਹੈ॥ ਅਰਚਕੀ॥ ਬਿ
 ਖੈ॥ ਅਰਘਾਗੀ॥ ਬਿਖੈ॥ ਦਿਨਾਰਗਾ॥ ਬਿਖੈ॥ ਜੇਜੀਉ॥ ਘ
 ਤੋਹੈ॥ ਹੋ॥ ਤਿਨਕਾ॥ ਪਾਪਾ॥ ਤਿਨਕੈ॥ ਮਾਥੈ॥ ਲਗਦਾਹੈ॥ ਜੇ
 ਮੁਏਕੈ॥ ਸਮਰਧੋ॥ ਬਿਨਾ॥ ਮਾਪਹੀ॥ ਰੁਜਨਕਰੈ॥ ਹੋ॥ ਅਥ
 ਜੇ॥ ਮੇਰੈ॥ ਪੂਜੈ॥ ਤੇ॥ ਸੀ॥ ਸਾਰਕੈ॥ ਕਲਿਆਣਹੈ॥ ਸੋ॥ ਸੁਣੁ॥
 3 ਸਭੀ॥ ਸਰੀਰਧਾਰੀ॥ ਭੂਤਪ੍ਰਾਣੀ॥ ਜੇਹੋ॥ ਤਿਨਕੀ॥ ਅੰਨਤੇ
 ਉਤਪੰਹੈ॥ ਪੁਰਖੁ॥ ਅੰਨਖਾਵੈ॥ ਹੋ॥ ਤਿਸਤੇ॥ ਬੀਰਜਹੈ॥
 ਦਾਹੈ॥ ਅਗਏ॥ ਸੜੀ॥ ਅੰਨਖਾਵੈ॥ ਹੋ॥ ਤਿਸਤੇ॥ ਰਕਤਭ
 ਪਜੈ॥ ਹੋ॥ ਰਕਤ॥ ਅਗਏ॥ ਤੇ॥ ਦੇਹਿ॥ ਉਪਜੈ॥ ਹੋ॥ ਅੰਨ

ਤਿਪ੍ਰਕਾਰ ਅੰਨ ਤੇ ਸਰੀਰ ਉਪਦੇਹੈ॥ ਅਰ ਅੰਨ ५) ਜ
 ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਮੇਘਾ ਤੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥ ਅਰ ਮੇਘ ਜ
 ਗਕਰੇ ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹੈ॥ ਅਰ ਜਗਕਰ ਲੇ ਕੀ ਥਿਥਿ
 ਥੇਦਾ ਤੇ ਜਾਣੀਦੀ ਹੈ॥ ਅਰ ਥੇਦ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ
 ਜੋ ਮੇਂ ਹਾਂਸੇ ਥੇਦ ਮੁਝ ਤੇ ਉਪਜੇ ਹੈ॥ ਅਤਿ ਸਿਕ ०
 ਰਨ ਤੇ ਸਰਬ ਥਿਅਪੀਜੇ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਸਨਿਤੀ
 ਜਗਾਥਿ ਥੇ ਪ੍ਰਜਾਨਾ ਆਇਆ ਹੈ॥ ਜਿਸ ਕੇ ਪੁ
 ਜੈ ਤੇ ਸਿਸਰ ਕੀ ਕਲਿਆਣ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥ ਜੋ ਮੇਂ ਸੇ
 ਕਲਿਆਣ ਰੂਪ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਨਾਪੁ ਜੋ ਅਰਮ ०

ਪਦੀਆਇਤ੍ਰੀਆਕੋਨਮਿਤਿਰਸੇਈਕਰਦੇਹੈ
ਤਿਨਕਾਤੀਭੁਦਾਨਿਹਿਫਲਹੈ॥ਅਥਾਜਿਸਕੀ
ਪ੍ਰੀਤਮਾਤਮਾਸਾਥਲਗੀਹੈਤਿਸਕੀਥਾਤਿਸੁ
ਦੁਜੀਮਾਤਮਾਲੇਭੀਹੈ॥ਅਤਮਾਲੇਭੁਕਗਵੇ
ਪਾਤਿਅਘਾਇਗਹਿਆਹੈ॥ਅਤਮਾਲੇਭੁਕਰ
ਜੋਸਿਤੁਦਿਭਾਇਆਹੈਤਿਨਕੋਕੋਈਕਰਮਨਹੀ
ਕਰਨਾਆਇਆ॥ਤਿਨਕੋਕਿਸੀਭੁਲੇਬੁਰੇਕ
ਰਮਕਰੇਕਾਫਲਨਾਹੀਲਗਦਾ॥ਅਰਮਦਕਰੇ
ਤੇਕਿਛੁਪਾਪਨਾਹੀਲਗਦਾ॥ਅਰਕਰੇਤੇਕਛੁ

ਪੰਨਾਗੀਲਗਦਾਜਿਅਤਮਾਲਾਭੀਯੋ। ਤਿਨ
ਕਾਸਿਸਾਰਕੇਮੁਨੁਪਾਜਾਥਕਛੁਪ੍ਰੇਜਨਨਾਗੀਰਹਿ
ਆਮਾਥਧਪੁਤ੍ਰਕਰਮਕਰੀਮੇਯੋ। ਅਰ
ਜਤੁਲੇਜੇਕਰਮਪੈਇਸਨਾਨਤੇਮਾਦਲੇਕਰ
ਏਤਿਮਾਗਣਨਾਗੀਮਾਏ। ਜਿਸਤਿਕਰਮਕਰੈ
ਮਰਫਲਕਿਛੁਧਾਛੇਨਾਗੀ। ਜਿਧਪੁਤ੍ਰਪੁਰਖ
ਇਨਾਸਤਿਕਰਮਾਕਰੇਤੇਪਾਰਧ੍ਰਮਜੇਮੇਰਾ
ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਭਰਾਵਾਨਜੀਤੇਮੇਰੇਪ੍ਰਾਪਤਹੁੰਦੇ
ਯੋ। ਪੈਮਰਜਨਗੁਲੇਕਰਮਜੇਹੋਸਤਕਰਮਇ

4c

ਸਨਾਨ ਤੇ ਅਦ ਲੇਕ ਗਾਇਨਾ ਜਤ ਕਰ ਮਾਕੋ
ਕਰ ਦੇ ਕਰ ਦੇ ਗਜਾ ਜਨ ਕ ਬ ਦੇ ਹੀ ਤੇ ਮਾਦਿ
ਲੇ ਕਰਿ ਬਹੁ ਤੁ ਮਾਨੁ ਖਸਿ ਧ ਅਵਸਥਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾ
ਪਤ ਹੋ ਤਰ੍ਹੇ ਏਨਾ ਤਾ ਭੀ ਲੀ ਲੇ ਕਾ ਕੀ ਕਾ ਲਿਅ
ਏ ਕੋ ਨ ਮਤ ਸਤਿ ਕਰ ਮ ਕਰ ਦੇ ਹੀ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ॥
ਜੇ ਕਿਛੁ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਿ ਮਨੁ ਖ ਕਰੈ ਹੋ ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਦੇਖ
ਕਰ ਮਭਿਰ ਮਨੁ ਖ ਭੀ ਭੁਲੇ ਕਰ ਮ ਕਰ ਨ ਲਾ
ਗੈ ਹੋ ॥ ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਮਹਾਨਿ ਭਾਵ ਬ ਦੇ ਹਜ
ਵਸ ਥਾ ਧਿ ਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜੇ ਭੁਏ ॥ ਤਾ ਭੀ ਲੇ ਕਾ ਕੀ

ਕਲਿਆਣਕੋਨਮਿਤਿਸਤਿਕਰਮਕਰਦੇਹੀਰ
ਦੇਹੀ। ਚਿੰਤਿਤਾਸਿਧਿਮਵਸਥਕੋਪ੍ਰਾਪਤਭੁਏ
ਹੈ। ਮਰਮਉਰਲੋਕਸਿਧਿਮਵਸਥਕੋਪ੍ਰਾਪ
ਤਭੁਏਬਿਨਾਹੀਉਨਕੋਦੇਖਕਰਸਤਕਰਮਾਕ
ਵਿਯਾਗਕਰਦੇਹੈ। ਤਬਸਭੀਲੋਕਕਰਮਭ੍ਰਿਸ
ਇਹੋਇਜਾਹੀ। ਪਸੁਜਨਕੀਨੀਆਈਮਨੁਖ
ਭੀਹੋਇਜਾਹੀ। ਗਈਸਿਕਾਰਨਤੇਮਹਾਂਨਿਗੁਵ
ਸਤਕਰਮਕਰਦੇਰਹਦੇਹੈ। ਹੋਮਰੁਜਨਜਿਉ
ਮੁਝਕੋਤੁਦੇਖਾਮੁਝਕੋਵਿਲੋਕੀਬਿਖੇਕਿਸੀ

੫੯

ਕਰਮਕਰਦੇਸਾਥਪ੍ਰਯੋਗਨਾਹੀ ਜੋਕਿਛੁਸਤਕ
ਰਮਹਉਕਰੋਗਾਤਬਮੁਝਕੋਕੁਛਪ੍ਰਾਪੋਇਗਾ
ਅੰਮੇਪਰਲੋਕੋਕੀਕਲਿਆਦਕੋਨਮਿਤਿਇਸਾ
ਨਤੇਆਦਿਲੋਕਰਗਾਇਤੀਤਰਪਦਸੀਧਿਆ
ਕਰੋਹੈ। ਅਰਥਪ੍ਰਮਾਣਗਉਕੀਸੇਵਾਕਰੋਹੈ। ਲੋ
ਕਕੋਸਤਕਰਮਸਿਖਾਉਣਕੋਨਮਿਤਿ। ਅਰਜੇ
ਹਉਆਲਸਕਰਸਤਕਰਮਾਕਾਤਿਜਾਗਕਰਦੇ
ਵਾ। ਤਬਮੁਝਕੋਦੇਖਕਰਸਭੀਲੋਕਸਤਕਰ
ਮਾਕਾਤਿਜਾਗਕਰਦੇਵੈ। ਹੇਅਰਜਨਾਜੀਸਿਮਾ

ਰਗਾਥਿਠੇਹਉਚਲਿਹੁਤੇਖੁਝਕੋਦੇਖਕਰਮੇਰੇਹੀ
ਮਾਰਗਾਥਿਖੇਸਭੀਲੋਕਚਲੇਹੈ॥ਮਰਜੇਤੂੰਕ
ਹੈਤੁਮਲੇਕਾਕੋਨਾਮਿਭਿਦਿਨਕਰਮਾਕਾਜੀਜਾਲ
ਕਿਉਕਰਦੇਹੋਜੀਲੋਕਾਸਾਥਰੁਮਾਗਾਕਿਆਪੁ
ਜਾਨਹੈਜੀ॥ਤਿਸਕਾਉਤਰਸੁਲਾਹਿ॥ਮਰਜਾਨ
ਏਹਿਮਨੁਖਨਰਨਗਾਇਲੀਮਰਤਹੈ॥ਜੇਏਹਿਸ
ਭੀਮਾਨੁਖਕਰਮਾਭਿਸਦਿਹੈਇਜਾਇਤਬਜੇ
ਸੀਅਉਰਪਚੁਜੇਨਹੈਤੁਸੇਮਾਨੁਖਗ੍ਰੀਹੋਇਜਾ
ਹੀ॥ਤਬਮਾਪੁਲੀਪੂਜਾਕਾਰੀਤਾਰਉਮਾਪੇਹੀ

੬੦

ਜੇਵਾਂ ਗਾਇਤਿ ਨ ਮਿਤਿ ਹ ਉਸਤ ਕਰ ਮ ਕਰ ਦਾਹਾਂ
ਅਉਰ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਕਰ ਦੇ ਕਾਮੇ ਨੇ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਤਿ
ਸਿ ਕਾਰਣ ਤੇ ਹੋ ਅਰਜਨ ਜਿ ਕੋਈ ਬਥੇ ਕੀ ਖੁਬ ਖੁ
ਪੈ ਜੋ ਸਿਧਿ ਅਵਸਥਾ ਬਿਠੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ
ਭੀ ਹੋ ਕੀ ਕਲਿਆਣ ਕੇ ਨ ਮਿਤਿ ਸਤ ਕਰ ਮਾ ਕ
ਤਿ ਜਾਗ ਨਾਹੀ ਕਰ ਦੇ। ਅਰਜੇ ਸਿਧਿ ਅਵਸਥਾ
ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਦੇ। ਮਾਰੇ। ਅਰਜੇ ਸਿਧਿ ਕੇ
ਮਾਨੁ ਖਰੇ ਕਰ ਮ ਕਰ ਦੇ ਹਾਰੇ। ਤਿਨ ਕੋ ਮਾਪਣੀ
ਬੁਧ ਕਾਰੁ ਦੇ ਕਰੇ ਨਾਹੀ। ਅਰਲੇ ਕਾ ਕੋ ਦੇਹਿ ਰੀ

ਨਾਕਰੈ ਦੇਹਿ ਸਤ ਕਰਮਾ ਕੀ ਛੁਨਾਹੀ। ਲੋਕੁ ਤਾਂ
 ਸਿਧਿ ਅਵਸਥਾ ਭੁਟੇ ਨਾਹੀ। ਥਿਚਹੀ ਸਤ ਕ
 ਰਮਾ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦੇਹਿ ਤਬ ਸਭੀ ਲੋਕੁ ਕਰਮ
 ਕ੍ਰਿਸਾਇ ਹੋਇ। ਏਸਿ ਕਾਰਣ ਤੇਜੋ ਸਿਧਿ ਅਵਸ
 ਥਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭੁਟੇ ਹੋਤਾ ਭੀ ਲੋਕਾ ਕੋ ਸਤ ਕਰਮਾ
 ਕਰ ਦੇ ਤੇ ਬ੍ਰਿਕਤ ਨਾਕਰੈ ਦੇਹਿ ਮੇਰੀ ਸਿਧਾ ਕੀਆ
 ਰਿਖਾ ਹੋ। ਅਬਾ ਮਰਜਨਾ ਮਊਰ ਬਾਤ ਸੁਣਾ। ਤਿ
 ਤੇ ਨਰੁ ਲੇਖਰੈ ਕਰਮ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਦੇਹਿ ਅਗਇੰਦ੍ਰੀ
 ਮਾਟ ਪ੍ਰਾਕੀ ਤੇਜੋ ਮੇਰੀ ਮਾਇਆ ਤਿਸ ਤੇ ਉਪ

ਜੇਹੋ ਅਰਮਾਇਆਰੀਹੋ। ਅਪੀਕਾਰਕਰਮਹੀਓ
ਧਕਰਮੁਤ੍ਰਜਗੁਇਆਹੋਮਾਨਖੋਕਾਮਾਤਮਸੇ
ਅਪੀਕਾਰਕਮਹੀਆਕਰਦਾਹੋ। ਏਹਿਕਰਮਮੇਨੇ
ਕਰਿਆਹੋ। ਹੇਮਯਾਥਹੋ। ਮਰਜਨਾਇਨਗੁਲਾਕ
ਰਮਾਕਾਤਤਤ੍ਰਿਮੁਤ੍ਰਤੇਸ੍ਰਵਨਕਰਾ। ਏਹਿਦੇਹਿਇ
ਵੀਆਜੈਸੇਜੈਸੇਇਨਕੇਦੁਭਾਉਪੈਤੇਸਾਹੀਤੇਸਾ
ਇਨਤੇਕਰਸਹੁੰਦਾਹੋ। ਅਰਮਾਤਮਾਸਖੀਭੁਤਹੋ
ਅਰਮਕਰਤਾਹੋ। ਅਰਗੁਲਾਵੀਖੇਵਰਤੋਂਦੇ
ਹਿਥਾਤਿਸਮਝਕਰਤ੍ਰਿਮਰਜਨਨਿਆਰੇਕਾਨੀ

ਆਗਰਹੁਆਥਾਮਰਜਨਮਉਸੁਣੁ। ਤੂੰਸਭੀਆ ੬੨
ਪਦੇਕਰਮਮੁਝਾਥਿਖੇਅਮਾਲਰਖਾ। ਅਗਜਿਤਨੇਦੇ
ਰਿਧਾਰੀਆਤਮਰਾਂਮਹੈਤਿਨਕਾਠਾਕੁਰੁਪੁਰੁਭਉਯੋ॥
ਇਸਿਕਾਰਲੁਤੇਮੇਰਾਨਾਮਾਧੀਆਤਮਹੈ॥ ਆਧੀਆ
ਤਮਕਹੀਐਸਕੁਨਾਆਤਮਿਓਕਾਮਧਕਾਰੀ॥ ਐਸਾ
ਈਸਰਜੇਹਉਯੋ। ਸੋਤੂੰਮਾਨਕਾਨੀਰਿਚਖਚੇਤਾਮੇ
ਗੇਥਿਖੇਗਾਖਾ। ਅਗਨਿਰਾਸੀਫਲਕਿਛੁਧਾਛੈਨਾ
ਹੀ॥ ਅਗਚਿਤਾਂਤਿਜਾਗਕਰਾ। ਅਮਤਾਕੋਤਿਜਾਗਕਰ
ਜੁਧਕਰਾਏਰਿਜੇਮਾਰਗਤੁਝਕੋਮੇਕਹਿਆਹੈ॥ ਸੋ

ਏਸਿ ਮੇਰੇ ਮਾਰਗ ਕੇ ਸਰਧਾ ਸਾਥ ਜੇ ਮਾਨੁਖ ਮੇਰੇ ਓ
 ਖੇਰ ਖਦੇ ਹੋ ਸੇ ਮਾਨੁਖ ਸਭ ਨਾਪਾਪ ਤੇ ਮੁਕਤ ਹੁੰਦੇ ਹੋ
 ॥ ਅਰਜੇ ਏਸਿ ਮੇਰੇ ਮਾਰਗ ਕੇ ਮਨ ਦੇ ਨਾਹੀ ਮਰਨੀ
 ਏਸਿ ਮਾਰਦੇ ਹੋ ॥ ਤੇ ਕੇ ਸੇ ਹੋ ਸਭੀ ਮਰਿਯਾਨੀ ਹੋ ॥ ਅੰ
 ਧ ਮੁਕਤ ਮੁਕਤ ਮੁਰਖ ਹੋ ॥ ਅਥਾ ਅਰਜਨਿ ਮਓਰੁ ਸੁਲ
 ਜੈ ਸੀ ਜੈ ਸੀ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤਿ ਕਾਜੀ ਉਮੇਰੀ ਮਾਇਆ ਉਪ
 ਜਾਇ ਅਸਿ ਤਿਸ ਤੇ ਤੈ ਸਹੀ ਕਰ ਮਹੁੰਦਾ ਹੋ ॥ ਸਭੀ
 ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸੁਭਾਵ ਕੇ ਵਸਿ ਹੋ ॥ ਅਪਣੈ ਬਸ ਨਾਹੀ
 ਏਰਿ ਥਾਤਿ ਸਮਝ ਕਰ ਨਾ ਵਿਸੀ ਕੋ ਭੁਲੀ ਕਹੀ ॥ ਅੰ

ਨਾਕਿਸੀਕੋਘਹੀਕਹੀਮੇ॥ ਅਰਨਾਕਿਸੀਕੋਕਹੀ
 ਮੇਤੂਭੁਗਕਰੈਧੈ॥ ਨਾਕਿਸੀਕੋਕਹੀਮੇਤੂਭੁਲਾ
 ਕਰੈਧੈ॥ ਸਾਖੀਭੁਤਹਇਕਰਸਾਰੇਸੰਸਾਰਕਾਯ
 ਓਤਕਦੇਖੀਮੇ॥ ਇਸਤੇਸਦਾਸਾਂਤਪਦਾਥੀ
 ਖੇਲੀਲਰਹੀਮੇ॥ ਹੇਅਰਜਨਾਮਓਰਸੁਲਾਇ
 ਹੀਅਸਾਧਰੂਪਜਹੈ॥ ਇਝੀਆਤੂਇਨਕੇਭੋਰੀਕੀ
 ਓੜਮਤਜਾਹੀ॥ ਏਹਰਠਸੇਕਕੀਆਦਤੀ
 ਆਹੈ॥ ਅਰਜੇਸੇਥਾਦਿਮਾਰਲਹਾਰੇਚੋਰਹੀਦੇ
 ਰੇਤੂਸੇਹੀਮੇਰੈਮਾਰਗਕੇਮਾਰਲਹਾਰੇਚੋਰਹੀਦੇ॥

ਮਾਂਧੈ॥ ਤੂੰ ਇਨ ਕੇ ਭੋਗੀ ਕੀ ਚੜ੍ਹ ਮਤ ਜਾਹਿ॥ ਸ੍ਰੀ
ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਂ ਨ ਜੀ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖੁਚਨ ਸੁਨਾਕਰ
ਅਰਜਨ ਬੋਲਤ ਭਾਇਆ॥ ਅਰਜਨ ਵਖੋ॥
ਤੇ ਜਦ ਥੀ ਸੀ ਓਥਿ ਖੇਸੁ ਸਦਿ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵ॥
ਨ ਜੀ॥ ਦਿਸਿ ਬਾਤ ਕੇ ਸਭੀ ਮਨੁ ਖੁਜਾਣ ਦੇਹੈ ਜੀ॥
ਪਾਪ ਕਰੇ ਤੇ ਦੇਖੁ ਉਪਜੈ ਹੋ ਜੀ॥ ਜੈ ਸੋ ਬਿਖ
ਘਾਏ ਤੇ ਮਰੀ ਦਾਹੈ॥ ਤੈ ਸੇ ਜੀ ਪਾਪ ਕਰੇ ਤੇ ਦੇਖੁ॥
ਈ ਮੈ ਹੋ ਜੀ॥ ਏਹਿ ਬਾਤ ਸਭੀ ਮਨੁ ਖੁਜਾਣ
ਦੇਹੈ ਜੀ॥ ਅਰਹੈ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ॥ ਨਾਮਾਨੁਖੰ ॥

ਤੇ ਪਾਪਾ ਘਲ ਕਰ ਕੇ ਕ ਉਲਕਰਾਵੈ ਪੈ ਜੀ॥ ਏਹਿ ਬ੍ਰਿ
 ਤੰਤੁ ਮੁਝ ਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਸਮਝਾਵੈ ਜੀ॥ ਸ੍ਰੀ ਭੁਗ
 ਵਾਨੇ ਵਾਚੈ॥ ਅਰਜਨ ਕੇ ਪ੍ਰਸੂਕਾ ਉਤਰ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿ
 ਸ਼ਨ ਭਗਵਾਂਤ ਜੀ ਕਹੈ ਹੈ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਕਾਂ ਮਾਮਰ ਕੋਧ
 ਇਨ ਕੀ ਰਜਗੁਣ ਤੇ ਉਭਧ ਤਹੈ॥ ਅਰ ਇਨ ਕਾ ਮ
 ਹਾਰ ਭੀ ਬਹੁ ਤਹੈ॥ ਏਰ ਜਨ ਦੇ ਕ ਦੀ ਨਾਹੀ॥ ਅਰ ਪਾਪ
 ਭੁਖਹੈ॥ ਅਰ ਮਨੁ ਪਾਂ ਕੇ ਸਤੁ ਭੀ ਏ ਦੀ ਹੈ॥ ਏ ਦੀ ਦੋ
 ਬਿਧ ਕਰ ਪਾਪ ਕਰਾਵੈ ਹੈ॥ ਅਰ ਜਨੇ ਵਾਚੈ॥
 ਅਰਜਨ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਂਤ ਜੀ ਪਾਹਿ ਪ੍ਰਸੂ ਕਹੈ ਹੈ

ਹੇਸ਼ੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਭਗਵਾਨਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨਜੀਇਨਕਾਥਿ
 ਤੇਤਮੁਝੇਥਿਸਿਥਾਰਕਰਕੇਹੋਜੀ॥ਇਨਕਾਜਨਮ
 ਕਹਤੇਹੋਦਾਹੋ॥ਅਰਜਨਮਕਰਥਰੇਕਹਾਉਦੇਹੋ
 ਜੀ॥ਅਰਜੀਇਨਕਾਮਾਤਮਾਕਉਦੁਹੋਜੀ॥ਅਰ
 ਇਨਕਾਮਚਾਰਕਰਤੰਤਾਕਿਆਹੋਜੀ॥ਸਭੀਇਨਕੀ
 ਥਾਰਿਮੁਝੇਦੇਖਾਇਦੇਵੁਜੀ॥ਅਰਜਨਕੇਪ੍ਰਸੰਨ
 ਉਤਰਸ਼ੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਭਗਵਾਨਜੀਕਹੇਹੋ॥ਸ਼ੀਭਗਵਾਨ
 ਨੋਵਾਚੋ॥ਸ਼ੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਭਗਵਾਨਕਹੇਹੋ॥ਅਰਜਨਏ
 ਹੋਸੁਖਮਤੇਸੁਖਮਸਤੁਹੋ॥ਅਰਏਹੀਇਦ੍ਰੀਆ

ਅਰਮਨਾਇਨਿ ਬਿਖੈ ਨਿਵਾਸਹੈ ਇਨਕਾਅ
 ਰਸੂਖਮਰੂਪਹੋਇ ਕਰਦੇ ਹਿ ਬਿਖੈ ਬੜਗਈ
 ਏਹਿ ਤਾਂ ਇਨਕਾ ਨਿਵਾਸਿ ਕਹਿਆ ਹੈ ॥ ਅਬ ਇ
 ਨਕੀ ਉਤਪਤਿ ਸੁਲਾਭੁਲੇ ਭੁਲੇ ਸੁਆਦਖਾਣੇ
 ਅਰਭੁਲੇ ਭੁਲੇ ਬਸਕਾ ਮਰਸੁਰੀਧਤਾ ਸੁੰਘਣੇ
 ਤੇ ॥ ਏਨਾ ਬਾਤ ਤੇ ਕਾਂ ਮਕੀ ਉਤਪਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ਅ
 ਬਕ੍ਰੋਧਕੀ ਉਤਪਤਿ ਸੁਲਾਭੁਲੇ ॥ ਅਹੰਕਾਰ ਮਭਾਂ
 ਕੀ ਹੈ ਮੇਰੀ ਸਮਾਂ ਨਹੋਰੁ ਦਸਗੋਈ ਨਾਹੀ ॥ ਏਸ
 ਤੇ ਕ੍ਰੋਧਕੀ ਉਤਪਤਿ ਹੋਈ ॥ ਅਰਦੁਤਰਹੈ ਤ

ਰੈਨਾਰੀਜਾਂਦੇ॥ ਅਚਪਾਪਕੇ ਉਪਜਾਵਦੁਹਾਰੇ॥
ਅਥਾਇਨਕੀਕਰਤੂਤਸੁਦਾ॥ ਸਲੋਕ॥ ਅ
ਪਨਾਰੀਜਥਾਸੰਗੀਹਰਖਮਾਂਨਾਥਿਸੋਚਕਾਰਿ॥
ਅਸਤਥੀਰਜਮਹਾਂਸੋਕੇਦੇਲਛੁਦਕਾਂਮਕਾਰਿ
ਪਰਨਾਰੀਸਿਉਪ੍ਰੀਤਿਲਾਇਨਿਹਸੰਗੀਭਵੇ॥
ਦੇਹਿਲੋਕਾਰਿਅਪਵੀਤਪਰਲੋਕਾਰਿਜਮਸਾਸਾ
ਹੇਭਾਰਥਥੀਸੀਓਥਿਖੇਸੁਸਾਇਅਰਜਨਿਸੁਦ
ਹੋਕ੍ਰੋਧਕੀਭੁੰਤਿ॥ ਅਹੰਕਾਰਕਰਮਭੁਮਾਨਕਰਮੰ
ਧੰਭੁਦੇਹੈ॥ ਓਇਦਿਨਗਾਤਿਅਕੁਮਾਂਨਅਹੰਕ

ਬਕਰਕਸਾਟਿ ਦੀਆ ਕੀਸੀ ਦੇਹਿਧਾਰੀ ਕੋ। ਰਾਜਾ
ਰੈ ਨੈਜਾਮ ਪੁਰਹੋ। ਦੇਈ ਕ੍ਰੋਧ ਕੇਨੇਹੀ। ਦੇਵ ਨੈਕ
ਮੁਕੋਧ ਭੈ ਕੇਦਾਤੇਹੋ। ਅਰਥਾ ਰੰਘਾਰ ਮਾਨੁਖਾ ਕੋ
ਮੇਹ ਦੇਹੀ ਰਹ ਦੇਹੋ। ਅਰਥਾ ਹੁਕਮੇ ਸੇਹੋ। ਦੇਵ
ਨੈਪਾਧ ਰੂਪਹੋ। ਅਰਥਾ ਨਿਪਲਨੀ ਚਹੋ। ਅਰਥਾ
ਨਿਜੈ ਅਰਜਨ ਦੇਹਿ ਮਾਨੁਖਾ ਕਾ ਛਿਦ੍ਰ ਕਰ ਦੇਰਾ
ਦੇਹੋ। ਜੈ ਸੇਚੇਰੁ ਮਾਧਨਾ ਸਮਾਤ ਕੀਆਹੀ ਕਰੇ
ਹੋ। ਕਥਾ ਪਰ ਕੇਧਨੀ ਸੋਇ ਜਾਹਿਗੇ ਕਥਾ ਭਯ
ਨਕੋ ਲੋਜਾਹਿਗਾ। ਅੰਸੀ ਭਾਂਤਿ ਛਿਦ੍ਰ ਕਰ ਤੇਹੀ

੬੬

ਰਹ ਤੇਹੋ॥ ਅਰਜਗੁਲ ਤੇ ਇਨਕੀ ਉਤਪਤੀ॥
ਅਗਮਾਤ ਮਾਕੇ ਮਾਰਦੇ ਕੋ ਸਵਾਧਾਂ ਨਹੋ॥ ਅਨੁਪੀਥਿ
ਖੇਦੇ ਦੇ ਨੋ ਉਪਦ੍ਰਵਹੋ॥ ਅਥਾਜਿਤਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇਰੇ
ਜਾਨ ਲੇ ਕਾਰਿ ਯਾਨ ਇਨਨੇ ਅਛਾਇਆ ਹੋ ਸੋ ਸੁਲੁ
॥ ਜਿ ਉਪੁਦੇ ਕਰ ਅਗਨ ਅਛਾਦੀ ਦੀਹੋ॥ ਅਰ
ਜਿ ਉਮਾਰ ਸੀ ਮੇਲ ਕਰ ਅਛਾਦੀ ਦੀਹੋ॥ ਅਗਜਿ
ਉ ਜਾਲੀ ਥਿ ਖੇਲ ਪੇਟਿ ਮਾਰੀ ਆਗਰ ਭੁਤੇ
ਨਮਦਾਹੋ॥ ਗਇ ਸੀ ਭੁੰਤਿ ਇਨਾਨੇ ਰਿਯਾਨ ਅਛਾਇ
ਆਹੋ॥ ਅਗਨਿ ਤਹੀ ਦੇਹਿ ਰਿਯਾਨ ਕੇ ਵੇਰੀਹੋ॥ ਚੋਕੁ

ਤੀਨੰਦਨਿਅਰਜਨਿਇਨਾਦੇਨਾਮਹਿਕਾਂਮਰੂਪਮਹਾਂ
 ਬਲਿਵਾਂਤਹੈ। ਏਹਿਰਜਦਾਕਦੀਨਾਹੀ। ਅਰਮ
 ਹਾਪਾਪਰੂਪਹੈ। ਆਇਝੀਆਂਅਰਮਨਅਰਘਧਇ
 ਨਾਥਿਖੇਕਾਂਮਕਾਨਿਵਾਸਹੈ। ਆਇਨਾਥਿਖੇਵਸਿਕਰਿ
 ਮਾਂਨਖੇਕੋਮਹੈਹੈ। ਆਤਿਸਕਾਰਨਤੇਹੋਪਾਰਵਈਸੀ
 ਓਥਿਖੇਸੁਸਾਇ। ਅਰਜਨਿਪ੍ਰਿਥਮੇਹੀਤ੍ਰੀਏਝੀਆਂ
 ਕੋਬਾਸਿਕਾਰੀ। ਏਮਹਾਂਪਾਪਰੂਪਹੈ। ਅਰਗਿਜਾਨ
 ਅਰਥਿਗਿਜਾਨਕਾਨਾਸਕਰਨਹਾਰੀਆਹੈ। ਅਥ
 ਜੀਤਪ੍ਰਕਾਰਇਝੀਆਂਜੀਤੀਆਜਾਹਿਜੇਸੁਦਾ॥

ਏਰਿਸਾਰੀਏਰਿਜਕੂਚੇ। ਇਸਿਬਿਖੇਚੇਤਿਨਰੂਪਇ
ਦ੍ਰੀਆਚੇ। ਅਗਈਦ੍ਰੀਆਤੇਪਰੇਅਨਚੇ। ਅਨਕਰਸ
ਭੀਈਦ੍ਰੀਆਸਰਜੀਤਚੇ। ਅਗਮਨਤੇਪਰੇਘਧਚੇ।
ਬੁਧਿਤੇਪਰੇਅਤਮਾਚੇ। ਤਿਸਬੁਧਕੋਅਤਮਾਸਥਿ
ਜੋਵਿਕਾਰਿਚੇਮਹਾਬਹੁਅਰਜਨਿਇਸਿਕਾਮਰੂਪ
ਬਾਲਿਵਾਨਸਤੂਕੋਮਾਰਿਗਾਰਿ॥੧॥ ਇਤਿਸ੍ਰੀ
ਗਵਤਰੀਤਾਸੂਫਾਨਿਖਤੁਸੇਬ੍ਰਹਮਵਿਦਿਅਮਾਜੇਗੁ
ਸਾਸਤ੍ਰੇਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਸੀਥਾਨੇਕਰਮਜੋਗੋਨਾਮਾਤਿਤੀ
ਓਪ੍ਰਿਯਾਉਸੰਪੂਰਨਭਾਇਆ॥੩॥ ਸ੍ਰੀਰਾਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਮ

ਰਪਲਸਮਾਪਤੀ। ॥ ਆਗੋਤੀਜੇਧਿਯਾਇਕਾ
 ਮਹਾਤਮਚਲਿਆ। ॥ ਸ੍ਰੀਨਗਾਇਣੇਵਾ
 ਥੈ। ਸ੍ਰੀਨਗਾਇਣਜੀਕਰਿਆਏਲਛਮੀਅਥ
 ਆਗੋਤੀਜੇਧਿਯਾਇਕਾਮਹਾਤਮਕੋਰੋਤ੍ਰਿਸ੍ਰਵ
 ਨਕਗਾਇਕਿਸੁਦ੍ਰਥਾਅਰਵਹੁਮੁਖਯੇਗਾਥਾਇ
 ਕਲਾਹੀਥਨਮੋਰਹਦਾਥਾਸੇਉਨਥਰੇਥਡੇਅ
 ਨਰਥਕਰਕੈਥਹੁਤੁਦਰਥਜੇਤ੍ਰਿਆਈਕਿਅਰ
 ਥਤਾਂਈਧਨਜੇਤ੍ਰਿਆਥਾਅਨਰਥਕਾਦਰਥਜੇ
 ਉਮਾਈਆਤਿਉਹੀਗਾਈਆਜਾਂਉਸਕਾਸਭ

ਧਨਗਾਇਆਤਾਂਓਹੁਬਹੁਤਾਚਿਤਾਮੰਨਭਾਇਆ।
ਕਿਸੀਤੇਪੂਛੈਅਜੀਤੁਮਮੇਨੋਭੂਮਸਿਖਦੀਬਤਾ
ਵੇਜੀਜਹਾਦਰਬਹੁਵੈਤਹਾਂਤੇਮੈਕਾਢੇਲੇਵੁੰਜੀ
ਮੇਨੋਫੇਰਧਨਯਥਿਲਗੋਗਕਿਸੀਕੋਕਹੈਮੇਨੋਅੰਜ
ਨੀਸਿਖਾਵੇਜੀ। ਮੇਅੰਜਨਨੇੜਾਮੇਪਾਇਕਰਿਕਿਸੀ
ਕੀਥੈਲੀਲੋਆਵਾਜੀ। ਮੇਨੋਕੋਈਪਛਾਣੈਨਹੀ
ਜੀ। ਕੋਈਕਹੈਰੇਤੂਅਧਰਮਕਰੀਆਸੁਖਾਹਿਕਹੈਮੇ
ਮਾਸਹੀਖਾਂਵਾਂਗਾ। ਜੇਕੋਈਕਹੈਰੇਤੂਮਦਗਾਪੀਉ
ਤਾਕਹੈਮੈਦਗਾਹੀਪੀਵਾਂਗਾ। ਤਵਹੁਚੋਰੀਕਰਨਲ॥
ਮ

ਗਾ॥ ਅੰਸੇ ਅਧਰਮ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਬਹੁਤੁ ਦਿਨਿ ਥੀ ੬੫
ਤੋ॥ ਇਕਿ ਦਿਨਿ ਧਨ ਕੀਨ ਮਿਤੀ ਜਿ ਭੁਗਾਇਆ
ਥਾਤਿ ਸਕੋ ਗਾਰਿ ਮੈ ਚੋਗਨੇ ਮਾਰਿਆ ਤਾਂ ਵਹੁ ਅਗ
ਲੈ ਜਨਮ ਪ੍ਰੇਤ ਹੋਇ ਉਤਰਿਆ ਸਿਵੁ ਦੇ ਕਥਿ
ਛਪਰਗਰਿਆ ਕਰੈ॥ ਅੰਧਰਮ ਜਾਂਦੁ ਖਪਾਵੈ॥ ਬ
ਹੁਤੁ ਹਾਕਾਰ ਕਰਿਆ ਕਰੈ॥ ਕਰੈ ਰੋਕੋਈ ਅੰਸਭੀ
ਚੈ ਮੈ ਰੋਕੁ ਲਥਿ ਪੈ ਮੈ ਨਾਇ ਸਿਅਧਮ ਦੇਹਿ ਤੇਛੁ
ਗਾਵੈ॥ ਅੰਸੇ ਹਾਕਾਰ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਬਹੁਤੁ ਦਿ
ਨਿ ਥੀ ਤੋ॥ ਜਾਂ ਉਸ ਪ੍ਰੇਤ ਕਾ ਪੁਤ ਬਰਾਭੁ ਭਈਆ

॥ ਚਿਨ੍ਰਿਦਿਕਿਵਿਨਿਮਾਤਾਤੇਪੁਛਿਆਮੇਗਾਪਿਤਾਕਿ
 ॥ ਆਬਾਪਾਰੁਕਰਦਾਥਾ ॥ ਅਰਉਸਕਾਮਰਨਕਿਸਿ
 ਗੁੰਗਤਿਗੁਇਆਥਾ ॥ ਤਾਂਮਾਤਾਕਹਿਅਰੇਪੁਤ੍ਰਤੇ
 ਗੋਪਿਤਾਕੈਦਰਬਥਪੁਤੁਥਾ ॥ ਅਧਰਮਕਰਕੋਇ
 ਕਠਾਕਰਿਆਥਾ ॥ ਜਿਉਅਧਰਮਕਾਦਰਥਾਮਾ
 ਏਆਥਾਤਿਓਹੀਅਧਰਮਕਰਗਾਇਆ ॥ ਤੰ
 ਉਸੁਧਨਗਏਤੋਬਪੁਤ੍ਰਾਚੈਤਾਵੰਨਲਗਾਰਪਦ
 ॥ ਤਾਂਮੇਸੇਹੀਧਨਕੈਨਾਸਿਓਇਕਿਵਿਨਿਬਾਨਮੇ
 ਗਾਇਆਥਾ ॥ ਕਹੈਕਿਸੀਕਾਦਰਬਥਗਾਇਲੇਅ

ਦਾਂਡਾਂ ਵਰਗਾ ਹਿੱਸੇ ਚੋਰ ਨੈ ਮਾਰਿਆ ਤਾਪੁੜ
ਕਹਿਆ ਮਾਤਾ ਜੀ ਉਸ ਕੀ ਇਸੀ ਬਿਧਿ ਲਿਖੀ
ਥੀ। ਫੇਰ ਕਹਿਆ ਏ ਮਾਤਾ ਜੀ ਓਹੁ ਕਿਸਿ ਓਰਗ
ਇਆ ਹੈ। ਤਾਮਾਤਾ ਕਹਿਆ ਬਚਾਇਸਿ ਓਰਗ
ਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਪੁੜ ਨੇ ਪੀਰਿ ਤਤੇ ਪੁਛਿਆ ਏ ਸੁ
ਆਮੀ ਜੀ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਅਉਗਾ ਤੀਮਾਇਆ ਹੈ।
ਜਿਸਿ ਭੁੰਗਾ ਤਿਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਕਾ ਉਧਾਰਹੈ ਜੀ ਸੋ ਬਿ
ਧਿ ਕਰੋ ਜੀ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਹਿਆ ਤੀਗਾਇਆ
ਜਾਇ ਕੈ ਉਸ ਕੋ ਪੀਰੁ ਭੁਗ। ਸਗਾਧ ਉਸ ਕੋ ਨਸਿ

੨੦

ਤਿਕਰਕਗਓ। ਤਾਤੇਰਸਭੀਬਡੇਉਪਰੈਗੇ। ਤਾਂ
ਥਾਲਕਕਹਿਐ। ਭੁਲਾਜੀਮਤਾਕੀਆਰਿਯਾਲੇਕ
ਰਿਗਾਇਆ। ਪਹਲੇਪਰਗਗਾਇਆ। ਤਹਾਇ
ਸ਼ਾਨਕਰਿਐ। ਬਹੁਰਿਅਗੈਕੋਚਲਿਐ। ਏਕਿ
ਬਡਕੋਤਲੇਥੈਠਗਾਇਆ। ਉਹੰਤੋਬਹੁਤਰਿ
ਆ। ਵਹੁਵਹੀਬਿਛੁਥਾਜਿਸਤਲੇਉਸਕਾਪੇਤਾ
ਮੁਇਆਥਾ। ਤਾਂਉਨਿਥਾਲਕਨੇਆਪਨੇਗੁਰਕਾਮ
ਰੁਪਾਇਆ। ਅਗਇਕਉਸਕਾਹਰਭੀਨੇਮਥਾ। ਵਹੁ
ਨੈਤਾਪ੍ਰਤਾਇਕਗੀਤਾਕਾਪਿਯਾਉਪਠਕਰਦਾਥਾ

ਓਸਾਵੇ ਨ ਗੀਤਾ ਕੇਰੀ ਜੇਧਿਯਾਇ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਿਆਉ ੫੧
 ਸੀਥਿ ਛਕੈ ਤਲੇ ਥੈ ਠਕਰਾ ਤਾਉ ਸਕੋ ਪਤਾਨੇ ਸੁ
 ਏਆ ਸੁਇ ਦੇਹੀ ਪ੍ਰਤਕੀ ਦੇਹੀ ਤੇ ਛੂਹੇ ਆਦੇ ਗਇ
 ਵਦੇਹੀ ਪਾਈ। ਸੁਰਗ ਤੇ ਬਿਘਾਨ ਮਾਇਆ ਓਸ
 ਬਿਘਾਨ ਪਰ ਥੈ ਠਕਰ ਪੁਤ੍ਰ ਨ ਕਰਿਆ ਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਮੇਂ ਤੇ
 ਗਾਪਿਤਾ ਹਮ ਰਕੈ ਪ੍ਰਤਭਾਇਆ ਬਾ। ਤੈ ਗੀਤਾ ਕੇ
 ਤੀਸਰੇ ਧਿਯਾਇ ਪਾਠ ਕਰਿਆ ਮੇਂ ਸੁਨਿਆ ਤੀਸਰੇ ਕਾ
 ਸੁਣਨੇ ਕਰਮੇ ਗਉ ਪਾਰਹਾਇਆ। ਹੁਇ ਮੇਂ ਦੇਵ ਦੇ
 ਹੀ ਪਾਈ। ਮੇਂ ਨ ਸੁਰਗ ਤੇ ਬਿਘਾਨ ਆਵੇ ਹੋਇ

ਮੇਸੁਰਗਕੋਚਾਇਆਜਾਂਸੁਣਰੇਪੁਤਅਬਤੂਗ
ਇਆਮਤਿਜਾਹਿ। ਮੇਰਾਓਧਾਰਕਗਨਤੂਚਾਇਆ
ਥਾਅਬਤੇਮੇਰਾਓਧਾਰਕਰਿਆਹੈ। ਤਾਂਪੁਤਕਹਿਅ
ਏਪਿਤਾਜੀਮੇਨੋਆਗਿਯਾਦੇਹਿਤੇਰੀਸੇਵਾਕਰਦ
ਰਹਾਂਜੀ। ਤਾਪਿਤਾਕਹਿਆਏਪੁਤਮੇਰੇਸਤਪੁ
ਰਖਾਨਰਕਮਾਰਿਪਵੈਹੈਤੂਇਕਾਇਕਥਾਰੀਗੀ
ਤਕੇਤੀਜੇਧਿਯਾਇਕਾਪਾਠਕਰਾਇਕਾਇਕਾਧਿਯ
ਓਕਾਪੁੰਨਉਨਕੋਕੁੰਦੇਹਿਵੇਤੇਰੇਸਭੈਥਰੇਨਰਕ
ਤੇਨਿਕਲਕਰਸੁਰਗਮੇਪਵੈਗੇ। ਇਤਨੀਥਾ

ਤਿਕਾਰਿਕਰਿਸੁਰਗਕੋਗਾਇਆ। ਤਾਂ ਬਾਲਕਨੇ
 ਤੀਸਰੇਧਿਯਾਉਕਾਪਾਠਸਤੇਪੁਰਖਾਕੋਪ੍ਰੀਤਦੀ
 ਆ। ਪ੍ਰੀਤਦੇਵੇਹੀਸਤੇਪੁਰਖਾਏਕੁੰਠਕੋਗਾਏ
 । ਤਾਰਾਜੇਧਰਮਗਾਇਕੇਦੂਤਜੋਨਰਕਕੇਰਖਦਾ
 ਲੇਖੋਡੀਨੀਗਜੇਧਰਮਗਾਇਪਾਸਿਜਾਇਕਰਿ
 ਆਏਗਜਾਜੀਨਰਕਤਾਂਉਜਾੜਪਾਇਆਹੈ
 ਜੀ। ਜੇਜਨਮਜਨਮਕੇਪਾਪੀਜੀਉਥੋਤਿਨਾ
 ਕੋਥਿਥਾਨਪਰਏਠਾਇਕਰਿਸੀਠਾਕਰੁਜੀਕੇ
 ਪਰਖਦਲੇਗਾਏਜੀ। ਤਾਰਾਜਾਧਰਮਗਾਇ

ਦੇਹਿ ਬਾਤਿ ਸੁਣਿ ਕਰਿ ਉਠ ਚਲਿ ਮਾ। ਜਹਾਂ
ਤਾਲਖੀ ਭੁੰਮੇ ਸੇਸ ਨਗ ਕੇ ਫਨ ਪਰ ਸੀ ਨਗਾਇ
ਦੁਜੀ ਪੈ ਢੇਹੇ ਥੇ ਮਰਲਾਛੁ ਮੀ ਚਰਨ ਮਲਦੀ
ਬੀ। ਤਹਾਂ ਜਾਇ ਰਾਜੇ ਪਰਮਨੇ ਰੰਗ ਉਤ ਕਰੀ।
ਬਹੁਤੁ ਹਕਿ ਜੇ ਕੁ ਕਰਿ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ। ਕਹੈ ਏ
ਸੀ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਜੀ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਜੋ ਪਾਪੀ ਜੀ ਉ
ਥੇ ਤਿਨ ਕੋ ਤਮਾਗਾ ਪਾਰਖ ਦਾਇ ਬਾਨ ਪਰ ਥੈਠਾ
ਇਕਾਰਿ ਥੈ ਕੰਠ ਕੋ ਲੈ ਗਏ ਹੋ ਜੀ। ਤਾ ਤੇ ਹੋ ਸੀ
ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਜੀ ਲੇਹਿ ਰੰਗ ਕਾਰ ਹੋ ਗਕਿ ਸੀ ਕੰਦੇ

੨੩
 ਵੇਜੀ ਜੀ ਮੇ ਸੇ ਮਹਾਂ ਪਾਪੀ ਜੀ ਉਥੈ ਕੁਠ ਕਰੇ ਜੋ
 ਜੀ। ਤਾ ਮੇ ਚੰਡ ਕਾਗ ਕੇ ਸਕੋ ਕਰਨਾ ਹੋ ਜੀ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
 ਨਗ ਇਦ ਜੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਕਰਿ ਬੋਲੇ।
 ਕਹੈ ਰੇ ਧਰਮ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਦੁਖੀ ਮਤ ਹੋ ਗੁ। ਤੂੰ ਆਪ
 ਲੈ ਮਨ ਮੇ ਕਿਛੁ ਨ ਆਣੇ। ਮੇ ਤੇ ਰੇ ਪਾਸਿ ਇਕੁ ਬ੍ਰਿ
 ਤੰਤ ਕਰਹੈ ਤੂੰ ਸੁ ਵਨ ਕਗਾ ਦੇ ਜੋ ਜੀ ਉਪਾਪੀ ਹੋ
 ਅਥਾਇ ਨ ਕਾਪਿਛੁ ਲਾਧ ਰਮ ਉਦੇ ਗੁਇਆ
 ਹੋ। ਤਿਸ ਆਪਣੇ ਪਿਛੁ ਲੇ ਧਰਮ ਕਰ ਦੇ ਮਹਾਂ
 ਪਾਪੀ ਜੀ ਉਥੈ ਕੁਠ ਕੇ ਸਿਧ ਹੋਹੈ ਦੇਹਿ ਮੇਰੀ ਤੋ

ਨੋਮਰੀਤੇਮਆਰਿਯਾਰੇ। ਜੋਜੀਉਗੀਤਾਕਾਪਾ
ਠਕਰੈਗੇਯਾਕਿਸੀਕੋਪ੍ਰੰਨਦੇਹਿਗੇ। ਅਤਿਨਾਜੀਆ
ਕੋਤੋਕਦੀਨਕਕਮੇਨਾਗੀਦੇਲਾ। ਏਹਿਤੋਨਸੇਰੀ
ਆਰਿਯਾਰੇ। ਏਹਿਥਾਤਿਭੂਸਾਤਿਕਰਿਸੁਲੁ
ਲੋਹਿ। ਤਾਂਏਤਨੀਥਾਤਿਸੁਲੁਕਰਿਗਾਯਰ
ਮਗਾਇਬਹੁਤਾਬਿਸਮਾਇਆ। ਏਹਿਥਾਤਿ
ਸੁਨਕਰਗਾਯਰਮਗਾਇਨੇਭੈਭਉਤਕਰੀ।
ਆਰਿਯਾਲੇਕਰਗਾਯਰਮਗਾਇਆਪਲੀ
ਪੁਰੀਕੋਬਹੁਗਆਇਆ। ਤਾਗਜੇਧਰਮਗਾਇ

ਅਪਣੇ ਦੂਤ ਕੋ ਆਰਿਯਾ ਕਰੀ॥ ਕਹੈ ਰੋਜਾ ਮਦੂ
ਤੁਝੇ ਜੀਉਗੀਤਾ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰੈ ਯਾ ਸੁਵਨ ਕ
ਰੈ ਯਾ ਪੁਨ ਕਰੈ ਹੋ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਕਦੀ ਤੁਮੈ ਨ ਰਕਮੈ
ਨਾਹੀ ਦੇਣਾ॥ ਜਿਸ ਕੇ ਪਵੈ ਸੁਣੇ ਤੇ ਪਾਪੀ ਜੀਉ
ਥੈ ਕੁੰਠ ਕੋ ਗਏ॥ ਜਿ ਜੀਉਗੀਤਾ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰੈ ਯਾ
ਸੁਵਨ ਕਰੈ॥ ਤਿਨ ਕਾ ਫਲ ਕਹਾਂ ਲਉ ਬਰਨ ਨ ਕ
ਰੀ॥ ਆਤਮੀ ਨ ਗਇਣ ਜੀ ਕਹਿ॥ ਆਏ ਲਛਮੀ
ਤੀ ਸਰੈ ਯਿਯਾਇ ਕਾ ਫਲ ਕਹਿ॥ ਆਹੈ ਸੋ ਤੈ ਸੁਣਿ
ਆਹੈ॥ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪਦ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀਈ ਸ

੬੫

ਰਸੰਥਾ ਦੇ ਉਤਰਿ ਖੰਡੇ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮ ਨੇ ਤੀਸਰ
ਇਜਾ ਉਸੰ ਪੂਰਨ ਭਾਇਆ। ॥ ਆਗੇ ਗੀਤਾ ਕ
ਚ ਉਥਾ ਫਿਜਾ ਉਚਾਇਆ। ਸ੍ਰੀ ਕੁਰਗਵਾਨਿ ਵਾ
ਠੇ। ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੁਰਗਵਾਨ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਪਾਨ ਜੀ
ਅਰਜਾਨਿ ਕੋ ਕਹੈ ਹੈ। ਹੇ ਅਰਜਾਨ ਦੇ ਹਿਤੁ ਝੁਕੈ ਮੇ
ਰਿਜਾਨ ਉਪ ਦੇਸ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਸੇ ਦੇ ਹੇ ਰਿਜਾਨ ਪ
ਹਏ ਮੇ ਸੁਰਜ ਕੋ ਕਹਿਆ ਥਾ। ਅਰ ਸੁਰਜ ਮਨ
ਏ ਕਵਰ ਕੋ ਕਹਿਆ ਥਾ। ਏ ਹਿ ਜੋ ਗਾਮ ਥਾ ਸੀ
ਹੈ। ਏ ਹਿ ਜੋ ਗਾ ਰਿਜਾਨ ਪਰੰ ਪੁਰਾਤਨਿ ਚਲਿਆ

ਆਇਆਹੈ॥ ਇਸ ਕੋ ਗਜਰਿਖ ਜਾਣ ਵੇਹੈ॥ ਇਸ ੨੫
ਕੋ ਸਮਝ ਕਰੈ ਗਜਰੀ॥ ਬਿਖੇ ਪਰਮਪਦ ਕੋ ਜਾਇ ਪ੍ਰ
ਪਤਿ ਭੁਏਹੈ॥ ਸੋ ਅਥ ਏਹਿ ਜੋ ਗੁਬਰੁ ਤੁਹਿ ਰੰਗ
ਲਕਾ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਨ ਸਾਇ॥ ਗੁਇਆਹੈ॥ ਅਰਮਿਤਿ ਗ
ਇਆਹੈ॥ ਸੋ ਅਥ ਤੁਝ ਕੋ ਪੁਗਤਿ ਜੋ ਗੁਬਰੁ ਤੁ
ਕਹਿਆਹੈ॥ ਸੋ ਤੁਝ ਕੋ ਨਿਊਕਹਿਆਹੈ॥ ਤੁਮੇਰਾ
ਭਗਤੁ ਹੈ॥ ਅਰਮੇਗ ਸਖਾਹੈ॥ ਇਸਿ ਕਾਰਨ ਤੇ ਉਤਮ
ਇਕਤ ਕੀ ਬਾਤਿ ਤੁਝ ਕੋ ਕਹੀ॥ ਅਰਜਨੇ ਦਾ
ਚੈ॥ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕੀ ਬਾਤਿ ਸੁਣ ਕਰਾਮਰਜਨਿ

ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰੈ ਹੈ॥ ਕਹੈ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਤੁਮਾਰਾ ਭਾਂਡ
ਨ ਮੁਖ ਦੇ ਉਜਾਦ ਕੇ ਰਮਾਹਿ ਥਿਖੇ ਅਥਹਾਇ ਮਹੈ ਜੀ
॥ ਅਰ ਸੂਰਜ ਮਰੈ ਕਾ ਚਰਕਾ ਪ੍ਰਗਾਇਆ ਹੈ ਜੀ॥ ਤੁ
ਮੇ ਕਥਿ ਸੂਰਜ ਕੋ ਕਹਿ ਆਖਾ ਜੀ॥ ਏਹਿ ਥਿਤਿ ਤਕਿ
ਪਾਕਰਿ ਮੁਤ ਕੋ ਸੁਦਨ ਕਰਾਵੇ ਜੀ॥ ਅਰ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰ
ਸ਼ਨ ਕਾ ਉਤਰਿ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ
ਜੀ ਕਹੈ ਹੈ॥ ਸੀਭਗਵਨਿ ਵਾਚੈ॥ ਹੇ ਅਰਜਾਨਿ ਮੇਰੇ
ਅਰ ਤੇਰੇ ਬਹੁ ਤੇਜ ਨ ਮੁਖ ਤੀਤ ਭਏ ਹੈ॥ ਮੇ ਸਕੁਨ
ਜਨ ਮਾਕਿ ਜਾਲ ਦਾਹਾਂ ਤੂੰ ਜਾਹੀ ਜਾਲ ਦਾ॥ ਹਉ ਕੈ ਸਾ

ੴ ਜਨਮ ਤੇਰਹ ਤਰੀਅ ਬਨਾ ਸੀਰੀਅ ਤਮਾਰੀ॥
ਅਰਸ ਭੁਨਾਭੁਤਾ ਪ੍ਰਾਣੀਆ ਕਾਈ ਸਰਪ੍ਰਭੁਰੀਅੇ
ਤਾਅੇ ਸਦੇ ਜੈਸਾ ਮੈ ਤੇ ਕਹੀਆ ਹੈ॥ ਅਰ ਅਪਣੀ
ਮਾਇਆ ਕੈ ਓਲੇਹੇ ਇਕ ਰਿਜਨ ਮਲੇ ਦਾਹਾ॥ ਮਾ
ਆਕਾ ਓਲਾ ਕੇਆ ਕਹੀਐ॥ ਕੋਈ ਗਜਾ ਗਜਕਾ
ਭੇਖ ਓਤਾਰ ਕਰਿਅ ਉਰ ਭੇਖ ਕਰੇਹੈ॥ ਅਰ ਲੋਕਾ
ਕੇ ਕਰੇਹੈ ਪਛਾਣਿਅੰਨ ਜਾਇਏ ਰਿਗ ਜਾਹੈ॥ ਯਾ
ਕੋਈ ਅਓਰੇਹੈ॥ ਏਸੀ ਗੁੰਤਿਹ ਓਦੇ ਰਿਧਾਰਿਅ
ਵੇਹੈ॥ ਸੇਮੇ ਦੇ ਰਿਧਾਰੀ ਨਾਹੀ ਦੇਹਿ ਤੇ ਪਰੇਹੈ॥

੦੬

ਇ

੦

ਮੇਰਾ ਦੇਹਿ ਆਤਮਾ ਸਿਵ ਰੂਪੀ ਹੈ ॥ ਜੋ ਸੇ ਮਿਸਰੀ
ਕੀ ਝਾਰੀ ਹੋਇ ॥ ਅਗਤੀ ਸਿਧਿ ਖੇ ਮਿਸਰੀ ਕਾ ਸਰ
ਬਤ ਭੀ ਘਾਲਿ ਮੋਹੀ ਹੋਇ ॥ ਤੇ ਸੇ ਮੇਰੀ ਦੇਹਿ ਆਤ
ਮਾ ਦੇ ਕਹੀ ਸਿਵ ਰੂਪੀ ਹੈ ॥ ਅਥਹ ਉਜਨ ਮੰ ਕਥ
ਲੈ ਦਾਹਾਂ ॥ ਅਗ ਕ੍ਰਿਸਿਨਾ ਮਿਤਿ ਲੈ ਦਾਹਾਂ ਸੋ ਸੁਲਾ
ਅਥ ਧਰਮਾ ਬਿਖੇ ਆਰੀਯਾਂ ਉਪਜੇ ਹੈ ॥ ਅਗਮ
ਧਰਮ ਉਠ ਕਰਿ ਧਰਮ ਕੇ ਮਾਰਗ ਕਛੇ ਦੇ ਹੈ ॥ ਤਥਾ ਮਾ
ਪਲੈ ਆਤਮਾ ਕੋ ਮਿਰਜਾ ਦਾਹ ਉਪਗਾਇ ਹੈ ਦਾਹਾਂ ॥
ਸਾਧ ਉਕੀਰਾ ਬਿਆਕੋ ਮਰਦੁ ਸਟੀ ਜੇ ਹੈ ਪਾਪੀਤਿ

ਨਕੇਨਾਸਕਰਨੇਕੈਨਮਿਤਿ। ਮੇਜੁਗੁਜੁਗੁ। ਬਿਖੈਅ ੨੨
ਉਤਾਰਧਾਰਦਾਆਇਆਹੈ। ਅਬਜਮੇਰੇਜਨਮ
ਅਰਕਰਮਾਦਿਬਿਜਾਣੇ। ਦਿਬਿਕਿ। ਮਜੇਸੇਅ
ਉਰਦੇਹਿਧਾਰੀਰਕਤਾਬਿਦਤੇਉਪਦੇਹੈਤੇਸੇਮੇ
ਰਾਦੇਹਿਨਾਹੀ। ਅਰਜੇਸੇਅਉਰਜੀਉਕਰਮਾਕੇਬੰ
ਧਨਾਤੇਦੇਹਿਲੇਦੇਹੈ। ਜੇਸੇਕਿਨੀਜੀਉਕਰਮਕਿ
ਆਹੋਇਤੇਸੇਹੀਦੇਹਿਪਵੈਹੈ। ਮੇਮੇਸਾਨਾਹੀ
ਮੇਰਾਜਨਮਸਦਾਛਿਦਹੈ। ਆਪਣੀਇਛਿਅ
ਕਰਿਪ੍ਰਗਾਇਹੋਦਾਹਾਂ। ਜਨਮਤਾਮੇਰੈਮੇਸੇਜੇ

ਤੀਸਿਵਰੂਪਹੈ॥ ਅਰਮੇਰੇਕਰਮਭੀਦਿਥਿਜੋਹਓ
ਕਰਹੈ॥ ਅਰਮਭਿਰਕਿਸੀਦੇਹਿਧਾਰੀਕੇਮਨਕਰਿ
ਅਰਚਿਤਵਲੀਕਰਭੀਨਾਕਰੈਜਾਹਿ॥ ਅਤਿਸਕਾ
ਦਿਸਦਾਂਤਿਸੁਲੁ॥ ਜੇਸੇਪ੍ਰਹਿਲਾਦਕੁਗਾਤਿਕੀ
ਰਖਿਆਕੈਨਮਿ॥ ਤਿਥੀਭੁਤੇਨਰਸਿੰਘਰੂਪਧਾਰਿ
ਕਰਿਮੈਪ੍ਰਗਾਟਿਭਾਇਆਹਾਂ॥ ਕਿਨੀਜਾਂਇਆਤੰ
ਨਾਹੀ॥ ਅਰਹਰਨਾਕਸਪਕੀਛਾਤੀਬਜਾਰਤੇਭੀ
ਕੋਠਰਥੀ॥ ਜਨਧੰਸਾਥਿਥਿਦਾਰਗਾਰੀਕੇਮਲ
ਪਾਸਕੀਨਿਆਈ॥ ਅਰਗਕਲਕੇਕੁਗਤਕੀਰ

ਖਿਆਕੇਨਮਿਤਿ। ਸਗਤਿਦਿਨਿਗੇਵਰਧਨਪ੍ਰਥ
ਤਾਇਕਗਥਕੀਨੀਨੀਉਗਰੀਪਰਧਰਿਆਮਰਮ
ਉਰਜੇਮੇਅਨੇਕਕਰਮਕਰੇਹੈਸੋਵਾਥਿਯੀਕਰੇਹੈ
ਗਜਿਕੋਈਮਾਨਖੁਮੇਰੇਜਨਮਮਰਕਰਮਮੇਸੇ
ਦੋਬਿਜਾਂਏਸੋਫਲਾਕਿਆਪਾਵੇਹੈਸੋਬੁਝਾ।
ਸੋਮਾਨਖਦੇਹਿਤਿਜਾਗਕਰਮੇਰੇਪ੍ਰਮਾਨੰਦਮ
ਬਿਨਾਸੀਪਦਥਿਖੇਜਾਇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਏਹੈ।
ਧਰੁਕੁਉਏਜਨਮਮਰਨਕੋਈਧਨਮੇਨਹੀਆ
ਵਦੇ। ਅਥਅਰਜਨਾਜਿਸਕੋਮੇਰੇਚਰਨਾਰਥਿ

੨੮

੩੬

ਦੁਸਾਥਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਉਪਜੀ ਹੋਇ ਸਕੀ ਬਾਤਿ
ਸੁਣਾ ਬਹੁ ਤੇ ਜਨ ਸਬੀ ਤੇ ਤੇ ਏ ਗਰੀ ਹੋਇ ਕਰਮ
ਗਨਿ ਰਭੈ ਹੋਇ ਕਰਮ ਰਿਕੁ ਪਤੈ ਰਹਤ ਹੋਇ ਕਰਮ
ਮਨ ਕਾ ਨਿਹ ਚਲ ਚੇਤਾ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਗਏ ਕਰ ਬਹੁ
ਤੇ ਜਨ ਮਾਇ ਸਿਭਾਂ ਤਿ ਮੇਰੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਦਾ ਆ
ਇ ਮੇਰੇ ਏ। ਏ ਨਾ ਸਾਧਨਾ ਕਰ ਜਿ ਸਕਾ ਆਤ
ਮਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਭਇਆ ਹੈ। ਤਿ ਸਕੀ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ
ਤਿ ਉਪਜਦੀ ਹੈ। ਜਿ ਸਕੀ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ
ਉਪਜੀ ਤਿ ਸਕੀ ਮੇਰੇ ਮੁਖਿ ਖੇਆਇ ਨਿਦਾ

ਸਕਰਦਾਗਾਂ ॥ ਅਥਾ ਅਰਜਨਿ ਅਊਰਸੁਲੁ ॥ ਜਿਤ
 ਪ੍ਰਕਾਰਕਰਕਈ ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ ਕਰੈ ਹੋ ॥ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕ
 ਰਮੇ ਭੀ ॥ ਤਿਸਕਾ ਸਿਮਰਨਿ ਭਜਨ ਕਰੈ ਹੋ ॥ ਅਊਰ
 ਸਭੀ ਮਨੁਖਾ ਜਿਤ ਪ੍ਰਕਾਰਕਾਰ ਜਲਗਾਏ ਹੋ ॥ ਤਿਸੀ
 ॥ ਤਿਸਿ ਲਗੈ ਹੋ ॥ ਅਥਾ ਅਊਰਸੁਲੁ ॥ ਰਊਤਾਂ ਆ
 ਪਾਇਆ ਭਗਤਾ ਸਾਖਿ ਮੇਸਾਹੀ ॥ ਜਿਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭ
 ਗਤਿ ਮੇਰੇ ਭਜੈ ਹੋ ॥ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿਸਕੇ ਮੇਰੀ ਭ
 ਜਦਾ ਹੋ ॥ ਜੇਤੂੰ ਅਰਜਨਿ ਮੁਝ ਕੋ ਪੂਛੈ ਕਿਸ ਭੀ ਮ
 ਨੁਖਤ ਮਾਗਾ ਭਜਨ ਕਿਉ ਨਹੀ ਕਰਦੇ ॥ ਅਊਰ ਦੇ

ਉਤਕੀ ਉਪਸਨਾ ਕਿ ਉਕਰ ਦੇ ਹੈ ਜੀ ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਬਾ
ਤਿਸੁ ਲੁ। ਦੇ ਉਤਕੀ ਉਪਸਨਾ ਕਰ ਕਰ ਮਾਨੁ
ਛਲ ਮਾਂਗ ਤੇ ਹੈ। ਮੈਨੇ ਪੁਤ ਦੇ ਹਿਧਨ ਦੇ ਹਿ। ਦੇ ਉ
ਤਾ ਤਿਨ ਕੀ ਕਾਂ ਮਨਾ ਪਰਨ ਕਰ ਦੇ ਹੈ। ਦੇ ਉਤਾ ਤੇ ਤ
ਤ ਕਾਲ ਹੀ ਤੇ ਖੋਜਾ ਦੇ ਹੈ। ਮਾਈ ਤਿਨ ਮਿਤਿ ਦੇ ਉਤਕੀ
ਪੁਜ ਦੇ ਹੈ। ਅਰ ਮੇਰੇ ਬਿਖੋ ਤਿਸ ਕੀ ਹੀ ਸਰ ਧਾਲਾ
ਗੈ ਹੈ। ॥ ਜੀ ਸਕੋ ਰਿਯਾਨ ਦੀ ਪਕ ਕੇ ਨੇੜ ਉਪਵੇ ਹੈ ਹਿ
ਅਗ ਜੀ ਸਕੋ ਸਭਾ ਕਿਛਾ ਦੇ ਸਟੀ। ਮਾਈ ਮਾ ਹੋਇ
ਇਕਿ ਮੁਝ ਹੀ ਕੋ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਕਰ ਜਾਏ ਹੈ। ॥ ਤਿਸੀ

ਕੀ ਸਰਧਾ ਮੇਰੀ ਉਪਾਸਨਾ ਬਿਖੇਲ ਗਈ ਹੈ॥ ਅ
ਬਾ ਮਰਜਨ ਦੇ ਜੋ ਰੋਬਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਖੜੀ
ਸੁਝ ਬੈਸ ਦੇ ਮੇਰੀ ਉਪਜਾ ਦੇ ਹੈ॥ ਅਗਇਨ ਕੋ ਭਿ
ਨ ਭਿੰਨ ਆਪ ਦੇ ਆਪ ਦੇ ਕਰਮ ਕਰ ਦੇ ਕਹੈ ਹੈ॥ ਏ
ਚਰ ਬਰਨ ਅਗਇਨ ਕੇ ਕਰਮਾਤਿ ਨ ਕਾ ਕਰ ਤਾ ਅ
ਬਨਾ ਸੀ ਅਰਜਨ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਜਾਣਾ॥ ਅਰਜੇ ਕਿਛੁ
ਕੇ ਦੀ ਕਰਮ ਕਰ ਦਾ ਹੈ॥ ਤਿਸ ਕਾਲੇ ਪਾਤਿ ਨ ਕੋ ਲ
ਗਾ ਦਾ ਹੈ॥ ਅਰਮੇ ਨੇ ਕਿਸੀ ਕਰਮ ਕਰੇ ਕਾਲੇ ਪਨਾ
ਹੀ ਲਗਾ ਦਾ॥ ਕੀ ਉਨਾ ਹੀ ਲਗਾ ਦਾ ਸੋ ਜੁਲਾ॥ ਮੁ

੮੦

ਝਕੋਰਿ ਸੀਬਾਤਿ ਕੀ ਬਾਛੁ ਨਾਹੀ॥ ਜੇ ਸੇ ਬਾਲਕ
ਮਾਟੀ ਕੋ ਘੋ ਝੁਕ ਰੇਂ ਹੈ ਬਹੁ ਝੁਕੇ ਝੁਕ ਰੇਂ ਹੈ॥ ਤਿਸ
ਬਾਲਕੋ ਕਿਛੁ ਲੇਪ ਨਾਹੀ ਲਗਾਇ॥ ਜਿਐ ਸਾਮੇ
ਨੇ ਜਾਣੈ ਹੈ॥ ਸੋ ਮਾਨੁ ਖੁਰੀ ਕਰਮਾਤੇ ਨਿਰਲੇਪ ਰ
ਹੈ ਹੈ॥ ਕਿਸੀ ਕਰਮ ਕਰੇ ਕਾਤਿ ਸੋ ਕੋਰੀ ਲੇਪ ਨਾ
ਲਗੈ ਹੈ॥ ਐ ਪਰ ਕਿਸ ਕੋ ਜੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਸਾਪ ਝੁ
ਣੈ ਹੈ॥ ਕਹੈ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕੋ ਕਿਸੀ ਕ
ਰਮ ਕਰੇ ਕਾਲੇਪ ਨਾਹੀ ਲਗਾਇ॥ ਸੋ ਮਾਨੁ ਖੁਰ
ਮਾਤੇ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹੈ ਹੈ॥ ਹੇ ਮਰਜਾਨੀ ਐਸਾ ਮੁਖ

ਕੋਪਛਾਣਕਰਜੁਧਕਰਮਸੋਕਰਾਇਸਤੇਨਿਰਲੇ ८੭
 ਪਰਹੋਗਾ। ਤੂੰਅਥਾਛੀਹੋਇਰਹੁ। ਆਪਣਾਕਰ
 ਮਕਰਤੈਨੋਭੀਕਿਸੀਕਰਮਕਰੈਕਾਲੇਪਨਾਲਗੋਗ
 ਾਤੂੰਭੀਨਿਰਲੇਪਕਾਨਿਰਲੇਪਰਹੋਗਾ। ਅਰਤੁ
 ਤੁਤੇਜੋਅਗੋਹੋਇਗਏਹੋ। ਜੀਨਕੋਮੁਕਤਕੀ
 ਥਾਛਾਥੀਤੇਭੀਆਰਿਯਾਮਾਕਰਕਰਮਕਰਤ
 ਰੁਏ। ਸਤਕਰਮਾਕੇਮਾਰਗਕਰਮੁਕਤਿਕੋਪ੍ਰਾਪ
 ਤਿਹੋਤਰੁਏ। ਹੋਅਰਜਨਜੇਤੈਤੇਭੀਅਗੋਥੇ
 ਤੇਆਪਣੇਆਪਣੇਕਰਮਾਕੇਮਾਰਗਕਰਮੁਕਤ

ਜੀਤਿਨਤੋਭੀਅਗੋਥੇ०

ਕੋਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਭਏ। ਏਹਿਥਾਤਿਸਮਝਕਰਤ੍ਵਿਭੰ
 ਥੜੀਕਾਆਪਦਾਪਰਮਜੁਧਕਰਾ। ਅਥਾਅਰਜਨ
 ਕਰਮਾਕੀਆਕਹੀਐਹੈ। ਅਰਾਅਕਰਮਾਕੀਆਕਹੀ
 ਐਹੈ। ਏਨਕੇਜਾਨਣਕੋਪ੍ਰਤਭੀਸਮਰਥਨਾਹੀ
 ਤਾਅਓਰੋਕੀਕੀਆਥਾਤਿਕੋਹੀਐ। ਸੋਈਕਰਮ
 ਮੇਤ੍ਵੁਕੋਕਹੈਹੈ। ਜਿਨਕੇਜਾਨਣਤੇਦੁਖਦਾਇਕ
 ਸੰਸਾਰਕੇਥੀਧਨਾਤੇਮੁਕਤਿਹੋਹਿਗਾ। ਹੇਅਰਜਨ
 ਕਰਮਾਕੀਗਾਤਿਜਾਨਣੀਅਤਕਠਨਤੇਅਤਕਠ
 ਨਹੈ। ਸੋਈਕਰਮਮੇਕਹੈਹੈਤ੍ਵਿਸੁਵਨਕਰਾ। ਇਕਤੰ

ਕਰਮਹੈ॥ ਅਗਏ ਕਮਕਰਮਹੈ॥ ਏਕਾਥਿਕਰਮਹੈ ੮੨
॥ ਤਿਨਕੀਥਾਤਿ ਸੁਣੁ॥ ਜੀਤੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਸੜਕੀ
ਆਰਿਜਾਹੈ॥ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਏਸਨ ਤੇ ਆਵਿਲੇ
ਕਰਕਰਮ ਕਰਵੇ ਸੋ ਕਹੀਐ ਕਰਮਾ॥ ਅਰਜੇ ਭੁਲੁ
ਲਕਰਮ ਕਰਨੇ ਸੋ ਕਹੀਐ ਮਕਰਮਾ॥ ਅਰਿਜਾਨ ਕਰੀ
ਏਸਨ ਤੇ ਆਵਿਲੇ ਕਰਸਤ ਕਰਮਾ ਕਾਤਿ ਜਾਗੁ ਕ
ਰਨਾ ਸੋ ਕਹਾਵੇ॥ ਏਕਰਮਾ॥ ਏਨਿ ਤਿਨਾਹੀ ਕਰਮਾ ਕੋ
ਸਮਝ ਕਰਜੇ॥ ਉਸਾ ਸੜਕੀ॥ ਆਰਿਜਾਹੈ॥ ਤਿਉਹੀ ਕ
ਹੈ॥ ਸੋ ਬੁਧਵੰਤਾ ਮਾਨੁ॥ ਖੁਸੇ ਸਾਇ ਸਾਤਿ ਕਰਮੀ ਕ

ਹਵੇਂ ਹੋ। ਏਹਿ ਤਾਂ ਕਰਮਾ ਕੀ ਬਾਤਿ ਕਹੀ। ਅਥਾਮ
 ਓਹ ਸੁਲਾਜਿ ਕੇਈ ਮਾਨੁਖ ਮੇਸਾਹੈ ਕੋ ਸਾਜਿ ਸਕੈ
 ਮੋਰੀ ਮਾਰਿ ਮਾਕੇ ਜਾਨ ਦੇ ਗਾਰਿ ਜਾਨ ਉਪਾਜਿ ਮਾਰੇ॥
 ਮ ਤਿਸਿ ਰਿਜਾਨ ਕਰਾਤਿ ਸਕੈ ਕਿਸੀ ਕਰੰਕਾ ਅਰੰਭੁ
 ਹੀ ਉਪਜਾ। ਰਿਜਾਨ ਅਗਨ ਕਾਰਿ ਜਿਸ ਕੇ ਸਭ ਕਰ
 ਮ ਜਲ ਗਏ ਹੋ। ਮੇਸਾਜਿ ਹੋ। ਤਿਸ ਕੋ ਬਥੇ ਕੀ ਪੁਰ
 ਖਪਿ ਭਤ ਕਪ ਦੇ ਹੋ। ਬਹੁ ਫੂਕੈ ਸਾਹੈ ਵਹੁ ਰਿਜਾਨੀ
 ਪੀਤ੍ਰਿ ਤਾਜਿ ਨਿਸਭ ਹੀ ਕਰਮਾਤਿ ਜਾਗੈ ਹੋ। ਨਿਤ ਹੀ
 ਰਿਜਾਨ ਸਾਰਖੇ ਮੀ ਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਿ ਤ੍ਰਿਪਾਤਿ ਮਾਪਾਇ

ਗਹਿਅਹੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਜੇਹੈ ਜੇਹੈ ਕਿਛੁ ਕਰਮ ਕਰੈਹੈ ਵਹੁ
 ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਕਰਦਾ॥ ਵਹੁ ਨਿਹਿ ਕਰਮਹੈ॥ ਨਿਰਬੰਧ
 ਨਹੈ॥ ਨਿਰਲੇਖਹੈ॥ ਬਹੁ ਭੂ ਕੈ ਸਾਹੈ ਨਿਰਾਸੀ ਮੁਖ
 ਈਸਰ ਜੀ ਕੇ ਭਜਨਾਇ ਨਾ॥ ਅਉਰ ਵੂਸਰੈ ਕੈ ਮਨ
 ਦਾ ਨਾਹੀ॥ ਅਰ ਵੂਸਰੈ ਕੀ ਆਸਾ ਨਾਹੀ॥ ਜੇ ਸਕੇ ਮ
 ਨਾਇ ਖੇ॥ ਅਰ ਸੀਸਾ ਰਕੀ ਵਾਸ ਨਾ ਤੇ ਨਿਵਾਰਿਆਹੈ
 ਜੀ ਨਿਚਿਤ॥ ਅਰ ਜੀ ਤੀ ਮਾਂ ਅਤਮਾ ਜੀ ਨਿ॥ ਆਰ
 ਕਿਸੀ ਵਸਤੁ ਕਾ ਸਿੰਚਨਾਹੀ ਜੇ ਸਕੈ॥ ਸਰੀਰ ਮਾ
 ਤੇ ਹੀ ਜੇ ਸਕੈ॥ ਆਇ ਗਰਿਆਹੈ॥ ਸਰੀਰ ਕੀ ਗਧਿਆ

੮੩

੨

ਕੈਨਾਮਿਤਿਜੋਕਿਛੁਕਰਮਕਰੇਹੈ। ਤਿਸਕੋਪਾਪਾਕਛੁ
ਨਾਹੀ। ਬਹੁਕੁਕੈਸਾਹੈ। ਚਿਤਾਰੇਬਿਨਾਮਾਰੇਬਿਨਾਜੋ
ਕਿਛੁਭੁਜਨਿਛੁਦਨਈਸਰਜੀਕੀਇਛੁਆਤੇ
ਆਇਪਾਪਾਤਿਭਾਇਆਹੈ। ਤਿਸੀਕਰਸੰਤੁਸਾਇ
ਹੋਇਰਹੀਆਹੈ। ਅਰਸੀਤਉਸ੍ਰਕੇਹਰਖਸਕਤੇ
ਰਹਤਾ। ਅਰਕਿਸੀਕੀਜਿਸੋਕਥਖੀਲੀਨਹੀ। ਅ
ਰਭੁਲੀਬੁਰੀਦਸਤੁਪਾਏਤੇਏਕਸਾਰਹੈ। ਐਸਾਜੋ
ਹੈਸੋਨਿਰਥੰਪਨਕਹਾਵੈਹੈ। ਬਹੁਕੁਕੈਸਾਦੂਸਰੇਕਾ
ਪਸੀਸਕੋਸੰਗਨਾਹੀ। ਐਸਾਜੋਹੈਸੋਮੁਕਤਰੂਪਹੈ।

ਅਰਮੇਰੀਮਾਰਿਮਾਕੇਗਿਯਾਨਾਬਿਖੇਸਦਾਨਿਰਿਚਲਹੈ ८੪
 ਚਿਤਾਜਿਸਕਾਅਗਜੀਤਨੇਕਰਮਹੈਤਿਤਨੇਸਭੀ
 ਗਿਯਾਨਸਮੁੰਦਾਬਿਖੇਤਿਸਕੇਧੂਰਗਏਹੈ।ਬਹੁਤੁ
 ਕੈਸਾਹੈਜਿਸਕੋਸਰਬਤਧੂਮਾਦ੍ਰਿਸਦੀਆਇਅ ੦
 ਹੈ।ਤਿਸਕੇਖੀਰਤੇਆਦਿਲੇਕਰਸਭੀਭੋਜਨਿਭੀ
 ਧੂਮਾਦ੍ਰਿਸਦੀਆਏਹੈ।ਅਰਮਗਨਿਭੀਧੂਮ
 ਹੈ।ਅਗਜੀਕੋਦੀਭੀਬਿਆਲੇਆਇਆਹੈਸੋਭੀ
 ਧੂਮਹੈ।ਅਗਜੀਸਕੋਭੀਬਿਆਆਈਹੈਸੋਭੀ
 ਧੂਮਹੈ।ਅਰਸੁਆਦਲੇਦੇਹਾਰਭੀਧੂਮਹੈ।

ਅਰਜਾ ਕਿਛੁ ਦਿਖਾਈ ਦਿਦਾਰੈ ਸੋਭੀ ਬ੍ਰਹਮਾਰੈ ॥ ਅ
ਰ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਉਪਾਜਿਆ ਹੈ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ
ਗੀ ਬਿਖੇ ਬ੍ਰਹਮ ਲੀਨ ਹੀ ਜਾਇ ਰੇ ਦਾਰੈ ॥ ਅੰਸੀ
ਸਮਾਪਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਖੇ ਜਿਸ ਕੀ ਲਗੀ ਹੈ ਸੋਈ ਬ੍ਰ
ਹਮ ਸਮਾਪੀ ਕਹਾਵੈ ਹੈ ॥ ਅਬ ਹੇ ਅਰਜ ਨ ਕਈ ਪ੍ਰ
ਕਾਰ ਕੇ ਜਗ ਸੁਲਾ ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਜੋਗੇ ਮਾਰਗ ਕਰ
ਮੈ ਨੈ ਭੁਗਾਤਿ ਜਜੈ ਹੈ ਪੁਜੈ ਹੈ ਤੇ ਸੁਲਾ ਆਇ ਕਤਾਂ ਬ੍ਰਹ
ਮ ਰਿਯਾਨੀ ਜਗ ਕਰੇ ਮੈ ਨੈ ਪੁਜੈ ਹੈ ਜੋ ਪੈਛੇ ਕਹਿਆ ਹੈ
ਸਭੀ ਬ੍ਰਹਮਾਰੈ ॥ ਆਇ ਕੁ ਸਭੀ ਈਦ੍ਰੀਆ ਅਰ ਸ੍ਵੇਤ

ਜੋ ਹੈ ਕਾਂਨਾਇਨਾ ਤੇ ਆਇ ਲੇ ਕਰ ਮੇਰੇ ਸਿ ਤੋ ਖਲੇ
ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਿਸੀ ਜਮ ਕਰੈ ਹੈ ॥ ਇਕੁ ਏਹੁ ਜਗ ਕਾ
ਵੈ ਹੈ ॥ ਅਗਇ ਕੁਜ ਭੀ ਇਝੀ ਅੰਕੁ ਜੀਤ ਕਰ
ਪ੍ਰਾਣਵਾਉ ਬਿਖੈ ਹੈ ਮੇਰੇ ॥ ਅਗੁਇ ਕੁ ਮੇਰੇ ਸਿ ਤੋ
ਖਲੇ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਿ ਕੀਸੀ ਦੇਹਿ ਧਾਰੀ ਕੀ ॥ ਅੰਨ ਕਰ
ਥਾਸ ਤਕਰ ਜਲ ਕਰ ॥ ਅਗਨ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰੀ
ਏਹਿ ਦਰਬ ਜਗ ਕਾ ਵੈ ॥ ਇਕੁ ਤਪੁ ਜਗੁ ਕ
ਗਵੈ ਹੈ ॥ ਤਪਾਸੀ ਆਕਾਪੁ ਕਾਰ ਸਤਾਰਵੈ ਪਿਸ
ਇਥਿ ਖੈ ਕਰੈ ਗਾ ॥ ਅਗਇ ਕੁ ਜਗੁ ਜਗੈ ਮੇਰੇ

੮੫

ਸਾਥਿਜੁ ਫੁਰਹਣਾ॥ ਅਗਈ ਕੁ ਮੇਰੀ ਮਾਰਿ ਮਾਕਾ
ਕਹਣਾ॥ ਕਿ ਮਾ ਮਾਰਿ ਮਾ॥ ਬੇਦ ਪੜਨਾ ਸੁਣਨ
ਪੁਗਨ ਪੜਨੇ ਸਤਿ ਕਹਣੇ॥ ਬਿਸੁ ਪਦੇ ਗਾ
ਉਦੇ॥ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਕੀਰਤਨਿ ਕਰਨਾ॥ ਗੰਮਾ ਕ੍ਰਿਸ਼
ਗੋ ਬਿਦਨ ਗਾਇਨ ਪ੍ਰਮਾਨੀ ਦਾ॥ ਏਰਿ ਸਦਾ ਪਾਨ
ਜਗੁ ਕਹਾਵੈ॥ ਅਗਈ ਕੁ ਮਨ ਜੀ ਮੇ ਮੇਰੀ ਮਾਰਿ ਮਾ
ਬੀ ਚਾਰਨੀ॥ ਅਗ ਮੇਰੀ ਉਸਤਾਤਿ ਕਰਨੀ॥ ਇਸ
ਕਾਨਾ ਮਾਰਿ ਜਾਨ ਜਗੁ ਹੋ॥ ਅਗਈ ਕੁ ਜਤੁ ਜਗੁ ਹੋ
॥ ਅਗਈ ਕੁ ਪ੍ਰਾਣ ਮਰਮ ਪਾਨ ਪਉਨ ਕੋਇ ਕਰਾ

ਕਰਿ ਕਰਿ ਪ੍ਰਾਣਾ ਯਾਮ ਕਰ ਦੇਹੈ ॥ ਏਕੁ ਏਹੁ ਜਗੁ ८੬
 ਹੈ ॥ ਏਹੁ ਅਰਜਨਾ ਏਤਨਿ ਆਪੁ ਕਾਗ ਕੇ ਜਗੁ ਸ
 ਭੀ ਮੇਕ ਹੈ ॥ ਏਹਿ ਸਭੀ ਜਗੁ ਪਾਪਾ ਕੇ ਨਾਸਕ
 ਬਨੇਹਾਰੈ ॥ ਏਨਾ ਜਗਾ ਥਿਖੈ ਜਿਸਿ ਜਗਾ ਥਿ
 ਖੈ ਮੇਨੇ ਪੂਜੈ ॥ ਜਜੈ ਤਿਸ ਕਾ ਜੀਉਣਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਕੀ ਸਾਂਝ ਹੈ ॥ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਤਿਸ ਕਾ ਜੀਉਣ
 ਹੈ ॥ ਅਰਜੇ ਕੁਛੁ ਭੁਜਨ ਕਰੈ ॥ ਸਭੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ
 ॥ ਅਰਦੇਹਿ ਕੋ ਤਿਸਾਗ ਕਰ ਸਨਾਤਨ ਪਰੰਤੋ ਜ
 ਪਰੈ ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਪਰੈ ਅਉਗ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿ

ਮੁਝ ਸਨਾਤਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪਾਵੈਗਾ। ਹੋ ਕਰਖੀ
ਸੀਓ ਥਿਖੇ ਸੁਸਾਇ। ਮਰਜਾਨਿ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਯੋਗੀਨ ॥
ਇ ਤਲੇ ਕਰੁੀ ਸੁਖ ਨਾਹੀ ਪਾਈ ਦਾ। ਤਾ ਪੂਲੇ
ਕਕੀ ਕੀ ਆਥਾ ਤਿ ਕਹੀ ਜਾਇ। ਹੋ ਮਰਜਾਨਿ ਦੇ
ਹਿ ਬਹੁਤੀ ਆਪੁ ਕਰੈ ਹੀ ਕੇ ਜਗ ਪਲਾਥੁ ਹਮੇ
ਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਨਿਕਸੇ ਪੈ। ਮਰਕਰ ਮਕਰੇ ਤੇ ਏ ਜਗ
ਹੋ ਦੇ ਪੈ। ਇਨਾ ਕੇ ਜਾਣੇ ਤੇ ਹੋ ਮਰਜਾਨਿ ਤੂੰ ਮੁਕਾ ਤਿ
ਹੋ ਹਿੰਗਾ। ਆਥਾ ਇਨਾ ਜਗਾ ਥਿਖੇ ਸੁਸਾਇ ਜਗੀ
ਸੋ ਸੁਲਾ। ਹਿ ਪਰੰਤ ਪਪਾਂ ਰੂਢਾ ਮਰਜਾਨ ਦੇ ਹਿੰਦੁ

ਥਜਗਤੇਆਵਿਲੇਕਰਜੇਸਭੀਜਗਮੇਕਰੇਹੈ
 ਤਿਨਾਸਮਸਤਾਕਾਗਜਾਸੇਸਾਇਜਗਮੇਰੀਮਹਿ
 ਮਾਕੇਜਾਨਲੇਕਾਜੇਹੈਰਿਜਾਨਾਸਿਰਿਜਾਨਜਗਸੇ
 ਸਾਇਹੈਅਗਜੇਤਨੇਅਭਿਰਜਗਕਰੀਦੇਹੈਰਿਜਾ
 ਨਕੇਪਾਉਲੈਕੇਨਮਿਤਿਕਰੀਦੇਹੈ। ਜਬਰਿਜਾਨਉ
 ਪਜੈਹੈਤਬਸਭੀਜਗਾਬਿਲਾਇਜਾਦੇਹੈ। ਆਬਿ
 ਲਾਇਕਿਆਮਿਦਿਜਾਦੇਹੈ। ਜੇਸੇਫਲੇਲਗੇਤੇ
 ਫੁਲਝੁਝੁਪਉਦੇਹੈ। ਅਬਾਜੇਸਕੇਮੇਰੀਮਹਿਮ ॥
 ਕਾਰਿਜਾਨਪ੍ਰਾਪਤਿਮੇਰੀਕ੍ਰਿਪਾਤੇਗੁਣਿਅਹੋਇ

ਕੋਈ ॥ ਅਗਮ ਵਿਗੰਗਿ ਜਾਨਤਿ ਸਤੋ ਪਾਇਆ ਚਰੈ ਸੋ ਕਿਮ ॥
ਥਿਧਿ ਕਰੈ ਸੋ ਜੁਲੁ ਸੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਹੀ ਦ੍ਰੁਸ਼ਮਾਇ ਕਰੈ
ਪ੍ਰਮਥੇ ਕਾ ਕੀਨੀਆਈ ਹਾਥਿ ਜੋ ਡਿਕਾਰਿ ਸਿਰਕਰ
ਤਿਸ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲਾ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੈ ॥ ਅਗਮੁ
ਖਤੋ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਲੇਇ ॥ ਗਾਂਧਿ ਸ੍ਰੀ ਜੀ ॥ ਜੋ ਗੋਪਾਲ
ਜੀ ॥ ਓ ਨਮੋ ਨਗਾਇਣ ਜੀ ॥ ਅਰਪੁ ਮਸੇ ਵੇ ਕੀਨੀ
ਆਈ ॥ ਬਹੁਤੁ ਅਧੀਨ ਜੋਇ ਕਰਿ ਤਿਸ ਪਹਿ ਥੋਨ
ਤੀ ਕਰੈ ॥ ਕਰੈ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ॥ ਹੋ ਗੁਰ ਦੇਵ ਜੀ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਕਰ ਕੈ ਮੁਖ ਕੈ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵੰਤ ਜੀ ॥ ਕੋ ਜਾਸੇ ਕਾਰਿ ਜਾ

ਨਦਾਂ ਨਕਰੇ ਜੀ॥ ਤਬ ਗਿਯੰ ਨ ਕੇ ਜਾਨਣੇ ਹਰ ਜੋਗੀ
ਅੰਗੀ ਸੋ ਤਿਸ ਕੇ ਰੀਯਾਨ ਸੁਦਨ ਕਰਾਵੇ ਪੈ॥ ਸਿਰੀ
ਅਨਾ ਤਿਨਿ ਰੀਯਾਨੀ॥ ਕੀਆ ਕਪਲਾ ਪੈ ਸੋ ਸੁਲਾਹੇ
ਪਾਂਤੁ ਦਾਜਿ ਸਿਰੀਯੰ ਨ ਕੇ ਜਾਣੇ ਤੇ ਬਹੁ ਮਾਇਆ
ਕਾਮੇ ਪੁਤੁ ਝਕੀ ਥਿਆ ਪਿਨਾਸ ਕੋ ਗਸੇ ਦੀ ਰੀਯਾਨੇ
ਸੋ ਕਉਣੁ ਰੀਯਾਨ ਪੈ॥ ਜਿਸ ਕੇ ਜਾਣੇ ਤੇ ਸਭਨਾ
ਭੂਤਾ ਪ੍ਰਾਣੀਆ ਥਿਥੇ ਦੇ ਕਹੀਆ ਤੁਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਥਿ
ਆਪਿ ਮਾਜਾਣੇ ਗਾ॥ ਦੂਸਰੇ ਗੁਣ ਮਿਟਿ ਜਾਵੈ ਗਾ
ਸੋ ਏਹਿ ਰੀਯਾਨ ਪੈ॥ ਅਥਾਏ ਸਿਰੀਯੰ ਨ ਕਾਫਲ

੮੮

ਸੁਣਾਗਜਿਤਨੇਪਾਪਜਾਂਦਾਅਜਲਕਰੇਹੈ॥ਤਿਨਾ
ਪਾਪਕੇਫਲਜੇਹੈਦੁਖਾਤਿਨਾਦੁਖਾਂਕੋਇਸਿਰੀ
ਆਨਾਮੇਬੋਧਧਰਚੜਕਰਪਾਰਪਵੈਗਾ॥ਜੈਸੇ
ਲ ਕੜੀਆਂਕੇਭਾਰਕੋਅਗਨਿਜਲਾਇਭੁਸਮਕਰੇਹੈ
॥ਅਗਰਿਯਾਨਕੀਜਾਗਨਿਦੂਸਗਾਮਉਰਕਛੁਪ
ਵਿੜਨਾਹੀ॥ਸੋਗਿਯਾਨਕਥਉਪਜੈਹੈਮੇਰੇਜੈਗ
ਕਰਜੁਫੁਨੇਕੇਪ੍ਰਸਾਦਿਚਿਰਕਾਲਪ੍ਰਜੈਤਾਜ
ਬਮੇਰੇਸਾਥਿਜੁਹਿਮਾਰਹੈ॥ਤਥਾਤਿਸਕੋਆਤ
ਮਾਹੀਤੇਗਿਯਾਨਉਪਾਜੀਆਵੈਹੈ॥ਅਗਜਿਸਿਕੋਮੇ

ਰੋਪਾ ਵਟੇ ਕੀ ਸੁਧਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਇ ਸੋ ਜਵਾਧਾਨ ਹੋ
 ਇਕਰ ਸੁਣੈ ਸਮਝੈ ॥ ਅਗਈ ਝੀਅੰ ਕੋ ਬਸ ਕਰੈ ॥
 ਸੋਈ ਰਿਯਾਨ ਕੋ ਪਾਵੈ ਹੋ ॥ ਰਿਯਾਨ ਕੋ ਪਾਇ ਤੇ ਤਾਤ
 ਕਾਲੀ ਪ੍ਰਮਸਾਂਤ ਜੋ ਪ੍ਰਮਸੁਖਾਤਿ ਸੋ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪ
 ਤਿ ਹੋਇ ॥ ਅਗਯ ਕੋਈ ਰਿਯਾਨੀ ਹੋ ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਮੇਰੇ
 ਰਿਯਾਨ ਪਾਉਣੇ ਕੀ ਸਰਧਾ ਨਾਹੀ ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਆਤਮੇ
 ਬਿਖੇ ਸੰਸਾਰੇ ॥ ਜੀਨੇ ਕੋ ਮੇਰੇ ਰਿਯਾਨ ਪਾਉਣੇ ਕੀ
 ਸੁਧਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾਹੀ ॥ ਤਿਨ ਕਾ ਬਿਨਾਸ ਹੋਵਾ ਹੋ ॥ ਅ
 ਰਨਾਤਿ ਸੋ ਕੋਇ ਸਿਲੋਕ ਬਿਖੇ ਸੁਖ ਹੋ ਨਾ ਪ੍ਰਲੋਕ

ਬਿਖੈ ਸੁਖ ਹੈ॥ ਅਰਜੇ ਮੇਰੇ ਜੋ ਗੁਸਾ ਬਿਜੁ ਹੈ॥ ਤਿ
 ਨਾ ਕੋ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਕਰਮ ਉਠ ਦਾ॥ ਅਰਮੇਰੇ ਜਾਨ ਦੇ ਕੈ
 ਰਿਜਨ ਕਾਰਿ ਤਿਨ ਕੋ ਕੋਈ ਸਿਸਾ ਭੀ ਨਾਹੀ ਬਿਆਪ
 ਸਕ ਦਾ॥ ਅੰਸਾ ਜੋ ਹੈ ਜੋ ਗੀਰਿ ਜਾਨੀ॥ ਤਿਸ ਕੋ ਕੋਈ ਹ
 ਲਾਇ ਨਾਹੀ ਸਕ ਦਾ॥ ਤਿਸ ਕਰਨ ਤੇ ਹੇ ਭਾਰ ਬਾਅਰ
 ਸੀਤੁ ਝੋਕੇ ਤੇ ਰੇਰਿ ਦੇ ਹੀ॥ ਤੇ ਅਰਿਯਾਨ ਤਾ ਸਿਸਾ ਸਿਦੇ ਰਿਉ
 ਪਾਜੀਆ ਹੈ॥ ਜੋ ਰਿਦੇ ਹੀ॥ ਤੇ ਏਹੀ ਰਿਜਾਨ ਨਾਮਾਖ ਫੁਗ
 ਕਰ ਕਾਟਿ ਕੈ ਉਠਿ ਖੜਾ ਹੋਹੁ॥ ੪੨॥ ੧॥ ਸਲੋਕ ਥੋਤ
 ਲੀਧਿ ਪਾਉ ਚ ਉਥੇ ਕੈ॥ ॥ ਏਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ

ਗੀਤਾ ਸੁਪਨਿਖਤੁ ਸਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਦਿਅਾ ਜੋਗਸਾਸਤ੍ਰੇ ੯੦
 ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਰਜਾਨਿ ਸੰਬਾਦੋ ਬਿਵਸਕਾਜੋਗੋ ਨਾਮ ਚ
 ਤਰਥੋਧਿਯਾ ਉਸ੍ਵਪਰਨਭਾਇਆ ਸ੍ਰੀਗਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ
 ਰਪਨਸਮਾਪਤੀ॥ ਆਗੋਚਉਥੋਧਿਯਾਇਕਾਮਹ ੦
 ਤਮਚਲਿਆ ਸ੍ਰੀਨਾਗਾਇਣਵਾਰੋ॥ ਏਲਛ
 ਮੀਅਬਚਉਥੋਧਿਯਾਇਕਾਮਹਾਤਮਕਹੋਰੋਤ੍ਰਿਸ੍ਵ
 ਨਕਗਜਿਜੀਉਗੀਤਾਧਾਠਕਰਦੇਹੈ॥ ਤਿਨਾਕੋਚਰ
 ਨਾਕੋਛਹੋਤੇਅਧਮਦੇਹਿਤੇਛਵੇਹੈ॥ ਤਿਸੀਸਮੋਬੀ
 ਥੈਮੁਕਾਤਿਕੋਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੇਹੈ॥ ਤਾਂਸੀਲਛਮੀਜੀ

ਕਹਿਆ ਏਸੀ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਜੀ ਗੀਤ ਕੇ ਪਾਠ ਕਰਨ ਹਰੈ ਕੈ
ਚਰਨ ਛੂਹੇ ਤੇ ਕੋਈ ਆਗੈ ਭੀ ਮੁਕਤਿ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ
ਇਆ ਹੋ ਜੀ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਨਗਾਇਦ ਜੀ ਕਹਿਆ ਏਲ
ਛਮੀ ਮੁਕਤ ਹੋਇ ਕੀਇ ਕੁਮੇ ਪੂਰਬ ਲੀਕ ਥਾਕ
ਹਦਾ ਹਾਂਤੂ ਸੁਦਨ ਕਰ। ਇਕ ਭੁਗੀਰਥ ਗੀਗਾ ਜੀ ਕੋ
ਕਨਾਰੈ ਬਨਾਰਸੀ ਨਗਰ ਹੋਤ ਹਾਇ ਕੁਏ ਸੋ ਰਹੇ ਤੇ
ਸਕਨਾਮ ਭੁਰਥ ਰੰਥਾ। ਸਿਉਂ ਹਾਂ ਰਹਦਾ ਥਾ। ਉ
ਹਾਇ ਸਨਾਨ ਕਰੈ ਗੀਤ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰੈ। ਅਰ ਉਸ ਕੋ ਤੇ
ਪਾਸਿ ਮਾਹੀ ਕਾ ਪਨ ਥਾ। ਵਹੁ ਮਾਇਆ ਕਾ ਜੈ ਜਾਲ

ਕਛਨਬਰ ਚ ਦਾਇਕਿਦਿਨਵਪੁਬਨਮਹਿਗ
 ਇਮਾਥਾਤਗਾਕਿਆਦੇਖੋਇਕੁਅਛੀਰਤਿਰਹੈ
 ਲੇਖਿਛਹੈ। ਕਮਲਕਾਸਰਵਰਹੈ। ਤਗਾਇਕੁ
 ਬਿਛਕੀਛਾਇਮਾਤਲੇਖੈਠਗਾਇਆਵੇਦ
 ਨੇਬਿਛਥੇਰੀਆਕੇਥੇਉਨਿਥਿਖੈਥੇਜਾਜੇਗਈ
 ਚਥਾਗਾਇਕੁਥੇਰੀਨਾਲਿਉਸਕਾਮਥਾਛਹਿਆ
 ਅਰਦੂਸਰੀਥੇਰੀਨਾਲਿਉਸਕੇਚਰਨਛਹੈਨਾ
 ਲੇਉਸਾਮਤੀਤਨੇਗੀਤਾਕਾਚਉਥਾਧਿਯਾਉਪ
 ਕੀਆਥਪੁਕਉਸਾਮਤੀਤਕੋਨੀਦਾਆਇਗਈ॥

ਤਾਵਹੁਸਉਗਇਆ। ਉਸਕਾਅੰਗਦੋਨੋਬੇਰੀਆਕ
ਲਗਾ। ਉਸਕਾਅੰਗਛੁਰਿਦੇਹੀਵੈਦੋਨੋਬੇਰੀਆਕ
ਬਕੋਰਿਰਪਵੀਆ। ਪਤਸੁਕਗਏ। ਵਹੁਬੇਰੀਆਮ
ਗਲੇਜਨਮਾਏਕਬੁਹਮਕੈਜਾਏਉਤਰੀਆ। ਉਸ
ਬੁਹਮਕੈਗੁਰਿਸੋਜਾਏਵੈਦੋਨੋਪੁਤੀਆਭਾਈਅੰ
। ਤਹੋਵੈਦੋਨੋਥਾਲਕਾਮਵਸਥਾਥਿਖੇਤਪਸਿ
ਆਕਰਨਲਗੀਆ। ਜਾਵੈਦੋਨੋਬਰੀਆਭਾਈਅੰ
ਤਾਏਕਾਦਿਨਮਾਤਾਪਿਤਾਨੇਕਾਰਿਆਏਪੁਤੀਓਤੁ
ਮਾਗਹਮਵੀਆ। ਰਿਕਰਦੇਵੈਏ। ਤਾਕੀਨਿਆਕਰਿ

ਆਏ ਮਾਤਾ ਜੀ ਹਮ ਵੀਆ ਹਿ ਨਾ ਹੀ ਕਰੰ ਉ ਦੀਆ ਭਿ
ਨ ਕੋ ਪਿਛ ਏ ਜਨਮ ਕੀ ਖਬਰ ਰਹੀ ਥੀ। ਵੇਸਿ ਦਰਜ
ਤੀ ਜਨਮੀਆ ਥੀਆ। ਹਮਾਰੈ ਮਨ ਮੇ ਏ ਕੁਕਾਮ ਨਾਹੈ
ਜੀ। ਜੇ ਵਹੁ ਹਮਾਰੀ ਕਾਮ ਨਾ ਪੂਰੀ ਕਰੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ
ਤਾਂ ਹਮਾਰਾ ਭਲਾ ਹੋਵੈ ਜੀ। ਵੈਦ ਨੇ ਮਨ ਮੇ ਥੀ ਚਾਰਿ
ਆ ਕਰੈ। ਕਰੈ ਜੀ ਨਿਸਾਧ ਨੇ ਸਨੇ ਥੇ ਗੀਆ ਕੀ ਜੂਨ ਤੇ
ਛੁਡਾਇਆ ਹੈ ਜੇ ਵਹੁ ਹਮ ਕੋ ਕਹੀ ਦੁਸ਼ ਦੇਵੈ ਤਾਂ
ਮਾਰਾ ਭਲਾ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਏ ਕਾਦੇ ਨਾ ਏ ਕਿ ਕੀ ਨੀਆ ਨੇ
ਕਹੀਆ ਕਰੈ ਏ ਮਾਤਾ ਜੀ ਅਬ ਹਮ ਕੋ ਮਾਰੀ ਜਾਂ ਦੇਵੈ

੨੨

ਜੀ ਹਮਤੀ ਰਕ ਕਰਮਾਵੈ ਜੀ। ਤਾ ਮਾਤਾਪਿ ਤਾ ਕਾਰਿਆ॥
ਪੁਤ੍ਰੀ ਥੋਂ ਜਾਵੈ ਜਾਇ ਕਰਿ ਤੀਰਥ ਕਰਮਾਵੈ। ਤੁਮ
ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੀਆ ਗਿਆਰੈ॥ ਤਾਵੈ ਦੇਨੈ
ਕੀਨਿਆ ਮਾਤਾਪਿ ਤਾ ਕੇ ਚਰਨ ਥੀਵੈ ਕਰਿਆ ਗਿ
ਆਲੇ ਕਰਿ ਤੀਰਥ ਕੋ ਚਲੀਆਵੈ ਤੀਰਥ ਕਰ
ਦੀਆ ਕਰਦੀ ਮਥਨਾਰਸੀ ਥਿਖੇ ਮਾਈ ਮਾਂ। ਜਾਂਦੇ
ਖੇਤਾਵਹੀ ਤਪੋਧਨ ਤਪਸੀ ਥੈ ਗਹੈ ਕਹੈ ਜਿਨਹ
ਮੇ ਕੋ ਬੇਰੀਆ ਕੀ ਜੂਨ ਤੇ ਛੁਰਾਇਆ ਥਾ। ਤਾਂ ਕੀਨਿ
ਮਾਨਿਕਾ ਦਿਜਾਇ ਕਰ ਰੰਗ ਉਤਕਰੀ ਚਰਨ ਥੀਵੇ॥

ਅਰਬੇਨਤੀਕਰਨਲਗੀਆਕਰੋਤੁਮਧੀਨਹੋਜੀ। ੯੩
ਹਮਕੋਤੁਮਕ੍ਰਿਤਾਰਥਕਰਿਆਹੋਜੀ। ਤਾਤਪਧਨ
ਕਰਿਆਤੁਮਕਉਨਹੋਮੇਤੁਮਕੋਪਛਾਣਦਾਨਾਹੀ
ਤਾਕੀਨਿਆਕਰਿਆਜੀਹਮਤੁਮਕੋਪਛਾਣਦੀ
ਆਹੋਜੀ। ਹਮੇਪਛਾਣੇਜਨਮਾਥਿਖੇਬੋਗੀਆ
ਕੀਜੂਨਿਥਿਖੇਥੀਆਜੀ। ਤੁਮਾਦਿਕਾਦੀਨਿਥਾਨ
ਮੇਆਏਥੇਤਹਾਤੁਮਕੋਧੁਪਬਹੁਤਲਗੀਥੀਤੁ
ਮਥੇਗੀਆਕੀਛਾਇਆਤਲੋਆਇਥੈਠੇਥੇਜੀ।
ਤੁਮਾਗਮਥਾਇਕੁਥੇਗੀਨੋਲਗਾਦੂਸਰੀਥੇਗੀਨੋਚ

ਰਨਲਗੇਤਾਉਤੀਜਮੇਹਮਥੇਗੀਆਂਕੀਜੂਨਤੇਛੁਟੀ
ਆਜੀ। ਅਬਹਮੇਇਕਬਹਮਲਕੇਪੰਗਮਾਇ
ਪੁੜੀਆਂਭੁਈਆਹੋਜੀ। ਤੁਮਾਰੇਪੁਤਾਪਾਸਿਉ
ਹਮਾਰੀਗਤਹੋਈਹੋਜੀ। ਤਾਂਤਪੈਧਨਕਾਰਿਆਮੇ
ਨੋਉਸਥਾਤਿਕੀਖਬਰਨਾਹੀਥੀ। ਅਬਕਿਛੁਤੁਮ
ਅਰਿਯਾਕਰਮੇਤੁਮਾਰੀਕਿਛੁਸੇਵਾਕਰੋ। ਤਾਂਕੀਨਿਅ
ਕਾਰਿਆਵਹੁਗੀਤਾਕੇਚਉਥੇਧਿਯਾਇਕਾਛਲਾ
ਮਕੋਦੇਹੋਜੀ। ਅਰਹਮਾਰੀਏਹਿਦੇਹਿਛੁਦੇਦੇਉਤਾ
ਕੀਦੇਹਿਪਾਵੇਜੀ। ਅਗਮਾਵਾਗਉਦੇਤਰਹਤਹ

ਵੈਜੀ। ਤਾਤੁਪਧਨਕਹਿਆਮਵਸਕਰਿਮੈਗੀਤਾ
 ਕੇਚਉਥੇਧਿਜਾਇਕਾਫਲਦੀਆ। ਤੁਮਾਮਾਵਾਗ
 ਉਣਤੇਰਹਤਹਵੈ। ਗਇਤਨੇਕਹਲੇਨਾਲਿਅਕਾਸਤੇ
 ਥਿਥਾਨਆਏ। ਥਿਥਾਨਪਰਥੈਠਕਰਥੈਕੁਠਕੋ
 ਸਿਧਾਰਤਭੁਈਆ। ਬਹੁਰਤਪਧਨਕਹਿਆਮੈਨ
 ਜਾਂਦਿਅੰਗੀਤਾਕੇਚਉਥੇਧਿਜਾਇਕਾਮੈਸਾਫਲੁ
 ਹੈ। ਤਾਂਸਨਬਚਕਰਮਕਰਗੀਤਾਕਾਪਾਠਨਿਤਾਪੁ
 ਤਲਗਾਕਰਨਾ। ਤਾਂਸ੍ਰੀਨਗਾਇਣਜੀਕਹਿਆਏ
 ਲਛਮੀਚਉਥੇਧਿਜਾਇਕਾਫਲੁਮੈਕਹਿਆਹੈਸੋ

ਤੋਂ ਸੁਵਨ ਕਰਿਆ ਹੈ॥ ੧੭॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾ
ਣੇ ਸਤੀ ਦੀ ਸਰਸਿ ਬਾਢੇ ਉਤਰਖੰਡੇ ਗੀਤ ਮਹਾਤਮ
ਨੇਚ ਉਥੋਂ ਪਿਆ ਉਸੰ ਪੂਰਨ ਭਾਇਆ॥ ੧॥ ਆਗੇ
ਗੀਤ ਕਾ ਪੰਜਮਾ ਪਿਆ ਉਚਾ ਲਿਆ॥ ਅਰਜਨ ਦੇ
ਚੈ॥ ਅਰਜਨਿ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਂਤ ਜੀ ਪਰਿਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰੈ
ਚੈ॥ ਪੇਸ਼ੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਂਤ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਜੀ ਕਰ
ਕ ਮੋਤਿ ਯਾਗ ਸੰਗੀਆ ਸਕਰੇ ਜੀ॥ ਏਕ ਬਾਤਿ ਮੋਨੀ
ਸਚੈ ਕਰ ਕਰੇ ਜੀ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਮੇਰੀ ਕਹਿਨੀਆ ਦਿਓਵੈ
ਜੀ॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਂਤ ਵਾਚੈ॥ ਅਰਜਨਿ ਕੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਾਉ

ਤਰਸੀਫ਼ਿ ਸੁਭਗਵਾਂਤ ਜੀ ਕਹੈ ਹੈ। ਹੋਅਰ ਜਾਨਿ ਸੀਨਿਅੰ ॥ ੫੫ ॥
ਸੋ ਜੇਗੁ ਅਰਕਰ ਮਜੇਗੁ ਏਵੈ ਨੋ ਕਾਇਆ ਟਕੇਦਾ ਤੇ
ਹੈ ਜੀ। ਏਨਾ ਵੇਨਾ ਮਾਹਿ ਕਰਮ ਤਿਆਗ ਦੇ ਜੇਹੈ ਸੀਨਿਅੰ ॥
ਸਾ। ਤਿਸ ਤੇ ਕਰਮ ਕਰਣੇ ਕਰਿ ਸੀ ਜੇਗੁ ਕੁਲਾਪੈ। ਅਰ
ਜੇ ਅੰਸੀ ਰਿਸ਼ਾਨ ਕੀ ਬਾਤਿ ਕਾਸਮ ਲੁਣਹਾਰ ਜੇਹੈ ਸੋ
ਨਿਤਿ ਸੀਨਿਅੰ ਸੀ ਹੈ। ਵਹੁ ਕੋ ਸਾਹੈ ਸਭੁ ਨਾ ਬਾਤ ਕੇਹ
ਰਖ ਸੋ ਕਤੇਰਹੁ ਤੇਹੈ। ਅੰਸਾਨਿ ਰਬੀਧਾਨ ਸੋ ਹੋਮਹਾ
ਬਾਹੋਅਰ ਜਾਨਿ ਸੋ ਸੁਖੇਨਹੀ ਸੀ ਸਾਰ ਕੇ ਬੀਧਾਨ ਤੇਖੁ
ਕਤੇਹੋਇ। ਅਬਾਮ ਉਰਸੁ ਲਾਸਾਖ ਕੀ ਅਰਜੇਗੁ

ਕੋਭਿਨਭਿਨ ਧਾਲਕ ਕਹਦੇ ਹੈ ਪ੍ਰਿਤਨਾਗੀ॥
ਕਹਦੇ॥ ਜੋਗਕਰੀਐ ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਸਾਥਜੁ
ਕੁਰਹਣਾ॥ ਅਰਸਾਖਕਰੀਐ ਮੇਰੀ ਰਿਜਾਨ
ਗੋਸਟ ਚਰਚਾ ਕਰਣੀ॥ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਕਥਾ
ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਣਾ॥ ਏਵੇ ਨੇਏ ਕਰੀਐ॥ ਅਰਥਿ
ਨਦੇ ਨੇ ਕਾਠਲਭੀਏ ਕਰੀਐ॥ ਜਿਸ ਮੇਰੇ ਪੰਥ
ਮਅਸਥਾਨ ਕੋ ਸਾਂਖਵਾਲਾ ਪਾਵੈ॥ ਭਿਸੀ
ਕੋ ਜੋਗਾ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ॥ ਜਿਨ ਸਾਖਅ
ਰਜੋਗਾਏ ਕਰੀ ਜਾਏ॥ ਭਿਨਗੀਨ ਖਾਬਥਜਿ

ਉਕੀਤਿ ਉਥਾਤਿ ਸਮਝੀ ਹੈ ॥ ਪਰ ਅਰਜਨਿ ਸੀਨਿ ॥ ੦੫੬
ਸਜੇ ਹੈ ਸਰੂਕਰਮਾ ਸੰਸਾਰ ਕਿਆ ਤੇ ਬਿਕਤ ਹੋਇਰ
ਪਣਾ ॥ ਇਨ ਕਰਮਾ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰਨਾ ॥ ਦੇਹਿ ਕਰਿ ਭੀ
ਤਿਆਗਣੇ ਅਰਮਨ ਕਾਰਿ ਭੀ ॥ ਤਿਆਗਣੇ ॥ ਜੀਨਿ ਸਾਂ
ਖ ਅਰਜੇ ਗਏ ਕਹੀ ਕਰ ਜਾਣੇ ਹੈ ॥ ਸਿਰਿ ਜਾਨੀ ਕਹੀ
ਮੇਰੇ ॥ ॥ ਇਸ ਕਾ ਉਸੀਨਿ ਆਸ ਕਹੀ ਦਾ ਹੈ ॥ ਸਿਏਰਿ
ਸੀਨਿ ਆਸ ਪਾਉਣਾ ਹੋ ਮਹਾਂ ਬਾਹ ਅਰਜਨਿ ਮੇਰੇ ਜੋਗ
ਜੁਝੈ ਬਿਨ ਮਹਾਂ ਕਰਨ ਹੈ ॥ ਅਬ ਮੇਰੇ ਸਿਰੀ ਸਾਥਿ ॥ ਮ
ਜੁ ਵੈਤ ਬਸੁ ਕੇਨ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਬਾਤਿ ਭੁਲਿ ਜਾਣੀ

ਹੈ। ਸਿਸਾਰ ਕੀ ਥਾਤਿ ਭੂਲਿ ਗਈ ਏ ਸਕਾ ਨਾ ਉਸੀਨੀ
ਆਸ ਕਰੀ ਮੇਰੀ। ਸੋ ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਨਿ ਜੇ ਗੁਸਾ ਬਿਜੁਟਿ
ਆਰੈ। ਮੇਰੇ ਸਾਜੇ ਹੋ ਮਾਨੁ ਬੁਝੈ ਤਤ ਕਾਲਹੀ ਮੁਝ ਪਾ
ਰਬੁ ਹਮ ਕੋ ਆਇ ਪਾਪਾ ਤਿਹੇ ਵੇਰੈ। ਮੇਰੇ ਸਾਜੇ ਹੋ ਮੇ
ਰੇ ਜੇ ਗੁਸਾ ਬਿਜੁਟਿ ਆਜੇ ਹੋ। ਅਗ ਬਿਸ ਸਿਸਾਰ ਤੇ
ਰਮਲ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਜੀ ਸਕਾ। ਅਰ ਸਿਸਾਰ ਕੀ ਥਾਸ
ਨਾ ਤੇ ਜੀਤਿ ਆਪੈ। ਆਤਮਾ ਜਿਨੀ। ਅਰ ਜੀਤਿ ਆਪੈ
ਏ ਵੀ। ਆਜਿਨੀ। ਅਰ ਸਭੁ ਨਾ ਭੁਤਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਓਇ
ਖੈ ਜਿਸ ਕੋ ਦੇ ਕਰੀ। ਆਤਮਾ ਰਾਮ ਵੈ ਸਟੀ। ਆਇਮ ०

ਹੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜੀ ਸੋ ਜੋ ਕਛੁ ਕਰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਕਿਛੁ
 ਨਾ ਹੀ ਕਰਦਾ ਵਹੁ ਨਿਰਲੋਪ ਹੈ॥ ਵਹੁ ਕਿਆ ਸਮਝੁ
 ਦਾ ਹੈ॥ ਕਿਹ ਉਜੇ ਹੋ ਕੇਈ ਆਤਮਾ ਗਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਸੋ ਕੀ
 ਛੋ ਨਾ ਹੀ ਕਰਦਾ॥ ਦੇਖ ਤੇ ਨੇੜ ਹੈ॥ ਸੁਲਵੇ ਸੁਲਵਾ ਹੈ
 ਆਪ ਹਰਤੀ ਸਪਰਸਾਇ ਵੀ ਹੈ॥ ਅਰਜੁਨ ਪਤੀ ਨਾ ਸ
 ਕਾ ਹੈ॥ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਹਥ ਲੈ ਦੀ ਹੈ॥ ਸਾਸਪ ਉਲ
 ਤੇ ਆਵੈ ਜਾਵੈ ਹੈ॥ ਹਥ ਪਕੜ ਦੇ ਛਰ ਦੇ ਹੈ॥ ਅ
 ਰਚਨਾ ਚਲਵੇ ਹੈ॥ ਅਰਨਾ ਮੇਥ ਨੇੜ ਕੀ ਲਗਾਈ
 ਹੈ॥ ਅਰਸ ਉਟੀ ਜਾਗਾਈ ਦੇ ਰਿਹੈ॥ ਦੇਹਿ ਇਉਂ

ਮਲੇਏ ਸਭੀ ਇਝੀਆ ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਬਿਖਿਦਿ
 ਖੇਵਰ ਤੈਧੋਂ ਅਰੇ ਮੇਜੇ ਹੋ ਕੇ ਦੀ ਆਤਮਾ ਰਾਜ ਸਾਮੇ
 ਕਰਤਾ ਹੋ ਜਾਇ ਸਿਭਾ ਤਿ ਕਰਿ ਆਤਮਾ ਕੋ ਸਮਝਦੁ
 ਹੋ ਅਰਾਇਝੀਆ ਕਰਿ ਕਰਮ ਕਰੇ ਪੈਸੇ ਤਿਸ ਕੋ ਕਿਸੀ
 ਪਾਪ ਕਾਲੇ ਪੁਨਾਹੀ ਲਗਾਵਾ ਜੈ ਸੇ ਮੇਰੇ ਲੇਖ ਹੋ
 ਤੈਸਾ ਵਹੁ ਭੀ ਨਿਰਲੇਖ ਹੋ ਹੋ ਅਰਜਨਿ ਮੇਰੇ ਜੈ ਪੈ ਜੈ
 ਗੀ ਸ੍ਵਰਗ ਸਵੇਦੇ ਹੋ ਕਰਿ ਮਨ ਕਰਿ ਕਰਮ ਕਰਾਇ ਝੀਅ
 ਕਰਸਤ ਕਰਮ ਕਰੇ ਹੋ ਇਸਾਨ ਤੇ ਆਦਿ ਲੇਖ ਸੇ
 ਕਰਦੇ ਹੋ ਆਤਮਾ ਕੇ ਨਿਮਿਤਿ ਅਰਫਲਾ ਕਿਛੁ ਖਾਛ

ਦੇਨਾਹੀ॥ ਸਾਤਿ ਕਰਮ ਕਰੈ ਹੈ॥ ਅਰਜੈ ਕਾ ਮਨਾ ਪਾਉਣੈ ਕੈ ॥੮॥
ਨਾਮਿ ਤਿ ਕਰਮ ਕਰਵੈ ਹੈ॥ ਤੇ ਬਿਪਨ ਕੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ ਹੈ॥
॥ ਅਰਸ ਦਾ ਸੁਖੀ ਕਉ ਲੁਹੈ॥ ਤਿ ਸਕੀਥਾ ਤਿ ਸੁਲਾ॥
ਜੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਜੁਛਿਆ ਹੈ॥ ਅਗਜੀ ਸਤੇ ਕ੍ਰਿਸੀ ਇਝੀ॥
ਕਾਉ ਦਮਨਾਹੀ ਉਠ ਸਕਦਾ॥ ਸਿਈ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਹੈ॥
॥ ਅਥਾ ਅਰਜਾਨਿ ਮੇਰੀ ਥਾਤਿ ਸੁਲਾ॥ ਮੇ ਕੈ ਸਾਰੈ ਮੇਰੀ ਸੀ॥
ਸਾਰ ਕਉ ਪਜਾਵੈ ਹੈ॥ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਿਤਿ ਪਾਲੈ ਹੈ॥ ਅਰਮੇਰੀ॥
ਸਿਧਾ ਰੈ ਹੈ॥ ਸਿਮੇ ਨਾਹੀ ਕਰਤਾ॥ ਏਹਿ ਮੇਰੀ ਮਾਇਅ ॥
ਕਾਸੁ ਰਾਉ ਹੈ॥ ਮਾਏ ਮਾਕੀ ਪੈਲੀ ਸਿਸਗਾ ਮੇਰੇ ਸਿਸ ॥

ਰਨਾਤਿਕਿਛੁਪੈਜਾਨਿਨਾਹੀ॥ਨਾਮੋਕਿਸੀਤੇਪਾਪਕਰ०
ਵੈਰੋਨਾਪੁੰਨਕਰਵੈਰੋ॥ਅਰਿਜਾਨਕਰਿਜੀਆਕਾਰੀ
ਆਮਛਾਦਿਆਹੈ॥ਤਿਸਮਰਿਜਾਨਕਰਿਜੀਉਮੈਰੋ
ਤੇਦੇਰੋ॥ਤੇਪਾਪਕਰਦੇਰੋ॥ਤੇਮੁਝੁਈਸਰਕੈਮੈਸਾ
ਨੈਰਲੇਪਾਨਿਆਗਜਾਂਦੈਰੋ॥ਤਿਸਕੈਭੁਕੀਅਰਿ
ਆਨਨਓਪਜੈਰੋ॥ਜੈਸੇਸੁਰਜਕੈਕਦੀਅੰਧਕਾਗ
ਹੀਈਆਪਦਾ॥ਤੇਸੇਹੀਤੇਸੀਕੈਭੁਕੀਅਰਿਜਾ
ਨਨਓਪਜੈਰੋ॥ਜੈਮੁਝੁਕੈਨਿਆਗਪਾਰਿਚਾਂਦੈਰੋ॥
ਬਹੁਛਮੈਸਾਨਿਰਲੇਪਾਨਿਆਗਨਿਰਮੁਲਮੁਝਕੈਪ

ਹਿੰਦੁ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਗੀ ਬਿਖੈ ਤਿਨ ਕੀ ਬੁਧ ਕਾ ਨਿਹ
 ਚਾਹੈ ॥ ਅਰ ਮੇਰੇ ਗੀ ਤਿਨ ਕੋ ਸਰ ਲਹੈ ॥ ਅਰ ਸਾਸਿ ਸ
 ਸਿ ਮੇਰੇ ਗੀ ਸਿ ਮਰਨਿ ਕਰੈ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੁਖ ਤੋ ਕੰਧ ਰਿਚ
 ਟ ਕਰਿ ਜੇ ਮੇਰਾ ਭੁਯਨ ਕਰ ਦੇਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਸਭੀ ਪਾਪ
 ਜਲ ਜਾ ਦੇਹੈ ॥ ਅਰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਮਾਨ ਦਾ ਬਿਨਾਸੀ ਪ
 ਦਾ ਬਿਖੈ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਦੇਹੈ ॥ ਜਹਾਂ ਗਏ ਤੇ ਬ
 ਹੁ ਭੂਰਿ ਭੂਵਨੇ ਨਾਹੀ ॥ ਬਹੁ ਭ੍ਰਮੈ ਮੇਰੇ ਜਿਨ ਕੋ ਮੇਰੇ ਗੀ
 ਰਿਯਾਂ ਨਹੈ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜੋਇ ਬ੍ਰਹਮਣ ॥ ਜਨਮ ਤੰਤੁ
 ਚਾਬੁ ਹਮਣ ਕਾ ॥ ਅਗਾਥੀ ਦਾ ਮਾਕਰਿ ਭੀ ਪੁਰਾਨੈ

੫੫

੦

੦

ਇ॥ ਅਰਤਿ ਸਿਧੂ ਹਮ ਲੁਕੈ ਜਨਮ ਕਾ ਅਰਥਾਇ॥
ਕਾਗਰ ਬੁਠੀ ਨਾਹੈ॥ ਅਰਸ ਭੂਨੇ ਸਾਥਿ ਨਿਮੰਤ੍ਰਿਤ
ਅਮੇ ਸਾਸਾ ਧਧੂ ਹਮ ਲੁਕੈ ਅਰਗ ਬੁਧਾ ਬੀ ਅਰਸਾ
ਨਾ ਅਰਚੈ ਭਾਲਾ॥ ਤਿਸ ਕੇ ਸਭੀ ਏਕ ਸਮੰਤਿ ਹੈ॥ ਅੰ
ਸਾਸਾ ਮਝ ਕਾਰਿ ਅਰਾਮੇ ਸਾਸਾ ਦਿਸੈ ਸੋਈ ਪੰਥਿ
ਤਕੀ ਅੰ ਹੈ॥ ਬਹੁ ਫੁਕੈ ਸਾਜੈ ਇਤਿ ਪ੍ਰਕਾਰਿ ਜਿਸ
ਕੋ ਸਮਤਾ ਦਿਸੈ ਆਈ ਹੈ॥ ਜਿਨਿ ਆਤਮਾ ਬ੍ਰਹ
ਮ ਸਭੁ ਨਾਵੇ ਗਾਇਖੇ ਨਿਰਲੇਪ ਜਾਂਵੈ ਆਪੇ॥ ਅੰ
ਸੀ ਜਿਸ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਿਸੈ ਆਈ ਸੋਈ ਜਨਮ

ਗਾਕੇ ਬਿਧਾਨ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਭਾਇਆ ਹੈ॥ ਬਹੁ ਫੁਕੇ
 ਸਾਭੁ ਲੀਵ ਸਤੁ ਪਾਏ ਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨ ਹੋਇ॥ ਅਰ
 ਧੁਰੀਵ ਸਤੁ ਪਾਏ ਤੇ ਧੁਰ ਮਾਨੈ ਨਾਹੀ॥ ਐਸਾ ਜੋ
 ਹੋ ਬਿਰ ਬੁਧੀ ਗਿਯਾ ਨੀ ਬਹੁ ਮਕਾਜਾ ਨ ਦੇਹਾਗਾ॥
 ਜੀਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਬਿਖੇ ਕਿਛੁ ਅਗਿਸਾਨਾ ਹੀ ਰਹਿ
 ਆਗਾਧਾਰੀ ਕੀ॥ ਆਇਤੀ ਅੰਕੇ ਸੁਖਾਤਿ ਸਕੇ
 ਬਿਸਰ ਗਏ ਹੋ॥ ਅਗਾਧ ਮੇਕੇ ਸੁਖਾ ਬਿਖੇ ਜਾਇ
 ਮਗਾਨਿ ਭਾਇਆ ਹੈ॥ ਜੀਸ ਕਾ ਅਤਮਾ ਬਹੁ ਮਸਾ
 ਬਿਜੇ ਗੁਜਾਵਿਆ ਹੈ॥ ਤਿਨ ਹੀ ਮਥਨਾ ਸੀ ਮਖੀ

ਰਤ ਸੁਖ ਧਾਇਆ ਹੈ। ਹੇ ਕੁੰਤੀ ਨੀ ਦਨਿ ਅਰਜਨਿ
ਜੋ ਬੰਧੋ ਕੀ ਪੁਰਖ ਹੈ। ਤੇ ਬਹੁ ਝੁਝੀਆ ਕੇ ਭੁ
ਗਾ ਕੀ ਓੜਨਾ ਹੀ ਰਮਦੇ। ਵੈ ਕਿਆ ਸਮਝ ਦੇਹੇ
ਏ ਏ ਝੁਝੀਆ ਕੇ ਭੁਗਦੁ ਖਾਕੇ ਉਪਜਾਵਦੁ ਧਾਰੇ
ਏ। ਅਰਜਨ ਕੇ ਸੁਖਾ ਕੇ ਭੁਗਾ ਅੰਤ ਵੀ ਤਹੇ ਸ
ਬੰਧੋ ਕੀ ਪੁਰਖ ਆਤਮਾ ਕੇ ਸੁਖ ਕੇ ਭੁਗੀ ਹੈ। ਵੈ
ਏ ਝੁਝੀਆ ਕੇ ਭੁਗਾ ਕੀ ਓੜਨਾ ਹੀ ਰਮਦੇ। ਅਥ
ਜੇ ਸਨੇ ਅਗੈ ਜਨਮ ਨਾ ਹੀ ਲੈ ਲਾ ਤੇ ਸਕੀ ਬਾਤਿ ਸੁ
ਣਾ ਜੈ ਸੇ ਬਟ ਲੀ ਤੇ ਇਕ ਦਾ ਦਾ ਕਾਢਿ ਦੇਖੀ

ਦਾਹੈ। ਜੇ ਇਕ ਕਚਰੈ ਤਾਂ ਸਭੀ ਕਚੈ। ਜੇ ਇਕੁ ਰਿ
ਧਾਹੈ ਤਾਂ ਸਭੀ ਰਿਧੈ। ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੀ ਸਿਰਿ
ਜੀ ਜੇ ਗੀ ਕੰਕਾਂ ਮਕ੍ਰੇ ਪਨਾਹੀ ਉਪਜ ਦੇ। ਤਿਸੀ ਕੋ
ਪੁਤ੍ਰ ਮਰੀ ਜਨਮ ਨਾਹੀ। ਹੇ ਮਰਜ ਨ ਜੀ ਨਿਦੋ ਕਾਂ
ਕ੍ਰੇ ਪਸਰੂ ਜੀ ਤੇ। ਤਿਸੀ ਨੇ ਜੇ ਗਕੀ ਜੁਗਾ ਤਿਜਾ
ਲੀ। ਅਰਸੇ ਦੀ ਮਨੁਖ ਸੰਸਾਰ ਬਿਖੇ ਸੁਖੀ।
ਤਿਸੇ ਕੋ ਕੀ ਉਨਾਹੀ ਕਾਂ ਮਕ੍ਰੇ ਉਪਜ ਦੇ। ਤਿਸੀ
ਧਾਤਿ ਸੁਦਾ। ਸੋ ਮਾਤਮਾ ਜੇ ਪੰਜ ਤੀ ਸ੍ਰੁਤਿ ਪਤਿ
ਸਾਬਿਜਾਈ ਜੁਗੀ ਮਾਪੈ। ਤਿਸਾ ਮਾਤਮਾ ਸਾਬਜੁ

॥ ਨੇਕਾ ਜੋ ਹੈ ਨਿਰਬੰਧ ਲਸੁਖਾ ਤਿਸ ਨਿਰਬੰਧ ਲਸੁਖ
 ਬਿਖੇ ਜਾਇ ਮਗਾਨਿ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥ ਤਿਸਿ ਕਾਰਨ ਤੇ
 ਤਿਸ ਕੋ ਨਾਹੀ ਕਾਂ ਮ ਕੋ ਧ ਉਪਜਾਏ ॥ ਤਿਸਿ ਨਿਪਾਇ
 ॥ ਆਤਮਾ ਕਾ ਨਿਬੰਧ ਲਸੁਖਾ ਅਰਧਾਧ ਤਿਸ ਕੋ ਗ
 ਏ ਮਿਦਿ ॥ ਅਰਦੁ ਸਰੀਦਿ ਸਾਇ ਤਿਸ ਕੀ ਦੂਰ ਭੁ
 ਈ ਸੋ ਭਾਇਆ ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਸੀ ॥ ਅਰਸ ਭੁਨਾਭੁਤ
 ਪ੍ਰਾਣੀ ਮਾਂਕੀ ਕਲਿਆਣ ਬਿਖੇ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜਿਸ ਕੀ
 ॥ ਅਰਨਾਹੀ ਜਿਸ ਕੋ ਕਾਂ ਮ ਕੋ ਧਾ ॥ ਐਸਾ ਜਿਸ ਤੀ
 ਸਾ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦ ਬ੍ਰਹਮ ਲਸੁਖਾ ਬਿਖੇ ਮਗਾਨਿ ਭੁ

ਹਿਆਰੈ ॥ ਅਬ ਜੇ ਦੇਹਿ ਸਾ ਬਹੁ ਦੀ ਜੇ ਮੁਕਾਤਿ ਹੋਤਿ
 ਨ ਕੀਯਾ ਤਿਸੁ ਲੁਭਾ ਬਾਹਰਿ ਕੀਆ ਏਤ੍ਰੀਆਂ ਦਰ
 ਜਬ ਖੀਆਰੈ ਬੀਖਿਆ ਤੇ ਜੀਨਿ ॥ ਅਰਨੈ ਤੋ ਕਰਿ
 ਕੇ ਕੁਲੀਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰੈ ਹੋ ॥ ਅਬ ਘਾਟ ਬਾਉ ਭੁਧ
 ਰਿ ਕੀ ॥ ਅਗਮ ਧਾਨ ਬਾਉ ਤਲੈ ਕੀ ॥ ਏਕ ਠੀਕਾਰਿ
 ਨਾਸ ਕਾ ਬਿਖੇ ॥ ਮਾਣੀ ਹੋ ॥ ਅਰਜੀਤੀ ਮਾਹੋਇ
 ਤ੍ਰੀਆ ਜੀਨਿ ॥ ਅਰਜੀਤੀ ਮਾਹੋ ਮਨ ਜੀਨਿ ॥ ਅਰ
 ਨਾਹੀ ਜਿ ਜਕਾਰਿ ਸੀਵ ਸਤ ਕਾ ਬਾਛਾ ॥ ਅਰ
 ਨਾਹੀ ਜਿ ਸਕ ਕੂਧ ਮੇ ਸਾਜੈ ਹੋ ਮਾਨੁ ਖੁਸੈ ਮੇਖ

ਪਦਵੀਕੋਪਹਾਰਿਆਹੈ। ਸਿਦੀਜੀਵਨਮੁਕਤ
ਕਹੀਐਹੈ॥ ਅਥਮੇਰੀਥਾਤਿਸੁਛਾਹੈ॥ ਮਰਜਨ
ਮੇਕੈਸਾਹੈ॥ ਕਈਕੋਟਿਲੋਕੁਮੇਰੇਪਾਓਟੇਕੈਨਮਿ
ਤਿਜਤਨਕਰਦੇਹੈ॥ ਮਰਕਈਕੋਟਿਲੋਕੁਮੇਰੇਪ
ਓਲੈਕੈਨਮਿਤਿਗੁਤਿਗੁਤਿਕੀਤਪਸਿਆਕਰਦੇ
ਹੈ॥ ਤਿਨਾਜਗਾਮਰਤਪਸਿਆਕਰਗਤਾਮੇਹੈ॥
ਮਰਸਭਨਾਲੋਕਾਕਾਈਸਰਹੈ॥ ਮਰਸਭਨਾਭੂ
ਤਾਪੁਲੀਆਕਾਸਰਿਦਮੰਤ੍ਰਹੈ॥ ਮੇਸਾਤਮੇਹੈ॥
ਜਮੇਨੇਮੇਸਾਜਾਲੈਹੈ॥ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਭਗਵਾਨਜੀਐਸੇ

ॐ। ਤੇ ਭੇਰੇ ਜਾਨ ਦੇ ਕਾਫਲ ਕੀਆ ਪਾਵੇ ਹੋ ਸੋ ਸੁਣ। १०੩
ਸੋ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸੁਖ ਜੋ ਸਾਂਤਿ ਕੋ ਪਾਵੇ ਹੋ। १॥੨੯॥
ਸਲੋਕ। ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਖਨਿ ਖਤੁ ਸੇ
ਥੂਹ ਮਾਵੀਦਿ ਮਾਜੇ ਗੁਸਾਸ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੇ
ਥਾਏ ਕਰਮ ਸੈਨਿ ਮਾਸ ਜੋ ਗੋਨਾ ਮਧੰ ਚ ਮਧਿਯਾਓ
ਸੰਪੂਰਨ ਭਾਇਆ। ॥ ਸ੍ਰੀ ਗਾਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਧ ਲਸ
ਮਾਧੰਤੀ। ਅਗੋਰੀਤਾ ਕੇ ਪੰਜ ਮੇਧਿਯਾਏ ਕਾਮਹ
ਤਮ ਚਾਲਿਆ। ਸ੍ਰੀਨਗਾਇਣ ਵਾਰੇ। ਏਲੁਛ
ਮੀਅਬ ਗੀਤਾ ਕੇ ਪੰਜ ਮੇਧਿਯਾ ਕਾਫਲ ਕਹੈ ਹੋ ਤੁ

ਸੁਵਨਕਰਾ। ਇਕੁ ਬ੍ਰਹਮਣਿ ਪਿਗੁਲੁ ਨਾਮਾ ਸਿਵੁ
ਆਪਣੇ ਪਰਮ ਤੇਰੇ ਸਾਇਗੁਈ ਮਾਥਾ। ਕੁਸੰਗਤਿ
ਮੇਜਾਇ ਥੈਠੇ। ਤਹਾਵਹੁ ਮਾਸਮਛੁ ਲੀਪਾਇ।
ਮਦਗਪਾਂਨ ਕਰੇ। ਜਾਮਾਥੇ ਲੈ। ਤਾਂ ਉਸ ਪਿਗੁਲੁ
ਹਮਣ ਕੋ ਗੁਈ ਚਾਗੈ। ਵਿਚੋ ਛੇ ਕਦੀਆ। ਤਾਵਹੁ
ਇਕੋਇ ਕਰਾਜੇ ਕੈ ਚਾਕਰ ਰਹਿ। ਮਾ। ਤਹਾਵਹੁ ਰਾਜੇ
ਪਾਸਿ ਲੋਕਾ ਕੀ ਚੁਗਲੀ ਕਰੇ। ਜਾਂ ਬਾਹਰਿ ਕੀ ਤੇਕ
ਮਹੀਨੇ ਰਹਿ। ਮਾਤਾਂ ਦਰਬਦਾਂ ਗੁਈਆ। ਉਹੰ ਭੀਨਿ
ਇਸਤੀ ਬਿਆਹੀ। ਤਿਸ ਕੀ ਇਸਤੀ ਭੀਨਿ ਬਿਰੁਚਾਰ

ਨਿਆਈ। ਜੇਹਾ ਵਪੁ ਥਾ ਤੇਹੀ ਯੀ ਏਸ ਤਰੀਆਈ।
 ਜੇਕਿ ਛੁਵੁ ਪੁਬੁ ਹਮ ਲਕਹੈ ਸੇਵੁ ਹਮ ਕਰੈ। ਏਹਿ ਕ
 ਪੈ ਤੇ ਬਹਾਰਿ ਜਾਇ। ਓਹੁ ਬਹਾਰਿ ਨਿਕਲਿ ਜਾਵੈ।
 ਜੇਕਿ ਛੁਬੁ ਹਮ ਲਕਹੈ ਸੇਵੁ ਹਮ ਨੈਨਾਹੀ। ਭਰਤਾ
 ਏਸ ਤਰੀ ਨੈਮਾਰਿਆ ਕਰੈ। ਏਕਿ ਦਿਨੀ ਏਸ ਤਰੀ ਦੁ
 ਘੀ ਹੋਈ। ਆਪਣੇ ਭਰਤੇ ਕੋ ਦੁਰਘਪ ਕਰਕੇ ਬਿਸੁ
 ਦੇ ਕਰਿਆ ਬਿਛਾਰਿਆ। ਤਾਂ ਉਨਿ ਬੁਹਮ ਲਨੇ ਗੀਧੁ
 ਕਾ ਜਨਮ ਮਰੇ ਪਾਇਆ। ਕੀਤੇ ਕੁਠੀਰੀ ਪਿਛੋਂ ਤੇ
 ਉਸ ਕੀ ਏਸ ਤਰੀ ਭੀ ਮਈ। ਉਨਿ ਤੇ ਤੀ ਜਨਮ ਜਾਇ

ਪਾਇਆ। ਵਹਾਇ ਕਤੋਤੇ ਕੀਇ ਸਤੀ ਭਈ। ਵੈ
 ਦੋ ਨੇਜਦੇ। ਇਕਿ ਬਨ ਮੇਰਹਿ। ਆਕਰੈ। ਤਾਂ ਦਿਕਾਇ
 ਨਤ ਤੀਨੇ ਤੇਤ ਪੁਛਿਆ। ਦੇਤੋ ਤਾ ਤੇਤੋ ਕੇਜਾ
 ਮਾਕਿ ਉਕਰੀਆ। ਦਿਆਥਾ। ਤਾਂ ਸੁਦੇ ਕਾਰਿ। ਮਾਤ੍ਰੇ ਇ
 ਕਥਾ। ਤੇ ਮੇਰੇ ਪੂਰਬ ਲੇਜਾਨ ਮਕੀਸੁ ਲੇਹਿ।
 ਮੇਧਿਛ ਲੇਜਾਨ ਮਥੂਹ ਮਲਕਾ ਪੁਤ੍ਰਾ। ਖਿਤ
 ਨੇ ਮੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰਾ ਪਾਇਆਥਾ। ਮੇਗਰ ਕੀਆਰਿਸ
 ਮੰਨਦਾਥਾ। ਜੇਗੁ ਕੀਸੀ ਸਿਖ ਕੋ ਪੁਤ੍ਰਾ ਦੇਤਾ ਮੇ
 ਥਿਚ ਤੇਉ ਸਕੀਥਾ। ਤੇ ਦਾਕਿ ਦੇਦਾਥਾ। ਤਾਂ ਗੁਰ

ਮੈਂ ਨੇ ਸਗਾ ਪਾਇਤਾ ਕਹੈ ਜਾਹਿ ਤੂੰ ਸੁਏ ਕੇ ਜਨਮ ॥ ੧੦੫ ॥
ਪਾਵੈ ਗਾ ॥ ਏਉ ਕਰਿ ਮੈਂ ਸੁਏ ਕੇ ਜਨਮ ਮਾਇਆ
ਥਾ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਤੀ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹੀ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਤੇ ਨੇ ਤੇ ਤੀ ਤੇ ਪੁ
ਛੀ ॥ ਮਾ ਤੇ ਤੇ ਤੀ ਕੇ ਜਨਮ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਾਈ ਥੀ ॥
ਤਾਂ ਤੇ ਤੀ ਕਹਿ ਆਮੋ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਬਿਖੈ ਏ ਕਥ
ਹਮ ਲਕੀ ਪੁੜੀ ਥੀ ॥ ਜਾਮੋ ਬਿਆਹੀ ਤਾਂ ਮੇਰੁ ਰਤੇ
ਕੀ ਆਰਿਯਾਨ ਮੰਨਾ ॥ ਭਰਤਾਂ ਮੈਂ ਨੇ ਮਾਰਿ ਮਾ ਕਰੈ ॥
ਏ ਕਾਇਨੀ ਮੈਂ ਦੁਖੀ ਹੋਇ ਭਰਤੇ ਕੋ ਬਿਸੁਦੇ ਕਰਿ
ਮਾਰਿ ਮਾ ॥ ਹੁਇ ਮੈਂ ਤੇ ਤੀ ਕੇ ਜਨਮ ਮਾਈ ਜਾ ॥ ਏਕੁ

੨

ਦਿਨਿਗੀਧੂਬਨਮੇਆਇਆਗੀਧੂਨੇਮੇਨੇਪਛਾ
ਦਿਆਕਪੈਵਹੁਤਤੀਪੈਜਿਨਿਮੇਨੇਓਸੁਦੇਕਰਮ
ਗਿਆਤਾਵਹੁਗੀਧੂਤਤੀਕੋਮਾਰਨਲਗਾਤਿਤੀ
ਭਾਗੀਜਾਇਗੀਧੂਪਿਛੇਮਾਰਦਾਚਲਿਆਜਾਇ
ਮੇਸੇਜੀਗਿਦੀਪਓਦੀਇਕੁਮਸਾਂਲੇਮੇਆਈ
ਓਥੇਇਕੀਸਾਧਕੋਦਾਗੁਦੀਆਥਾਉਸਾਧਕੀ ਸ
ਥੋਪਰੀਮੇਮੀਹਕਜਲਕੁਰਿਆਥਾਤਾਵਹੁਤ
ਤੀਓਸੀਸਾਧਕੀਥੋਪਰੀਮੇਜਾਇਗਿਰੀ।ਏਤਨੇ
ਮੇਪਿਛੇਤਵਹੁਗੀਧੂਭੀਆਇਆਲਗਾਮਾਰਨ।

ਤਾਉਸਬੋਪਰੀਕੇਜਲਕੀਆਛਿਟਾਉਛਲਕ
 ਰਗੀਧੂਕੇਭੀਉਪਰਿਪਈਆਉਤੀਸਮੇਂਦੋਨ
 ਕੀਅਧਮਦੇਹਿਛੁਟੀਦੇਵਦੇਹੀਪਈਅਕਾਸ
 ਤੇਬਿਬਾਨਾਮਾਏਤਿਨਾਪਰਿਥੈਠਕਰਿਥੈਕੈਠਕੈਸਿ
 ਧਾਰੈਤਾਤਤੀਕਹਿਆਏਗੀਧੁਹਮਨੇਮੈਸਕਿਨ
 ਪੁੰਨਕਰਿਅਥਾਜਿਥੈਕੈਠਕੈਚਲੇਯੋਕਹੈਹਮ
 ਤੰਜਨਮਜਨਮਕੇਪਾਟੀਥੋਤਾਂਗੀਧੁਕਹਿਅ
 ਮੈਭੀਏਹਿਥਾਤਿਨਾਹੀਜਾਂਦੀਤਾਂਇਤਨੇਬੀਚ
 ਗਜੈਧਰਮਪਾਸਿਉਨਕੈਲੇਗਏਤਾਂਧਰਮਗ

੧੦੬

ੴ ਇਕਾੰਆਕਿਉਰੇਗੀਧੂ। ਤਾਰੀਧੂਕਹਿਆਜੀਮੇ
ਪਿਛਲੇਜਨਮਕਾਬੂਹਮਲਥਾ। ਮੇਆਪਦੈਧ
ਰਮਤੇਉਸਾਦਿਭਾਇਆਥਾ। ਮੇਨੇਭਾਈਆਨੇਦੇ
ਸਤੋਨਿਕਾਲਿਦੀਆਥਾ। ਮੇਚੋਰਸਦੇਸਕੇਰਜੇਕੇ
ਜਾਇਚਕਰਰਹਿਆ। ਤਹਾਂਮੇਗਜੇਟਾਸਿਲੋਕ
ਕੀਚੁਗਲੀਕਰਿਆਕਰਾ। ਮੇਧਨਬਹੁਤਾਇਕਠਾ
ਕਰਿਆਥਾ। ਬਹੁਰੀਮੇਤਹਾਂਹੀਵੀਆਹਿਆਥਾ।
ਮੇਰੀਇਸਤ੍ਰੀਆਈਜੇਸਮੇਥਾਤੇਸੀਬਿਭੁਰਾ
ਰਣਾਇਸਤ੍ਰੀਭੀਆਈ। ਮੇਓਸਨੇਮਾਰਿਆਕਰਾ

੧੦੩
ਏਕਿਵਿਨਿਏਸੜੀਮੇਨੋਬਿਸਦੇਕਰਿਮਾਰਿਆ
ਠੇਰਮੇਮਾਏਗੀਧੂਕਾਜਨਮਪਾਏਆ। ਜਾਂਏਰਿ
ਮੁਲੀਤਾਏਨਿਤੋਤੀਕਾਜਨਮਪਾਏਆ। ਏਕਿਵਿ
ਸੀਮੇਬਨਾਬਿਖੇਗਾਏਆਬਾ। ਤਹਾਂਏਰਿਮੇਪਛੁਲੀ
ਮੇਏਸਨੇਮਾਰਨਿਲਗਾ। ਏਹਿਰਿਰਦੀਪਉਦੀਏ
ਕਮਸਾਲੇਮੇਗਈਉਹਮੇਭੀਜਾਏਪਹੁਚਿਆ।
ਲਗਾਏਸਨੇਮਾਰਨੀ। ਓਸਮਸਾਲੇਮੇਏਕਬੋਪ
ਰੀਪਈਥੀ। ਓਸਬੋਪਰੀਮੇਮਹਿਕਾਜਲਪਾਏ
ਆਬਾ। ਏਹਿਰਿਰਦੀਪਉਦੀਬੋਪਰੀਕੇਜਲਕੀ

ਆਛਿਦਾਇਸਿਪਰਿਅਰਮੇਰੇਪਰਪਈਆਉਸੀ
ਥੇਲਾਹਮਾਰੀਅਧਮਦੇਹਿਛੁਦੀ।ਦੇਵਦੇਹੀਪਾ
ਈ।ਬਿਬਾਨਪਰਥੈਠਕਰਿਹਮੇਥੈਕੈਠਕੈਚਲੈਹੈ
ਜੀਦੇਧਰਮਗਾਇਜੀਹਮਤੁਮਹਾਂਪਾਪੀਜੀਉਥੇ।
ਏਹਿਕਉਤਕਹਮੇਨਜਾਨਿਆਹੈ।ਤਾਂਧਰਮਗਾਇ
ਕਹਿਆਰੇਗੀਧੂਵਹੁਥਪਰੀਜੇਥੀਸੋਸਾਧਕੀਥੀ
।ਵਹੁਸਾਧਗੀਗਾਜੀਕੇਤੀਰਖਪਗਾਇਸਾਨਕਰਕੈਸੀ
ਗੀਤਾਜੀਕੇਪੰਜਮੇਧਿਆਇਕਾਨਿਤਾਪ੍ਰਤਪਾਠਕਰ
ਦਾਸਾ।ਉਸਸਾਧਕੇਖੋਪਰੀਕੇਜਲਲਗਦੇਸਾਥ

ਤੁਮਕੋਥੈਕੁੰਠਪ੍ਰਾਪਤਿਗੁਣਿਆਹੈ। ਤੁਮਾਮਧਮਦੇ
 ਹਿਤੇਛੁਟੇਹੈ। ਤਾਂਧਰਮਗਾਇਕਹਿਆਏਪਾਰਖ
 ਦੇਏਹਿਚਰਿਤਮੇਤੁਮਕੋਕਹਿਆਹੈ। ਜਜੀਉਸੀ
 ਨਗਾਇਲਕਾਨਾਮੁਲੈਦੇਹੈਗਗਾਕਾਇਸਨਕਾਰਿਕੈ
 ਗੀਤਾਕਾਪਾਠਕਰਦੇਹੈਯਾਸਾਧਾਕੀਸੇਵਾਕਰਦੇਹੈ
 ਯਾਨਉਪਾਭਗਤਿਕਰਦੇਹੈ। ਤਿਨਕੋਤੁਮਮੇਰੇਪੁ
 ਛੈਧਿਨਾਥੈਕੁੰਠਕੋਲੈਜਾਇਆਕਰੇਗ। ਤਾਂਪਾਰਖ
 ਦਥੈਕੁੰਠਕੋਲੈਗਏ। ਤਾਂਸੁਨਗਾਇਲਜੀਕਹਿ
 ਆਏਲਛਮੀਦੇਸੀਗੀਤਾਜੀਕੇਪੰਜਮੇਧਿਯਾ

३॥ ਏਕਾਮਹਾਤਮਮੇਤ੍ਰਤ੍ਵਕ੍ਰਿਸ਼ਣਨਕਗਾਇਆਪੈ
 ਸੋਸ੍ਰਵਨਾਕਰਿਆਪੈ॥ ੧॥ ਇਤਿਸ੍ਰੀਪਦਮਧੁਗਾ
 ਦੇਸਤੀਈਸਰਸੰਥਾਦੇਉਤਾਰਿਖੰਡੇਗੀਤਾਮਹਾ
 ਤਮਨੇਪੰਜਮਾਧਿਸ਼ਾਓਸੰਪੂਰਨਗਾਇਆ॥ ॥
 ਆਗੈਗੀਤਾਕਾਛਿਮਾਧਿਸ਼ਾਓਚਲਿਆਸ੍ਰੀਭ
 ਗਵਾਨੇਵਾਚੈ॥ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਭਗਵਾਨਜੀਕ੍ਰਿਪਾ
 ਸੰਪਾਨਜੀਅਰਜਨਕੋਕਹੈ॥ ਹੇਅਰਜਨਜੋਕਰ
 ਸੋਜਗਕਰਿਮੇਰੇਸਾਥਜੋਗੀਜੁਭੈਪੈਅਰਫਲਕਿ
 ਛਬਛਟੇਨਾਹੀ॥ ਤਿਸੀਕੋਤ੍ਰਿਸੰਨਿਆਸੀਜਾਂਦਾ॥

ਅਗਤਿਸੀਕੋਤੂਜੋਗੀਜਾਂਲਾਜਿਮੇਰੇਸਾਥਿਜੁਛੇਰੈ १੦੮
ਇਸਤੇਜੋਗੀਕਹੀਐਰੈ॥ਅਰਜਨਾਂਕਿਛੁਜਟਕੇ
ਧਾਰੈ॥ਅਰਭੁਸਮਕੇਲਾਏ॥ਅਰਮਗਨਕੀਧੂਈ
ਜਲਾਏਥੈਠੇਸੀਨੀਆਸਨਾਜੀਪਾਈਦਾ॥ਅਰਹੇ
ਪਾਂਡਵਾਜਿਸਕੋਸੀਨੀਆਸਕਹਦੇਹੈ॥ਤਿਸੀਕੋ
ਤੂਜੋਗੀਜਾਂਲਾ॥ਸੀਨੀਆਸੀਕਹੀਐਜਿਸਕੋਮ
ਨਾਥਿਥੈਮੇਰੇਚਰਨਕਮਲਾਥਿਨਾਹਿਰਾਕਿਛੁਨਾ
ਹੀਥਾਛੁਨਾ॥ਮੇਰੇਸਿਮਰਨਿਸਾਥਿਜੁਛੇਥਿਨਾਮ
ਥਾਛੀਕੋਈਨਾਹੀਹੋਦਾ॥ਅਰਮਥਾਛੀਹੋਏ

ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਨਿ ਜੇ ਗੁਸਾ ਬਿਜੁ ਫੁਟਾ ਨਾਹੀ।
ਜਬ ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਨਿ ਜੇ ਗੁਸਾ ਬਿਜੁ ਫੁਟੇ ਤਬ ਅਥਾਣੀ
ਹੋਇ। ਜਬ ਅਥਾਣੀ ਹੋਇ ਤਬ ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਨ ਸਾ
ਥਜੁ ਫੁੱ। ਅਥਾਣੀ ਹੋਇ ਬਿਨਾ ਜੇ ਗੀ ਕੋਈ ਨਾਹੀ।
ਇਸਿ ਕਾਗਤੇ ਸਿਨੀ ਆਸੀ ਜੇ ਗੀ ਦੇ ਕਹੀ ਹੈ। ਅਮਰ
ਉਰਜਿ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਨਿ ਜੇ ਗੁਸਾ ਬਿਜੁ ਫੁੱ। ਅਮਰ
ਤਿਸਕੋ ਮੇਰੇ ਜਾਨ ਦੇ ਕੋਜੇ ਹੈ ਸਤ ਕਰਮਾਇ ਸ਼ਾਨ
ਤੇ ਆਇਲੇ ਕਰਿ ਤੇ ਕਰ ਦੇ ਆਇ ਹੈ। ਜਬ ਸਤ ਕ
ਰਮ ਕਰਨਿ ਰਮ ਲਹੀ ਹੋਇ ਤਬ ਮੇਰੇ ਸਾਥਜੁ ਫੁੱ। ਅਮਰ

ਜੋ ਕੇਈ ਜੋ ਗਾਰੂ ਫੁਕਾਇਆ ਚਾਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਕੇਈ ਕਰ
 ਮਕਰ ਲਾਗੀਆ ਆਇਆ ਜਿਉ ਸਕੀ ਏਛਿ ਆ
 ਹੋਇ ਸੋਈ ਕਰੈ। ਜਿਸੋ ਏਛਿ ਆ ਚਾਹੈ ਤਉ ਸੋਈ
 ਰੈ। ਜੇ ਏਛਿ ਆ ਚਾਹੈ ਤਏ ਠਰੈ। ਜੋ ਗਾਰੂ ਫੁਕਾਇ
 ਛਿ ਆ ਚਾਰੀ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੋ। ਜੋ ਗਾਮ ਰੂਝ ਕਾਇ
 ਹੋਵੇ। ਤਿਸ ਕੋ ਲਛਣ ਸੁਣਾ। ਜਿਸ ਕੋ ਕੇਈ ਏ
 ਜੀਆ ਆਪਣੀ ਆਇਖੀ ਮਛਿ ਨ ਉਠੈ। ਅਰਮ
 ਨਾਇਖੇ ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਨਾਇਕਾ ਕੇਈ ਚਿਤ ਦੁਖ
 ਭੀ ਨ ਉਠੈ। ਜਥੇ ਮੇਰੇ ਹੋਇ ਤਥੇ ਜੋ ਗਾਰੂ ਫੁਕਾਇ

ਮੇਰੇ ਗਤਿ ਨਿਮਾਪਦੇ ਆਪ ਕਾਉ ਪਾਰ ਕਰਿਆ।
ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਥਿਥਿ ਆਕੇ ਸੁਆਦਾ ਥਿਥੇ ਨਹੀ ਮਨਾਇ
ਸਕਾਤਿ ਨਹੀ ਆਪ ਲਾਮਾਤੁ ਮਾਮਿ ਤੁ ਕਰਿਆ ਹੈ।
ਅਗਨਿ ਮੇਰੇ ਨਾਮਾਥਿ ਨਾਮਾਥਿ ਥਿਥਿ ਆਥਿ ਥੇ ਜੋ
ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਆਪ ਲਾਮਾਤੁ ਮਾਸ ਤੁ ਹੈ। ਅਰ
ਜੀਨਾਨੇ ਥਿਥਿ ਆਤੇ ਮਨ ਆਪ ਲਾਨਿ ਵਰਕਰਮ
ਤਮਾ ਮੇਰੇ ਰੁਜਨ ਸਾਥ ਜੋ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਆਪ
ਲਾਮਾਤੁ ਮਾਮਿ ਤੁ ਹੈ। ਅਗਨਿ ਮੇਰੇ ਬਾਰ ਕਰ
ਥਿਥਿ ਆਸਾਥਿ ਮਾਤੁ ਮਾਜੋ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਮ

ਪਲਾਮਾਤਮਾਸਭੁਯੋ। ਘਰੁਰਨਕੋਈਸਿਭੁਯੋਨਕੋ
 ਈਸਭੁਯੋ। ਜਿਨਿਅਪਲਾਮਾਤਮਾਥਿਥਿਮਾਤੇ
 ਵਰਜਿਕਰਹਉਜੋਧ੍ਰਮਾਤਮਾਪਾਰਥੁਹਮਮ
 ਥਨਾਸੀਅਸੇਮੁਝਮਹਾਂਪ੍ਰਭੁਕੇਭਜਾਨੀਸਾਥਿ
 ਜਾਵੈਆਰੋ। ਸੇਮੇਰੀਕ੍ਰਿਪਾਤੇਧ੍ਰਮਸਾਂਤਿਸੁਖਕੋ
 ਪਾਵੈਯੋ। ਅਰਮੇਰੀਕ੍ਰਿਪਾਤੇਧ੍ਰਮਸਾਂਤਿਸੁਖਕੋ
 ਪਾਵੈਯੋ। ਅਰਮੇਰੀਕ੍ਰਿਪਾਤੇਤਿਸਕੀਸੀਤਉਸ
 ਨਹੀਥਿਅਪਦਾ। ਅਰਮਉਰਭੀਕੋਈਦੁਖ
 ਨਹੀਥਿਅਪਦਾ। ਅਰਮਾਦਰਕਰੇਧ੍ਰਮਿਨਨਾ

ਹੀ ਹੋਵਾ ॥ ਅਗ ਅਨਾਦ ਰਿਕਰੇ ਤੇ ਬੁਰਾਨਾ ਹੀ ਮਾਨਦ ॥
॥ ਅਗ ਰਿਜਾਨ ਜੋ ਹੈ ਅਪਦਾ ਜਾਨ ਲਾਂ ਮੇ ਕਿ ਮਾਵਸ ॥
ਤੁਹੈ ॥ ਅਗ ਬਿਰਿਜਾਨ ਕਹੀ ਮੇ ਸ਼ੀ ਪ੍ਰਮੇ ਸਰਜੀ ਕਾਜ ॥
ਨਦਾ ਦੇ ਦੋ ਨੇ ਰਿਜਾਨ ਅਗ ਬਿਰਿਜਾਨ ਕੇ ਮੀ ਮ੍ਰਿਤ ਪ ॥
ਨਕਰਾਇ ਪਾਤਿ ਕੁਇ ਅਹੈ ਮਾਤ ਮਾਜਿ ਸਕਾ ॥ ਅਰ
ਨਿਰ ਬਿਕਾਰ ਜਤਾਇ ਵੀ ॥ ਆਏ ਕਸਮਾਂ ਨਹੈ ॥ ਮੇ ਸਾ
ਜੋ ਹੈ ਤਿ ਸਿਕੋ ਜਗੀ ਕਹੀ ਮੇ ਹੈ ॥ ਬਹੁ ਵਿਕੇ ਸਾਹੇ ਮਿ
੩ ॥ ਅਰ ਕੁਈ ਅਗ ਅਲਪ ਛਾਣਾ ਤਿ ਸਕੈ ਦੇ ਕਸ
ਮਾਨਹੈ ॥ ਸਾਧਾ ਮਰ ਪਾਪੀ ਤਿ ਸਕੈ ਦੇ ਕਸਮਾਂ ਨਹੈ ॥

॥ ਬਹੁ ਭੂਕੋ ਸਾਹੇ ਨਿਰੰਤਰਿ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਜਾਇ ਮਾਹਾਇ ॥ ੧੧੨ ॥
ਆਹੇ ॥ ਏਤਾ ਪੂਰਨ ਜੋ ਗੀਤੋ ਗੀ ਕੇਲ ਛਲ ਕਹੈ ॥ ਅ
ਗਮ ਉਰ ਕੇ ਦੀਭੀ ਜੋ ਗਾਰੂੜ ਭਾਇ ॥ ਆਚਰੈ ਸੋ ਕੀਮ ॥
ਕਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਥਾ ॥ ਤਿਸੁ ਲਾ ॥ ਮੁਖ ਤਾਇ ਕੀ ਤਠਾ
ਹੀ ਥਿਖੇ ਥੈਠੈ ॥ ਅਰਚਾਰ ਉਗਲ ਉਚੀ ਥੜੀ ਥ
ਲਾਵੈ ॥ ਕੇਸੀ ਠਾਹਰਿ ਕਰੇ ਥੜੀਏ ਕਸਮਾਨਾ ॥ ਜੀਸਿ
ਥਿਖੇ ਕੇ ਦੀਭੈ ॥ ਆਦਿ ਥਾ ਕੀ ਕਰੀ ਨਹੀ ॥ ਇਥੇ ਸੇਥੜੀ
ਥਲਾਵੈ ॥ ਤਿਸ ਥੜੀ ਉਪਰਿ ਗਉ ਕੇ ਗੋ ਬਰਕਾਦ
ਉਕਾਵੇ ਵੈ ॥ ਤਿਸਿ ਚਉਕੇ ਉਪਰਿ ਕੁਸਾਪਾਵੈ ॥ ਕੁ

ਸਾਊਪਾਰਿਹਰਣਕੀਖਲਵੀਪਵੇ। ਅੰਮੇਸੇਪਵਿ
ਕੁਸੁਖਾਲੇਆਸਾਣਿਪਾਰਿਚਉਕਵੀਮਾਰਕਰਿਏ
ਠੇ। ਅਮਰਮਨਕੋਨਿਹਚਲਕਰੇ। ਅਗਈਦੀਅੰਕ
ਥਾਸਿਕਰੇ। ਅੰਮੇਸਾਹਾਇਕਰਿਮੇਰੈਜੇਗੁਸਾਬਿਜੁਵੇ
ਅਰਸਾਰੀਦੇਹਿਕੋਸੀਧਾਰਥੇ। ਥਿਗਾਣੇਢਹੇਇ
ਨਥੇਠੇ। ਸਿਰਿਗਰਦਨਸੀਧੀਰਥੇ। ਅੰਮੇਸਾਨਿਰਿ
ਚਲਹਾਇਕਰਿਥੇਠੇ। ਅਮਰਨੇਕਾਕਰਿਆਪਲੀ
ਨਾਸਕਾਅਗਾਦੇਥੇ। ਅਉਰਦਿਸਾਕੋਨਦੇਥੇ। ਨ
ਸਕਾਕੇਅਗੇਕੋਦੇਥੇ। ਅਗਮਾਤਸਕਿਪ੍ਰਮਾਤਮਾ

ਪਦਾਥਿਖੇਲੀਨਕਰੇ॥ ਅਰਕਿਸੀਕਾ ਰੁਕੁਕਰੇਨਾਰੀ ੧੧੩
ਅਰਥੀਰਜਕੀਰਿਲਨਦੇਵੈ॥ ਅਰਮਨਕੀਸਿਜਮ
ਕਾਰਿਕੇਮਨਕਾਨਿਹਚਲਚੇਤਾਮੇਰੈਥਿਖੇਗਥੈ
॥ ਇਸਿਭਾਂਤਿਮੇਰੇਸਾਥਜੇਗੁਜੁਰੈ॥ ਤਾਪ੍ਰਮਸਾ
ਤਿਸੁਖੁਜੇਹੈਮੇਗਾਨਿਰਥਾਲਪਦਤਿਸਕੈਪ੍ਰਾਪ
ਤਿਹੈਵੈ॥ ਅਉਰਭੀਕਿਛੁਤਿਸਕੀਜੁਗਾਤਿਸੁ
ਲ॥ ਜੇਇਦ੍ਰੀਅੰਭਰਿਕੈਰੁਜਨਖਾਇਤਾਕੀਜੇ
ਗੁਨਹੋਇ॥ ਜੇਅਹਾਰਕਿਛੁਨਖਾਇਤਾਭੀਜੇਗੁ
ਨਹੋਇ॥ ਜੇਗੁਕੈਸਭਾਂਤਿਹੋਇਸੋਸੁਲੁ॥ ਜੁਗ

ਤਾਕਾਮਹਾਰੁਲੇਵੇ। ਕਿਸਿਗੁਤਿਦੁਗਤਿਕਰੇਸੇ
ਸੁਦਾ। ਇਕਿਗਿਗਰਕੀਭੁਖਰਖੇ। ਜੇਸਤੇਸਾਸ
ਸੁਖੀਚਲੇ। ਅਰਗਿਰਗੀਨਾਪਵੇ। ਅਰਚਲੇਕਿ
ਸਗੁਤਿ। ਜੇਸੇਮਸਤਗਾਥੀਮੰਦਮੰਦਚਲੇਹੇ
ਤੇਸੇਚਲੇ। ਅਰਜੁਤੀਪਹਰੈਨਾਹੀ। ਅਗਦਿਸਦਿ
ਕਰਭੁਮਕੇਦੇਖਿਕਾਰਿਚਲੇ। ਜਹਾਂਕੋਈਜੀਉਨ
ਹੋਇਕੋਈਦੁਖਦਾਇਕਕੰਠਾਕੀਕਰੀਨਹੋਇ। ਅ
ਪਵਿਤ੍ਰਠਾਹਰਿਨਹੋਇ। ਅਸੀਠਾਹਰਿਚਰਨਧਰੇ
। ਜੇਜਾਗਦਾਰੇਤਭੀਜੇਗਨਹੋਇ। ਜੇਸੇਦਿਰ

ਪੈਤਾਭੀਜੋਗਨਹੋਇ। ਸਉਦਾਜਾਗਦਾਸਹਜਕਾ
ਕਰੋ। ਪਹਰਿਗਤਿਪਾਰਿਲੀਜਾਰੋ। ਪਹਰਗਤਿਪਿ
ਛਲੀਜਾਰੋ। ਅੰਮੇਸੀਜੁਗਤਿਕਰਿਜੋਗੁਕਰੋ। ਤਿ
ਸਕੋਜੋਗੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਏਹੈ। ਅੰਮੇਸੀਜੁਗਤਿਤੇਕੋ
ਈਦੁਖਰਗੁਦੇਹੀਕੋਇਆਪਨਸਕੋ। ਇਸਿਜੋਗੁ
ਕਾਨਾਉਦੁਖਨਾਸਨਜਗੁਕਰੈਹੈ। ਬਥੇਕੀਪੁਰਖ
ਜਥਾਇਸਿਜੋਗੀਕਾਮਨਾਅਤਮਾਸਾਥਜਾਇਜੁਹੈ
ਹੈ। ਤਥਾਤਿਸਕੇਮਨਾਬਿਖੇਕਿਸੀਬਸਤੁਕੀਬਾਛ
ਨਹੀਰਹਦੀ। ਤਿਸਕੋਜੋਗੀਜੁਗਤਿਕਰੈਹੈ। ਅਥ

੧੧੪

ਜੋਗੀ ਕੋਇ ਕੀ ਤਕਿ ਉਕਹਿ ਆਪੇ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਅਰ
ਥੁ ਸੁਲਾ ॥ ਜੋ ਸੇ ਦੀਪ ਨ ਪਉਲ ਲਗਦੇ ਕੀ ਠਾਹ
ਰਿ ਨਾਹੀ ਰਖੀ ਦਾਤ ਥ ਦੀਪੁ ਕ ਕੀ ਜੋ ਤਿ ਮਹੁਲ
ਥ ਲੇਹੇ ॥ ਜੋ ਪਉਲ ਲਗਦੇ ਕੀ ਠਾਹ ਰਿ ਦੀਪ ਨ
ਰਖੀ ਮੇਤਾ ਦੀਪ ਨ ਕੀ ਜੋ ਤਾ ਮਹੁਲ ਥ ਲੇਹੇ ਨਾਹੀ
॥ ਇਸਿ ਕਾਰਣ ਤੇ ਜੋਗੀ ਕੋਇ ਕੀ ਤਥੈ ਠਲਾ ਕਾਰਿ
ਆਹੇ ॥ ਜੋ ਇਕੀ ਤਥੈ ਠਕੇ ਮੇਨ ਚਿਤ ਦੇ ॥ ਅਬੁ
ਗੀ ਕਾਰੇ ਤਾ ਮੇਗੀ ਜੁਗਾਤਿ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਨਿਹ ਚਲਾ
ਦਾਹੇ ॥ ਤਥਾਤਿ ਸੇਕੁ ਆਤਮੇ ਕਾ ਦ੍ਰਸਤ ਦਾਹੇ ॥ 3

ਥਾਮਾਤਮੇਕਾਦ੍ਰਸ਼ਕਰਿਅਤਸੁਖਪਾਵੇਯੋ। ਬਹੁਰੁ ੧੧੪
ਅਥਾਸੀਸੁਖੁਯੋ। ਤਿਸਸੁਖਕੋਥੁਪਜਾਂਦੀ
ਯੋ। ਵਹੁਸੁਖੁਥੁਪਯੋਚਰਗਯੋ। ਇੰਦ੍ਰੀਆਤਿਸਿਸੁਖ
ਕੋਨਾਹੀਜਾਨਦੀਆ। ਇਸਿਕਰਾਤੇਤਿਸਸੁਖਕ
ਨਾਮਾਮਤਇਦ੍ਰੇਸੁਖੁਯੋ। ਅਰਸੁਖਪਾਏਤੇਵਹੁਜੋ
ਗੀਨੀਰਿਚਲਯੋ। ਅਰਤਿਸਸੁਖਪਾਏਤੇਅਭਿਰ
ਕੋਈਸੁਖਜੋਗੀਭੁਲਾਕਰਜਾਨਦਾਨਾਹੀ। ਬਹੁਲ
ਭਕਰਿਜੋਗੀਤਿਸਿਸੁਖਕੋਜਾਨਦਾਯੋ। ਅਰਜੀਸਿ
ਸੁਖਪਾਏਤੇਕੋਈਬਡਾਦੁਖਸਰੀਰਕੋਲਗਾਵੇ

ਅਰਸਸੜੈ ਸਾਥਿ ਕਏ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਜਲਾਵੈ ਤਾਂ ਭੀ
ਤਿਸ ਕੋ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਦੁਖ ਲਾਗੈ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਸਾਖੀ
ਸੇਧੁ ਪਲਾ ਦੁੱਝੀ ਕੋ ਹਰਿ ਨਾਕ ਸਨੇ ਅਨੇ ਕਪੂਰ
ਕੀ ਸਾਸਨਾ ਦੀਨੀ ॥ ਅਰਧੁ ਪਲਾ ਦੁੱਕੀ ਕਿਛੁ ਕਸ
ਟਨਾ ਭੁਭਾਇਆ ॥ ਮੇਸਾ ਸੁਖ ਹੋ ॥ ਅਗਨੀ ਸਿੰਧੁ ਪਾ
ਏ ਤੇ ਸੁਰੀ ਦੁਖ ਭਾਗ ਜਾਹਿ ॥ ਮੇਸਾ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ਜ
ਗੁਸੀ ਸਾਰ ਤੇ ਬ੍ਰਿਕਤ ਹੋਇ ਕਰੀ ਅਦੁਸ ਕਰੀ ॥ ਮੇ
ਲਿਨਾ ਕੀਯੋ ॥ ਸੁਰੀ ਕਾਮਨਾ ਬਿਸਾਰ ਕਰਾ ॥ ਅਰਸੁਰੀ
ਦੋਵੀ ॥ ਮਾਜੀ ਤਕਰ ਜੋ ਗੁਕਰੀ ॥ ਮੇ ॥ ਸਹਾਜੀ ਸਹਾਜੀ

ਮਨਕੋਬਧਸਾਥਿਪਕਵਕਰਮਾਤਮਾਇਖੇਨਿਹਿਦ ੧੧੬
ਲਗਾਖੀਮੇਮਾਮਓਗਕਿਛੁਗਾਚਿਤਾਰੀਮੇ। ਦੇਹਿਮ
ਚਿਚਲਹੇ। ਜਿਸਿਜਿਸਿਥਾਤਿਕੋਚਲੇਤਿਸਤੇ
ਨਿਵਾਰਕਰਮਾਤਮਾਕੋਚਿਤਵੇ। ਤਬਮਨਜਾਇ
ਜੁਵੈਮਾਤਮਾਸਾਥਿ। ਤਬਜਗਕੋਪਾਵੈਪ੍ਰਮਸਾ
ਤਿ। ਜਿਗਕਪ੍ਰਮਉਤਮਸੁਖਪਾਵੈਹੈ। ਅਰਤੀਨ
ਗੁਣਤਿਸਕੇਕਵੇਜਾਹਿ। ਅੰਸਾਨੀਰਿਪਪਹੋਇ
ਸੋਈਗੁਣਿਆਬ੍ਰਹਮਭੂਤਾਨਿਰਮਲਬ੍ਰਹਮਭੂਤ
ਆਮਾਇਆਕਾਪ੍ਰਕਾਰਪਰਪੰਚਕਪਾਇਦੁਰਿਭ

ਇਆ ਜਾਨਿ ਜੋ ਗੀਇਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਗੁਣਾ ਵਿਆਹੋ।
ਅਰਮਨ ਨਿਰਿ ਚਲ ਕਰਿਆਹੋ। ਅਰਮਾਤ ਮਾਸਾ
ਬਿਜਾਇਆਹੋ। ਅੰਸਾ ਨਿਰਿ ਪਾਪ ਨਿਰਮਲ ਗੁਣਿਅੰ
ਹੋ। ਸੋ ਅੰਸਾ ਜੋ ਗੀਸੁ ਬੇਨਹੀ। ਅਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕੰਜਾਇ
ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰ ਛੁਰਾਹਿਆਹੋ। ਅਤਿ ਸਿਆਤਮਾ ਕੇ ਛੁ
ਹੋਤੇ ਅਤਿ ਸੁਖ ਭੁਗੋਹੋ। ਬਹੁ ਵਿਕੋ ਸਾਭੁਇਆ।
ਸਭੀ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤਿਸ ਕੋ ਆਪਣੇ ਅਤਮ ਬਿਖੋ
ਦਿਸਦੀਆਹੋ। ਅਰਸ ਭਗਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਅੰਗ
ਖੋ ਆਪਣਾ ਅਤਮਾ ਤਿਸ ਕੋ ਦਿਸਦੀਆਹੋ।

॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੀਆਤਮਾਸਾਥਿਜਨਾਫਿਅਹੈਤਿਸਕੋਸਮਤ
 ਵੇਸਾਦਿਪ੍ਰਾਪਤਿਭੁਈਹੈ॥ ਆਪਣੇਥਿਖੇਮੁਝਕੋ
 ਲਗਾਵੇਖਾਣਿਅਰਸਭਨਾਥਿਖੇਭੀਲਗਾਵੇਖਣਿ
 ॥ ਤਿਸਕੋਮੇਹੀਵੇਸਟੀਆਇਆਹੈਜੋਸਭਨਾਥਿ
 ਥੇਮੁਝਾਮਾਤਮਾਘ੍ਰਮਕੋਵੇਖਵੇਹੈ॥ ਅਰਸਭੀਭੁ
 ਤਪ੍ਰਾਣੀਮੁਝਥੇਗਠਪੁਰਖਪਰਥੇਠੇਵੇਖੇਹੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿ
 ਸੀਜੇਸਕੋਵੇਸਾਦਿਆਈਹੈ॥ ਤਿਸਤੇਹਭੀਭਿਨ
 ਨਾਹੀ॥ ਵਹੁਮੁਝਤੇਭੀਨਨਾਹੀ॥ ਮੇਅਰਵਹੁਦੇਕ
 ਹੀਭੁਪ੍ਰਾਪਤਿ॥ ਸਭਨਾਭੂਤਾਪ੍ਰਾਣੀਆਥਿਖੇਥੀਆ

ਪਿਆਮੁਝ ਕੰਧ ਛਾਣਕਰਿ ਜਮੇਰਾ ਭੁਜਨ ਕਰ ਦੇਹੈ।
ਤਿਨ ਕੰਧ ਪੁਰੁ ਜਨਮ ਨਾਹੀ। ਵਹੁ ਮੇਰੇ ਦਿਖੇ ਵਰਤੈ
ਹੈ। ਸਭੁ ਨਾਥਿਖੇ ਜੇਹੈ ਉਧਿਆਪਿ ਮਾਰਿ ਤਿਨਾਥਿਖੇ
ਮੇਰਾ ਭੁਜਨ ਕਿਆ ਕਰਨਾਹੈ ਸੋ ਸੁਣ। ਹੇ ਮਰਜਨ ਜੇ
ਸਾਮਾਪਣੇ ਅਤਮ ਕੰਦੁਖੁ ਸੁਖ ਲਗਦੁ ਜਾਣੈ। ਤੇ
ਸਾਹੀ ਵਖ ਸੁਖ ਲਗਦਾ ਅਗਲੈ ਕੋ ਭੀ ਜਾਣੈ। ਇ
ਉਜਾਣ ਕਰਿ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਾ ਦੁਖਾਵੈ। ਸਭੁ ਨਾਕਾ ਸੁਖ
ਦਾਇਕ ਸੇਵਕ ਹੋਇ ਰਹੈ। ਅਰ ਸਭੁ ਨਾਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਇ
ਰਹੈ। ਮੇਰੇ ਮਤ ਥਿਖੇ ਸਭੁ ਨਾਥੇ ਗੀ। ਅਤੇ ਇਹਿ ਜਗਿ

ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਿਐ। ਜੇਸੁਨਾਕਾਸੁਖਦਾਇਕਹੈ॥ ਅਰਜ
ਨੇਵਾਏ॥ ਅਰਜਨਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨੁਗਵਾਨਜੀਪਾਰਿਪ੍ਰ
ਸੁਕਰੈਹੈ॥ ਹੇਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨੁਗਵਾਨਜੀਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨ
ਜੀ॥ ਹੇਸ੍ਰੀਮਧਸੁਦਾਨਜੀ॥ ਜੇਤਮੇਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਏ
ਹਿਜੇਗੁਮੇਨੋਓਪਦੇਸਕਰਿਆਹੈਜੀ॥ ਹੇਸ੍ਰੀਮਹਾਂ
ਪ੍ਰਭੂਜੀਏਹਿਜੇਗੁਮੇਰੇਥਿਖੇਤਨਾਹੀਜੀ॥ ਅਰ
ਪਉਮੇਸਾਜੇਗਕਾਰਿਭੀਨਾਹੀਸਕਦਜੀ॥ ਹੇਸ੍ਰੀ
ਕ੍ਰਿਸ਼ਨੁਗਵਾਨਜੀਮਨਤਾਮਹਾਂਚੈਚਲਤੇਹੈਜੀ॥ ਅ
ਰਜੀਮਦੇਗੁਮਸਤਹਾਥੀਕੀਨਿਆਈਮਹਾਂਬਲਿ

੧੧੮

ਪ੍ਰਮ

ਵਾਨਏ ਜੀ॥ ਤਿਸ ਕੋ ਪਕੜਨ ਮੇਧ ਵਨ ਤੇ ਭੀ
ਕਠਨ ਜਾਨ ਤਾਹ ਉਂਜੀ॥ ਅਰਜਨ ਕੇ ਪ੍ਰਸਕਾਓ
ਤਰਿਸੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈ॥ ਹੋ ਮਹਾਂ ਬਾਹ
ਅਰਜਨਾਇ ਸਿਥਾਤਿ ਇਥੇ ਸੀਸਾ ਸਿਦੇਹਿ ਕੋਈ
ਨਾਹੀ॥ ਮਨ ਮੇਸਾ ਹੀ ਚੰਚਲ ਹੈ॥ ਅਰਧ ਕਾਵਿ॥
ਭੀ ਨਾਹੀ ਜਾਂਦਾ॥ ਏਸਿ ਮਨ ਕੇ ਪਕੜਨੇ ਕੇ ਦੋਨੋ ਉ
ਪਾਓ ਹੈ॥ ਓਹੁ ਕਉਨ ਉਪਾਉ ਹੈ ਸੋ ਜੁਲਾ ਮੇਰੇ ਬਿ
ਥੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਰਸੀ ਸਾਰ ਕੀ ਬਿਥਿ॥ ਆਤੇ ਥੇਰਾ ਗਾਏ
ਦੋਨੋ ਉਪਾਉ ਮਨ ਕੇ ਪਕੜਨੇ ਕੇ ਹੈ॥ ਏਨਾ ਕਰਿ ਮਨ

ਨਿਹਿ ਚਲਹੁ ਦਾਹੇ ॥ ਅਗਜਿ ਨੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ੧੧੫ ॥
 ਨਾਹੀ ਲਗਾਈ ॥ ਅਰਸਿ ਸਾਰ ਕੀ ਬਿਖਿਆ ਤੇਜਿ
 ਸਕੈ ਏਹ ਗੁਨਾਹੀ ਉਪਾਜਿ ਆਤੇ ਮੁਝ ਕੋ ਨਾ ਪਾਵ
 ਹਿਗੇ ॥ ਜੇ ਨਾ ਮਾਭਿ ਆਸ ਕਰਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਾਥਿ ਨਾ
 ਹੀ ਜੋ ਕੁ ਆਤਿ ਸਕੈ ਜੇ ਗੁਨਾਹੀ ॥ ਅਭਿ ਆਸ
 ਕਹੀ ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਨਾ ਬਿਨਾ ਕੀਛੁ ਅਉਰੁ ਮ
 ਨਾ ਬਿਖੈ ਚਿਤਿ ਵਿਖੈ ਚਿਤਵੈ ॥ ਤਬ ਮਨ ਕੋ ਬਿ
 ਸਾਥਿ ਪਕੜ ਕਰਿ ਮੁਝ ਹੀ ਕੋ ਸਿਮਰੈ ॥ ਇਸਕ
 ਨਾ ਉਮਾਤਿ ਆਸਹੇ ॥ ਅਗਜਿ ਨੇ ਮਾਭਿ ਆਸ ਅਰ

੧੧੫

ਏਰਗੁਕਰਮਨਮੇਰੇਸਾਥਿਜੋਵਿਆਰੇ॥ਤਿਸਕੈ
ਜਗੁਪਾਵਲਾਸੁਖਾਲਾਰੇ॥ਅਭਿਆਸੁਅਰਥੇ
ਗਗੁਏਦੋਨੋਉਪਾਉਮਨਕੇਪਕੜਨੇਕੇਰੇ॥ਅ
ਰਜਨੇਵਾਰੇ॥ਅਰਜਨਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਗੁਰਗੁਣਜੀ
ਪਰਿਪ੍ਰਸ਼ਨਕਰੇਰੇ॥ਕਰੇਰੇਸ੍ਰੀਮਹਾਪ੍ਰਭੂਜਿਨੇਤੁਮਾ
ਰੇਸਾਥਿਜੋਗੁਜੁਵਿਆਰੇਜੀ॥ਅਰਦੋਰਿਛੁਟਦੇ
ਕੈਸਮੇਤਿਸਕੀਸਰਪਾਜੇਰੇਪ੍ਰੀਤਿਤੁਮਾਰੇਜੋਗੁਤੇ
ਛੁਟਕੈਕਿਸੀਅਉਰਥਾਤਿਮਹਿਗਈਜੀ॥ਸਿਯੋਗੁ
ਕੀਸਿਧਿਅਵਸਥਾਕੋਪ੍ਰਾਪਤਨਹੀਗੁਇਆਜੀ॥

॥ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਂ ਨ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਜੀ ਸੋ ॥ ੧੨੦ ॥
 ਕਿਸਿ ਗਤਿ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਚੇਦਾ ਹੈ ਜੀ ਕਿਵਹੁ ਤੁਮਾਰੇ
 ਜੋ ਗੁਣੇ ਭ੍ਰਿਸਾਇ ਭਾਇਆ ਜੀ ॥ ਯਾ ਕਛੁ ਤਿਸ ਕੀ
 ਗਤਿ ਭੁਈ ਜੀ ॥ ਜੇ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਬਿਖੇ ਬਰਖਾ ਕੋ ਨ ਮਿ
 ਤਿ ਮੇਘ ਚਿਮੰਤੁ ਕਰ ਆਵੈ ਹੈ ਜੀ ॥ ਅਗ ਕਿਸੀ ਓਠ
 ਤੇ ਪਵਨ ਆਇਆ ਤਿਨਿ ਪਉਨ ਨੇ ਮੇਘ ਕੋ ਧੰਡ ਧੰ
 ਠ ਕਾਰਿ ਭਰਿਆ ॥ ਬਰਖਾ ਨ ਭੁਈ ਜੀ ॥ ਸੇ ਮੇਘ
 ਕੀ ਭਾਂਤਿ ਤਿਸਿ ਜੋਗੀ ਕਾ ਜੋਗੁ ਨ ਸਟ ਭਾਇਆ ਜੀ
 ॥ ਯਾ ਕਛੁ ਤਿਸ ਕੀ ਭੀ ਗਤਿ ਭੁਈ ਜੀ ॥ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿ

ਸੁਭਗਵਾਨਜੀਤੁ ਮਾਰੇ ਜੋਗਕੋ ਨਾਹੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਆਤਮ
ਮਾਰਾ ਬਹੁ ਮਧ ਦਯੋ ਹੈ ਮੁਕਤਿ ਪਦ ਬੈਠੁ ਰਾਤਿ ਸ
ਕੇ ਮਾਰਗ ਤੇ ਭੁਇਆ ਹੈ ਮੂਢਾ ਮੰਧਾ ਤਿਸ ਕੀ ਗਤਿ
ਕਹੇ ਜੀ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭੁਗਵਾਨ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧ
ਨ ਜੀ ਦੇਹਿ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾਰਿ ਨਿਵਰ
ਤ ਕਰੇ ਜੀ। ਤੁਮਾ ਬਿਨਾ ਮਉਰੁ ਕੋਈ ਏ। ਸਿਸੈ
ਕੋਛੁ ਦਾਹਾ ਗਦੇਖ ਦਮੋ ਨਾਹੀ ਜੀ। ਅਰਜਨ ਕੋ
ਪ੍ਰਸਾਦਾ ਉਤਰਿ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭੁਗਵਾਨ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿ
ਧਾਨ ਜੀ ਕਹੈ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਭੁਗਵਾਨ ਵਾਚੈ। ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿ

ਸਭਗਵਾਂਤ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਜੀ ਅਰਜਨ ਕੋ ਕਹੈ ॥
 ਹੈ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਤਿਸਿ ਜੇ ਗੀ ਕਾ ਜੇ ਗੁਨਾ ਸਹੁ ਆਤਿ ॥
 ਮਤਿ ਜਾਣੈ ॥ ਹੇ ਤਾਤ ਪੁਤ੍ਰ ਅਰਜਨ ਜੀ ਨੈ ਦੇ ਕਥਾ ॥
 ਰਿਖੇ ਗੰਨਾ ਮੁਟੀ ਆਹੈ ॥ ਅਰਜਨ ਨੈ ਦੇ ਕਥਾ ਰਮ ॥
 ਤਕੈ ਨ ਮਸਕਾਰ ਕੀ ਆਹੈ ॥ ਮੇਜੇ ਹਾਂਸਤਿ ਸਰੂਪ ਅ ॥
 ਬਨਾਸੀ ਸਦਾ ਪ੍ਰਮ ਕਲਿ ਆਣੁ ਪੁਤੈ ਸਾਹੀ ਮੇ ॥
 ਚੇਤਨ ਕਾ ਫਲ ਭੀ ਅਥਿਨਾਸੀ ਸਦਾ ਕਲਿ ਅ ॥
 ਲੁਕੁ ਪਹੈ ॥ ਅਥ ਜੇ ਗੀ ਕਾ ਮਨ ਦੇਹਿ ਕੇ ਛੁਟੈ ਕੇ ॥
 ਸਮੇ ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਤਿਸਾਗ ਕਾ ਮ ਉਰਥਾ ਤਿਮ ॥

ਹਿਗਾਇਆਤਿ ਸਕੀਗਾਤਿ ਸੁਲਾ ॥ ਜਿਸ ਸੁਰਗ ਕੇ
ਪਉਣੈ ਕੋ ਨ ਮਿਤਿ ਮਾਨ ਪੁਬ ਧੁਬ ਧੁਬ ਦਾਨ ਕਰੈ
ਅਰਜਗ ਕਰੈ ॥ ਅਰਤ ਪਸਿ ਮਾ ਕਰੈ ॥ ਤਿਸ ਕੀ
ਗਾਤਿ ਸੁਲਾ ॥ ਸੁਰਗ ਮੇ ਰਹਿ ਸਾਇ ਜੋ ਗੀ ਕੋ ਰੰਗ
ਪੈ ॥ ਭੂ ਸਾਇ ਜੋ ਗੀ ਸੁਰਗ ਜਾਇ ॥ ਅਬ ਸੁਰਗ ਕਾ
ਥਿਤਿ ਤ ਸੁਲਾ ॥ ਤਯੋ ਦੇ ਉਤਾ ਬਸਤੇ ॥ ਅਰਗਤ
ਪਾ ਕੀ ਸੀ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ॥ ਅਰਗਤਿ ਸੀ ਕੀ ਇਸਤੀ ॥
॥ ਜਿਸ ਕੀ ਇਹਿ ਆਭੁ ਦੀ ਸੋਈ ਇਸਤੀ ਪੁਰ
ਖੁਆਪ ਸਮੇ ਰੋਗ ਕਰੈ ॥ ਅਰਤ ਪਾ ਮਪ ਛਗਰੇ

ਗਣੇ ਕੋਠੇ॥ ਜਿਨ ਕੀ ਦੇਹਿ ਤੇ ਸੁਰੀਧਤਾ ਚਲੇਯੋ॥
 ਅਰਗਗਾਇਬਿਗਾਇਨਿ ਕਰੇਯੋ॥ ਅਰਗੀਧੁਬ
 ਰਾਗ ਕਰੇਯੋ॥ ਅਰਖਾਣੇ ਕੋ ਅਮ੍ਰਿਤਿ ਭੋਜਨੇਯੋ॥
 ਅਰਸਿਘਣੇ ਕੋ ਪਾਰਜਾਤ ਸਾਰਥੇ ਪੁਰਖੇਯੋ॥
 ਅਰਪਰਵਣੇ ਕੋ ਅਨੇਕ ਭੁੰਤਿ ਕੇ ਦਿਬਿ ਬਸਤ੍ਰ
 ਯੋ॥ ਅਰਾਮ ਭੰਡ ਭੁੰਤਿ ਕੇ ਤਹਾ ਦੇਤਿ॥ ਅਕੇਦਿਬਿ
 ਭੋਗੁਯੋ॥ ਤਹਾ ਕ੍ਰਿਸਾਦਿ ਜੋਗੀ ਸੁਰਗੁ ਕੇ ਦਿਬਿ ਭੋ
 ਗੁ ਭੋਗ ਕੋ ਅਘਾਣੇਯੋ॥ ਜਥਾ ਤਿਨ ਭੋਗੁ ਤੇ ਤਿਨ
 ਕਾ ਅਨਥਿ ਕਤਹੁੰਦਾਯੋ॥ ਤਬ ਸੁਰਗੁ ਤਿਯਾਗਕ

ਗਮਾਂਨਖਲੋਕਬਿਖੋਆਇਜਨਮੁਪਾਵੈਹੈ॥ਕਿ
ਸਿਕੋਘਰਜਨਮਪਾਵੈਹੈਪਵਿਤ੍ਰਕਲਬ੍ਰਹਮਣ
ਅਥਵਾਖੜੀਦਰਬਵਾਂਨਤਿਸਕੋਘਰਿਜਨਮ
ਲੋਕਰਿਬਪੁਵਿਦ੍ਵਹੀਜੋਗਕੀਸਾਧਨਾਤਿਸਕੋਮ
ਨਾਥਿਖੋਜਾਗਾਊਠੈਹੈ॥ਕੋਸੇਜੋਸੇਕੋਈਕਾਰਜਕਰ
ਦਾਸਉਜਾਂਦਾਹੈਜਬਜਾਗਿਸਾਤਬਬਪੁਰੁਦ੍ਵਹੀ
ਕਾਰਜਕਰਨਲਗਦਾਹੈ॥ਤਿਸੀਗੁੰਤਿਤਿਸਕੋਮ
ਨਤੇਮੇਰਾਜਗਾਨੁਕਰਮੇਰੇਪ੍ਰਮਾਨੰਦਮਥਨਾ
ਸੀਪਦਾਬਿਖੋਜਾਇਪ੍ਰਾਪਤਿਉਦਾਹੈ॥ਏਹਿਤਾ

ਜੀਨਿਬੋਝੇਦਿਨਿਸਾਧਨਾਜੋਗੁਕੀਆਥਾ॥ਅਰਮਰ ੧੨੩
 ਲੈਕੈਸਮੇਤਿਸਕਾਮਨਾਜੋਗੁਤੋਚਲਿਗਾਇਆਹੋਇ
 ਤਿਸਕਾਸਾਗਾਥਿਤੰਤਕਹਿਆ॥ਅਰਜੀਨਾਥਹੁ
 ਤੋਦਿਨਿਜੋਗੁਸਾਧਨਾਕਰੀਹੋਇਅਰਮਰਲੈਕੈਸ
 ਮੇਜੋਗੁਤੋਮਨਚਲਗਾਇਆਹੋਇ॥ਅਥਾਤਿਸ
 ਕੀਥਾਤਿਸੁਲਾਵੁਹੁਜੋਗੀਸੁਰਗੁਕੇਭੋਗੁਭੋਗੁਕ
 ਰਿਥਹੁਤੁਮਨਖੁਲਕਾਥਿਖੇਆਇਜਨਮੁਪਾਵੈ
 ਹੈ॥ਥਹੋਥੁਪਵਾਨਮੇਰੀਮਾਹਿਮਾਕੋਜਾਨਦੁਹਾਰੈਹੋ
 ਗਾਮੇਸੇਜੋਹੋਜੋਗੀਮੇਰੇਘਰਿਜਨਮਪਾਉਲਾਵੁ

ਚਲੁਭੁਤੇਦੁਰਲੁਭੁਹੋ। ਤਹਜਨਮਲੇਕਰਿਜੋਕਿ
ਛੁਪੁਰਥਲੇਪਿਛਲੇਜਨਮਥਿਖੇਜੋਗੁਕਾਮਭਿਅੰ०
ਸਕਰੈਥਾਸੋਜਤਨਾਥਿਨਾਹੀਤਿਸਤੇਸੋਈਥੁ
ਦੁਰਅਭਿਮਾਸਉਦਹੋ। ਜੇਸੀਪਿਛਲੇਜਨਮਾਤਿ
ਸਕੀਥੁਪਥੀਸੋਈਥੁਪਾਤਿਸਕੋਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੁ
ਭਈ। ਹੋਕਰਨੰਦਨਦੁਹੀਜੋਗੁਕਾਮਭਿਅੰ०
ਸਕੇਮਥਿਖੇਜਾਗਉਠੈਹੋ। ਸੈਵਹੁਸਥਦਥੁਹ
ਮਜੈਹੋਥੇਦੁਕਾਤਤਜਾਣਾਹਗੁਈਆਮ
ਰਧਾਰਗਿਗਮੀਭੁਈਆਮਮਰਜਤਨਾਥਿਨਾਹੀ

ਮੁਝ ਸਾਥਿ ਤਿਸ ਕਾ ਜੋ ਗੁਜਰੁ ਦਾਹੈ ਸਿਧੇ ਗੀਸਭੁ १੨੪
 ਨੇਪਾਧੇ ਕੋ ਕਾਟਿ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਜੋਗ ਕੀ ਸਿਧਿ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੁੰਦਾਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਹੇ ਅਰਜਨਾਇ ਸਿਧੇ ਗੁਕੇ ਮਾਰਗ
 ਕੀ ਸਿਧਿ ਦੇ ਕਰੀ ਜਨਮਾਥਿ ਖੇਨੀ ਪਾਣੀ ਦੀ ਅਨੇ
 ਕ ਬਹੁ ਤੇ ਜਨਮ ਜਾਜੇ ਗੁਕਰਤਾ ਮਾਵੈ ਤਾਪੁ ਮ
 ਗਤਿ ਜੋ ਹੈ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਮਾਨ ਦਮ ਬਨਾਸੀ ਧਾਮ ਤਹਾ
 ਕੋ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾਹੈ ਅਬਾ ਮਰਜਨ ਜੋਗੀ
 ਭੀਤੀ ਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਹੋਈ ਕਿਤ ਪ੍ਰਯੋਗੀ ਹੋ ਤਪ
 ਕੀ ਬਾਤਿ ਸਤਾਰ ਮੇਧਿ ਜਾਇ ਬਿਖੇ ਕੋ ਰੋਗਾ ਮਰ

ਤਪਜਗੀਤੇ ਰਿਸਾਨਜਗੀਸੇ ਸਾਟਿਹੈ॥ ਅਗਇਕਿ
ਰਮਜਗੀਹੈ ਮੇਰੀਪੂਜਾਕਰਨਹਾਰੈ॥ ਤਪਜਗੀਤੇ
ਰਿਸਾਨਜਗੀਸੇ ਸਾਟਿਹੈ॥ ਅਗਰਿਸਾਨਜਗੀਤੇਕ
ਰਮਜਗੀਮੇਰੀਪੂਜਾਕਰਨਹਾਰੈਸੇ ਸਾਟਿਹੈ॥ ਤਿ
ਸਿਕਾਰਨਤੇਹੈ॥ ਅਗਜਨਜੇਸਰੁਨਾਜਗੀਮੇਸੇ
ਦਿਜੇਗੁਹੈ॥ ਤਿਸਕੀਘਾਤਿਬਲੁ॥ ਅਪਚਨਿਹਿ
ਕਰਸੁਲਾ॥ ਜੀਸਜਗੀਕਾ॥ ਮਾਤਮਾਮੇਰੀਪੂਜਿਸਾ
ਥਿਮੇਰੈ॥ ਥਿਥੇਮਗਨਭਾਇਆਹੈ॥ ਯੁਗਗਾਇਆਹੈ॥
ਅਗਨੀਤਿਹੀਸਰਧਾਸਾਥਮੇਰੀਪੂਜਾਕਰੇਹੈ॥ ਅਗ

ਸਾਸਸਾਸਪ੍ਰੀਤਿਸਾਥਿਮੇਗਨਾਮਸਿਮਰੈਯੈ ॥ ੧੨੫ ॥
ਇਤਧਕਾਰਮੇਗਨਾਮਸਿਮਰੈਯੈ ॥ ਜਿਮੇਰੇਮ
ਤਿਥਿਥੇਸਭਨਾਜਗੀਅਤੇਵਹੁਜਗੀਸੇਸਦਿਯੈ
੧॥ ਇਤਿਸ੍ਰੀਭਗਵਤਗੀਤਾਸੁਪਨਿਖਤਸੋਧ
ਹਮਾਵੇਦਿਅਜੇਗਸਾਸਰੇਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਅਰਜਨਸੇ
ਥਾਵੇਅਮਾਤਮਸੰਜਮਜੇਗਨਾਮਖਸਟਮਧਿਯ
ਉਸੈਪੂਰਨਭਾਇਆ॥ ੬॥ ਸ੍ਰੀਗਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨਅਰ
ਪਨਜਮਾਪਤੀ॥ ਅਗੋਛਿਮੇਧਿਯਾਇਕਾਮ
ਗਤਮਚਲਿਆ॥ ਸ੍ਰੀਨਗਾਇਦੇਵਾਯੈ॥

ਏਲਛਮੀਅਥਾਛਿਮੇਧਿਜਾਏਕਾਮਹਾਤਮਕਰੋ
 ਰੋਤੁਸੁਵਨਕਰਾਗੁਦਾਦੁਰੀਤੀਰਥਕੋਧਾਸਿ
 ਇਕਿਨਗਰੁਪੈਗਤਿਸਨਗਰਕੇਰਾਜੇਕਾਨਾਉਜ
 ਨਸੁਰਤੁਥਾਅਮਰਓਪੁਰਾਜਾਬਰਾਧਰਮਾਤਮ
 ਥਾਚਾਰੇਧਰਮਸਾਧਤਾਥਾਅਮਰਥਧਰਮਕ
 ਮਸੇਖਾਅਗਤਿਸਗਜੇਕੀਧਰਜਾਭੀਧਰਮਗਥੀ
 ਗਮਰਲਕਰਾਜੇਕੀਬਹੁਤੁਉਸਤਤਕਰਦੇਥੇ
 ਇਕਿਦਿਨਿਉਸਾਗਰੀਮੇਰੋਸਉਰੁਦੇਆਇ
 ਨਿਕਲੈਗਤਿਨਾਵਿਚੋਇਕਹੋਸੁਥੈਠਦਾਹੀਉ

ਤਾਉਲਾਉਰੀਆ। ਤਾਨਗਰਕੇਪੰਛੀਬੋਲੇਏ १੭੬
ਸੁਤੀਮੇਸਾਓਤਾਉਲਾਉਰਦਾਹੋਕੀਆਤੂਗਜੇ
ਜਾਨਸੁਰਤਤੇਭੀਅਗੇਸੁਰਗੁਲੇਕੁਕੰਜਾਇਆ ०
ਹਦਾਹੋ। ਤਾਵਹੁਪੰਖੀਆਕਾਜੇਸਿਰਦਾਰਥਾਤਿ
ਨਿਕਰਿਆਗਜੇਜਾਨਸੁਰਤਤੇਭੀਇਕਿਰਯਕਮ
ਨਿਸ਼ੇਸਾਇਹੋ। ਸੇਵਹੁਏਕੁਠਕਾਮਧਕਾਰੀਹੋਇ
ਗਾ। ਏਕੁਠਲੇਕੁਸੁਰਗੁਤੇਭੀਉਚਾਹੋ। ਜਾਇ
ਤਨੀਥਾਰਤਾਗਜੇਜਾਨਿਬਰਤਨੇਸੁਨੀ। ਤਾਵਹੁ
ਮਨਮੇਥੀਚਾਰਕਰਤਗੁਇਆ। ਕਹੋਮੇਤੇਭੀਉ

ਸਕਾਈਨਬਭਾਇਗਾ। ਤਿਸਕੀਏਹਿਹਿਸਉਸ
ਤਾਤਿਕਰਵੇਹੈ। ਕਹੈਸੇਵੁਕਹੂਹੈਤਾਉਸਕਾ
ਦੁਸੁਕਰੀਐ। ਤਗਜੇਨੇਆਪਲਾਸਾਅਰਥੀਏ
ਗਏਲਾਇਆ। ਤਿਸਕੋਕਹਿਆਰੇਮੇਗਰਥੁਲੇ
ਆਉ। ਮੇਰਥੀਸਰਕਾਦੁਸੁਕਰੀ। ਦੇਖਾਵਹੁਕੋ
ਨਦੇਸੇਮੇਕਉਨਪੁਬਤਮੀਕੀਸਿਤੀਰਥਪਰਵ
ਹੁਸਾਧਹੈ। ਤਗਜਾਉਸਰਥੀਸਰਕੇਦੁਸੁਕੋਚ
ਲਿਆ। ਪ੍ਰਥਮੇਤਾਬਨਾਰਸੀਗਾਇਆ। ਉਹੰ
ਦੇਸ਼ਾਨਕੀਆਤਗਾਬਹੁਤਪੁੰਨਕਰਿਆ। ਤਿਹੰ

ਲੋਕਾਤੇਪੁਛਿਆਈਯਕੋਈਰਯਕਮੁਨਭੀਰਹਦ ੧੨੦
ਯੈ। ਤਾਲੇਕੀਕਹਿਆਈਯਨਾਹੀਰਹਦਾ। ਤਾਗਜ ੦
ਅਗੋਂਜਗਨਨਾਥਕੋਗਾਇਆ। ਤਹਾਂਭੀਵਸੁਕੀ
ਆਪੁੰਨਕਰਿਆ। ਲੋਕਾਤੇਪੁਛਿਆਈਯਕੋਈ
ਰਯਕਮੁਨਰਹਦਾਯੈ। ਤਾਲੇਕੀਕਹਿਆਈਯਕੋ
ਈਨਾਹੀਰਹਦਾ। ਤਾਗਜਾਅਗੋਂਕੋਚਲਿਆ। ਥ
ਪੁਰਦਛਨਦੇਸਕੋਗਾਇਆ। ਤਹਾਂਦੁਆਰਕਾਨਾ
ਥਕਾਵਸੁਕਰਿਆ। ਉਹਾਂਭੀਦਿਸ਼ਨਦਾਨਥ
ਪੁਤੁਕਰਿਆ। ਪੁਛਿਆਈਯਕੋਈਰਯਕਮੁਨਭੀ

ਰਹਦਾ ਹੈ। ਕਹੈ ਜੀ ਕੋਈ ਦੀਹਾਂ ਨਹੀ ਰਹਦਾ। ਤਾਗਯ
ਪਛਮ ਕੋ ਗਾਇਆ। ਜੀ ਸਿ ਜੀ ਸਿ ਤੀਰਥ ਜਾਵੈ ਤ
ਹਾਂਤ ਹਾਂਦਿ ਸ੍ਰਾਨ ਪੁੰਨ ਕਰੈ। ਉਸ ਕਾ ਜਸ ਬਹੁਤ
ਹੋਇ। ਅਧਾਰੁ ਉਤ੍ਰਦਿ ਸਾ ਕੋ ਗਾਇਆ ਤਹਾਂ ਬ
ਫੀਨਾ ਬਉਸ ਕਾਰ ਬਚਲੇ ਆਪੀ। ਤਹੇ ਜੇ ਮਨ ਮੇ
ਕਹੀਆ ਮੇ ਸਗਲ ਪਰਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰੀ ਹੋ ਕਿ
ਸੀ ਜਾਹਗਾ ਮੇ ਗਰਬਨ ਹੀ ਅਦਕਿਆ। ਅਰਦੀਹਾਂ
ਜੇ ਮੇ ਗਰਬ ਅਦਕਿਆ ਹੋ ਕਉਨ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾਰ
ਹਦਾ ਹੈ। ਕਹੈ ਜੀ ਸਿ ਕੇਤੇ ਜ ਕਾਰੀ ਮੇ ਗਰਬਨ ਹੀ ਚ

ਲਦਾ। ਤਾਗਜਾਰਥਤੇ ਉਤਰਿਕਰਿਅਰੇ ਕੋਚਲਿ ੧੨੮
ਆਜਾਂਦੇਖੇਤਾਂਇਕਪ੍ਰਥਤਕੀਕੰਦਗਾਂਬਿਖੇ
ਅਤੀਤਥੇਗਾਹੈ। ਪਰਉਸਕੇਤੇਜਕਾਉਜਲਾ
ਬਹੁਤੁਹੈ। ਐਸੇਸੂਰਜਕੀਆਰਸਮਾਹੋਦੀਆ
ਹੈ। ਤਾਗਜੇਕਹਿ। ਆਰਯਕਮੁਨਦੇਹੋਹੈਗਾ। ਗ
ਜੇਰੰਡਉਤੁਕਰੀ। ਚਗਾਬੰਦੇਹਥਜੇਕੁਕੋਉਸ
ਤਤਕਰੀ। ਕਹੈਦੇਗਸਾਂਦੀਜੀਤੁਮਰੈਵਸੁਕਰੇਤੇ
ਮੇਰੀਕਾਲਿਆਲੁਹੈਦੀਜੀ। ਮੇਗਜਨਮਸੁਫਲ
ਭਾਇਆਜੀ। ਅਜੁਮੇਕ੍ਰਿਤਾਰਥਹੋਇਆਜੀ। ਤਾਂ

ਰਯਕਮੁਨਕਹਿਆਏਗਜਾਤੁਪ੍ਰਿਥਮੀਪਤਿਗਜਾ
ਪੈ। ਅਰਚਰੇਧਰਮਕਸਾਧਨਗਰਾਹੈ। ਅਰਤੁਬ
ਰੂਪੀਨਾਮਾਤਮਾਹੈ। ਗਜੇਕਾਆਦਰਭਉਬਪੁਤੁ
ਕਰਿਆਪਾਸਏਠਾਇਆ। ਅਰਸੇਵਕੋਕੋਆਰੀ
ਆਕਰੀ। ਕੀਦਮੁਲਲੇਆਉ। ਸੇਵਕਨੇਕੀਦਮੁਲ
ਲੇਕਰਿਗਜੇਕੋਆਲਦੀਏ। ਤਾਰਯਕਮੁਨਕਹਿ
ਆਏਗਜਾਕਿਛੁਆਰਿਯਾਕੋਰਕਿਉਕਰਿਆਉ
ਲਾਭੁਇਆਹੈ। ਤਾਰਜੇਕਹਿਆਏਗਸਾਈਜੀਅ
ਪਦਪ੍ਰੀਤੁਮੈਨੇਦਸੇਜੀ। ਜਿਸਕਾਰੈਤੁਮਾਰਾਮੈ

ਸਾਤੇ ਜੁਹੈ ਜੀ। ਬੁਰਜ ਕੀ ਸਮਾਨੇ ਹੋ ਜੀ। ਤਾਰਜ
 ਕਮਨੀ ਕਾਰਿ। ਆਏ ਗਜਾ ਮੇ ਤਾ ਅਤੀ ਤਜਟਾਧਾ
 ਹੀਰੁ ਸਮਲਗਾਈ। ਇਕ ਕੁਪੀਨ ਹੋ ਪ੍ਰੀਤ ਕਿਆ ਕ
 ਰਨਾਥਾ। ਮਾਇਆ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਨਾਹੀ। ਹਮਾਰੇਈ ਹਿੰ
 ਇਕ ਬਾਤਿ ਹੋ ਮੇਨੀ ਤਾ ਪ੍ਰਤਿਗੀਤਾ ਕੇ ਛਿਮੇ ਪ੍ਰਿਯਾ
 ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਅਗਈ ਸਿਕੰਦਰ ਗੋਮੇਇ ਸੀ
 ਕਾਉ ਜਾਲਾ ਹੋ। ਏਹਿ ਬਾਤਿ ਸੁਣ ਕਰਿ ਰਾਜਾ ਨੇ
 ਅਪਨਾ ਪੁਤ੍ਰ ਬੁਲਾਇਆ ਕਹੈ ਏ ਪੁਤ੍ਰ ਹੁਣ ਤੇ
 ਰਾਜ ਕਰਿ ਮੇਤੀ ਰਥਾ ਕੋ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਤਾਰਜੇ ਜਾਨਸੁ

ਰਤੰਤੇਠਾਜਕਾਤਿਜਾਗੁਕਰਿਆਰਯਕਮਨਕੇਦੁ
ਸੁਕਰਨੇਤੋ। ਤਾਰਯਕਮਨਕਰਿਆਮੇਨੇਭੀਤੁਮ
ਕਿ ਤਾਰਥਕਰਿਆਜੀ। ਮੇਨੇਭੀਕ੍ਰਿਪਾਕਾਰੀਥੀਤ
ਕੇਛਿਮੇਧਿਜਾਇਕਾਪਾਠਕਰਨਾਸਿਖਾਵੇਜੀ॥
ਏਗੁਸਾਈਜੀਤੁਮਾਰੀਕ੍ਰਿਪਾਤੇਮੇਰੀਭੀਭਿਪਾਰ
ਵੇਜੀ॥ ਤਾਰਯਕਮਨਨੇਥੀਤਾਕੇਛਿਮੇਧਿਜਾਇ
ਕਾਪਾਠਗਜੇਕੋਸਿਖਾਇਆ। ਤਾਰਜਾਭੀਪਾ
ਠਲਗਾਕਰਨਾ। ਗਜਾਭੀਕ੍ਰਿਪਾਤਦਰਸੀਭਾਇ
ਅਮਾਮੇਸੇਰੀਰਹਦੇਰਹਦੇਬਹੁਤੁਬਰਸਈ

ਤੇ ਆਇਕੀਦੀਨਿ ਪੁਲਾਮ ਕਰਿ ਕੋਇ ਨਿਮਸਤ ਹੋਵੇ ३੦
 ਨੇ ਦੇਹਿ ਕਾਤਿ ਜਾਗ ਕਰਿਆ ਅਕਾਸ ਤੇ ਬਿਥਾਨ
 ਆਇਆ ਤਿਸਿ ਪਰਥੇ ਠਕਰਿ ਦੇ ਨੇ ਜਲੇ ਥੇ ਕੁਰ
 ਕੀ ਬਿਧਾਰੈ ਤਾਸੀ ਨਾਗਾਇਲ ਜੀ ਕਾਰਿਆ ਦੇ ਲਛ
 ਮੀ ਦੇਹਿ ਫਲਗੀਤਾ ਕੋ ਛੇ ਮੇਧਿ ਜਾਇਕਾ ਕਾਰਿਆ
 ਸੋ ਤੇ ਸੁਵਨ ਕਰਿਆ ਹੋ ॥ ਇਤਿ ਸ਼ੀਪਦਮ ਪੁਰੰ
 ਲੇਖਤੀਈ ਸਰਸੀ ਬਾਦੇ ਉਤਰਿ ਖੰਡੇ ਗੀਤਮ
 ਜਾਤਮ ਨੇ ਛੇ ਮੇਧਿ ਜਾਇਸੇ ਪੁਰਾਨੁ ਦਿਆ ॥ ੬
 ਅਗੋਗੀਤਾ ਕਾਸਤਮਾਧਿ ਜਾਉ ਚਲਿਆ ਸ੍ਰੀਰ

ਗਵਾਨੇਵਾਂ। ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨੁਰਵਾਨਜੀਕ੍ਰਿਪਾ
ਨਿਧਾਨਜੀਅਰਜਨਕੋਕਰੇਂ। ਹੇਅਰਜਨਅਥ
ਅਭਿਰਸੁਦਾਜਿਮਨਕਾਨਿਹਿਚਲਚੇਤਾਮੇਰੇ
ਬਿਖੇਰਾਖਕਰਮੇਰੇਸਾਬਿਜੇਗੁਜਰਦੇਹੈ। ਅਰ
ਮੇਰੇਹੀਆਸਚੇਹੈ। ਆਸਗਾਕਿਆਕਹੀਮੇਂਹੈ।
ਹੇਸ੍ਰੀਮਹਾਂਬਾਹੁਜੀਸ੍ਰੀਪ੍ਰਭੂਜੀਮੇਂਜੇਤੁਮਰੇਸਿ
ਮਰਨਜੇਗਾਸਾਬਜੁਹਿਅਹਾਂਜੀਸਾਇਤਿਪ੍ਰ
ਕਾਰਮੇਰੀਹੀਕ੍ਰਿਪਾਸਮਾਤੁਕਰਿਮੇਰੇਹੀਸਾਬਿਜੇ
ਗੁਜਰਦੇਹੈ। ਸੰਅਸਬਿਰਚੇਹੈ। ਮੇਰੇਜੇਗੁ

ਜੁਛਨੇ ਕੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਮੇ ਰੇ ਜਾਨ ਲੇ ਕਾਗਿ ਜਾਨ
 ਜੈਸਾ ਉਨ ਕੋ ਉਪਜੈ ਹੋ ਸੋ ਅਥਾਗਿ ਜਾਨ ਜੁਲ੍ਹਾ
 ਸੇਈ ਗਿਜਾਨ ਤੁਝ ਕੋ ਕਰੋ ਹੋ ਜੀ ਸਿਰਿ ਜਾਨ ਕੋ
 ਜਾਣੇ ਤੇ ਬਹੁ ਫੂਕਿ ਛੁਜਾਨ ਲਾਨਾਰ ਹੋ। ਹੋ ਅਰਜ
 ਨ ਕਈ ਕੋ ਟੋ ਮਾਨ ਖੋ ਮਾਹਿ ਏ ਕੋ ਕਈ ਸੀਸਾਰ ਤੇ
 ਥੀ ਕਤ ਹੁੰਦਾ ਹੋ। ਅਗਜਿ ਤਨੇ ਥੀ ਕਤ ਹੁੰਦੇ
 ਹੋ। ਤਿਨਾ ਥੀ ਕਤ ਹੋ ਲਗਾਰਿ ਓਥੀ ਖੋ ਕਈ ਕੋ
 ਏ ਮਾਹਿ ਏ ਕੋ ਕਈ ਮੁਕਤਿ ਕੋ ਪ੍ਰਪਾਤਿ ਹੁੰਦੇ
 ਹੋ। ਅਗਜਿ ਤਨੇ ਮੁਕਤਿ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਤਿਨਾ ਮੁਕਤਿ

ਜੇਹੁ ਗਾਰਿ ਓਥੇ ਏਕਿ ਕੋਈ ਮੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਕੇ
ਰਿਸਾਨ ਕੋ ਪਛਾਣੈ ਹੋ ਜਾਇ ਕਿ ਕੋਇ ਮੁਕਤ ਹੋ
ਲਗਾਵਿ ਓਸ ਹਿਓ ਕਿ ਕੋਈ ਮੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਕੋ
ਏਹੋ ਸੇ ਮਹਿਮਾ ਤੇ ਮੁਝ ਤੇ ਸੁਣਾਹੋ ਅਰਜਨ
ਭੂਮਾ ਅਰਜਨ ਮਰਾਮਗਨ ਵਾਉ ਮਰਾਮਕਾਸ
ਮਨ ਅਰਬੁ ਪੁਮਰੀ ਕਾਰਾ ਏਓ ਪਦਾਰਥ ਕ
ਹੋ ਗਇਨ ਕੇ ਉਪਜਾਵ ਲਗਾਰੀ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਮਾ
ਇਆ ਹੋ ਗਇਨਿ ਅੰਗਾ ਹੀ ਤੇ ਪਰੇ ਮੇਰੀ ਮਾਇਆ
ਹੋ ਏਓ ਸਰੀਰ ਪਾਰੀਆ ਕੋ ਬਾਹਰਿ ਭੀ ਹੋ ਅਰ

ਭੀਤਰਿ ਭੀ ਹੈ ॥ ਅਥਾਜਿ ਸਿਭਾਂ ਤਿ ਦੇ ਜਾਂ ਬਿਖੈ ਹੈ ਸੁ
 ਭਾਂਤਿ ਸੁਣੁ ॥ ਸਰੀਰ ਬਿਖੈ ਧਰਤੀ ਕਾ ਅੰਸੁ ਮਾਸ ਹੈ
 ॥ ਅਚ ਜਲ ਕਾ ਅੰਸੁ ਦੇਹਿ ਬਿਖੈ ਅਗਨ ਜਠਰ ਹੈ
 ਸੋ ਉਦਰ ਬਿਖੈ ਅੰਨ ਕੋ ਪਚਾਵੈ ਹੈ ॥ ਅਗਨ ਕਾ ਸ
 ਕੀ ਅੰਸੁ ਦੇਹਿ ਬਿਖੈ ਪੁਲਾੜ ਹੈ ॥ ਅਹੰਕਾਰ ਮਨ ਅ
 ਰਘੁ ਪਦੇ ਸਭੁ ਅਠ ਹੈ ॥ ਇਨ ਤੇ ਪਰੈ ਮੇਰੀ ਮਾਇਮ
 ਹੈ ॥ ਅਰਹੇ ਮਹਾਂ ਬਾਹਿ ਅਰਜਨ ਨਾਂ ਵਾਂਗੀ ਉਭੂਤ
 ਹੈ ॥ ਸਾਗ ਜਗਤ ਸੰਸਾਰ ਇਨ ਹੀ ਕਾ ਬਣਿਆ ॥ ਸ
 ਭੀਚ ਉਗਸੀਲਖ ਜੀਆ ਕੀ ਜੂਨਿ ਇਨ ਹੀ ਕੀ

ਥਣਾਈ ਹੋਈ ਹੈ॥ ਅਬ ਮੇਰੀ ਬਾਤਿ ਸੁਣਾ ਮੇਰੇ ਕੋਸ॥
ਹਾਂ ਮੇਰੀ ਸਕੁ ਸੀ ਸਾਰ ਕੀ ਅਰ ਸੀ ਸਾਰ ਕੀ ਕਰਨਾ
ਗੀਤ ਹੈ ਮਾਇਆ ਤਾ ਸਕੁ ਨਾ ਕਾਉ ਤਪਾਤਿ ਕ
ਰਨਾ ਗਮੇ ਹਾਂ॥ ਅਗ ਪ੍ਰਤਪਾਲਨਾ ਭੀ ਮੇਰੇ ਕਰਦ॥
ਹਾਂ॥ ਅਗ ਸਿਧਾਰ ਦਾ ਭੀ ਮੇਰੀ ਹਾਂ॥ ਅਗ ਸਕੁ ਨਾ ਤੇ
ਪਰੇ ਹਾਂ॥ ਚੇਪ ਨਿਜੈ ਅਗ ਜਨਿ ਮੇਰੇ ਤੇ ਪਰੇ ਅਉਰੁ ਕ
ਛੁਨਾ ਹੀ॥ ਅਗ ਸਕੁ ਨਾ ਤਪਾਲੀ ਮੇਰੇ ਹੀ ਸਾਥਿ ਪਰੇ
ਦੇ ਹੋਏ ਹੈ॥ ਜਿਉ ਤਗੋ ਕੇ ਸਾਥਿ ਮਾਲ ਕੇ ਮਲ ਕੇ ਪ
ਰੇ ਹੋਏ ਹੈ॥ ਤਿਉ ਸਕੁ ਮੇਰੇ ਸਾਥਿ ਪਰੇ ਹੋਏ

ਹੈ॥ ਅਥਾਜਿ ਉਮੇਰੇ ਅਧਾਰ ਸਭੀ ਲੋਕ ਹੋ॥ ਸਿਭੁ ਤ
 ਸੁਣਾ॥ ਹੇ ਕੁੰਤੀ ਨੰਦਨ ਅਰਜਨ ਸਭੁ ਦੋਹਿਧਾਰੀ ਜ
 ਲ ਕੋ ਅਧਾਰੁ ਹੋ॥ ਜਲ ਕਾਜੀ ਉਰਸੁ ਹੋ॥ ਜਿਸ ਰਸ
 ਕੋ ਜਲ ਕੇ ਜੀ ਉਖਾਇ ਕੋ ਜੀ ਉਦੇ ਹੋ॥ ਜਿਸੇ ਦੁਧ
 ਥਿਖੇ ਘੀ ਉਰੇ ਦਾ ਹੋ॥ ਤਿਸੇ ਹੀ ਜਲਾ ਵਿਖੇ ਰਸੁ ਹੋ॥
 ਜਲ ਕਾਜੀ ਉਰਸੁ ਹੋ॥ ਜਲ ਰਸ ਕੋ ਅਧਾਰੁ ਹੋ॥ ਸੋ
 ਰਸ ਮੇਰੇ ਅਧਾਰੁ ਹੋ॥ ਅਰਸਭੀ ਲੋਕੁ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਅਰ
 ਸੂਰਜ ਕੋ ਅਧਾਰੁ ਹੋ॥ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਅਰਸੂਰਜ ਜੋ ਤਕੇ
 ਅਧਾਰੁ ਹੋ॥ ਸਿਭੋ ਤਮੇਰੇ ਅਧਾਰੁ ਹੋ॥ ਅੰਗ ਜੀਤਨੇ ਘੁ

੧੩੩

ਹਮਾਤੇਆਦਿਲੇਕਰਥੇਦਕੇਪੜ੍ਹਾਹਰੇਹੈਸੋਥੇਦਕੇ
ਅਧਾਰੇ॥ ਅਰਥੇਦਾਥਿਥੇਜੇਮੇਰੀਮਾਰੀਆਕਾਅੰ
ਮੁਤਰੇ॥ ਤਿਸਮਾਰਿਮਾਕੈਅਧਾਰਧੂਹਮਤੇਆਦਿ
ਲੇਕਰਿ॥ ਜਿਤਨੇਥੇਦਪਾਠੀਹੈਥੇਦਕੈਅਧਾਰੇ॥
ਅਰਥੇਦਕਾਜੀਓਅੰਕਾਰੇ॥ ਏਦਿਓਅੰਕਾਰਕੈ
ਅਧਾਰੇ॥ ਓਅੰਕਾਰਮੇਰੈਅਧਾਰੇ॥ ਅਰਸਭੀਲੋਕੁਅਕਾ
ਸਕੈਅਧਾਰੇ॥ ਅਕਾਸਜੀਉਸਥਵੁਹੈ॥ ਅਕਾਸ
ਸਥਦਕੈਅਧਾਰੇ॥ ਸਥਦਮੇਰੈਅਧਾਰੇ॥ ਅਰ
ਸਭੀਮਾਨੁਖੁਥਲਕੈਅਧਾਰੇ॥ ਸਿਥਲਮੇਰੈਅਧਾਰ

ੴ ਅਰਸੁ ਭੀ ਮਾਨੁ ਖੁਧਰ ਤੀਕੈ ਅਧਾਰੈ ॥ ਧਰਤੀ ੧੩੪
 ਕਾਜੀ ਉਰੀਧ ਜੋ ਥਾਸਨਾ ॥ ਧਰਤੀ ਥਾਸਨਾ ਕੋ ਅਧਾਰੈ ॥
 ਰਹੈ ॥ ਥਾਸਨਾ ਮੇਰੈ ਅਧਾਰੈ ॥ ਹੋ ਪੁਰਖੋ ਥਿਖੇ ਸੁਖ
 ਦਿ ॥ ਅਰਜਨ ਸਭਨਾ ਭੁਤਾ ਪੁੰਨੀਆ ਕਾ ਥੀ ਜਤੁ ਮੇ
 ਨੇ ਜਾਂਦਾ ॥ ਅਰਜੇ ਕਿਛੁ ਥੁਧਵੈ ਤੇ ਦਿਖੈ ਥੁਧੈ
 ਸੇ ਥੁਧਤੁ ਮੇ ਨੇ ਜਾਂਦਾ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਤੇ ਜਵੈ ਸੀਓ ਵਿਖੈ
 ਤੇ ਜਹੈ ਸੇ ਤੇ ਜੁ ਮੇਰਾ ਜਾਂਦਾ ॥ ਅਰਮੈ ਨੋ ਕਿਸੀ ਵਸਤੁ
 ਕੀ ਥਾਛਾ ਨਾਹੀ ॥ ਆਪਣੇ ਅਨੰਦ ਕਾਰਿ ਮੇ ਆਪੇ ਪੂ
 ਰਨਹਾ ॥ ਅਰ ਕਿਸੀ ਸਾਥਿ ਮੇਰਾ ਸਹੁ ਨਾਹੀ ॥ ਹੋ ਭੁਰ

ਥਬੀਸੀਓਥੀਖੇਸੁਸਾਦਿਅਰਅਰਜਨਿਜੇਧਰਮਕ
 ਮਾਰਨਹਾਰਕਾਮਹੈਸੋਭੀਮੇਗਾ॥ਅਰਦੇਜ਼ਹੈਤਿਨੇ
 ਗੁਣ॥ਸਾਂਤਕਰਜਸਤਾਂਮਸਾ॥ਇਨਿਥੀਖੇਭੀਮੇ
 ਰੀਸਤਿਆਹੈ॥ਅਰਮੇਰੀਥੀਖੇਦੇਨਾਹੀਮੇਦਿਨਤੇ
 ਨਿਆਰਹੈ॥ਏਹਿਤ੍ਰਿਗੁਣਮਈਜੋਮੇਰੀਹੈਮਾਇਅ
 ਤਿਨਿਸਾਗਜਗਤਮੇਹੁਗਾਥਿਆਹੈ॥ਤਿਸਿਆਇ
 ਆਕੇਮੇਹੋਰਦੇਜੋਮੂਕੁਅੰਧਾਮੇਜੋਹਾਂਧੁਮਾਤਮ
 ਅਬਨਾਸੀਤੇਮੇਨੋਨਾਹੀਪੁਛਾਣਦੇ॥ਸਲੋਕ॥
 ਆਇਮਾਇਆਗੁਣਮਰਚਖੇਲੈਸਗਲਸੇਸ
 ਈ

ਗ। ਅੰਮ੍ਰਿਤੀਆਈਆਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਗਠਨਮਪਾਗ।
१॥ ਹੇਅਰਜਨਅਉਰਉਪਾਉਮਾਈਆਕੇਤਰਦੇ
ਕਾਕੇਈਨਾਹੀ। ਅੰਮ੍ਰਿਤੀਆਈਆਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀਮਹਾਂ
ਮੂਰਤਮੂਰਖਾਮਾਨੁਖੀਬਿਖੇਅਧਮਨੀਚ। ਤੇਮੇ
ਰੀਸਗਨੀਨਾਹੀਆਉਦੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤੀਆਈਆਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ
ਵਿਚਾਰੀਕੀਆਕਰੀ। ਤਿਨਕਾਰਿਜਾਨਮਾਈਆਨੇ
ਅਛਾਦਿਗਾਥੀਆਰੀ। ਅਰਦੈਤਕੇਜੈਸੇਤਿਨਕੇ
ਸੁਭਾਉਹੈ। ਅਥਾਅਰਜਨਅਉਰਸੁਭਾਚਰਿਪ੍ਰ
ਕਾਰਕੇਜੀਉਪ੍ਰੀਤਮਾਤਮੇਹੈ। ਤੇਮੇਰਾਸਿਮਰਨ

੧੩੫

ਕਰਦੇ ਹੈ। ਇਕਿ ਤਰੀਖੀ ਮਾਨੁ ਖੁਰਗੁ ਕੇ ਸਿਟਾ
ਉਲੈ ਕੋ ਨ ਮਿਤਿ ਮੇਰਾ ਭੁਜਨਿ ਕਰਦੇ ਹੈ। ਭੀਨ ਕਾ
ਰੋਗ ਹੀ ਗੁਰੂ ਹੈ। ਅਰਇ ਕਿ ਰਿਯਾਨ ਪਾਵਲੈ ਕੋ ਨ
ਮਿਤਿ ਮੇਰਾ ਭੁਜਨ ਕਰਦੇ ਹੈ। ਅਰਇ ਕਾ ਅਰਈ
ਕਾ ਮਨਾ ਪਾਉਲੈ ਕੋ ਨ ਮਿਤਿ ਪੁਤ ਧੀਨ ਤੇ ਆਵਲੈ
ਕਰਪਾ ਉਲੈ ਕੋ ਨ ਮਿਤਿ ਮੇਰਾ ਭੁਜਨ ਕਰਦੇ ਹੈ। ਜੇ
ਭਾਰਈ ਸੀ ਥਾਥਿ ਖੇਸੇ ਸਾਇ ਅਰਜਨਿ ਚਉਥਾ
ਮੇਰਾ ਰਿਯਾਨੀ ਭੁਜਨ ਕਰਦੇ ਹੈ। ਭੀਨ ਚਰਾਥਿ ਖੇ
ਰਿਯਾਨੀ ਸੇ ਸਾਇ ਹੈ। ਰਿਯਾਨੀ ਕਿ ਸਿਕਾਰਾ ਤੇ ਸੇ ਸ

ਏਹੋ ਸੋ ਸੁਣਾ ਤਿਨਿ ਰਿਸਾਨੀ ਸਾਤਿ ਸਰੂਪ ਅਥ
 ਨਾਸੀ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਸਭੁ ਨਾਸੁ ਧਾਂਕਾ ਦਾਤਾ ਅੰ
 ਸਾਮੁ ਝੋਕੈ ਪਾਰਿ ਚਾਣਕ ਗਈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਹੀ ਚਗਾ ਕਮ
 ਲਾਸਾ ਥੀ ਤਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭੁਗਤ ਬੀਧੀ ਹੋਇ ਸਿਕਾਰ
 ਤੇ ਰਿਸਾਨੀ ਮੁਝੋ ਕਾ ਪਿਆਰੁ ਹੈ। ਅਰ ਰਿਸਾਨੀ ਹੁੰਦੀ
 ਪੀਆਰਾ ਜਾਂ ਅੰਧਰੇ ਜੋ ਹੋ ਰਹੀ ਆਤੇ ਆਇ
 ਲੇ ਕਰਿ ਜੀਤਨੇ ਮੁਝੋ ਕੀ ਸਿਮਰ ਦੇਹੈ। ਤਿਨ ਕੋ ਭੀ
 ਤੂ ਪਾਇ ਮਾਤਿ ਜਾਣੈ। ਏ ਭੀ ਬਡੇ ਮਾਨੁ ਭਾਵ
 ਹੈ ਸੋ ਮੁਝ ਸਾਰ ਕੇਈ ਸਰ ਕੀ ਸਿਮਰ ਦੇਹੈ।

੧੩੬

ਕੋ

ਅਰਪਰਗਿਆਨੀ ਮੇਰਾ ਹੈ॥ ਤਿਨਿ ਰਿਸਾਨੀ ਆ ਕੇ ਵ
ਲ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਲਿਖਾ ਬਿਦਾ ਵਿਨਿ ਰਿਚੇ ਸਾ
ਬਿਚਿਤਿ ਬੀਧਿਆ ਹੈ॥ ਅਗਤਿ ਨਾਨੈ ਸਭੁ ਨਾਤੇ ਮੇ
ਨੀ ਹੀ ਉਤਮੁ ਜਾਂਣਿਆ ਹੈ॥ ਅਰਸੇ ਸਾਟਿ ਜਾਂਣਿਆ
ਹੈ॥ ਜੇ ਅਰਜਨ ਬਹੁ ਤੇ ਜਨਮ ਕਾ ਸਾਧਨ ਭੁਜਨ
ਕਰਵੇ ਕਰਵੇ ਇਸਿ ਕੀ ਧੁਪ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੀ ਹੈ
॥ ਤਥਾ ਤਿਸ ਕੇ ਮੇਰੇ ਜਾਂਣੇ ਕਾਰਿ ਜਨ ਉਪਜੈ ਹੈ॥
ਕੈ ਸਾਰਿ ਜਾਨੈ ਸਾਰਿ ਜਾਨੁ ਲਾਤਿ ਸਕੈ ਸਭੁ ਹੀ ਥਾ
ਸ ਦੇਵਾ ਦੇਵੀ ਆਵੈ ਹੈ॥ ਸਰਗਿਆਨੀ ਅਨੀਤਮ

ਜਾਂ ਪੁਰਖ ਕਹੀਐ ਹੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਗਰੀ ਸੀ ਸਾਗਰੀ ਖੇ
 ਦੁਰਲੱਭ ਹੈ। ਅਥਾਹ ਮੁਕਤਿ ਜਗ ਕਰਿ ਮਾਨੁਖ
 ਅਭਿਰਾਮ ਵਤਾ ਕੀ ਉਪਾਸ ਕਰ ਦੇ ਹੈ। ਤਿਸੀ ਦੇ
 ਵਤਾ ਕੀ ਪਾਵੈ ਹੈ। ਅਰਾਜੀ ਸਿਧੀ ਸਿਧੀ ਉਤਾ ਕੀ
 ਪੂਜਾ ਥਿਖੇ ਸਰਧਾਲਗਾਈ ਹੈ। ਮੇਤਿ ਸਿਕੇ ਰਿ
 ਦਾ ਥਿਖੇ ਥੇਠ ਕਰਿ ਉਸ ਦੇ ਉਤਾ ਕੀ ਉਪਾਸ ਨਾ ਥਿ
 ਖੇਦਿ ਤਿਸਰਧਾਲਗਾ ਉਦਾਹੁ। ਅਰੰਮੇ ਹੀ ਉਸ
 ਕੀ ਸਰਧਾ ਥਿਖੇ ਨਿਰਿ ਚਾਲਗਾਵੈ ਹੈ। ਸਿਪ੍ਰਮ ਸ
 ਰਧਾ ਸਾਥਿ ਤੇ ਮਾਨੁਖਾ ਤਿਸ ਦੇ ਵਤਾ ਕੀ ਉਪਾਸ

ਕਰਦੇਹੈ॥ ਅਰਮੇਹੀ ਦੇ ਉਤਿਆ ਕੇ ਭੀ ਤਰਿਅੰਤਿ
ਜਾਮੀ ਹੋਇ ਕਰਿ ਮੇਹੀ ਮਨੁ ਖਾਕੋ ਦੇਵਤਿਆ ਤੇ ਕਾ
ਮਨ ਕਾ ਵਰਦਿ ਵਾਵੈ ਹੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਰਹੇ ਅਰਜਨਿ ਦੇ
ਵਤਿਆ ਕਾ ਵੀ ਅਹੋਇਆ ਕਾ ਮਨ ਕਾ ਵਰਜੇ ਵ
ਰਮਨਿ ਤਹੈ॥ ਅਬ ਨਾਸੀ ਨਾਹੀ॥ ਸਿਵ ਰਮੰਤ ਵੈਤ
ਹੈ॥ ਬਿਨਾ ਸਿਯਾਂ ਦਹੈ॥ ਅਗਜੀਨ ਕੀ ਨਿਪਾਇ ਬੋਝੀ
ਮਤਿ ਹੈ ਤੇ ਦੇ ਉਤਾ ਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਦੇ ਹੈ॥ ਹੇ ਅ
ਰਜਨਿ॥ ਅਬਾ ਮਉਗੁਨਿ॥ ਮਾਇ ਕੀ ਬਾਤਿ ਸੁਣਾ ਦ
ਉਤਾ ਕੇ ਪੁਜਾਣ ਹਰੇ ਦੇ ਉਤਾ ਕੇ ਲੋਕਾ ਬਿਖੋ ਜਾਇ

ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ॥ ਅਰ ਮੇਰੇ ਭਗਤਿ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿ
ਅਥਿਨਾਪਦਾਥਿ ਖੋਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ॥ ਅ
ਰ ਜਾਨੈ ਅਭਿਰਸੁ ਲਾਮੇ॥ ਇਕਾਂਤੀ ਜਾਂ॥ ਕੀਨੀ ਪ੍ਰਗ
ਦਿ ਨਾਹੀ ਦੇਖੈ॥ ਆਗੀਨੀ ਜਾਂਦਿ॥ ਅਭੀ ਨਾਹੀ॥ ਅ
ਗੀਨੀ ਸਵਾਰਿ॥ ਅਭੀ ਨਾਹੀ॥ ਮੇਸੁ ਭੁਆਪੇ॥ ਅ
ਪ੍ਰਾਂ॥ ਅਰ ਵਰੁ ਬੁਧੀ ਮੰਦ ਮਾਤਿ ਕੇਰੀ ਦੇਤੇ ਮੁੜ
ਕੋਰੀ ਸੀਤੇ ਪ੍ਰਗਟਿ॥ ਅਜਾਣ ਦੇ ਹੈ॥ ਤੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤਾ
ਪ ਕੋ ਨਾਹੀ ਜਾਂਦੇ॥ ਮੇਰੇ ਸਾਹਾਂ॥ ਅਥਨਾ ਸੀ ਪੁਰ
ਖਾਂ॥ ਅਰ ਸਭੁ ਨਾਤੇ ਉਤਮ ਸੇ ਸਾਦਿ॥ ਅਭੁ

੧੩੮
ਬਾਮ

ਗਨਕਦੀ ਮੁਝ ਤੇ ਸੁੰਦਰੀ ਹੈ॥ ਅਰਮ ਉਰੁ ਨ ਕਦੀ
ਮੇਰੈ ਸਮਾਨ ਹੈ॥ ਅਰਮੇ ਹੀ ਸਭੁ ਤੇ ਉਤਮੁ ਜਾਮ
ਗਮ ਉਰਸੁ ਭੀ ਮੁਝ ਤੇ ਤਲੈ ਹੈ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਤੇ ਦਿ
ਢਾਰੇ ਮਾਨੁ ਖਾਕੀ ਮਾਕਰੈ ਤਿਨ ਕਾਰਿ ਜਾਨੈ ਗੁਮਾਇ
ਅਨੇ ਮਛਾ ਦਗਾਖੀ ਮਾਪੈ॥ ਸੋ ਮਾਇ ਮਾਸ ਭੁਜਾ
ਕੈ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਹੋ ਨਾਹੀ ਦੇਵੀ॥ ਤਿਸਿ ਮਾਇ ਮਾਕੇ
ਮੇਰੇ ਦੇ ਜੇਹੈ ਮੁਖ ਮੁਰਖਾ ਮੇਰੇ ਜੰਮੁ ਜੂਜੀ ਜਨ
ਮਤੇ ਰਹਤ ਅਥਾਸੀ ਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਹੀ ਪਛਾਣਦੇ॥
॥ ਹੇ ਅਰਜਨਾ ਦਿਕੁ ਮੇਰਾ ਮਥੇ ਦਾਖਿ ਖੇਚੇ ਤੇ

ਪੁਰਖੈ॥ ॥ ਤਿਸਕਾ ਅਰਥ ਸੁਣਾ॥ ਘੁਮਾਤੇਆ
 ਦਿਲੈ ਕਰਿ ਚੀਟੀ ਪੂਜੈ ਤਭੂ ਤਪੁ ਲੀਵਰਤਾ॥
 ਜੇ ਅਥ ਵਰਤੇ ਦੇਹੈ॥ ਸਮੇਦਿ ਨਾ ਸਭੁ ਨ ਕਿਉ ਲੀਭਾ
 ਤਿਜਾ ਦੁਤਾਰੈ॥ ਅਗਜੀਨਾ ਨੇਆਗੈਂਹ ਦੁਹੈ॥ ॥ ਤਿ
 ਕੋਭੀ ਜਾਵੈ ਹੋ॥ ਅਰਜਾ ਪਿਛੈ ਹੋਇ ਗਏ ਹੋ॥ ਤਿਨਕੋ
 ਭੀ ਮੇਜਾਵੈ ਹੋ॥ ਅਰਹੇ ਅਰਜਾ ਮਿਨੈ ਨਾਇਕ ਤੁਹੀ ਜੰ
 ਲੈ ਹੋ॥ ਅਭੈ ਰਕੇ ਦੀਨਾ ਹੀ ਮੇਨੈ ਜਾਣਦਾ॥ ਕਿਉ ਨਾ ਹੀ
 ਲੋਕ ਮੇਨੈ ਜਾਣਦੇ ਸੋਚਦਾ॥ ਏਝੀਆਂ ਕੇਭੋ ਗਾਥਿ
 ਖੋਤਿ ਨ ਕੀਕਾ ਮਨਾਹੈ॥ ਅਰਭੁ ਲੀਵ ਸਤੁ ਪਾਏ ਤੇ

ਚਿਤਾ ਕਰਦੇ ਹੈ। ਹੇ ਭੁਰਥ ਅਰਜਨ ਅੰਸੇ ਹਰਖ ਸੇ
ਕਰੇ ਕਲੇਸ ਕਰਮ ਜੋ ਹੋਏ ਹੈ। ਇਸਿ ਕਾਰਣ ਤੇ ਮੇ
ਨਾ ਜੀ ਪਛੁਲਦੇ। ਤੇ ਮੇਰੇ ਅਣ ਜਾਨ ਲੈ ਕੈ ਪ੍ਰਸਾ
ਦਿ ਕਰਿ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਬਿਖੇ ਜਨਮ ਦੇ ਮਰਦੇ ਹੈ। ਅਰ
ਜੀ ਨਿਕੋ ਪਾਪ ਕਟੇ ਗਏ ਹੈ। ਅੰਸੇ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਮੀ
ਪ੍ਰੀਤ ਜਨਮ ਪ੍ਰੀਤ ਆਤਮੇ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਹਰਖ ਸੇ ਕਰ
ਲੈ ਕਲੇਸ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਕਰਿ ਮਨਾ ਵਿਣੁ ਨਿਰੰਤਰ
ਸਾਥਿ ਮੇਰੇ ਭੁਜਨ ਕਰਦੇ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਭੁਜਨ ਕਾ ਫਲ
ਕੀ ਆਪਾਵੇ ਹੈ ਸੋ ਸੁਖ। ਜਗ ਜੋ ਖੁਫੇ ਪਾਤਿਸ

ਕਾਦੁਖਾ ਅਰਮਰਲੇ ਕਾਦੁਖਾ ਤਿਸਤੇ ਮੁਕਤ ਹੋ ਦਾ
ਚੈ। ਅਰਤਿ ਨ ਕੇ ਮਨਾ ਬਿਖੈ ਮੇਰੇ ਜਾਨ ਦੇ ਕਾਰਿ ਜਾਨ
ਉਪਜੈ ਹੈ। ਕੇ ਸਾਤਿ ਨ ਕੇ ਰਿਗਾਨ ਉਪਜੈ ਹੈ ਸੋ ਬੁਢ
। ਤੇ ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਣ ਦੇ ਹੈ। ਅਰਮੇਰੇ ਮਾਧੀ ਮਾਤ
ਮਜਾਣ ਦੇ ਹੈ। ਅਰਮੇਰੇ ਹੀ ਕਰਮ ਜਾਣ ਦੇ ਹੈ। ਅ
ਰਮੇਰੇ ਹੀ ਅਵਰੁਤ ਜਾਣ ਦੇ ਹੈ। ਅਰਮੇਰੇ ਹੀ ਅਪ
ਦੇ ਉਜਾਣ ਦੇ ਹੈ। ਅਰਮੇਰੇ ਮਧ ਜਗ ਜਾਣ ਦੇ ਹੈ
। ਅੰਮੇ ਸਾਮੇਰੇ ਪਛਾਣ ਕਰਿ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਜਾਗ ਦੇ ਕੇ ਸ
ਮੇ ਮਨ ਕਾ ਨਿਰਿਚਲ ਦੇ ਤਾ ਮੇਰੇ ਬਿਖੈ ਗਧ ਕਰਾ।

940

ਮੇਰਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਦੇ ਕਰ ਦੇ ਇਹਿ ਕਾ ਭਿੰਨਾ ਗ ਕਰ
ਦੇ ਹੈ। ਤੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਮਾਨੰਦ ਅਥਨਾ ਸੀ ਪਦਾ ਬਿਖੰਜ
ਇ ਪ੍ਰਪਾਤਿ ਹੁੰਦੇ ਹੈ॥ ੧॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ
ਗੀਤਾ ਸੁਪਨਿਖਤੁ ਸੇਧੁ ਹਮਾਵਿਦਿ ਮਾਯੇ ਗੁਪਤ
ਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਪਰਮ ਹੰਸ ਜੋਗੇ
ਨਾਮ ਸਪਤਮੇ ਧਿਆਉ ਸਿ ਪੂਰਨ ਭਾਇਆ ਸ੍ਰੀ
ਰਾਮਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਪਣ ਸਮਾਪਤੀ॥ ਸਲੋਕ॥
ਅਗੋਗੀਤਾ ਕੇ ਸਪਤਮੇ ਧਿਆਇ ਕਾਮ ਹਤਮ
ਚਲਿਆ॥ ਸ੍ਰੀ ਨਾਗਾਇਕ ਵਾਚੇ॥ ਏਲਏ

ਮੀਅਥਾਅਗੈਸਤਮੇਧਿਯਾਇਕਾਫਲਕਰਹੈ
 ਤੂੰਸੁਵਨਕਰਗਾਇਕਪਟਲਨਾਮੁਨਗਰਥਾਤਿ
 ਸਨਗਰਮੇਇਕਥੈਸਰਹਵਾਥਾਨਾਮਾਤਿਸਿ
 ਥੈਸਕਾਸੀਕੁਕਰਨਥਾਓਹਅਪਨੇਥੈਪਰ
 ਕਰਨੇਕੋਅਓਰਨਗਰਮੇਚਲਿਆਥਾਹਰਥੈ
 ਪਾਰੀਭੀਉਸਕੇਸਾਬਿਚਲੇਭੇਮਾਗਰਮੇ
 ਚਲੇਜਾਵੇਥੇਸ੍ਰੀਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਕੀਅੰਸੀ
 ਲੀਲਾਭੁਈਨਤਿਸਿਸੀਕੁਕਰਨਕੰਗਾਰੀਥਿ
 ਥੈਸਰਪਨੇਰੁਸਿਆਓਹੁਓਹੁਮ੍ਰਿਤਿਹੈ

ਆਮ ਉਰਜੈ ਏ ਪਾਰੀ ਨਾਲ ਬੋਤਿ ਨਾਨੇ ਉਸਰੈ
ਦਾਗੁ ਦੀਆ ਵੇਏ ਪਾਰੀ ਅਗੈ ਕੋਚ ਲੇ। ਅਮੇ ਸੇ
ਜੀ ਬਹੁ ਤੇ ਦਿਨਾ ਪਿਛੇ ਤੇ ਵੇਏ ਪਾਰੀ ਮਾਲ ਬੋਚ
ਕਰਮ ਪਤੀ ਪਾਰੀ ਆਏ। ਤਾ ਸੇ ਕੂਕ ਬਨ ਕੇ ਪੁਤ ਨੇ
ਏ ਪਾਰੀ ਅਤੇ ਪਾਛਿ ਅਮੇ ਗਧਿ ਤਾ ਕਹਾ ਹੋ ਜੀ।
ਤੁਮਾਰੇ ਨਾਲ ਗਾਇਆ ਥਾ। ਤਾਂ ਏ ਪਾਰੀ ਆ ਕਹਿ
ਆ ਤੇ ਗਧਿ ਤਾ ਕੇ ਸਰਪ ਨੇ ਖਾਧਾ ਓਹੁ ਮ੍ਰਿਤਿ ਹੋ
ਇਆ। ਏਹਿ ਤੁਮ ਪਨੇ ਪਿਤਾ ਕਾ ਦਰ ਬਲੇ ਹੋ
ਆਇ ਕਰ ਰਹੈ ਦਰ ਬਦੀਆ ਅਰ ਕਹਿ ਆ ਤੁਮ

ਪਲੇਪਿਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਕਰਿ ਤੇਗਾਧਿ ਤਾਮ ਉਗਤਿ १੩੨
ਮੁਏ ਮਾਰੋ ਤਾਉ ਨਿ ਚਾਲ ਕੇਨੇ ਮਪਨੇ ਪਰਮ ०
ਏਕੋ ਪੰਡਿਤ ਤੇ ਪਾਛਿਆ ਕਹੈ ਜੀਸੇ ਰੇਧਿ ਤਾ
ਕੋ ਸਰਪਨੇ ਖਾਧਾ ਹੈ ਓਹੁ ਕੁਮ੍ਹਿਤ ਮੁਏ ਮਾਰੋ
ਜੇ ਕੁਛੁ ਤਮ ਕਹੈ ਸੋ ਮੇ ਕਰਾਜੀ ਤਾ ਪੰਡਿਤ
ਕਹਿ ਮਾਤੁ ਨਾ ਗਾਇਲ ਬਲ ਕਰ ਉਡਦੇ ਕੇ ਮਾਏ
ਕਾਤੁ ਸਗੋਂ ਬਦਾਇ ਮਰਤ ਨਾ ਦੁਨੀਆ ਜਤੁ ०
ਉ ਜੈ ਸੀ ਜੈ ਸੀ ਉਨਾ ਬਿਧਿ ਕਹੀ ਥੀ ਤੈ ਸੀ ਹੀ ਉਸ
ਲੜਕੇ ਨੇ ਕਰੀ ਘਰਾਜ ਗੁਕਾਰਿਆ ਘਰੁ ਤੁਧੁ

ਛਾਜੀਵਾਦੇ। ਸਗਧਧਿਡਿਪਤਲਸਭਕਾਰਿਆ।
ਧਾਕੀਕਾਦਰਬਰਹਿਆਚਾਰੇਕੁਈਆਨੇਬੰਡਲੀ
ਤਾ। ਤਾਇਕਪੁਤਕਾਰਿਆਜੀਨੀਸਰਪਨੇਮੇਗਧਿ
ਤਾਖਾਧਰੈਤੀਸਿਕੋਮੇਮਾਗਗਾ। ਤਾਉਨਿਥੇਪਾਰੀ
ਆਤੇਪੁਛਿਆਤੁਮੇਨੇਦੁਹਠਉਤੁਬਤਾਵੇਜ
ਚਮੇਗਧਿਤਾਮਇਆਰੈ। ਤਾਥੇਪਾਰੀਆਕਾਰਿਆ
ਚਲਤੇਨੇਉਹਠਉਤੁਬਤਾਓਦੇਹੈ। ਜਾਆਈ
ਕੈਦੇਖੇਤਹਾਦਾਇਬਰਮੀਅੰਰੈ। ਤਿਨਕੈਕੈਦਾਲ
ਨਾਲਲਗਾਥੇਦਲਾ। ਜਾਛੇਦਬੁਢਾਹਾਇਆਤਾ

ਭੀਤਿ ਤਾਇ ਕੁ ਸਰਪ ਨਿਕਲਿਆ ਕਹੈ ਤੂ ਕਉ ਦਸੇ ॥ ੧੨੩ ॥
ਰੇਖ ਰਕੇਖੇ ਦੰਤਹੇ ॥ ਤਾ ਬਾਲ ਕਕਰਿਆ ਮੇ ਸੰਕੂਕ
ਗਨਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ॥ ਜੀਨੀ ਸਰਪ ਨੇ ਮੇ ਗੇਧਿ ਤਾ ਕੋ ਥਾਧਾ
ਪੈ ਮੇ ਤਿਸਿ ਕੋ ਮਾਰਗਾ ॥ ਤਾ ਭੀਤਰਿ ਤੇ ਸਰਪ ਬੋਲਿਆ ॥
ਏ ਪੁਤ੍ਰ ਮੇ ਤੇ ਗਾਧਿ ਤਾ ਹੰਤੀ ਮੇ ਨੋ ਏਸਿ ਮਾਧਿ ਮਦੇ
ਹਿ ਤੇ ਛੁਡਾਉ ॥ ਤੂੰ ਮੇ ਨੋ ਮਾਤੀ ਮਾਰਿ ਮੇ ਗਪੁਰ ਬਲਾ
ਕਰਮ ਥਾਸੇ ਮੇ ਭੁਰਿਯਾਹੈ ॥ ਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਿ ਆਏ ਪਿ
ਤਾ ਤੂੰ ਮੇ ਨੋ ਬਤਾਉ ਮੇ ਕਉ ਦਸ ਜਤਨੁ ਕਰਗਾ ॥ ਜੀਤਿ
ਕਰਿ ਤੂੰ ਏਸਿ ਮਧਮ ਦੇਹਿ ਤੇ ਛੁਟੈ ॥ ਤਾ ਪਿਤਾ ਕਹਿ

ਆਏ ਪੁਤ੍ਰ ਭੂਖਰ ਜਾਇ ਕੋ ਜੋ ਕੋਈ ਗੀਤ ਕੇ ਸਤ ਮੇ
ਧਿਆਇ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰ ਦੇਹੇ ਤੇ ਸੋ ਕੀ ਜੀਵਾਉ॥
ਅਰਉ ਸਕੀ ਸੇਵਾ ਪੂਜਾ ਕਰਾਉ ਨ ਕੇ ਅਸੀਰਥਾ
ਦਕਰਿ ਮੇ ਅਧਮ ਦੇਹਿ ਤੇ ਛੁਟਾ ਗਾ ਤਾ ਬਾਲ ਕੇ
ਪਰ ਆਇ ਕੋ ਅਪਨੀ ਏ ਸੋ ਤੀ ਕੋ ਸਮਾਚਾਰ ਕਾਰਿ
ਸੁਨਾਇ ਮਾ ਤਾ ਏ ਸੋ ਤੀ ਨੇ ਕਾਰਿ ਮਾ ਅਵਸਰ
ਸਾਧਾ ਕੋ ਜੀਵਾਉ॥ ਸੇਵਾ ਪੂਜਾ ਕਰ ਮੇਰੇ ਸਹੁਰੇ ਕਾ
ਉਧਾਰ ਕਰਾ ਜੀਤ ਨੇ ਨਿਤ ਪੁਤ ਗੀਤ ਕੇ ਸਪਤ ਦੇ
ਧਿਆਉ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰ ਦੇਹੇ ਤੇ ਸੋ ਕੀ ਜੀਵਾਇ ਮਾ॥

ਅਰਲਗਾਸਾਧਾਕੀਸੇਵਾਕਰਨਾ। ਵਖਲਾਵੇ
 ਕਾਰਿਥੇਨਤੀਕਰੀ। ਕਰੇਂਦੇਸਾਧਜੀਮੇਗਾਧਿਤਾ
 ਕੁਮਿਤਮਾਇਆਹੈ। ਸਰਪਨੇਖਾਧਾਹੈਤਮਮ
 ਸੀਰਥਾਵੇਕਰੰਮੇਗੇਧਿਤਾਕਾਉਧਾਰੈਂਵੇ।
 ਅਧਮਦੇਹਿਤੇਛੁਟੇ। ਤਾਂਸਾਧਾਮਸੀਰਥਾਵੇ
 ਕਾਰਿਆ। ਤਾਂਤਾਤਕਾਲਵਹੁਅਧਮਦੇਹਿਤੇ
 ਛੁਟਿਆ। ਉਸਕੀਮਕਤਿਹੋਈ। ਦੇਵਦੇਹੀ
 ਪਾਈ। ਅਕਾਸਤੋਈਥਾਨਾਆਈਆ। ਤਿਸ
 ਮੇਥੈਠਕਰਥੈਕੁਠਕੋਗਾਇਆ। ਤਾਸ੍ਰੀਨਾਗਾਇ

ਫਜੀ ਕਾਰਿਆ ਆਏ ਲਛਮੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ ਸਤ ਮੇਧਿ
ਆਇ ਕਾਫਲ ਕਾਰਿਆ ਹੋ ਸੋ ਤੋ ਬੁਨਿਆ ॥ ੧ ॥
ਏਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਵੀ ਸਰ ਸਿਥਾ ਦੇ
ਉਤਰਿ ਖੰਡੇ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮ ਨੇ ਸਪਤ ਮੇਧਿ ਯਾਏ
ਸੰਪੂਰਨ ਭਾਇਆ ॥ ਆਗੈ ਗੀਤਾ ਕਾ ਮਠਵੰ
ਯਿਯਾਓ ਚਲਿਆ ॥ ਅਰਜਨ ਵਾਚੈ ॥ ਸ੍ਰੀ
ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਲ ਨ ਬੀ ਮੁਖਾ
ਗਏ ਦਤੇ ਸੁਨ ਕਰ ਅਰਜਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰੈ ਹੋ ॥ ਹੋ ਸ੍ਰੀ
ਪ੍ਰਭੋਤਮ ਜੀ ਤੁਮ ਕੋ ਜੇਤੁ ਮਾਰੇ ਭੁਗਤਿ ਧ੍ਰੁਮ

ਜਾਣਦੇਹੈ। ਜੇਬ੍ਰਹਮਾਕਿਮਾਕਹੀਮੇਜੀ। ਅਰ
 ਜੀਮਾਪਿਮਾਤਮਾਕਿਮਾਕਹੀਮੇਜੀ। ਅਰਕਰਮ
 ਕਿਮਾਕਹੀਮੇਜੀ। ਅਰਮਦਭੂਤਕਿਮਾਕਹੀਮੇ
 ਜੀ। ਅਰਮਧਦੇਵਕਿਮਾਕਹੀਮੇਜੀ। ਅਰਹੇਮ
 ਧਸੁਦਨਜੀਮਾਪਿਜਗੁਕਿਮਾਕਹੀਮੇਜੀ। ਧ੍ਰ
 ਲਾਤਿਜਾਗਦੇਕੈਸੇਮੇਜੇਤੁਮਕਿਮੇਸਜਾਣਦੇਹੈ
 ਜੀ। ਦਿਨਾਸਰੁਨਾਮਾਪਾਮਾਨਾਮਾਕਾਮਰਥਥ
 ਤਾਵੇਜੀ। ਅਰਜਨਕੈਪ੍ਰਸਾਦਾਉਤਰਿਸ਼ੀਰੀਸ
 ਭਗਵਾਨਜੀ। ਕ੍ਰਿਪਾਨੀਧਾਨਜੀਕਹੈਹੈ। ਸ੍ਰੀਭੁਗ

924

ਦਿ

ਵਾਨੇਵਾਚੇ॥ ਜੇਅਰਜਾਸਰੁਤੇਪਰੈਅਗਮਥ
ਨਾਸੀ॥ਇਸਿਕਾਰਤੇਮੇਗਨਾਮਥੁਹਮੁਕਰਵੈਹੈ॥
ਅਗੇਮੈਨੋਆਪਦੈਹੀਪ੍ਰਤਾਪਕਰਿਪ੍ਰਤਾਪਹੈ॥ਅ
ਰਮਪਦੈਹੀਬਲਕਰਬਲਹੈ॥ਅਰਮਪਦੈਹੀ
ਰਿਜਾਨਕਰਰਿਜਾਨਹੈ॥ਅਗਜੀਤੋਰੁਤਪ੍ਰਾਣੀਹੈ
ਤਿਨਕੋਭੀਮੇਰੇਹੀਬਲਕਰਉਨਕੋਬਲੈਹੈ॥ਅਗਮੇ
ਰੇਹੀਪ੍ਰਤਾਪਕਰਉਨਕਾਪ੍ਰਤਾਪਹੈ॥ਅਗਮੇਰੇਹੀ
ਰਿਜਾਨਕਰਉਨਕੋਰਿਜਾਨਹੈ॥ਸਰੁਨਾਮਤਮਿਆ
ਕਾਅਧਕਾਰੀਠਾਕੁਰੁਪ੍ਰਭਾਇਸਿਕਾਰਣਤੇਮੇਗ

ਨਾਮਾਧੀਮਾਤਮੁਹੈ॥ ਅਰਸਭਨਾਕੁਤਾਪ੍ਰਣੀਮੰ॥ ੦੧੨੬
ਕੋਮੇਹੀਉਪਜਾਵੈਹੈ॥ ਅਰਮੇਹੀਜੈਸੀਜੈਸੀਕੀ
ਸੀਕੋਮਸਤਕਿਕਰਮਕੀਰੇਖਲਿਖਦਾਹੈ॥ ਤੈ
ਸੀਤੈਸੀਤਿਨਕੋਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈਦੀਹੈ॥ ਏਸਿਕਾਰਨ
ਤੇਮੈਨੋਕਰਮਕਹਦੇਹੈ॥ ਅਰਪੰਚਭੂਤਜੈਹੈ॥
ਭੂਮਜਲਾਮਗਨਪਉਨਾਮਕਾਸਾ॥ ਇਨ੍ਹਾਪੰਜਾ
ਭੂਤਕਾਮਥਨਾਸੀਕਰਤਾ॥ ਏਸਿਕਾਰਨਤੇਮੇਗ
ਨਾਮਾਮਦਭੂਤਹੈ॥ ਅਰਜੋਕਿਛੁਹੋਲਹਾਰੁਹੈਤਿ
ਸਕਾਭੀਠਾਕੁਰੁਹੈ॥ ਅਰਸਭਨਾਕੋਤੀਮਾਕਾਪ੍ਰਭ

ਠਕੁਰੁਗਾ॥ਇਸਿਕਾਰਨਤੇਮੇਗਨਾਮਾਮਦਦੇਵੁਪੈ
॥ਅਰਜੀਤਨੇਜਗਦੇਹੈਦੇਉਤਿਆਕੋਨਮਿਤਿ
ਪਿਤਰਾਕੋਨਮਿਤਿਜਗਾਸਿਰਾਧਾਖਿਆਹਮਾਨੁਪੁ
ਕਰਦੇਹੈਤਿਨਾਸਭਨਾਜਗਾਵਿਖੈਪ੍ਰਥਮਮੇਰੀ
ਦੂਜਾਉਂਦੀਹੈ॥ਇਸਿਕਾਰਨਤੇਮੇਗਨਾਮਾਮਧ
ਜਗਹੈ॥ਅਰਦੇਕੁਮੇਗਨਾਮਦੇਰਿਭੁਰਤਿਬਰਹੈ॥
ਅਥਾਇਸਕਾਅਰਥਸੁਣੁ॥ਜੀਤਨੇਦੇਰਿਧਾਰੀ
ਹੈਤਿਨਾਥਿਖੈਜੈਸਾਮੇਗਦੇਰਿਸੁਜਾਇਅਰਸੁੰਦ
ਰਹੈ॥ਅੰਸਾਮਉਰਕਿਸੀਕਾਦੇਰਿਸੁੰਦਰਨਾਹੀ॥

ਅੰਰਜੈਸਾਮੇਰੀਦੇਹਿਬਿਖੇਬਲਹੋਤੈਸਾਮਓ
 ਗਕਿਸੀਕੀਦੇਹਿਮੇਬਲਨਾਹੀ॥ਅਉਗਕਿਸੀ
 ਦੇਹਿਧਾਰੀਕੀਥਾਤਿਕਿਆਕਹੀਜਾਇ॥ਜੀ
 ਤਨੇਮੇਰੇਅਉਤਾਰਹੋਤਿਨਾਅਉਤਗਾਬਿਖੇਜੈ
 ਸਾਮੇਰਾਦੇਹਿਦੇਹਿਬਿਦਗਅਰਸੈਸਾਟਿਯੋ॥ਅ
 ਉਗਮੇਸਾਕਦੀਨਾਹੀ॥ਇਸਿਕਾਰਨਤੇਮੇਰਾਨ
 ਸੁਦੇਹਿਭਰਤਿਬਰਹੋ॥ਅੰਤਕਾਲਦੇਹਿਕੇਤਿਯ
 ਗਲੇਕੈਸਾਮੇਅੰਸਾਮੁਝਕੈਪਛਾਣਕਰਿਮੇਗ
 ਸਿਮਰਨਕਰਦੇਹੋ॥ਸੋਮੇਰੇਪ੍ਰਮਾਨੰਦਅਬਨਾ

ਸੀਪਦਥਿਖੇਜਾਇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੰਦੇਹੈ॥ਇਸਿ
ਕਾਰਨਤੇਮੇਰਾਦੇਹਿਅਤਸੇਸਾਟਿਹੈ॥ਏਹਿਬਾਤਿ
ਸਾਤਿਹੈਸਾਤਿਹੈ॥ਹੇਕੀਤੀਨਿਦਨਅਰਜਨਾਦੇਹਿ
ਕੋਤਿਆਗਾਏਕੋਸਮੇ॥ਜੀਸਾਜੀਸਕਾਸਿਮਰਾ
ਕਰਦੇਦੇਹਿਕਾਤਿਆਗਾਕਰਦੇਹੈਤਿਸੀਤਿਸੀ
ਕੋਪਵੇਹੈ॥ਤਿਸਿਕਾਰਨਿਤੇਹੈਅਰਜਨਸਭਨ
ਸਾਮਿਆਥਿਖੇਮੇਰਾਹੀਸਿਮਰਨਭੁਜਨਕਰਾ॥
ਨਾਜਾਣੀਐਛਾਭੰਗਰਸਗੀਰਿਹੈਕੀਸੀਸਮੇ
ਛਾਟਿਜਾਇ॥ਅਰਜੁਪਕਰਮੇਰਾਥਿਖੇਮਨਕਾ

ਨਿਰਿਚਲਚੇਤਾਗਾਥਕਗਾ ਅਰਥੁਪਕਾਨਿਰਿ ੧੨੮
 ਚਾਮੇਗੇਥਿਖੇਗਾਖਾ ਤਬਮੁਝਹੀਕੋਪਾਵੇਗਾ॥
 ਏਸਿਥਿਖੇਸੰਸਾਰਹੀ॥ ਹੇਅਰਜਾਨਿਨਿਰਿਚਲ
 ਚੇਤਾਗਾਖਲਾਕੀਆਕਹੀਮੇਸੇਸੁਣਾਮੇਗੇਸਿਮ
 ਨੀਥਿਨਾਕੋਈਅਉਰਥਾਤਿਨਾਹੀਚੇਤਵਣੀ॥
 ਏਸਕਾਨਾਮਾਭਿਅਸਜੇਗਾਕਹੀਮੇਹੈ॥ ਤਬਅ
 ਰਜਾਨਿਮੇਜੇਹਾਂਸਭਨਾਤੇਪ੍ਰਮਪ੍ਰਰਖਾ॥ ਅਰ
 ਏਥਿਪ੍ਰਰਖਾ॥ ਹੇਅਰਜਾਨਿਜਬਤੂੰਮੁਝਕੋਮੇਸ
 ਸਮਝੇਗਾਤਬਮੇਸੇਮੁਝਮਹਾਂਪ੍ਰਭੂਅਗੰਜਕੋ ੦
 ਧੰ

ਪਾਵੈਗਾ। ਐਹੁ ਤੁਕੈ ਸਾਰੈ ਕਵਹੈ॥ ਅਰ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜ॥
ਨਦੁਹਾਰੈ॥ ਅਰ ਪੁਰਾਤਨ ਪਹਿਲਿ ਓਤੈ ਪਹਿਲ॥
ਚੈ॥ ਅਰ ਮੇਰੀ ਸਭੁ ਨਾਕੈ ਆਰਿਯਾ ਕਰਵਹੈ॥ ਅਰ ਮੇ
ਨੈ ਆਰਿਯਾ ਕੇ ਦੀਨਾਰੀ ਕਰਵਾ॥ ਅਰ ਸੂਖਮ ਤੇ ਮ
ਤਿ ਸੂਖਮੁ ਜਾਂ॥ ਅਰ ਸਭੁ ਨਾਕੈ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਕਰਵਾ ਜਾਂ॥
ਅਗਜਿ ਸਕਾਰੂ ਪਾਚੈ ਤਵਿ ਮਾਨ ਜਾਇ॥ ਮਾਚੈ ਤਪੁ
ਰਹੁਹੈ॥ ਅਗਜਿ ਸਕਾਰੇ ਸੁਰਜਾਇ ਖੇਹੈ॥ ਅਰ ਮਾਰਿ
ਆਨਾ ਮਿਧ ਕਾਰਤੇ ਕੁਪੈਹੈ॥ ਅਰ ਦੇ ਕਜੇ ਗੀ ਪ੍ਰਫ
ਤਿ ਮਾਰਦੈ ਕੈ ਸਮੇ ਅਪਣੇ ਮਨ ਕਾ ਨੀਚ ਚਲ ਰੇਤਾ

ਮੇਰੈ ਬਿਖੇਰਾਥ ਕਰ ਅਰਭੁਗਤਿ ਜੋਗ ਕੈ ਬਲਕ
 ਰਪੁ ਲਥਾ ਉਕੋੜਿ ਕੁਟੀਜੈ ਹੋਵੈ ਨਾਭੁ ਉਗਰੈ ਬੀ
 ਚਤੁਰਾਂਗੁ ਲੀਭੁ ਤਿਸਾਥਿ ਪ੍ਰਾਨਪ ਉਨੁ ਕੋਲਿ ਆ
 ਉਦੈਯੋ॥ ਅਗਤਿ ਸਿਰਿ ਕੁਟੀ ਬਿਖੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪ
 ਦੇਯੋ॥ ਕੀਸਿਨਾ ਮਕੋ ਜਪ ਦੇਹੈ ਸਤਿ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਮੁਖ
 ਰਖੁ॥ ਏਥਿ ਪੁਰਖੁ ਏਨਾ ਮੋਰੀ ਆਨਾ ਮਾਕਾ ਜਪ
 ਕਰ ਦੇਵੇ ਹਿਕਾਤਿ ਯਾਗ ਕਰ ਦੇਯੋ॥ ਸਿਮੇਰੇ ਪ੍ਰਮਾਨੀ
 ਦਮ ਬਨਾਸੀ ਪਦ ਬਿਖੇ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ॥
 ਹੇ ਅਰਜਨਿ ਜਿਸ ਪੁਰਖੁ ਕੋ ਜੋਤ ਬੀਤ ਬੰਗਰੀ

੧੫੨

ਨਿਰਮੋਹੁ ਹੋਇ ਕਰਿ ਜਾਇ ਧੂਪ ਤਿਹੁ ਦੇਹੈ॥ ਅਗਜੀ
ਸਿਪੁ ਰਖੁ ਕੇ ਪਾਉ ਲੈ ਕੈ ਨਾਮਿ ਤਿਥੁ ਹਮ ਚਰਨੁ ਕਰ
ਖ ਦੇਹੈ॥ ਤਿਸਿ ਪੁਰਖੁ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਮੇ ਤੈ ਨ ਬੋਝੈ
ਮਹਿ ਕਹਿ ਮਾਹੈ॥ ਅਗਈ ਕਜੇ ਗੀਇ ਸਿਪੁ ਕਾਰ
ਦੇਹਿ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰ ਦੇਹੈ ਸੋ ਸੁਲਾ ਸਭੀ ਨ ਉਦੁ
ਆਰੇ ਦੇਹਿ ਕੇ ਸਿਜ ਮੁੰਦ ਕਰਿ ਮਨ ਕੋ ਰੀਦੇ ਬਿਖੇ
ਨੀਹਿ ਚਲ ਕਰ ਦੇਹੈ॥ ਅਗ ਪ੍ਰਾਣੁ ਪਾਉ ਲੈ ਕੈ ਸ
ਤਾ ਕੀ ਬਿਖੇ ਲਿਖਾਉ ਦੇਹੈ॥ ਅਗਈ ਨਾਮੋ ਰੀਆਨਾ
ਮਾ ਕਾਰਿ ਦੇਵਿ ਖੇਜਾ ਪਕਰ ਦੇਹੈ॥ ਸਿਮਰਨ ਕਰ

ਦੇਵੇਰਿਕਾਤਿਸਾਗਕਰਦੇਹੈ॥ਜੇਮੇਰੇਪ੍ਰਮਾਨੀਦਮ ੧੫੦
ਬਨਾਸੀਪਦਾਬਿਖੇਜਾਇਪਾਪਤਿਹੁੰਦੇਹੈ॥ਅਬ
ਮੇਰੇਪ੍ਰੇਮੀਭਗਤਿਕਾਬਿਤੰਤਸੁਦਾ॥ਜੇਮੇਰੇਪ੍ਰੇਮੀ
ਭਗਤਮਨਕਾਨਿਹਿਚਲਚੇਤਾਮੇਰੇਬਿਖੇਗਛ
ਕਰਤੁਰਦੋਫਿਰਦੇਉਠਦੇਬੈਠਦੇਹਗਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ॥
ਸੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਭਗਵਾਂਨਜੀ॥ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀ
॥ਬਾਸਦੇਉ॥ਬਿਸੰਭਗਇਨਾਮੇਰਿਆਨਾਮਾਕਾਜ
ਪਕਰਦੇਹੈ॥ਅਮੇਜੋਹੰਜੋਗੀਮੇਰੇਸਾਬਿਤਾਵੇਹੁ
ਦੇਹੈ॥ਤੇਮੇਨੇਸੁਖੇਨਹੀਪਾਵੈਹੈ॥ਅਰਭਹੁਪਾਇ

ਰਹੇ ਹੋ। ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰਿਆ ਘਾਇ ਰਹੇ ਹੋ।
 ਮਰਦੇ ਹੋ ਕੋ ਭਿਯਾਗ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਮਾਨ ਦਾ ਮੁਥ
 ਨਾਸੀ ਪਦਾਥਿ ਖੇਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਤੇ ਮੇਰੇ ਨੇਪ
 ਵੇਂ ਹੋ। ਮੇਰੇ ਪਾਏ ਤੇ ਦੁਖ ਕਾ ਘਰ ਜੋ ਹੋ ਸੀ ਸਾਗਾ ਜੀ
 ਸਿਸੀ ਸਾਗਾ ਥਿ ਖੇ ਕੋਈ ਸੁਖ ਨਾ ਹੀ। ਸੋ ਮਹੰਤ ਮਹਾਂ
 ਪੁਰਖ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਮਾਸਿ ਧੀ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਤੇ ਬ
 ਦੁਆਈ ਸਿਸੀ ਸਾਗਾ ਥਿ ਖੇ ਜਨਮ ਨਾ ਹੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ
 ਅਰਜਨ ਧ੍ਰਮ ਲੋਕ ਲਗ ਜਾਇ ਕਰ ਜੀ ਭੀ ਫਿਰਿ
 ਮਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਥਾਹੁ ਸੀ ਸਾਗਾ ਥਿ ਖੇ ਜਨਮ ਮੰਗਨ

ਪਵੈਹੈ॥ ਅਗਜੀਨੇਮੇਪਾਇਆਹਾਂਮੇਰੇਪਦਬਿਖੇ
ਅਵੈਹੈ॥ ਤਿਨਕੋਸੀਸਾਗਬਿਖੇਬਹੁਰੂਜਨਮੁਨਾਹੀ
॥ ਅਬਹੇਕੁੰਤੀਨੀਦਨਅਰਜਨੀਮੇਗਮਹਾਤਮਸੁਫੁ
॥ ਜੀਨਾਨੇਮੇਗਮਹਾਤਮਸੁਫੁਆਪੈਤਿਨਕੀਵੈ
ਸਾਦਿਸੁਫੁ॥ ਓਇਕੋਸੇਹੈ॥ ਏਜੇਹੈਚਾਰੇਜੁਗਸ
ਤਿਜੁਰਵੇਤਾਦੁਆਪਾਰੰਕਲੁਜੁਗਾਏਚਾਰੇਜੁਰ
ਜਾਬਸਹੀਸੁਵਾਰਵਰਤਪਹੁਚੇਤੈਹੈ॥ ਤਬਧੂ
ਮਾਕਾਇਕੁਾਇਨੀਹੁਦਾਹੈ॥ ਅਰਜਾਬਧੁਰਦੇ
ਚਾਰੇਜੁਗਸਹੀਸੁਵਾਰਵਰਤਪਹੁਚੇਤੈਹੈ॥ ਤ

੧੫੧

ਥਾਮੈ ਸੇਹੀ ਕਰਬੁ ਹਮੇ ਕੀਰਾਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਅਬਜੁ
 ਗਾਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾਦਾ ਸੁਲੁ ॥ ਸਤਾ ਗਲਾਖ ਮਠਾ ਸੀਸ
 ਹੀਸੁ ਬਰਖਾ ਸਤਾ ਜੁਗੁ ਹੈ ॥ ੧੦੮੮੦੦੦ ॥ ਬਾਰਲ
 ਰਾਖਾ ਖਾਛੀ ਵੈਸਹੀ ਸੁਵਰਖ ਤੇਤਾ ਜੁਗੁ ਹੈ ॥ ੧੨
 ੫੬੬੦੦੦ ॥ ਅਠਲਾਖ ਚਉਪਰਸਹੀ ਸੁਬਰਖ
 ਵਾਪਰਹੈ ॥ ੮੬੨੦੦੦ ॥ ਚਾਰਲਾਖ ਬਤੀਸ
 ਹੀਸੁ ਬਰਖ ਕਲਾ ਜੁਗੁ ਹੈ ॥ ੨੩੨੦੦ ॥ ਏਚਾਰੇ ਜੁ
 ਗਜਬਾਸਹੀ ਸੁਬਰਖ ਬਰਤਪੁਚਤੇ ਪੈਤਬਥੁ
 ਹਮੇ ਕਾਇਕੀ ਦੀਨੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਅਬਾਜੀਗਾਨੇ ਮੇਗਾਮ

ਥਾਨਾਸੀਪੁਤਾਪਜਾਇਆਹੋਤਿਨਕੀਦਿਸਾਇਸੁ १੫੨
ਲਾਇਜੇਹੋਚਾਰੇਪਹਰਮਾਨਖਾਕਾਦਿਨਿਅਰ
ਬ੍ਰਹਮੇਕਾਦਿਨਿਤਿਨਕੇਗੁਣੇਦੇਕਹੀਸਮਾਂਹੋ
ਆਪਣੀਆਰਥਲਾਭੁਗੁਕਰਿਬ੍ਰਹਮਾਭੀਥੀ
ਨਾਸਿਜਾਂਦਾਹੋ॥ਅਰਮਾਨੁਪੁਭੀਥਿਨਸਿਜਾਦੇ
ਹੋ॥ਇਸਿਕਾਰਨਤੇਜੇਥਿਨਸੇਹੋਸੋਦੇਕਹੀਸਮਾ
ਨਹੋ॥ਤਿਨਾਨੇਮੇਇਕਹੀਅਥਨਾਸੀਪਹਿਚਾਲ
ਕਰਿਮੇਰੇਚਗਨਕਸਲਸਾਬਿਦਿਨੁਨਿਹਚਾ
ਈਧੀਆਹੋ॥ਅਥਅਰਜਨਿਅਉਰਸੁਲਾਮੇ

ਰਾਜੇ ਪੈ ਅਬ ਗਾਤਿ ਸਰੂਪ ਤਿਸਿ ਸਰੂਪ ਤੇ ਬ੍ਰਹ
 ਮਾ ਕੇ ਦਿਨਿ ਬਿਖੈ ਸ੍ਰਿਸਾਇ ਉਪ ਜਾਈ ਹੈ। ਬ੍ਰਹ
 ਰਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੀ ਗਾਤਿ ਬਿਖੈ ਸ੍ਰਿਸਾਇ ਬ੍ਰਹਮ ਰਿ ਮਰਈ
 ਹੈ। ਬਿਸਰੂਪ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅਬ ਗਾਤਿ ਹੈ। ਤਿਸਿ ਅ
 ਬ ਗਾਤਿ ਬਿਖੈ ਸ੍ਰਿਸਾਇ ਜਾਇ ਸਮਾਵੈ ਹੈ। ਜੇ ਅ
 ਜਾਨਿ ਦੇ ਰਿਜ ਹੈ। ਭੁਤ ਪੁਕਾਰਿ ਗਾਉਚ ਉਰਾ ਸੀਲ
 ਖਜੀ। ਅਕੀ ਜਾਨਿ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮੇ ਕੀ ਗਾਤਿ ਬਿਖੈ ਮੇ
 ਰੇ ਅਬ ਗਾਤਿ ਸਰੂਪ ਬਿਖੈ ਜਾਇ ਲੀਲੁ ਹੁਈ ਹੈ।
 ਅਬ ਬ੍ਰਹਮੇ ਕੇ ਦਿਨ ਬਿਖੈ ਅਵਸਕਾਰਿ ਸ੍ਰਿਸਾਇ ਉ

ਪਜ ਦੀ ਹੈ। ਅਰਵੁ ਮੇਗ ਅਥਗਤਿ ਸਰੂਪਸ ੧੫੩
ਭਤੇ ਪਰੈ ਹੈ। ਅਰਸ ਨਾਤਨ ਪੁਰਾਤਨ ਹੈ। ਅਰਸ
ਭਨਾ ਕੇ ਨਾਸ ਪੂਏ ਤੇ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਦਾ। ਅੰ
ਸਾਤਾ ਪ੍ਰਮਾ ਅਥਨਾ ਸੀ ਮੇਂ ਜਾਂਗਾ ਅਗਰਿ ਨੀਕ ਦੀ ਪ੍ਰ
ਗਟਾ ਹੀ ਦੇਖਿਆ। ਈਸਿ ਕਾਰਣ ਤੇ ਤਿਸ ਕਾ
ਨਾਮ ਅਥਗਤਿ ਹੈ। ਅਗਤਿ ਸੀ ਕੋ ਅਥਨਾ ਸੀ ਕ
ਹਦੇ ਹੈ। ਅਗਤਿ ਸੀ ਕੋ ਪ੍ਰਮਗਤਿ ਕਹਦੇ ਹੈ। ਜੀ
ਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਬਹੁ ਫੁਲ ਸਾਰ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮੇਂ
ਨਾਮਾਵੈ। ਸੇ ਪ੍ਰਮਧਾਂ ਮੁਖੁ ਮੇਗ ਹੈ। ਹੇ ਪ੍ਰਕਾਸ

ਰਜਨਿ ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਸਭੁ ਤੇ ਪਰੈ ਹੈ ॥ ਅਥਾਤਿ ਸਪੁਰ
 ਖੁਕੇ ਪਾਓ ਦੇ ਕਾ ਮਾਰਗ ਸੁਦਾ ॥ ਜੀਤ ਮਾਰਗ ਕ
 ਰੰ ਪਾਈ ਮੈ ॥ ਅਨਿਨ ਮਰ ਮਖੰਡਾ ਤਿ ਕਾ ਬਿੰਤ
 ਤ ਸੁਦਾ ॥ ਮੇਰੇ ਸਾਥਿ ਦੂਜ ਗਏ ਵਤਾਨਾ ਹੀ ਪੁਜਦ ॥
 ॥ ਏਸ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅਨਿਨ ਭੁਗਾਤਿ ਕਰ ਕਹੀ ਮੈ ਹੈ ॥
 ਅਰ ਮੇਰੇ ਭੁਜਾਇ ਨਾਇ ਕੁ ਸਾਸਾ ਬਿਰਥਾ ਨਾ ਹੀ ਗ
 ਵਾਂ ਵਲਾ ॥ ਏਸ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅੰਤਿ ਭੁਗਾਤਿ ਕਰ ਕਹੀ
 ਮੈ ਹੈ ॥ ਅੰਤਿ ਭੁਗਾਤਿ ਕਰ ਪਾਈ ਮੈ ਹੈ ॥ ਕਿਸਾ ਪੁਰ
 ਖੁ ਪਾਈ ਮੈ ਹੈ ॥ ਜੀਸ ਤੇ ਸਭੁ ਸਿਸਟਿ ਉਪਜਦੀ

ੴ ਅਰਬੁਰੁਤਿ ਸਿਥਿਖੇ ਜਾਇਲੀਲੁਦੀਰੇ
 ॥ ਅਥਾ ਅਰਜਨਾ ਮਊਰਸੁਲੁ ॥ ਏਕੀਦਿਛਿਆ
 ਚਾਰੀਦਾਇਜੋਗੀਰੇ ॥ ਏਕੀਦੇਹਿਕੋਤਿਸਾਗਕਰਮੁ
 ਤਪਾਰਬੁਰਮਕੋਜਾਇਪਾਪਤਿਉਦੇਹੇ ॥ ਤੇਬਹੁ
 ਰੁਸੀਸਾਰਕੇਮਾਰਗਾਬਿਖੇਨਹੀਆਉਦੇ ॥ ਅਰਦੂ
 ਸਗਜੋਗੀਚੇਤਮਾਕੇਲੋਕਲਗਜਾਇਕਰਿਬ
 ਪੁਰਿਫਿਰਿਆਉਦੇਹੇ ॥ ਤਿਨਾਦੇਨਕਾਬਿਤਤਸੁ
 ਲਾਜੋਜਾਇਕਾਰਿਬਹੁਰਿਨਹੀਆਉਦੇ ॥ ਪਹਲ
 ਤਿਸਕੀਥਾਤਿਸੁਲਾ ॥ ਵਹੁਦਿਛਿਆਚਾਰੀਜੋਗੀ

941

ਕਬਦੇਰਿਛੋਰੁਤਾਪੈ॥ ਜਬਮਾਨੁਖਭੀਜਾਗਦੇ
ਉਦੈਯੈ॥ ਅਗਧਿਤਰਕਾਭੀਦਿਨੁਪੈ॥ ਸੁਕਲਪ
ਖਜੋਚਾਨਲਪਖਸੋਧਿਤਰਕਾਦਿਨੁਪੈ॥ ਅਰ
ਕ੍ਰਿਸਪਖਜੋਪੈ॥ ਅਗਧਖਸੋਧਿਤਰਕੀਗਤਿ
ਉਦੈਯੈ॥ ਜਬਦੇਭ੍ਰਿਤਿਆਕਾਭੀਦਿਨਿਜੋਇ
ਦੇਭ੍ਰਿਤਿਆਕਾਦਿਨਿਕਉਲੁਪੁਦਾਯੈ॥ ਛੇਮਹੀ
ਨੇਜਬਸੁਰਜਕਾਰਥਉਤਰਮਾਰਗਉਦਾਯੈ॥
ਤਬਦੇਭ੍ਰਿਤਿਆਕਾਦਿਨੁਪੁਦਾਯੈ॥ ਅਰਜਬਛੇ
ਮਹੀਨੇਸੁਰਜਕਾਰਥਦਖਲਮਾਰਗਉਦਾਯੈ॥

ਤਬਦੇਉਤਿਓਕੀਗਤਿਹੁੰਦੀਹੈ। ਵਹੁਇਓ १੫੫
ਅੰਚਾਰੀਜੋਗੀਜਬਮਾਨੁਖੋਕਾਭੀਦਿਨਿਹੁੰਦਾ
ਹੈ। ਤਬਦੇਹਿਕਾਤਿਜਾਗੁਕਰਦੇਹੈ। ਜਬਮ
ਨੁਖਭੀਜਾਗਦੇਹੁੰਦੇਹੈ। ਸੋਜੋਗੀਮਾਨੁਖੋਕਾ
ਅਗਪਿਤਰਕਾਅਰਦੇਉਤਿਓਕਾ। ਇਨਾਸਭ
ਨਾਲੋਕਾਕਾਤਮਾਸਾਦੇਖਦੇਹੈ। ਬਹੁਗਇਨਤੇ
ਆਗੈਅਗਨਕੋਜੋਤਨਾਮਾਪੂਰਨਗਰਹੈ। ਜੀ
ਸੋਜੋਤਿਪੁਰੇਈਚਕਰਮੁਝਪਾਰਬ੍ਰਹਮਕੋਜਾ
ਨਲਹਾਗਾਏਦੁਕਜੋਗੀਮੇਰੇਪ੍ਰਮਾਨੈਦਮਥਨ।

ਸੀਪਦਬਿਖੇਜਾਇਘਾਪਤਿਉਦੇਹੈ॥ ਅਥਵਸ
ਗਜਗੀਜੇਜਾਇਫੇਰਮਾਉਦਾਹੈ॥ ਤਿਸਕੀਥਾ
ਤਿਸਲੁਵਦੁਜਗੀਕਥਦੇਹਿਛਰਦੇਹੈ॥ ਜ
ਥਮਾਥੋਕੀਭੀਗਤਿਉਦੀਹੈ॥ ਅਰਦੇਵਤਿਓ
ਕੀਭੀਗਤਿਉਦੀਹੈ॥ ਤਥਵਦੁਜਗੀਦੇਹਿਕਾ
ਤਿਆਗੁਕਰਦੇਹੈ॥ ਇਨਾਲੇਕਾਥੀ॥ ਚਾਇਕਿਧੂ
ਪੁਰਨਾਮਾਨਗਰੁਹੈ॥ ਤਿਸਿਨਗਗਥਿਚਕਰਚੰਦ੍ਰ
ਸੋਕੀਜੇਤਿ॥ ਬਿਖੇਜਾਇਘਾਪਤਿਉਦੇਹੈ॥ ਤਹ
ਕੀਤਨੇਕਕਾਲੁਥਸਕਰਥਦੁਗਮਾਨੁਪੁਲੇਕਾਥਿ

ਖੇਆਇਪਾਪਾਤਿਉਦੇਹੋ॥ ਏਦੋਨੋਮਾਰਗਜੋਗੀਓ
ਕੇਪੁਰਾਤਨਹੋ॥ ਏਕਕਾਨਾਮਸੁਕਲਾਚਾਨਦੀਗ
ਤਿਹੋ॥ ਏਕਕਾਨਾਮੁਕੀਸੁਅਨੇਰੀਗਤਿਹੋ॥ ਏਕਮਾ
ਰਗਕੋਗਾਇਆਫਿਰਿਨਹੀਆਉਦਾ॥ ਅਗਈਕ
ਮਾਰਗਕੋਗਾਇਆਫਿਰਿਅਵੇਹੋ॥ ਹੇਮਰਜਾਨਦ
ਨੋਮਾਰਗਜੋਗੀਓਕੋਭੀਨਿਸੁਦੇਸਮਝੇਹੋਸੋਜੋ
ਗੀਮੋਹੁਕੋਪਾਪਾਤਿਨਹੋਹੀ॥ ਤਿਸਿਕਾਗੁਤੇਹੋਮਰ
ਜਾਨਿਤਿਭੀਸਕੁਨਸਾਸਿਓਇਖੇਮੇਰੇਜੋਗਸਾਥੀ
ਜਾਵੈ॥ ਮਾਰਗੁ॥ ਅਬਜਾਇਸਿਧਿਜਾਇਕੋਪਵੈਸੁ

੧੫੬

ਵਾਕਰੋ ਤਿਸਕੋ ਪੁੰਨ ਕਿਤਨਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੋ ਸੁ ਸੁਣਾ ॥
ਜੇ ਕਛੁ ਥੇ ਦਚਾਰਿ ਪਵੇ ਤੇ ਪੁੰਨ ਉਪਜੈ ਹੋ ॥ ਅਰ
ਜੇ ਕਛੁ ਸਭਨਾ ਤੀਰਥਾ ਕੋਇ ਸਨਾ ਕੀਏ ਤੇ ਪੁੰਨ
ਉਪਜੈ ਹੋ ॥ ਅਰ ਜੇ ਕਛੁ ਸਭਨਾ ਜਗਾ ਕਰੇ ਤੇ ਪੁੰਨ
ਉਪਜੈ ਹੋ ॥ ਅਰ ਜੇ ਕਛੁ ਸਭਨਾ ਦਾਨਾ ਕਰੇ ਤੇ ਪੁੰਨ
ਉਪਜੈ ਹੋ ॥ ਏਤਨਾ ਪੁੰਨਾ ਏਸ ਧਿਯਾ ਉਕੇ ਪਵੇ ਤੇ
ਸੁਏ ਤੇ ਉਪਜੈ ਹੋ ॥ ਅਰ ਮੇਰੇ ਦਿਖ ਪ੍ਰਮਾਨੀ ਦਮਥ
ਨਾ ਸੀ ਪਦਾਥਿ ਖੇਜਾ ਏ ਪ੍ਰਧਾਤਿ ਹਿੰਦਾ ਹੋ ॥ ੧ ॥ ॥
ਏਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੁਪਾਨਿਖ ਤੁਸੇ ਬ੍ਰਹਮ

ਵਿਦਿਆਜੇਗੁਸਾਸਨੇਸ਼ੀਕ੍ਰਿਸ਼ਮਰਜਨਿਸੰਧਾਰੇ ੧੫੭
ਅਖਰਥੁਮਜੇਗੋਨਾਮਅਸਦਮੋਧਿਯਊਸੰਧੁ
ਰਨਗੁਇਆ। ਸ੍ਰੀਗਮਕ੍ਰਿਸ਼ਮਰਧਨਸਮਾਪ
ਤੀ॥ ਸਲੋਕਾ॥੨੮॥ ਅਗੋਅਠਮੋਧਿਯਊਕਾ
ਮਹਾਤਮਚਲਿਆਸ੍ਰੀਨਾਗਾਇਣੇਵਾਚੇ॥
ਸ੍ਰੀਨਾਗਾਇਣਜੀਕਾਰਿਆਏਲਛਮੀਅਥਮ
ਠਵੇਧਿਯਾਇਕਾਮਹਾਤਮਕਰੰਗੇਤ੍ਰਿਸੁਵਨਬ
ਗਾਦਛੁਦਾਦੇਸਕੇਕਿਨਾਗੋਇਕਨਰੁਪਦਾਨ
ਦੀਪੋਤਹਾਇਕਪਾਰੋਨਾਮਨਗਰੇ॥ ਭ੍ਰਿੰਗਾਇ

ਕਸੁ ਸਰਮਾਨਾ ਮੁਖੁ ਹਮ ਲੁਹ ਦਾਥਾ ਦਰਬ
 ਉਸ ਕੈ ਬਹੁਤੁ ਥਾ ਅੰਧਰ ਉਸ ਕੈ ਸਿਤਤ ਕੁਛੁ
 ਨ ਬੋਹੈ ਦੀ। ਬਹੁ ਹਮ ਲੁਹ ਸਾਧਾ ਸਿਤਾ ਕੀ ਸੇਵੇ ॥
 ਬਹੁਤ ਕਰ ਦਾਥਾ ਅਰਬ ਰੇ ਬਰੇ ਜਗ ਕਰਦ ॥
 ਥਾ। ਉਨਾਇ ਕਾਦੇ ਨਾਇ ਕਰ ਕੀ ਸਰ ਤੇ ਪਾਛਿਅ ॥
 ॥ ਕਹੈ ਦੇ ਸਾਧ ਜੀ ਮੇਰੇ ਸਿਤਤ ਕੁਛੁ ਨਾਹੀ ਹੋਈ
 ਜੀ। ਤਾਰ ਕੀ ਸਰ ਕਹਿ। ਮਾਤ੍ਰਿ ਮਜ ਮੇਧ ਜਗੁ ਕਰ
 ॥ ਅਰਬ ਕਰ ਦੇ ਵੀ ਕੋਚ ਨਾਉ। ਦੇਵੀ ਤੋ ਨੋਪੁ
 ਕੇ ਦੇਵੀ ਗੀ। ਤਾਉ ਨ ਬਹੁ ਹਮ ਲੁਹ ਮਜ ਮੇਧ ਜਗੁ

ਕਰਿਆ। ਬਕਰਾ। ਲਲੀ। ਆਉਸੋਨੇ। ਏਸ਼ਨਕ १੫੮
 ਗਾਇਆ। ਮੇਵਾ। ਖੁਲਾ। ਏਕੈ। ਉਸਨੇ। ਮਾਰਨ। ਲਗ ੦
 'ਤਾਂ। ਬਕਰਾ। ਕਹਾ। ਏਕੈ। ਹਸਿਆ। ਤਾਂ। ਬਕਰਾ।
 ਲਕਾਰਿਆ। ਮਜ਼ਬੂਤ। ਕਾਸ਼ਤੇ। ਹਸਿਆ। ਤਾਂ। ਮਜ਼ਬੂਤ
 ਹੋਆ। ਪਿਛਲੇ। ਜਨਮ। ਬਿਖੇ। ਮੇਰੇ। ਹੀ। ਸਿਤਤ। ਕੁਛ
 ਨਬੋ। ਪੁੰਦੀ। ਮੈਂ। ਹੀ। ਮਨੇ। ਕਜਤਨ। ਕਰਗਾਰਿਆਂ। ਬੋ ੦
 'ਤਾਂ। ਹੀ। ਮੇਰੇ। ਸਿਤਤ। ਕੁਛ। ਪੁੰਦੀ। ਬੀ। ਤਾਂ। ਏਕੈ।
 ਨਾ। ਏਕੈ। ਬਕਰਾ। ਮਨੇ। ਕਰਿਆ। ਤੇ। ਮਜ਼ਮੇਂ। ਪਜਗਕ
 ਰਾ। ਤਾਂ। ਮੈਂ। ਕਰਿਆ। ਭੁਲਾਜੀ। ਮੈਂ। ਨਗਰਮ। ਹਿਬਕ

ਰਾਵੇਲ ਰਹਿ। ਮਾਗੁ ਲਗੈ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਇਕ ਬ
ਕਰੀ ਬੀ। ਤਿਸ ਕਾਇ ਕਢੇ ਲਾਥਾ ਵਹੁ ਮਜਾਦ
ਧਰੀ ਚੰਘ ਧਾਥਾ। ਛੇਲੇ ਸਮੇਤ ਮੇਥ ਕਰੀ ਮੁਲ
ਲੋਆਇਆ। ਮੇਥ ਕਰੀ ਕੇਥਲ ਤੇ ਛੁਗਾਇ ਕਰ
ਉਸ ਨੇ ਮੇਲ ਗਾਜ ਗਾਵੇ। ਚਿਰੇ ਮਲਾ ਤਾਵਹੁ
ਕਰੀ ਬਕਰੀ ਬੋਲੀ। ਜੇਬੁ ਹਮਲ ਤੂਬੁ ਹਮਲ ਨਾ
ਹੀ। ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਮਾਰ ਦਾਹੈ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪਾਪੀ ਹੈ
ਮੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੀ ਸੁਣੀ ਹੈ। ਬਿਗਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਮਾਰੇ ਤੋਕੀ
ਨੀ ਪੁਤ੍ਰ ਗ੍ਰੀ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਸੀਤ ਤਕੋਲੇ ਦੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪੁ

ਤੁਕੋ ਮਾਰਦਾ ਹੋ ਤੇ ਰੋਭੀ ਸੀਤ ਤਨ ਹੋਇ ਗੀ। ਤੁਥੁ ਹੁਤੁ ੧੫੫
 ਨਿਰਦਇਆ ਹੋ। ਵਹੁਥ ਕਰੀ ਏਹੁ ਤੇਗ ਕਰ ਰਹੀ ਤਾਂ
 ਭੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਉਸ ਕੋ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਹੋਮਿਆ। ਤਾਬ ਕਰੀ
 ਠੇਰਿ ਕਹਿ ਆਥਾ ਹਮਣੁ ਤੁਮ ਕੋ ਮੇਰਾ ਸਰਾਪ ਹੋ। ਤੁ
 ਮਾਗੁ ਭੀ ਗਲਾ ਏਸੀ ਭਾਤਿ ਕਟੀ ਮੇਰਾ। ਏਹਿ ਸ
 ਰਾਪ ਬਕਰੀ ਨੇ ਭੀ ਤਨੁ ਫਾਇ ਕੋ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗ ਦਿ ੦
 ਏ। ਤਾਬ ਹੁਤੁ ਏਨ ਬੀ ਤੇਤਾ ਮੇਰਾ ਭੀ ਕਾਲੁ ਭੁਇਅ
 ਤਾਜ ਮੇਰੇ ਮਾਰਦੇ ਧਰਮ ਗਾਇ ਪਾਸ ਲੈ ਗਏ। ਤਾਂ
 ਧਰਮ ਗਾਇ ਆਰਿਯਾ ਕਰੀ ਏਸ ਕੋ ਨਰਕ ਮੇ ਦੇਵੁ ਦੇ

ਹਿਬਰਾਪਾਪੀਹੈ। ਬਹੁਰੇਮੈਨੋਅਗਏਂਜਨਮਥਾਂਦ
ਰਕਜਨਮਦੀਆ। ਇਕਬਾਜੀਗਰਨੇਮੈਨੋਮੁਲਲੀ
ਆ। ਵਹੁਮੇਰੇਗਲਜੇਵੇਂਤ੍ਰੀਪਾਇਕਰਿਸਾਗਾਇ
ਨਿਮੰਗਦਾਫਿਰੇ। ਮੈਨੋਖਾਣੇਨੇਭੀਕਿਛੁਬੋਤੁਜੇ
ਹਾਦੇਆਕਰੈ। ਜਾਮੇਥਾਂਦਰਕੀਜਾਨੈਛੁਡੀਬਹੁ
ਰੁਮੇਕੁਤੇਕੀਜਨਮੇਪਾਇਆ। ਤੁਮੇਇਕਾਦੀਨੀ
ਇਕਸਕੀਰੋਟੀਚੁਗਾਇਖਾਧੀਤੁਹਾਂਇਕਮਾਂਨ
ਖਦੇਖਦਾਥਾ। ਤੁਨਿਕਹਿਆਇਨਿਕਤੇਨੇਰੋਟੀ
ਦੁਗਾਇਖਾਧੀਹੈ। ਤਾਭੁਨਿਲਾਹੀਦੀਮੇਰੀਕਮਰ

ਮੇਮਾਰੀ॥ ਕਮਰ ਮੇਰੀ ਥੀ ਚਤੇਟਾ ਟਿਗਈ॥ ਤਾਂਓ ੧੬੦
ਸੀਕਸਟ ਮੇਮੇਰੀ ਦੇਹੀ ਛੁਟੀ॥ ਬਹੁਤੁ ਮੇਨੇ ਘੋਰੇ
ਕਜਾਨ ਮਦੀਆ॥ ਇਕ ਭੁੱਠੀ ਆਰੇਨੇ ਮੇਨੇ ਮਲਲੀ
ਤਾਮੇਨੇ ਸਾਗਾ ਦੇਨ ਫੇਰਿਆ ਕਰੇ॥ ਮੇਰੇ ਖਾਣੇ ਦੀ
ਭੀ ਖਬਰ ਕਿਛੁ ਲੇਵੈ ਨਾਹੀ॥ ਜਾਸੀਝ ਪਵੈ ਤਾਮੇ
ਨੇ ਛੁਟੀ ਜੇਹੀ ਰਸੀ ਨਾਲ ਥੀ ਪਰਖੇ॥ ਦੇਹਾ ਘਟ ਕੇ
ਮੇਨੇ ਥੀ ਧੋਮੇ ਮਖੀ ਭੀ ਉਡਾ ਦੇਨ ਸਕਾ॥ ਏਕੀ ਕੀਦੀ
ਨਿਦਾਇ ਛੋਕਰੇ ਇਕ ਕੀਨਿਆ ਮੇਰੇ ਪਰਚਣੇ॥ ਚ
ੜਕਰ ਲਗੇ ਚਲਾਉਣਾ॥ ਉਗਾਚੇ ਕਣੁ ਬਹੁਤੁ

ਥਾਮੇ ਉਂਗ ਪਾਥਾ ਮੇਨੇ ਓ ਪਰ ਤੇ ਵੇ ਮਾਰੇ ਉਂਗ ਮੇਰੇ ॥
ਮਰਨ ਭਾਇਆ ਆਇ ਸੀ ਭਾਂਤਿ ਕਰ ਕੈ ਮੇ ਬੰਦੁ ਤੁਜ
ਨ ਮੇ ਭੁਗੋ ਗੁਣਿ ਮੇ ਆਇ ਬਕਰੇ ਕੈ ਜਾਨ ਮਧਾਇ
ਆਂਗ ਮੇ ਜਾਨ ਦਾ ਬਾਅਥ ਮੇਨੇ ਬ੍ਰਹਮ ਲੇਨੇ ॥
ਲਲੀਤਾ ਹੈ ਮੇ ਸੁਖ ਪਵਾਂਗਾ ਗੁਣੁ ਤੂੰ ਮੇਨੁ ਪਥ
ਛੁਰੀ ਲੈ ਕਰ ਮਾਰਨ ਲਗਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਲੈ ਕਾਹਿ
ਮੇਰੇ ਅਜ ਤੇ ਨੇ ਭੀ ਜੀ ਓ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ॥ ਅਥ ਮੇ ਕ
ਥਾਇ ਕੁਆ ਪਦੇ ਨੇ ਤ੍ਰਕੀ ਦੇਖੀ ਹੈ ਈ ਕਹਣਾ ਜਾਂ
ਤੂੰ ਸੁਵਾਂਕਰਾ ਕਰ ਛੇ ਤ੍ਰ ਮੇ ਓ ਕਰ ਜਾਨਾ ਵਾਦੁ ॥

ਏਆਥਾ॥ ਨਾਉ ਉਸਕਾ ਚੰਦ੍ਰਸੁਸਰਮਾਥਾ॥ ਉ
 ਨੇਥੁਹਮਣੁ ਤੇ ਪੁਛਿਅਗੁਪਣਾਵਿਖੇਮੇਕਰੁ
 ਏਦਾਂਨਕਗ॥ ਤਾਂਥੁਹਮਣਕਾਰੀਆਏਗਜਾਤਿ
 ਕਾਲੇਪੁਰਖਕਾਦਾਂਨਕਗ॥ ਤਾਂਗਜੇਨੇਲੋਹੇਕਾ
 ਪੁਰਖੁਕਕਗਾਇਆ॥ ਨੇਤ੍ਰਕੋਲਾਲਜਬਾਏ
 ॥ ਅਰਗਹਦੇਸਾਇਨੇਕੇਪਾਰਿਗਏ॥ ਤਿਸਕੋ
 ਏਲਾਏਕਰਤਾਇਆਰਕਾਰੀਆ॥ ਗਜਾਨਾਉ
 ਲੋਕੋਚਲਿਆ॥ ਥਪੁਰਕਾਲਪੁਰਖੁਕਾਦਰਸੁ
 ਕਰਨਲਗਾ॥ ਤਾਂਦੁਹਕਾਲਪੁਰਖੁਕਰਕਾਇ

ਕੈਹ ਸਿਆ। ਤਾਰਾ ਜਾ ਬਹੁ ਤੁਡਾਰਿਆ। ਕਹੈ ਏਹਿ
 ਕਈ ਅਉਗਾਧੈ। ਲੇਖੇ ਕਾ ਪੁਰਖ ਹਸਿਆਧੈ।
 ਤਾਰਾ ਜੇ ਨੇ ਬੇਗ ਪ੍ਰੀਤ ਕਾਰਿਆ। ਵਹੁ ਕਾਲ ਪੁਰਖ
 ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਦੇਖ ਕਰ ਬਹੁ ਚੁਪਾ ਸਿਆ। ਕਹੈ ਰੇ ਬ੍ਰ
 ਹਮ ਲੁਤੀ ਮੁਝ ਕੋ ਲੇਤੇ ਹਿਗ। ਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਲੁਕਾ ਹਿਅ
 ਮੈ ਤੈ ਨ ਲੋਆਗਾ। ਮੈ ਤੈ ਸਾਰ ਖੇ ਕਈ ਪਚਾਏ ਪੈ
 । ਤਾ ਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾਰਿਆ ਤੈ ਮੇਨੁ ਵਹੁ ਕਾਰਨ
 ਬਤਾ ਤੈ ਜਿ ਸਕਾਰਿ ਤੈ ਮਨੇ ਕੰਢਾਨ ਪਚਾਵੇ ਤੈ।
 ਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਲੁਕਾ ਹਿਅ ਜੋ ਗੁਣ ਮੇਰੇ ਥਿਖੈ ਹਸਮੈ

ਜੀਜਾਂਦਾਦਾਗਾ। ਤਾਂ ਵਹੁ ਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਰ ਕਹਾਇ ੧੬੨
ਕੈ ਪਦ ਗਾਇਆ। ਤੀਸਿ ਵਿਚੋਂ ਕੋ ਰਕਾਲ ਕੀ
ਮੂਰਤਿ ਨਿਕਲੀ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਗਤਿ ਕੇ ਅਠਵੇ
ਧਿਆਇ ਕਾ ਪਾਠ ਕਾਰਿਆ। ਉਨਿ ਕਾਲ ਮੂਰਤ ਨੇ
ਸੁਨਿਆ। ਵਹਿ ਬੇਲਾ ਕਾਲ ਮੂਰਤ ਨੇ ਆਪਨੀ ਦੇ
ਰਿਪ ਲਈ। ਤਾਂ ਜਲ ਕੀ ਚੁਲ੍ਹੀ ਭਰਿ ਕਰਿ ਬ੍ਰਹਮ
ਮਣ ਨੇ ਕਾਲ ਮੂਰਤ ਪਗ ਛੇੜ ਕੀ। ਜਲ ਕੇ
ਛੇੜੇ ਤੇ ਤਾਤ ਕਾਲ ਉਸ ਕੀ ਦੇਹੀ ਛੁਟੀ। ਦੇਵ
ਦੇਹੀ ਪਾਈ। ਬਿਬਾਨ ਆਇ ਤਿਸ ਮੈਂ ਬੈਠ ਕਰਿ

ਥੈਕੁੰਠਕੋਸਿਧਾਰੈ॥ ਤਾਂ ਅਜ ਕਹਿ ਆਤੁ ਸਾਂਮੇ ਕੋ
ਮੇਸਾਭੀਧੈ ਜਿਸ ਕੋ ਸਬਦ ਕਰ ਮੇਅਧਮ ਦੇ
ਚਿਤੇ ਛੁਟਾਂ॥ ਤਾਥੁ ਹਮ ਲੁਕਹਿ ਆਮੇ ਦੇ ਦਧਾ
ਠੀਯਾਂ॥ ਕੋਈ ਕਹੈ ਪੁਰਾਨ ਪੜ੍ਹਦਾ॥ ਭਿਸੀ ਨਗ
ਰ ਮਾਹਿ ਏਕ ਗੀਤਾ ਪਾਠੀ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਲੁਕਹ ਦਾ ਬਾ
॥ ਭਿਨਿਗੀਤਾ ਕੇ ਅਠ ਮੇਧਿਯਾ॥ ਏਕ ਪਾਠ ਪਾੜ੍ਹ
ਆ॥ ਤੇ ਸਕੇ ਸੁਣਾ ਕਰ ਦੇਹੀ॥ ਅਜ ਕੀ ਦੇਹੀ ਛੁ
ਟੀ॥ ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਵੀ॥ ਬਿਬਾਨ ਪਾਰਿ ਥੈਠ ਕਰ
ਥੈਕੁੰਠਕੋਸਿਧਾਰੈ॥ ਬਿਬਾਨ ਪਰ ਥੈਠ ਕਾਰੈ॥

ਪੁਕਾਰਿਆ ਕਹੈ ਏਥੁ ਹਮਲੁ ਤੁਮ ਥੈ ਸੁਵਰਗੀਤਾ ॥ ੧੬੩ ॥
 ਕਾਪਾਠ ਕਰੈ ਤੁਮਾਗੁ ਭੀ ਉਧਾਰਿ ਜੇ ਵੇਗਾ ਤਾਂ ਵੇਧੁ
 ਹਮਲੁ ਗੀਤਾ ਕਾਪਾਠ ਕਰਨ ਲਗੇ ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਨਾਗ
 ਏਲੁ ਜੀ ਕਾਰਿਆ ਏਲੁ ਛਮੀ ਏਹਿ ਗੀਤਾ ਕੇ ਮ
 ਠਮੇ ਧੀ ਜਾਏ ਕਾਫਲੁ ਕਰਿਆਹੇ ॥ ਸਭੀ ਜਗਸ
 ਭੀ ਤੀਰਥਾਸ ਭੀ ਥਰਤ ਪਾਸਿਆ ਸਭੀ ਬੇਦਸ ॥
 ਸਤ੍ਰਾਂ ਕਾਫਲੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਏਸ ਧੀ ਜਾਏ ਕੇ ਪਵੇ ਤੇ
 ॥ ਸਤ੍ਰਾਂ ਸੁਵਨ ਕਾਰਿਆਹੇ ॥ ਏਤੀ ਸੀ ਪਦਮ ਪ
 ਗਲੇ ਸਤੀ ਦੀ ਸਰਸੀ ਬਾਏ ਉਤਾਰਿ ਧੰਨ ਗੀਤ ॥

ਮਹਾਤਮਨੇ ਮਠ ਮੋਧਿ ਜਾ ਉਸ ਪੂਰਨ ਗੁਣਿਆ॥
 ਮ॥ ॥ ਆਗੇ ਰੀਤਾ ਕਾਨਭਿੰ ਪਿਸੈ ਉਚਾਲਿਆ॥
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਾਵ ਨੇ ਦੁਆਰੇ॥ ॥ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗੁਰਾਵ ਨਜੀ
 ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨ ਜੀ ਅਰਜਨ ਕੋ ਕਹੈ॥ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ
 ਬਹੁ ਹੁ ਮੈ ਤੂੰ ਨੇ ਗਾਹ ਜਤੇ ਗਾਹ ਜਾਨ ਕਹੈ॥ ਤੂੰ ਸ੍ਰ
 ਵਨ ਕੋ ਗਾਏ॥ ਤੂੰ ਕਿਉ ਕਹੈ॥ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬਚਨ ਕੀ ਨਿਦਾ॥
 ਨਾਹੀ ਕਰਦਾ॥ ਸਾਤਿ ਸਤਿ ਕਾਰਿ ਮਾਨਦਾ॥ ॥ ਏਸਿ ਕ
 ਰਣ ਤੇ ਤੂੰ ਨੇ ਕਹੈ॥ ॥ ਇਹਿ ਰਿਸਾਨ ਸਿੰਦੁ ਗਾਤਿ ਕਹੈ॥
 ਜੀ ਸਿਰਿ ਸਾਨ ਕੇ ਜਾਣੇ ਤੇ ਦੁਖ ਦਾਇ ਕਹੈ॥ ॥ ਸੰਸ

ਗਬਿਖੇ ਜਨਮ ਮਰਨਾ ਤਿਸ ਤੇ ਮੁਕਤ ਹੋਇ ਗਾ ॥ ਬਹੁ १੬੪
ਦੁਕੈ ਸਾਰਿ ਜਾਨ ਕਰਹੈ ॥ ਜੀ ਸਾਰਿ ਜਾਨ ਕੇ ਜਾਣੇ ਤੇ ਸੀਸ
ਰੋਤੇ ਨਿਰਲੇ ਪਰਹੈ ਗਾ ॥ ਜੀਤ ਨੀਆ ਬਿਦਿਆ ਹੋਇ
ਸਕਰਾ ਜਾਹੈ ॥ ਅਰਾ ਜੀਤ ਨੀਆ ਗੁਰੂ ਦਸ ਤੂੰ ਹੋਇ ॥
ਕਾਠੀ ਗੁਰੂ ਜਾਹੈ ॥ ਅਰਾ ਪਿਛਾ ਤੇ ਭੀ ਅੰਤਿ ਪਾਵੈ ਤੂੰ ॥
ਅਰਾ ਉਤਮਾ ਤੇ ਅਤ ਉਤਮ ਹੋ ॥ ਅਰਾ ਮਗਮ ਪੁਰ
ਖੁਹੈ ॥ ਜੀ ਕੀ ਸੀ ਕੇ ਕਰੇ ਜਾਣਿ ॥ ਅਨਹੀ ਜਾਣਾ ॥ ਤਿ
ਸਕੈ ਪੁਤ ਛਾਇ ਖਾਵੈ ॥ ਅਰਾ ਜੀ ਸਿਰਿ ਜਾਨ ਕੇ
ਜਾਣੇ ਤੇ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਅਥਾਸੀ ਪੁਰਖੁ ਪਾਈ ॥

ॐ॥ ਅਬ ਜੇ ਮੇ ਸੇ ਰਿਸਾਨ ਕੋ ਨ ਧਾਵੈ ਤਿਸ ਕੀ ਬਾਤਿ
 ਸੁਣੁ। ਯੇ ਪਰੰਤ ਪਾਮਰ ਜਾਨਿ ਜੀਨਿ ਪਰਖ ਕੀਏ ਸਿ
 ਰਿਸਾਨ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਨਾਹੀ ਪਾਉਂਦੇ। ਤੇ ਬਾਰੰਬ
 ਰ ਸੰਸਾਰਾ ਬਿਖੇਂ ਜਾਨੇ ਮੇਰੈ ॥ ਅਬ ਮਰਜਾਨਿ ਮਉ
 ਰ ਸੁਣੁ। ਜੀ ਸਿ ਰਿਸਾਨ ਕੀ ਪਿਛੈ ਵਾਡੀ ਆਈ ਭਿਸ
 ਤ ਤਿ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਅਬ ਰਿਸਾਨ ਸੁਣੁ। ਯੇ ਮਰਜਾਨਿ ਮੇਰ
 ਜੇ ਹੈ ਅਬ ਗਾਤਿ ਸਰੂਪ ਤੇ ਸਾਰਾ ਜਗਤ ਸੰਸਾਰ ਪਰ
 ਏ ਕੁਏ ਆ ਹੈ। ਅਰਦੂਸ ਰਜੇ ਹੈ ਮੇਰਾ ਬੈਰਾਠ ਸਰੂ
 ਪਾਤਿ ਸਿ ਪਰਿਸਭੀ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਚੀਟੀ ਪ੍ਰਜੈਤ

ਬੈਰਾਠ ਪੁਰਖ ਪਰਬੈ ਠੇਹੈ ॥ ਕੀਸਿ ਭੁੰਗਤਿ ਬੈਰਾਠ १੬੫
 ਪੁਰਖ ਪਰਬੈ ਠੇਹੈ ॥ ਜੈ ਸੇਬ ਭੈ ਬਿਛ ਪਰਿਅ
 ਸੰਖ ਪੀਖੇ ਰੁਬ ਸੇਹੈ ॥ ਤੈ ਸੇਹੀ ਬੈਰਾਠ ਪੁਰਖ
 ਪਰਿ ਦੇਹਿ ਧਾਰੀ ਭੁਤ ਪੁਲੀਬ ਸੇਹੈ ॥ ਅਰਸੁ
 ਨਾ ਕੇਰਿ ਦੇ ਬਿਖੈ ਮਾਤੁ ਮਾਰਾ ਮੇਹੀ ਬਸੇਹੈ ॥
 ਅਰਏ ਕਰ ਪਕਰ ਤੇ ਫੇਰ ਬਪਰਿ ਤੇ ਰੇਸਾ ਬਿਰੇ
 ਸਾਟਿ ਭੀ ਕਰੈ ॥ ਅਰਜਨਿ ਦੇ ਬਿਤਾ ਮੇ ਤੈ ਨੇਅ ੦
 ਪੁਲੀ ਕੀ ਸੀ ਪੁਰਤਾ ਵਾਠੀ ਆਈ ਈ ਸਰਜਰੁ
 ਕਹੀਐ ॥ ਅਰਸੁ ਨਾ ਕਿਰੁ ਰਾਗਾ ਭੀ ਮੇਹੀ ॥

ਅਰਸੁਨਾਭੁਤਾਪ੍ਰਾਣੀਆਕਾਆਤਮਾਮੇ
ਯੀਏਸੀਯੋਅਰਦੇਕਰੁਪਕਰਤੇਰੇਰਥਪਰ
ਤੇਰੇਸਾਥਿਗੋਸਦਿਭੀਰਿਯੋਹੇਅਰਜਨਮੇਤੋ
ਨੈਸਭੀਬਾਰਤਾਕਹੀਯੋਅਰਸੁਨਾਕਾਆਤ
ਮਾਭੀਮੇਯੀਯੋਅਰਸੁਨਾਕਾਉਪਜਾਵਦੁ
ਹਾਰਾਭੀਮੇਯੀਯੋਅਰਨਿਰਲੇਪਕੈਸਾਯੋਤਿ
ਸਕਾਦੇਸਦਾਤਿਸੁਣਾਜੈਸੇਨਿਤਹੀਪਵਨ
ਕਾਨਿਵਾਸਅਕਸਦਿਖੈਯੋਅੰਧਰਉਨਾਮ
ਕਾਸਕੈਸੁਪਰਸਦਾਛੁਹਦਨਹੀਤੈਸੇਹੀਭੂਤ

ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੇਂ ਤੇ ਹੀ ਭੇਦ ਜੈ ਹੈ ਅਰ ਮੇਰੇ ਪਰਬ ਸੇ ਹੈ ॥ ੧੬੬ ॥
 ਰਮੇ ਹੀ ਸਭੁ ਨਾ ਕੇ ਕੁੀ ਤਰਿ ਹਾਂ ॥ ਅੇ ਪਰ ਮੇਂ ਨੇ ਸੁ ਪਰ
 ਸਦਾ ਛੁਹ ਦਾ ਕੇ ਦੀ ਨਾ ਹੀ ॥ ਅੇ ਸਾ ਤੇ ਨਿਰੰ ਪਾਂ ॥ ਲੇ
 ਹੇ ਕੁੰ ਤੀ ਨੰ ਦ ਨਾ ਮਰ ਜਾ ਨਿ ਜ ਬ ਏ ਹੀ ਸੀ ਸਾਰ ਸਾ
 ਗਾ ਮਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮਿ ਰ ਜਾ ਦਾ ਲਾ ਰਿ ਵਰ ਤ ਪੁਰੁ ਚ ਦਾ
 ਹੈ ॥ ਤੁਠਾ ਸੰ ਸਾਰ ਪਰ ਲੇ ਹੇ ਏ ਕਰਿ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥ ੧੭ ॥
 ਜੈ ਹੈ ਪ੍ਰਭਾ ਖਾ ਤਿ ਸਾ ਵੇ ਖੇ ਜਾ ਏ ਲੀ ਦੁ ਹੇ ਦਾ ਹੈ
 ਘਰੁ ਗੁ ਤਿ ਸ ਮਾ ਏ ॥ ਮਾ ਅਰ ਸੰ ਸਾਰ ਕੀ ਮਾ ਏ ਹ
 ਓ ਹੈ ॥ ਘਰੁ ਸੰ ਸਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਗਾ ਏ ਕਰੇ ਹੈ ॥ ਅਰ ਮ

ਪਣੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਜੋ ਹੈ ਮਾਇਆ ਬੀਚ ਕਰ ਬਾਰ
ਬਾਰ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ ਤੇ। ਅਰ ਪਰਲੋਕੀ
ਕਰੇ ਤੇ। ਏਹਿ ਜੋ ਹੈ ਰੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਓਕਾ ਗਿਰਾਂ ਉਚ
ਉਗਾ ਸੀਲ ਪਜੀ ਆ ਜੂਨ ਏਹਿ ਮਾਪਣੈ ਬਸਿ
ਨਾਹੀ। ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਮਾਇਆ ਕੋ ਬਸਿ ਹੈ। ਅਰ ਮ
ਰਸਨਾ ਉਰਸੁ ਲਾ ਮੇ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਉਪਜਾਵੈ ਤੇ।
ਅਰ ਮਾਰੇ ਤੇ। ਐ ਪਗਏ ਨਾ ਕਰ ਮਾ ਕਰੇ ਕਾ ਮੇ ਨੇ ਕ
ਈ ਬੀਧ ਨਾਹੀ। ਬੰਧ ਸਕਦਾ। ਕੀ ਉ ਨਾਹੀ ਬੰਧ
ਬੰਧ ਸਕਤਾ ਸੁਲਾ ਮੇ ਕੀ ਸੀ ਜਾ ਬੰਧੋ ਹਮ ਮ

ਤਨਾਹੀ ਲਗਾਉਦਾ॥ ਮੇਨਿ ਰਸ ਹੀ ਉਦਾਸੀ ਹੈ॥ ਏਨਾ
 ਸਭੁ ਨਾ ਤੇਰਹੁ ਤੈ॥ ਇਸਿ ਕਾਰਨ ਤੋ ਕੋਈ ਬੀਧ ਨਾ
 ਹੀ ਬੀਧ ਸਕਤਾ॥ ਹੇ ਕੂਤੀ ਨਿਦਨ ਅਰਜਨਿ ਮੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਵੇਸਾਇ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਤੁਭੀ ਨਿਰਲੇਪ ਨਿਅਗੋਹੁ॥
 ਅਰਘ ਪਕੋ ਨਿਅਗ ਹੀ ਜਾਣਾ॥ ਅਥਾ ਅਰਜਨਿ ਅ
 ਉਰਸੁ ਲਾ॥ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਜੇਹੈ ਮਾਇਆ ਅਸਥਾਵਰ
 ਜੀਗਮ ਸੀਸਾਰ ਕੇ ਉਪਜਾਵਦੀ ਹੈ॥ ਪ੍ਰਗਟਿ ਕਰਦੀ
 ਹੈ॥ ਦੂਸਰਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੀਸਾਰ ਕੇ ਉਜਲੇ ਕਾ ਤ੍ਰਿਮਤਿ
 ਹੈ॥ ਅੰਸਾਈ ਸਰਤਾਂ ਮੇਂ ਜਾਂ॥ ਅਰਹੇ ਅਰਜਾ ਨਿਏ ਹੀ

੧੬੭

੦

੦

ਜੇਮੇਮਾਨੁਕਾਦੇਰਿਧਾਰਿਆਹੈ। ਸੁਣੁਮਤੀਜੇਹੈਮੰਧ
ਮਤੀਆਰਿਯਾਨੀਤੇਮੇਨੇਪਛਾਣਦੇਨਾਹੀ। ਸੁੀਕੀ
ਸੁਰਗਵਾਨਜੀਮੇਸੇਪੂਰ੍ਹੈ। ਤੇਮੇਰੇਪੁਤਾਪਕੋਨਾ
ਹੀਪਛਾਣਦੇ। ਮੇਕੋਸਾਹਿਸੁਨਾਨੁਤਾਪ੍ਰਣੀਆ
ਕਾਈਸਰਹੈ। ਜੇਮੇਨੇਮੇਸਾਈਸੈਰਾਹੀਪਛਾਣ
ਦੇ। ਕੀਛੁਪਾਟਿਜਾਣਦੇਹੈ। ਤੇਫਲਾਕਿਆਪਾਵੈ
ਤੇਨਕਾਫਲੁਸੁਣੁ। ਤੇਨਕੀਆਆਸਾਸੁਨੀਹਿਫ
ਲਹੈ। ਓਇਕਛੁਕੁਲੇਕਰਮਕਰਦੇਹੈ। ਪੁੰਨਦਾਨ
ਕਰਦੇਹੈ। ਤੇਨਕੇਕੁਲੇਕਰਮਕੀਨੀਹਿਫਲਹੈਬੜ

ਦੁਵੈ ਕੈ ਸੇਹੈ ॥ ਗੁਰ ਸਭਿ ਅਰਦੈ ਤੇ ਕੇਜੇ ਸੇ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਸੁ
 ਗਾਓ ॥ ॥ ਤਿਸਿ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਕੇ ਸੇਹੈ ਹੋਈ ਮੈ ਨ ਪਛਾ
 ਲਨਾ ਹੀ ਸਕਦੇ ॥ ਚੇ ਪੁਰਖ ਅਰਜਾਨੀ ਅੰ ਸੇਜੇਹੈ
 ਮਾਯਾ ਮਮਾ ਪੁਰਖ ਤੇ ਮੇਰਾ ਭੁਜਨ ਕਰਦੇਹੈ ॥
 ਦੁਵੈ ਕੈ ਸੇਹੈ ॥ ਜਿਨ ਕੀ ਦੇਉ ਤਿਓ ਭੀ ਜੇ ਸੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ
 ਤੇ ਮੇਰਾ ਭੁਜਾਨੀ ਮੈ ਨ ਪਛਾ ਲਕਰ ਕਰਦੇਹੈ ॥ ਕੈ
 ਸੇ ਪਛਾ ਲਕਾਰੀ ॥ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਸਭਨ
 ਕੀ ਮਾਏਹੈ ॥ ਅਥਨਾ ਸੀਹੈ ॥ ਅੰ ਸੇ ਮੈ ਨ ਪਛਾ
 ਲਕਰ ਭੁਜਦੇਹੈ ॥ ਅਥ ਭੁਜਾਨੀ ਦੁਖਾ ॥ ਕਿ ਤਿਪੁ

੧੬੮

ਕਰਕੁਜੈਹੈ॥ ਨਿਰੰਤਰਿ ਮੇਰੀ ਮਾਹਿ ਮਾਕੋ ਗਾਵੈਹੈ॥
ਪਵੈਹੈ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰੈਹੈ॥ ਅਗਵੈ ਵ੍ਰਤਿ ਜਚੈ
ਸਾਥੀ ਮੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰੈਹੈ॥ ਅਰਥਾਰੀ ਮਥਾਰ ਮੈਨੇ
ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੈਹੈ॥ ਇਤਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇਰੇ ਕੁਗਤਿ
ਮੇਰਾ ਕੁਜਨ ਕਰਦੈਹੈ॥ ਅਰਦੂਸਰੈ ਮੇਰੀ ਰੀਸਾਨੀ
ਮੈਨੇ ਕੀਤਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੁਜੈਹੈ॥ ਅਥਾਤਿ ਨਕਾ ਕੁਜਨਿ
ਸੁਣੁ॥ ਰੀਸਾਨੀ ਕਹੈਹੈ ਏਕੁ ਜੀਜੈਹੈ ਪਰਬ੍ਰਹਮ
ਕੁਗਵਨ ਅਨੇਕ ਰੂਪੀਹੈ॥ ਇਕਾਰਿ ਪਸਾਰੀਆਹੈ॥
ਦੂਸਰਾ ਕੁਦ ਕਈ ਨਾਹੀ ਏਕੁ ਜੀਹੈ॥ ਅਰਕਾਕ

ਗੰਮੇ ਨੇ ਜਾਂ ਲਵੇ ਹੈ ਸੋ ਬੁਝੁ। ਹੇ ਅਰਜਨਿ ਕ੍ਰਿਤ ਭੀ
 ਮੇਰੀ ਜਾਂ। ਅਰਜਗ ਭੀ ਮੇਰੀ ਜਾਂ। ਸੋ ਕ੍ਰਿਤਿ ਭੀ ਜਗ
 ਕਾਨਾ ਮੁਹੈ। ਜਗ ਭੀ ਜਗ ਕਾਨਾ ਮੁਹੈ। ਅੰਧਰਾ ਤਿਨਿ
 ਬਿਖੈ ਕੇ ਫਿਰੇ ਭੁਝੇ ਹੈ। ਅਤਿ ਉਜਗ ਅਗ ਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਕਹੀ
 ਹੈ। ਕ੍ਰਿਤ ਭੀ ਮੇਰੀ ਜਾਂ ਜਗ ਭੀ ਮੇਰੀ ਜਾਂ। ਅਰਜੁਨਾ ਜਸੁ
 ਧਾਇ ਨਾ ਚਰਨ ਕਰੇ ਜੇ ਅਗਨਿ ਬਿਖੈ ਫਿਰੇ ਮੇਰੀ
 ਮੇਰੀ। ਦੇਰਿ ਬਚਨ ਭੀ ਮੇਰੀ ਜਾਂ। ਅਰਥੀ ਰਤੇ ਆ
 ਗਏ ਲੋਕਾਰਿ ਜੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਸੋ ਭੀ ਮੇਰੀ ਜਾਂ। ਅਰਜਗ ਬਿ
 ਖੈ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹੀ ਮੇਰੀ ਸੋ ਭੀ ਮੇਰੀ ਜਾਂ। ਅਗਨੀ ਸਿਮ

ਗਾਨੀਵੇਖੋਹੁਮੀਮੇਹੋਸੋਅਗਨਭੀਮੇਹਾਂ॥ਅਰਹਮ
 ਦੁਹਗਸੇਭੀਮੇਹਾਂ॥ਅਰਧਿਧਾਤਾਭੀਮੇਹਾਂ॥ਅਰ
 ਬੇਦਾਈਖੇਜੋਹੈਓਅੰਕਾਰਸੇਭੀਮੇਹਾਂ॥ਅਰਜੁਸ
 ਰਾਮਗਸਿਆਮਦੇਜੋਹੈਤਿਨੇਵੇਦਸੇਭੀਮੇਹਾਂ॥
 ਅਰਸਭੁਕੀਗਤੀਮੇਹਾਂ॥ਅਕਰਤਾਭੀਮੇਹਾਂ॥ਅ
 ਰਪ੍ਰਭੁਭੀਮੇਹਾਂ॥ਅਰਸਖਾਭੀਮੇਹਾਂ॥ਅਰਨਿਵਾ
 ਸਸਉਦੇਕੀਠਾਹਰਿਭੀਮੇਹਾਂ॥ਅਰਮੇਰੀਹੀਸਿਸ
 ਰਕੋਸਗਨੀਹੈ॥ਅਰਮੇਹੀਸਭੁਨਾਕਾਸਤ੍ਰਮਿਤ੍ਰਯਾ॥
 ਅਰਮੇਹੀਸਭੁਨਾਕਾਓਪ੍ਰਯਾਵਦੁਹਗਾਯਾਂ॥ਅ

ਰਮੇਹੀ ਪੁਲਕਰਤਾਹਾਂ॥ ਅਰਮੇਹੀ ਇਕੋ ਬਸੁਜਾਇ ੧੭੦
ਲੀਦੁਦੀਹੈ॥ ਅਰਸਭੁ ਨਾਥਾਤਾ ਕਰਿ ਮੇ ਪੁਰਨਾਹਾਂ
॥ ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਨਿਧਾਨ ਕਰੀ ਦਾਹਾਂ॥ ਅਰਸਭੁ ਨਾ
ਕਾ ਅਥਨਾ ਸੀਥੀ ਜਾਹਾਂ॥ ਅਰਮੇਹੀ ਸੁਰਜਾਇ ਕ
ਰਤ ਪਦਾਹਾਂ॥ ਅਰਮੇਹੀ ਮੇਘ ਜਾਇ ਕਰ ਬਰਖਾ ਕ
ਰਦਾਹਾਂ॥ ਅਰਮੇਹੀ ਪੁਲਕਰਦਾਹਾਂ॥ ਅਰਮੇਹੀ
ਦੇਵਤਾ ਅਮਰ ਕੀਏਹੈ॥ ਅਰਮੇਹੀ ਮਾਨੁਖਾਭੇਆ
ਦਿਲੇ ਕਰਿ ਜੇਹੈ ਦੇਹਾਤਿ ਨਕੀ ਮਿਰਤ ਲੁਗਾਈਹੈ॥
॥ ਅਥ ਅਰਜਨਿ ਭੀਵੀਦੀਆ ਕਰਮੁ ਝੋਕ ਪੂਜੈਹੈ॥

ਸਤਿਨਾਮੁ ਕੀਰਤਿ ਸੁਣਾਇ ਬਿਦਿਆ ਕਰਮ ਮੇਧ
 ਨਮਾ ਜਗ ਕਰ ਕਰਮਾ ਕਰਮੇ ਨ ਪੂਜੈ ਧੰਮ੍ਯੋ ਸਤਿਨਾਮੁ
 ਪੁਪਕਟੈ ਜਾਇਓ ਅਰਜਗ ਕਰ ਕੈ ਸੁਰਗ ਲੋਕ
 ਪਾਉਦੇ ਕੀਰਤਿ ਮਨ ਕਰੈ ਧੰਮ੍ਯੋ ਤੇ ਸੁਰਗਾਇਓ ਜਾਇ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਇਓ ਤੇਤਗਾ ਅਪਣੇ ਪੰਨ ਕੀ ਮਿਰਜਾ
 ਦਲਗ ਸੁਰਗ ਕੇ ਬਡੈ ਦਇਓ ਭੁਗਭੁਗੈ ਧੰਮ੍ਯੋ ਤਗਾ
 ਸੁਰਗ ਕੇ ਬਡੈ ਦਇਓ ਭੁਗਭੁਗੈ ਜਬਾਤਿਨ ਕਾ
 ਪੰਨ ਖੀਲੁ ਹੁਇਓ ਤਬ ਸੁਵਰਗ ਤੇ ਬਹੁਗਿਰਿ
 ਪਹੁੰਚੈ ਧੰਮ੍ਯੋ ਗੀਰਿ ਕਰਿ ਬਹਿਮਾਨੁ ਕਲੋਕਾਇਓ

ਆਵੈਯੋ॥ ਜਾਇਤਿ ਪ੍ਰਕਾਸਿ ਦਿਵਾਇ॥ ਆਜਗਕਰੈ
ਧੈ॥ ਸੁਰਗ ਕੀ ਕਾਮ ਨਾ ਕਰੈ॥ ਧੈ॥ ਸੁਰਗ ਕੇ ਸੁਖ ਜਾ
ਇ॥ ਭੁਗੈ॥ ਏ॥ ਪੁਰਗਾਰ ਭਾਵਿਖੈ॥ ਆਵੈਯੋ॥ ਦੁਖ
ਪਾਵੈਯੋ॥ ਅਥਾਏ ਹਿਥਾ ਤਿ॥ ਨੀਰਿ ਚੈ॥ ਭੁਈ ਕਾਮ
ਨਾਵਾ॥ ਲੋਕੋ॥ ਸੁਖ ਕਦੀ ਨਾ ਜੀ॥ ਅਥਾ ਅਰਜਨਿ ਮੇ
ਰੇ॥ ਭੁਗਾਤਿ ਕੀ॥ ਥਾ॥ ਤਿ॥ ਸੁਖ॥ ਮੇਰੇ॥ ਭੁਗਾਤਿ॥ ਮਨ ਕਾਨਿ
ਹਿ॥ ਚਲ॥ ਚੇ॥ ਤਾ॥ ਮੇਰੇ॥ ਥਿ॥ ਥੈ॥ ਗ॥ ਧ॥ ਕ॥ ਰ॥ ਸਾ॥ ਸ॥ ਸਾ॥ ਸ॥ ਮੇਰੇ॥
ਨਾ॥ ਮਾ॥ ਸਿ॥ ਮ॥ ਰ॥ ਨ॥ ਕ॥ ਰੈ॥ ਧੈ॥ ਤਿ॥ ਨ॥ ਕੀ॥ ਕ॥ ਲਿ॥ ਆ॥ ਲ॥ ਕੇ॥ ਨ॥ ਮਿ॥
ਤਿ॥ ਤਿ॥ ਨ॥ ਕੇ॥ ਸ॥ ਭ॥ ਨਾ॥ ਥਾ॥ ਤਾ॥ ਕੇ॥ ਨ॥ ਮਿ॥ ਤਿ॥ ਤਿ॥ ਨ॥ ਕੀ॥ ਚ॥ ਧੈ॥

੧੭੧

ਓਹਿ ਸਵਾਧਾਨਹੋਇ ਕਰਿ ਫਿਰਤਾਰਹਤਾਹਾਂ॥
ਕੇਸਿਭੁੰਗਤਿਯੈ ਸੇਧਨਪਾਤ੍ਰਮਾਨੁ ਖੁਕੇਘਰਕੀਥਿ
ਵਰਤਕੋਪਹੁਚਉਕੀਦਾਰਚਉਕੀਦਿਦਾਰਹ
ਦਾਹੋ॥ ਤਿਸਕੀਸਾਖਸੁਦੁ॥ ਹੇਅਰਜਨਿਤੂੰਜੇਮੇ
ਗਭਗਤਿਹੈਮੇਤੇਰੇਦੇਹਿਕੀਰਖਿਆਕਰਦਾਹਾਂ॥
ਕੇਸਾਸਵਾਧਾਨਹੋਇਕਰਤੇਰੇਰਖਕੀਰਖਿਆਕ
ਰਦਾਹਾਂ॥ ਅਰਆਪਣੀਦਿਥਿਮਹਿਮਾਕਰਿਕਰ
ਤੇਰਾਮਾਨਆਪਣੈਸਾਖਿਦਿਤੁਕਰਦਾਹੋ॥ ਇ
ਤਿਪ੍ਰਕਾਰਤੇਰੇਮਨਕੀਰਖਿਆਕਰਦਾਹਾਂ॥ ਅਰ

ਪ੍ਰੇਮਸਰਧਾਸਾਬਤੇਰੇਰਥਕੇਘੋਵੇਹਾਕਤਾਹੈ॥ ੧੦੨
ਐਸਾਮੇਆਪਿ ਆਭੁਗਤਾਸਾਬਿਯਾ॥ ਜੈਸਾਤੇ
ਰਾਮਧੀਨਹਾਂ॥ ਅਬਹੇਕੁੰਤੀਨਿਦਨਅਰਜਨਿਜੈਮੁਖ
ਕੋਛਾਭਿਕਰਿਕੀਸੀਅੰਉਰਦੇਉਤਾਕੀਉਪਾਸ
ਨਾਕਰਦੇਹੈ॥ ਸੁਧਾਸਾਬਤੇਭੀਮੇਰੀਯੀਪ੍ਰਯਾਕਰ
ਦੇਹੈ॥ ਅਰਪਰਕੁਲਕਰਕਰਦੇਹੈ॥ ਕੁਲਕਰ
ਕੀਉਕਰਦੇਹੈਸੋਸੁਣੁ॥ ਹੇਅਰਜਨਿਮੇਹੀਸਭਨਾ
ਜਗਾਕਾਭੁਗਤਾਹੈਅਰੇਮੇਹੀਸਭਨਾਜਗਾਕਾਪ੍ਰ
ਭੁਹੈ॥ ਐਸਾਮੁਖਈਸਰਕੀਪਾਰਿਚਾਣਦੇਨਾਹੀ

॥ ਇਸਿ ਕਾਰਨ ਤੇ ਜਨਮ ਦੇ ਭੀ ਹੋ ॥ ਅਰਮਰ ਦੇ ਭੀ
ਹੋ ॥ ਅਥਾ ਅਰਜਾ ਨੀ ਏ ਕਨਿਆ ਏ ਕੀ ਬਾਤਿ ਸੁਣੁ
॥ ਜੇ ਕੋਈ ਮਾਨੁ ਦੇਵਤਿ ਮਾ ਕਾ ਬਰਤਿ ਉਪਾਸਕ
ਹੋ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਕੋ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਦਾਹੋ ॥ ਅਰਜੀ
ਕੋਈ ਪਿਤਰ ਕਾ ਬਰਤਿ ਉਪਾਸਕ ਹੋ ਸੇ ਪਿਤਰਾ
ਕੋ ਲੋਕ ਕੋ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਦਾਹੋ ॥ ਅਰਜੀ ਕੋਈ
ਮੁਖ ਸ੍ਰੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬਰਤਿ ਉਪਾਸਕ ਹੋ ਸੇ ਮੁ
ਖ ਕੋ ਮਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਦਾਹੋ ॥ ਹੇ ਅਰਜਾ ਨੇ ਮੇਰੇ
ਹੋ ਸਕੁ ਨਾ ਜਗਾ ਕਾ ਕੁੰਗਰਤਾ ਹੀ ॥ ਅਰੇ ਮੇਰੀ ਸਭ

ਨਾਜਗਾਕਾਪੁਰੋਹੀ। ਹੇਅਰਜਨਮੇਜੋਹਾਂਸਾਭਿਗ
 ਗਾਂਅਰਮੇਰੀਜੋਹੈਪ੍ਰਤਮਾਪਧਾਨਕੀਅਥਵ
 ਧਾਤਕੀ। ਜੋਸਾਚੜ੍ਹਭੁਜਲਛਮੀਨਾਗਾਈਦੇ
 ਜਾਂਏਕੁਠਬਿਖੇਬਿਗਜੋਹੈ। ਤੇਸਾਹੀਸਾਲਗਾਮਾ।
 ਬਿਖੇਬਿਗਜਦਾਹੈ। ਜਾਇਨਿਬਿਖੇਮੇਰੇਰੁਗਤਮੇ
 ਨੇਪ੍ਰੀਤਿਸਾਥਿਧੜਪੁਪੁਛਲਜਲਸਮਰਪ
 ਦਕਰੇਹੈ। ਸੇਮੇਆਪਾਇਆਰੁਗਤਾਕਾਦੀਆਇ
 ਦਾਹਾਂ। ਪ੍ਰੀਤਿਸਾਥਿਜੋਮੇਨੇਸਮਰਪਦਕਰੇਹੈ
 ਆਤਿਸਿਕਾਰਦਤੇਹੇਅਰਜਨਜੋਤ੍ਰੇਕਰੇਹੈਰੁਜਾ

੧੦੩

੦

ਅਰਜਾ ਕਿਛੁ ਤੂੰ ਅਥਾਨੀ ਬਿਠੇ ਹੋ ਮਕਰੈ ਸੋ ਭੀ ਮੇਰੇ
ਬਿਠੇ ਤੂੰ ਸਮਰਪਣ ਕਰਾ ਅਥਾ ਮੇਰੇ ਬਿਠੇ ਸਮ
ਰਧੇ ਕਾਫਲਾ ਕਿਆ ਪਾਵੈ ਹੋ ਸੋ ਸੁਣਾ ਸੀਸਾਰ ਕੇ ਭੁ
ਲੇ ਅਰਥੁ ਰੇ ਕਰਮਾਤਿ ਨਾ ਕਾਫਲਾ ਜੋ ਹੋਵੁ ਖਾ
ਰਸੁ ਖਾਵੁ ਖਾਖਾ ਕੇ ਈਧਨ ਕੇ ਕਾਇ ਕਾਰਿ ਮੁ
ਕਤਾ ਹੋ ਪਿਗਾ ਅਰਮੈ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਪਿਗਾ ਹੋ ਅ
ਰਜਾ ਨੇ ਮੇਸ ਭਨਾ ਭੁਤਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਅਸਾ ਬਿਏ ਕਸਾ
ਯਾ ਕਿਸੀ ਦੇਵਤਾ ਕੇ ਭਗਤਿ ਸਾਥਿ ਮੇਰਾ ਦੇਵ
ਨਾਹੀ॥

ਨਾਹੀ॥ ਅੰਧਰਾ ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸਿਮਰ १੦੪
ਨਭੁਜਨ ਕਰੈ ਹੈ॥ ਤਿਸੀ ਭ੍ਰਾਤਿ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸਾਥ
ਤਿਸ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਭੁਜਨ ਕਰਦਾ ਜਾਂ॥ ਅਥਾਹਰ
ਜਨ ਅਭਿਰਸੁਲਾ ਜੇ ਕੋਊ ਮਾਰੀ ਸਾਨੀ ਹੈ॥ ਅਰਦੁ
ਰ ਚਾਰੀ ਹੈ॥ ਅਰਧਾਪੀ ਹੈ॥ ਅਰਕੀ ਸੀਸ ਮੇਰੀ
ਨਮਨ ਹੋਈ ਕਾਰਿ ਮੇਰੇ ਭ੍ਰਾਤਿ ਸਿਮਰੈ ਹੈ॥ ਕਹੈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ
ਕ੍ਰਿਸਨ ਭਗਵਾਂਤ ਜੀ ਜੋ ਸਾਕੇ ਸਾਮੇ ਤੁਮਾਰਾ ਦਾਸ
ਹੋ ਜੀ॥ ਅਰਜੀ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਨਿ ਹੋ ਜੀ॥ ਹੋ ਅਰ
ਜਨਾ ਤਿਸਿ ਕੋ ਭ੍ਰਾਤਿ ਸਾਧ ਜਾਂ ਲਾ॥ ਜਿਨਿ ਮੇਰੇ ਬਿ

ਥੇ ਨਿਹਚਾ ਕੀਆਹੋ॥ ਤਿਸਿ ਸਾਧੋ ਦੇ ਕਿਆਲ
ਗਦਾਹੋ॥ ਮੇਰੇ ਭੁਜਨੁ ਦੇ ਪਾਪ ਕਿਆਹੋ॥ ਜੈਸੇ
ਲਕੜੀਆਂ ਕੀ ਪਟਕੇ ਦੇ ਕਓ ਝੁਤੇ ਮਗਨ ਲਗਾ
ਈ ਮੈਹੋ॥ ਅਰਘੜੀ ਕੁਮਾਰਿ ਭੁਸਮਹੋਇ ਜਾਈ
ਆਹੋ॥ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇਰਾ ਭੁਜਨ ਮਗੋ ਪਾਪ ਜਲ
ਜਾ ਦੇਹੋ॥ ਤਾਤ ਕਾਲ ਪਰਸੀਆਤ ਮਹੋਇਆ
ਦੇਹੋ॥ ਅਰਸਾ ਤਿਪਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਹੋ॥ ਹੋਕੀ
ਤੀਨਿ ਦਨਾਇਕ ਬਾਤਿ ਨਿਹਚੇ ਕਰਿ ਤੂੰ ਸੁਣਾ ਮੇਰੇ
ਭੁਗਤਿ ਕਾਨਾਸ ਨਹੀ ਹੋਇਹੋ॥ ਹੋ ਪੁਰਖੁ ਅਰਜਨ

ਜੇ ਮੁਝ ਕੋ ਦੇ ਪਾਪ ਜੂਨਾ ਸਿਮਰੈ ਹੈ। ਕਉ ਲਪਾਪ ੧੦੫
ਜੂਨਾ ਏ ਸਤੀ ਦੇ ਸੁਦ ਦੇ ਹੀ ਭੀ ਪ੍ਰਮਗਾਤਿ ਕੋ ਜਾ
ਏ ਪਾਪਾਤਿ ਉਦੈ ਹੈ। ਸਬੁ ਹਮ ਲੇਜੈ ਹੈ ਪ੍ਰਾਨ ਜਨ
ਮ ਮੇਗਾ ਮੁਖਾ ਮਰਖੜੀ ਜੈ ਹੈ ਮੇਰੀ ਆਰੁ ਜਾਇਨ
ਕੋ ਕੀਤਾਰ ਬੋਲਾ ਕੀਆ ਅਚਰਜ ਹੈ। ਤੀਸਿ
ਕਾਰਨ ਤੇ ਹੈ ਹੈ ਅਰਜ ਨਿਏ ਹਿਮਾਨ ਖਦੇ ਹਿਤੁ ਝੋਕ
ਆਇ ਪਾਪਾਤਿ ਭਾਇਆ ਹੈ। ਅੰ ਸੇ ਦੇ ਹਿ ਕੋ ਪਾਇ
ਕਰਿ ਮੇਗਾ ਰੁਜਨ ਕਗਾ ਅਬ ਮਾਨੁ ਭੁ ਸੁਮਿ ਕੋ ਸੇ ਹੈ
ਸਦਾ ਨਾਹੀ। ਅਰਛਿ ਨ ਭੰਗਰ ਹੈ। ਤਾਤ ਕਾਲ

ਹੀ ਬਿਨਾ ਸਿ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ॥ ਇਸ ਬਿਖੇ ਕੋਈ ਸੁਖ ਨਾ
ਹੀ ॥ ਅਰ ਰਗ ਕਾ ਪਰ ਹੋ ॥ ਹਰ ਮਾਸ ਤੇ ਆਇ ਲੇ
ਕਰਿ ਅਪਾਦਿ ਤਵ ਸਤਿ ਸਾਥਿ ਕੁਰਿ ਅਗੈ ਆਹੈ
॥ ਏ ਮਾਨੁ ਖਦੇ ਹਿ ਕੇ ਅਭਿਗਲ ਕਰੇ ॥ ਅਥਾਇ ਸਿ
ਏ ਹੀ ਕੀਵਹਿ ਆਈ ਸੁਲਾ ॥ ਜਉ ਕੁਮਦਾ ਕੁਮਦਾ
ਜੀਉ ਏ ਸਿ ਮਾਨੁ ਖਦੇ ਹਿ ਬਿਖੇ ਆਵੈ ॥ ਤਥਾ ਹੀ
ਮੇਰੇ ਜਾਨੇ ਕਾਰਿ ਜਾਨ ਪਾਵੈ ॥ ਮੇਰੇ ਪਛਾਣਕ
ਰਮੇਗਾ ਸਿ ਮਰਨਿ ਕੁਜਾਨਿ ਕਰੇ ॥ ਮੇਰੇ ਕੁਜਾਨ ਕੋ ਪੁ
ਸਾਦਿ ਮੇਰੇ ਪੁ ਮਾਨਿ ਦੁ ਮਥਾ ਸੀ ਪਦਾ ਬਿਖੇ ਜਾਇ

ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਮੇਰੇ ਪਦ ਕਾ ਦਾਤਾ ਮਾਨੁਖ ਦੇ ਹੀ १੦੬
ਹੀ ਹੋ। ਏਹੀ ਇਸ ਕੀ ਵਡੀ ਆਈ ਹੋ। ਇਸਿ ਕਾਰ
ਨ ਤੇ ਹੋ ਅਰਜਾਨਿ ਮੇਸਾ ਦੇ ਹੀ ਤੋ ਨਾ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਭਾਇ ਆਹੋ। ਏਹੀ ਸਿ ਦੇ ਹੀ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਮੇਰਾ ਭਜਨ
ਕਰ। ਅਬ ਭਜਨ ਸੁਣੁ। ਮਨ ਕਾ ਨਿਰਚਲ ਚੰਤਾ
ਮੇਰੇ ਬਿਖੈ ਗਯਾ। ਮੇਰਾ ਭਗਤ ਹੋਹੁ। ਮੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰ
। ਅਰਮੁੜ ਕੰਨ ਮਸਕਾਰ ਕਰ। ਏਹੀ ਤਿਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇਰਾ
ਭਜਨ ਕਰ। ਮੇਸੇ ਮੇਰੇ ਭਜਨ ਕੈ ਮਾਰਗ ਮੇਰੇ ਸਾ
ਥੀ ਮੇਸਾ ਸਿਲਜਾਇ। ਜੀਉ ਪਾਈ ਸਿਉ ਪਾਈ

ਮਿਲਿਜਾਂਦਾ ਹੈ॥ ੧॥ ਏਤਿਸ੍ਰੀਗੁਰਗਵਤਗੀਤਾਸੁਪ
ਨਿਖਤੁਸੇਖਰਮਾਦਿਦੇਅਜਗੁਸਾਸਤ੍ਰੇਸ੍ਵੀ
ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮਰਜਨਸਿੰਘਾਦੇਗਜਾਦਿਦੇਆਗਜਗੁ
ਪਤਿਜੋਗੋਨਾਮਨਉਮੋਧਿਯਾਉਸੰਪੂਰਨਭੁਇਆ
੫॥ ਸ੍ਰੀਗਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮਰਪਦਸਮਾਪਤੀ॥ ਸੋਲਕ॥
ਆਗੋਗੀਤਕੋਨਉਮੋਧਿਯਾਇਕਾਮਗਤਮਚਲਿ
ਆ॥ ਸ੍ਰੀਨਾਗਾਇਦੇਵਾਚੈ॥ ਸ੍ਰੀਨਾਗਾਇਜੀਕ
ਰਿਆਦੇਲਛਮੀਅਥਨਉਮੋਧਿਯਾਇਕਾਛਲ
ਕਰੀਯੋਤ੍ਰਿਸੁਵਨਕਰਾਦਖਦਦੇਸਮੋਇਕਭਾ

ਉਸੁ ਸੁਸਰਮਾ ਸੁਝ ਰਹ ਦਾਥਾ ॥ ਵਹੁ ਬਗਾਧਾਧੀ १੦੨
ਮਾਸੁ ਮੰਦਗਧਾਨਾ ਮਹਾਰੀਥਾ ॥ ਜੂਆ ਮਰਚਰੀ
ਕਰੈ ॥ ਪਰਤੀਆਗ ਵਰਕਰੈ ॥ ਝੂਠ ਬੋਲੈ ॥ ਐਸਾ
ਅਧਮ ਮਹਾਧਾਧੀ ਅਨੇਕ ਭਾਂਤਿ ਕੇ ਪਾਧ ਕਰੈ ॥ ਵ
ਹੁਇ ਕਿਦੀਨਿ ਮਦਗਧਾਨਾ ਕਰ ਕੇ ਬਹੁ ਝੂਠਾ ਕੀਅ ०
॥ ਘਰੁ ਪੀਛ ਲਲਗਾ ॥ ਉਸੀ ਸਮੇ ਉਸ ਕੇ ਪ੍ਰ
ਨ ਛੁਟੈ ॥ ਵਹੁ ਮਰਕੇ ਪ੍ਰੇਤ ਭਾਇਆ ॥ ਆਇ ਕਿਥ
ਕੈ ਕੋਥੀਛ ਮੇਰਹ ਲਲਗਾ ॥ ਅਗਈ ਕਿਥੁ ਹਮ
ਲਾਇ ਨ ਕੋਥੀਥੀਆ ਮੰਗਲੈ ॥ ਆਇਆ ਕਰੈ ॥ ਵ

ਪੁਦਾਂ ਨਲੇ ਕਾਰੀਆ ਪਦੀਏ ਸਤੀ ਕੋ ਆਦਿ ਦੇਵੈ
ਗਤਿ ਸਕੀਏ ਸਤੀ ਭੀਥ ਭੀ ਕਲਪਦੀ ਥੀ ਅਰ
ਕ੍ਰਿਪਲ ਭੀ ਥੀ ॥ ਕਿਸੀ ਦੇ ਨਿਭੀ ਕਿਸੀ ਕੋ ਭੀ ਛਿ
ਆਨ ਥੋ ਪਾਉ ਦੀਯਾ ਦੇ ਕਿ ਦੇ ਨਿਭੀ ਨਾ ਦੇ ਨਾਨੇ ਪੁੰਨ ਛ
ਹੋ ॥ ਤਾਂ ਦੇ ਭੀ ਦੇ ਨੇ ਪਿਸਾ ਚਰੁ ਦੇ ॥ ਤੇ ਭੀ ਵਾਧੀ ਵਰੁ
ਮੰਦੇ ਨੇ ਆਦਿ ਥੋਠੇ ॥ ਜੀ ਸਵਰੁ ਮੇਵ ਪੁਰ ਪਦਾ ਥਾ
॥ ਤਾਂ ਵਹਾਇ ਕਿ ਦੇ ਨਿਧਿ ਸਾਨੀ ਨੇ ਕਾਰਿਆ ॥ ਕਹੈ ਰੋ
ਪੁਰਖਾ ਪਿਸਾ ਚ ਤੇ ਨਾ ਪਿਛੁ ਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਕ੍ਰਿਛੁ ਸੁ
ਈ ਭੀ ਚੋ ॥ ਫੇਰ ਪਿਸਾਨੀ ਨੇ ਕਾਰਿਆ ਤੇ ਛਿ ਛ ਲੇ ਜ

ਨਮਾਇਥੇ ਕਉ ਨਸਾਧਨ ਕਰੇ ਥੇ ਮਾਜਿ ਸਕਰਤੈ ਨੇਪ
 ਚਿਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਪੁਬਰ ਰਹੀ ਹੈ ਸਮੇ ਨੇ ਕਹੁ ॥ ਅਰ
 ਵਹੁ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਉ ਨਥਾ ਮਰਆਇਆ ਭਮਕ
 ਉਨ ਕਰਮ ਤੇ ਹੈ ॥ ਅਰਵੇ ਕਉ ਨਕਰਮ ਥੇ ਮਾਜਿ ਸ
 ਕਰਿ ਤੈ ਨੇਪ ਚਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਸੁਧਿ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਅਰਵੇ
 ਜਾ ਤੈ ਨੇ ਬਾਤਾ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਤੇ ਮਰਜ
 ਨਨੇ ਇਕਿ ਸਮੇ ਪੁਛੀਆ ਥੀਆ ਗੀਤਾ ਕੇ ਅਧੇ
 ਸਲੋਕ ਮੇ ਹੈ ॥ ਦੇਈ ਤੈ ਨੇ ਬਾਤਾ ਪਿਸਾਨੀ ਨੇ ਪਿ
 ਸਾਚ ਤੇ ਪੁਛੀਆ ਆਇਤ ਨੀ ਬਾਤਿ ਪੁਛਦੇ ਹੀ ਬ

ਵਕੇ ਬਿਛੁੜੇ ਇਕ ਪ੍ਰੇਤ ਨਿਕਲਿਆ ਇਸ ਆਗਤੁ ॥
ਪ੍ਰੇਤ ਕਹਿ ਆਗੀ ਪਿਸਾਚ ਨੀਏ ਤਿਨੇ ਬਚਨਿ ਤੂੰ
ਫੇਰ ਕੈ ਕਹਾ ਜੇ ਤੈ ਅਬ ਕਹੈ ਬੇ। ਤਾਂ ਪਿਸਾਚੀ
ਕਹਿ ਆਤੁ ਕਉਨੁ ਹੈ ਮੇ ਤੈ ਨਾਹੀ ਸੁਣ ਉਦੀ ਮੇ
ਤਾਮ ਪਨੇ ਪੁਰਖ ਤੇ ਪੁਛੁ ਦੀਹੋਂ। ਵਹੁ ਬ੍ਰਹਮਣ
ਕਉਨ ਬਾ। ਵੇਕਰਮ ਕਉਨ ਬੇ। ਜੀਸ ਕਰਿ ਪਹਿ
ਲਿਜਨ ਮਕੀ ਕਬਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਏਤਨੀ ਬਾਤ ਸੁ
ਣ ਦੇਹੀ ਪ੍ਰੇਤ ਕੀ ਦੇਹਿ ਤੇ ਛੁਟਿਆ। ਮੇ ਸੇ ਜੀਤਿ
ਨ ਬਾਰ ਬਚਨ ਕਹੈ। ਤਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਕਹਿ ਆਏਸ ॥

ਧਏਹਸਲਕੁਗੀਤਕਾਰੈ॥ ਏਹਿਸਲਕੁਪਿਸਾਚ १੦੫
 ਨੀਨੇਪਿਸਾਚਤੇਪੁਛਿਆਥਾਤਬਹੀਤਤਕਾ
 ਲਾਤੈਨਾਕੀਦੇਹਿਛੁਟੀਦੇਦੁਦੇਹੀਪਾਈਬਿਥਾ
 ਨਆਏਤਿਨਾਪਰਬੈਠਕਰਬੈਕੁੰਠਕੋਗਏ॥ ਗ
 ਹਿਬਿਖੇਦੇਭੂਤਿਆਨੇਰਕੇ॥ ਦੇਭੂਤਿਆਕਹਿਅ ੦
 ਤੁਮਤੀਰਥਬ੍ਰਤਤਪਸਿਆਅਰਸੀਨਗਾਇਦੁ
 ਜੀਕੀਭੁਗਤਭੀਕਿਛੁਨਾਹੀਕਰੀ॥ ਅਗਕਿਛੁਪ੍ਰੀ
 ਨਦਾਨਭੀਨਾਹੀਕਰਿਆ॥ ਤੁਮਕਉਨਕਰਨੀਤੋਬੰਕੁ

ਠਕੋਰ ਲੇਯੋ॥ ਤਾਉ ਨੀ ਕਰਿ॥ ਆਇ ਕੁਬੁਧ ਮਣਕੇ
ਮੁਖ ਤੇ ਹਮੇ ਗੀਤਾ ਕੇ॥ ਨ ਉਮੇ ਧਿਯਾਇ॥ ਕਾਮ ਧਾਸ ਲੋ
ਕੁਸੁਮਾਇ॥ ਮਾਥਾ॥ ਤਾਂ ਦੇ ਉਤਾ ਬੋਲੇ॥ ਗੀਤਾ ਕਾ ਫਲ
ਮੇ॥ ਸਾਧੇ॥ ਤਾਵੇ॥ ਤਿਨੇ ਜਣੇ॥ ਏ॥ ਕੁਠ ਕੋ ਗਏ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
ਨਾ॥ ਗਾਇ॥ ਲੁਜੀ॥ ਕਰਿ॥ ਆਏ॥ ਲਛਮੀ॥ ਗੀਤਾ ਕੇ॥ ਨ
ਉਮੇ॥ ਧਿਯਾਇ॥ ਕਾਮ॥ ਹਾਤ॥ ਮ॥ ਕਰਿ॥ ਆਏ॥ ਸੋ॥ ਤੇ॥ ਸ੍ਰਵ
ਨ॥ ਕਰਿ॥ ਆਏ॥॥ ॥ ਇਤ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ
ਈ॥ ਸਰ॥ ਸਿੰਘਾ॥ ਦੇ॥ ਉਤਰ॥ ਖੰਡੇ॥ ਗੀਤਾ॥ ਮ॥ ਹਾਤ॥ ਮਨੇ॥

ਨਉਮੋਧਿਜਾਉਸਿਪੂਰਨਭਾਇਆ॥ ॥ਆਗੇ १੮੦
 ਗੀਤਾਕਾਦਸਵਾਧਿਜਾਉਚਲਿਆ॥ ਸ੍ਰੀਕੁ
 ਗਵਾਨੇਵਾਚੈ॥ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਗਵਾਨਜੀਕ੍ਰਿਪਾਨਿ
 ਧਾਨਜੀਅਰਜਨਕੋਕਰੈਯੈ॥ ਹੇਮਹਾਬਾਹਿਅ
 ਰਜਨਬਪੁਤ੍ਰਗ੍ਰੀਤ੍ਰਿਮੇਗਬਚਨਿਸੁਦਾ॥ ਮੇਤੋਨੇ
 ਕਿਉਕਰੈਯੈਤੋਨੇਸੁਦਨੇਕੀਪ੍ਰੀਤਿਯੈ॥ ਤੇਰੀ
 ਕਾਲਿਆਦਕੈਨਮਿਤਿਕਰੈਯੈ॥ ਹੇਅਰਜਨਿ
 ਜੈਸੀਮੇਰੀਪ੍ਰਭੁਤਾਕਾਪ੍ਰਤਾਪਯੈ॥ ਮੇਰੀਪ੍ਰਭੁ
 ਤਾਕੇਪ੍ਰਤਾਪਕੋਬ੍ਰਹਮਾਅਰਮਹਾਦੇਉਤੇਅ॥

ਦਿਲੇ ਕਰ ਜੇਹੈ ਅਸੀਖ ਰਖੀ ਸਰ ਤੇ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਂ
 ਲਏ ॥ ਅਰ ਅਸੀਖ ਦੇ ਉਤ ਹੈ ਤੇ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਂ ਲਏ
 ॥ ਅਰ ਸਪਤ ਰਿਖਿ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਂ ਲਏ ॥ ਕਿਉ ਨਹੀ
 ਜਾਂ ਲਏ ਸੋ ਸੁਣ ॥ ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਅਰ ਰਖੀ ਸਰਾ ਕੀ
 ਆਇ ਮੇਰਾ ॥ ਏ ਮਹੀ ਉਪ ਜਾਏ ਹੈ ॥ ਏ ਹਿਥਾ ਤਿ
 ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਤੇ ਉਪ ਜਿ ਆਹਿ ਇਸ
 ਉਪ ਜਾਵਣ ਹਾਰੇ ਕੀ ਥਾ ਤਕ ਉਪ ਜਿ ਆਹਿ ਇਸ
 ਕੀ ਆ ਜਾਂ ਲੇ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਦੇਸਟਾ ਤਿਸੁਣਾ ਜੇ
 ਸੋ ਕੋਈ ਮਾਲੀ ਅਗਈ ਬਿਵੇਗਾ ਬਾਗਲ ਗਾਵੇ

ਹੈ ਸੋ ਬ੍ਰਿਛ ਮਾਲੀ ਕੀ ਥਾ ਤਿ ਕੋ ਕਿ ਆ ਜਾਂਦੈ ਹੈ ॥ ੧੮੭ ॥
ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਵਤਾ ਅਰ ਰਖੀ ਸਰ ਮੇਰੇ ਪੁਤ ॥
ਪੈ ਕੋ ਨਹੀ ਜਾਣਦੇ ॥ ਹੈ ਅਰ ਜਨ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਨਾ
ਹੀ ਜਨ ਮਤੇ ਰਹਤ ਹਾਂ ॥ ਅਰ ਮੇਰੀ ਆਦਿ ਨਾਹੀ
ਮੇਰੇ ਨਾ ਦੀ ਹਾਂ ॥ ਅਰ ਸਭੁ ਨਾ ਲੋਕਾ ਕਾਈ ਸਰਹੀ
ਮੇਰੇ ਜਾਨ ਕੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਸਾਧ ਛਾਣਦੇ ਹੈ ਸੋਈ ਮੇ
ਰੇ ਜਾਨਣ ਕਾ ਰਿਯਾ ਨੀ ਕਹੀ ਮੇਰੇ ॥ ਮੇਰੇ ਜਾਨਣ
ਕਾ ਛਾਣਕੀ ਆਖਦੇ ਹੈ ਸੋ ਸੁਣੁ ਸਾਰਿਯਾ ਨੀ
ਸਭੁ ਨਾ ਪਾਧਾ ਤੇ ਮੁਕਤ ਹੈ ॥ ਅਥਾ ਅਰ ਜਨ ਅ

ਉਰਸੁ ਲਾਇ ਪਰਿਯਾਨ ਮਹਾ ਕਿਮਾ ਅਰਸੁ
ਬੋਲਣਾ ਅਗਇੰਦ੍ਰੀਆ ਜੀਤਦੀਆਂ
ਰਸੁਖਵਤੁ ਕਦੇ ਜੋ ਲਾਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ
ਰਹੁ ਉਅਗਨਿਰਹੈ ਦਾਇਆ ਅਰਸੁ ਮਤਾ
ਰਸੁ ਤੁਸਟ ਰਹਿਣਾ ਅਰਤ ਪਾਸਿਆ ਦਾਨਾ
ਜਸ ਅਪਯਾਸਾ ਏਸੁ ਭਵੀਂ ਹਲ ਛੁਟ ਜੀਆ
ਬਿਖੈਰੈ ਮੇਇ ਨ ਤੇਨਿ ਆਰਹੈ ਅਥਾਜੀਉ
ਕਰਸੁ ਨਾਕਾਉ ਪਯਾਵੁ ਲਹਾਰੈ ਸੋ ਸੁਣੁ
ਗਕ ਮਲਾਨਾ ਨਾਗਾਇਨਿ ਜੋ ਮੇਯਾਂ ਮੇਰੀਨਾ

੧੮੩
ਦਈਹੋਸਵਾਰੀਹੋਮੇਰੇਰਿਸਾਨੀਭੁਗਤਐਸਾ
ਮੈਨੋਪਛਾਣਕਰਾ। ਭਾਉਜੋਹੋਸੁਧਾਪ੍ਰੀਤਿਸਾ
ਬਿਮੇਰਾਭੁਜਨਕਰਦੇਹੈ॥ ਅਥਭੁਜਨਸੁਣੁ॥
ਮੁਖਤਾਂਮਨਕਾਨਿਪਚਲਚੇਤਾਮੇਰੇਬਿਖੇਰਖ
ਦੇਹੈ॥ ਅਰਮੇਰੀਪ੍ਰੀਤਿਬਿਖੇਤਿਨਕੇਪ੍ਰਣਗਵਾ
ਏਜਾਦੇਹੈ॥ ਉਨਕੇਸੰਸਾਰਕੀਥਾਤਿਕੋਈਨਾਹੀ
ਚਿਤਿਅਉਦੀ॥ ਅਰਆਪਈਚਾਇਕਠੇਥੈਠ
ਕਰਮੇਰੀਮਾਹਿਮਾਕੀਗੋਸਟਿਕਰਦੇਹੈ॥ ਅਰਨਿਤ
ਹੀਮੇਰੀਕਥਾਸੁਣਦੇਹੈ॥ ਤੇਮੇਰੇਬਿਖੇਆਇਧੂ॥

ਪਾਤਿਹੁੰਦੇਹੈ॥ ਅਰਮੇਰੇਗੁਣਸੁਣੁਸੁਣੁਅਤ
 ਤੇਖਪਾਵੈਹੈ॥ ਅਰਅਤਹੀਸੁਖਪਾਵੈਹੈ॥ ਅ
 ਗਨਿਰੀਤਰਿਮੇਗਭੁਜਨਕਰਦੇਹੈ॥ ਪ੍ਰੀਤਸਾ
 ਥੇਮੇਤਿਨਕੋਘੁਪਜੇਗੁਦਾਨਕਰਦਾਹਾ॥ ਕਉ
 ਟੁਘੁਪੁਜਿਸਘੁਪਕਰਿਮੈਨੇਹੀਆਇਪੁਪ
 ਤਿਹੋਹਿ॥ ਹੇਅਰਜਨਮੇਤਿਨਪਰਿਅਉਗਕਿ
 ਪਾਕਰਦਾਹਾ॥ ਕੀਆਕ੍ਰਿਪਾਤਿਨਕੇਰਿਦੇਇ
 ਥੈਆਪਣੀਮਹਿਮਾਕੇਰਿਸ਼ਾਨਕਾਦੀਪਕਪ੍ਰਗ
 ਸਦਾਹਾ॥ ਤਿਸਿਰਿਸ਼ਾਨਕੇਦੀਪਕਕੇਚਾਂਦਨੇ

ਰਾਤਿਨਕੀਜੀਉਥੁਪਕਾਨਾਸਹਿਦਾਹੈ॥ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ 9੮੪
ਭਗਵਾਂਨਜੀਕੇਸ੍ਰੀਮੁਖਾਰਥਿਦਕਮਲਕੋਅੰ
ਸ੍ਰਿਤਥਚਨਸੁਨਕਰਾਮਰਜਨਕਹਤਭਾਇਅੰ॥
੧॥ ਅਰਜਨਵਾਚੈ॥ ਅਰਜਨਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸਭਗ
ਵਾਂਨਜੀਪਾਰਿਪ੍ਰਸਕਰੈਹੈ॥ਹੇਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸਭਗਵਾਂ
ਜੀਤੁਮੁਖਾਰਥੁਮਹੋਜੀ॥ਪਾਰਥੁਮਕਾਹੇਤੇਹੋ
ਜੀ॥ਸਭਤੇਪਰੋਹੋਜੀ॥ਇਸਤੇਪਾਰਥੁਮਕ
ਹੀਦੇਹੋਜੀ॥ਅਰਜੀਤੁਮਪ੍ਰਮਧਾਂਮਹੋਜੀ॥
ਪ੍ਰਮਧਾਂਮਕਾਅਰਥਾ॥ਜਿਸਕਾਧਾਂਮਏਕੰਠਸ

ਭੁਤੇ ਪਰੈ ਹੈ ਜੀ॥ ਅਰਧਾਂ ਮਤੇ ਜ ਕਾ ਗ੍ਰੀਨਾ ਮਰੈ
ਜੀ॥ ਜੀਸ ਕਾ ਤੇਜ ਸ ਭੁਤੇ ਪਰੈ ਹੈ ਜੀ॥ ਅਰਜੀ
ਤੁਮ ਪਰ ਮ ਪਾਵਿ ਕ੍ਰਿ ਜੀ॥ ਕੈਸੇ ਪਾਵਿ ਕ੍ਰਿ ਜੀ॥
ਜੀਸ ਕੇ ਚਰਨ ਕ ਮਲ ਤੇਰੀ ਗਾਤੇ ਆਇ ਲੋਕ
ਰਤੀ ਰਖ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਏ ਹੈ ਜੀ॥ ਕ੍ਰਿ ਲੋਕੀ ਕੇ ਪਾਵਿ
ਕ੍ਰਿ ਕਰਨੇ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਿ॥ ਐਸੇ ਤਾ ਤੁਮ ਪਾਵਿ ਕ੍ਰਿ
ਜੀ॥ ਅਰਜੀ ਸਰਬਾਇ ਆਪੀ ਹੈ ਜੀ॥ ਅਰ ਪ੍ਰਗ
ਤਾ ਹੈ ਜੀ॥ ਪਾਹਿ ਲਿ ਆਤੇ ਪਾਹਿ ਲੇ ਹੈ ਜੀ॥ ਅਰ
ਦੀ ਬਿ ਹੈ ਜੀ॥ ਕਿਨੀ ਕਰੇ ਨਾ ਹੀ ਜੀ॥ ਅਰਜੀ ਸਭ

ਨਾਦੇਵਕੇਆਦਿਦੇਵਹੋਜੀ॥ਅਰਜੀਜਨਮਤੇ ੧੮੫
ਰਹਤਹੋਜੀ॥ਅਰਜੀਸਭਨਾਕੇਪ੍ਰਭਠਾਕਰਹੋਜੀ
॥ਹੇਸ਼ੀਮਹਾਪ੍ਰਭੁਜੀਏਰਖੀਸਰਤਮਾਗੀਮਾਰਿ
ਮਾਕਿਕਹੈਹੋਜੀ॥ਕਉਣਕਉਣਦੇਵਾਰੀਖਿ
ਅਰਨਾਰਦਾ॥ਅਸਤਾਅਰਦੇਵਲਾ॥ਅਰਬਿ
ਆਸਏਰਖੀਸਰਤਮਾਗੀਮਾਰਿਮਾਕਿਕਹਿਦੇਹੋ
ਜੀ॥ਦੇਖੋਜੀਤੁਮਾਪਨੇਮੁਖਾਰਥਿਦਤੇਕਹੋ
ਹੋਜੀ॥ਹੇਸ਼ੀਕੇਸੁਜੀਜੇਮਹਾਂਨਰੁਵਤਮਾਗੀ
ਮਾਰਿਮਾਮਾਪਣੇਮੁਖਕਰਕਹਦੇਹੋਜੀ॥ਅਗੇ

ਨੇ ਸੁਵਨ ਕਰਾਵੈ ਹੈ ਜੀ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ
 ਗਵਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਪਾਨ ਜੀ। ਅੰਨ੍ਹੇ ਤਨੀ ਕੁਤਿ ਨ ਕੀ
 ਥਾਧੈ। ਤੁਮ ਆਪਣੀ ਥਾਧ ਕੀ ਸ੍ਰਿਜਾ ਦਾ ਲਗ
 ਤੁਮਾਰੀ ਮਾਰਿ ਮਾਕਿ ਕਹੈ ਹੈ ਜੀ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਰੇ ਸ੍ਰੀ ਮ
 ਹਾਧੂ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ। ਤੁਮਾਰੀ ਮਾਰਿ ਮਾਕਿ ਪ੍ਰਕੁਤ
 ਹੈ ਜੀ। ਤਿਸ ਕੇ ਜਾਨ ਦੇ ਕੋ ਨ ਕੇਈ ਦੇਉ ਤਾਹੀ
 ਸਮਰਥ ਹੈ ਜੀ। ਨਾ ਕੇਈ ਰੁਖੀ ਸੁਰਹੀ ਸਮਰਥ
 ਹੈ ਜੀ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਥਮ ਜੀ। ਤੁਮ ਆਪਣੇ ਆਤਮੇ
 ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੇ ਆਪ ਹੀ ਜਾਣ ਦੇ ਹੈ ਜੀ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਂ

ਪ੍ਰਭੂਜੀਤ ਮਕੈਸੇ ਹੋ ਜੀ। ਭੂਤਾ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੋ ਜੀ। ੧੮੬
ਅਰੰਭੁਤਾ ਕੇ ਦੀਸੁ ਰਪ੍ਰਭੂ ਠੰਕਰ ਹੋ ਜੀ। ਅਰਜੀ
ਦੇਵੇ ਕੇ ਆਦਿ ਦੇਵੇ ਹੋ ਜੀ। ਅਰਜਗਤ ਸੰਸਾਰ
ਕੇ ਪਿਤਾ ਹੋ ਜੀ। ਸ੍ਰੀਮਹਾ ਪ੍ਰਭੂਜੀਤ ਮਾਘ
ਵਾਸ ਭੁਧੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਮੁਝ ਕੋ ਸੁਵਨ ਕਰਾਵੇ ਜੀ।
ਪਿਛੈ ਕਿਛੁ ਨਾਗ ਪੋ ਜੀ। ਆਪਣੇ ਮਾਤ ਮਕੀ
ਦੇ ਬਿਥਿ ਭੂਤ ਸੁਵਨ ਕਰਾਵੇ ਜੀ। ਜੀ ਸਿਥਿ
ਭੂਤ ਕਰਿ ਬਿਸਥਾ ਕਰਾ ਬਿ। ਆਪ ਕੋ ਬਿਗਨ
ਰਹੈ ਹੋ ਜੀ। ਹੇ ਸ੍ਰੀਮਹਾ ਪ੍ਰਭੂਜੀਤ ਮਾਘ

ਮਾਰਾ ਕਿਨਾ ਕਿਨਾ ਭਵਾ ਬਿਖੇ ਚੈ ਤਿਨ ਕਰਦਾ
ਜੀ। ਏਹਿ ਜੋ ਸਾਗ ਧਰਮ ਚੈ। ਅਗਇ ਸਿਧ
ਹਮੰਗ ਬਿਖੇ ਅਸਥਾ ਵਰਜੀ ਗਮ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀ
ਬਿਚਰੈ। ਖੇਲੈ ਜੀ। ਏਤੁ ਮਾਰੀ ਰਚਨਾ
ਕੈ ਦੇਖਿ ਕਰਤੁ ਮਾਰੀ ਉਸਤਾਤਿ ਭੀ ਕਰਦਾ
ਜੀ। ਅਰਜੀ ਤੁ ਮਾਗਨਾ ਮੁਠੀ ਸਿਮਰਦਾ ਹਾਂ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਰਜੀ ਜਦ ਪੰਮੇ ਤੁ ਮਾਰੀ ਰਚਨਾ ਕੈ
ਦੇਖਿ ਕਰਤੁ ਮਾਗ ਭੁਜਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਭੀ
ਤੁ ਮਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਕਮਲ ਤੇ ਤੁ ਮਾਰੀ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿ

ਤਮਾਹਿਮਾਨਿਕਲਦੀਹੈ॥ ਤਿਸਕੋਸੁਦਨਕਰਦੇ १੮੭
ਮੈਨੋਤ੍ਰਿਪਾਤਿਨਾਹੀਆਵਦੀ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੇਤਮ
ਆਪਦੀਥਿਭੂਤਕੀਪ੍ਰਭੂਤਾਕੋਹਜੀ॥ ਦੇਖਾਂਤੁ
ਮਾਕੇਤਨੀਕ੍ਰਪ੍ਰਭੂਤਾਕੇਪ੍ਰਭੂਹਜੀ॥ ਅਰਜਨਕੀਥ
ਨਤੀਮਾਨਕਰਸੀ॥ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨੁਗਵਾਂਨਜੀਕ੍ਰਿਪਾਨਿ
ਧਾਨਜੀਬੋਲਤੁਹੁਦੇ॥ ਸ੍ਰੀਗੁਗਵਾਂਨਵਾਚੈ॥
ਹੇਕਰਥੀਸੀਓਥਿਖੇਸ੍ਰੇਸਾਟਿਅਰਜਨਿਮੈਤੋਨੇ
ਦਿਓਥਿਥਿਭੂਤਕੋਹਜੀ॥ ਅਪਰਮੇਰੇਸਾਰੇਥਿਸ
ਥਾਰਕਾਅੰਤੁ॥ ਕ੍ਰਿਛੁਨਾਹੀ॥ ਅਥਾਦਿਸਦਿਤੇਭੀ

ਪ੍ਰਧਾਨਾਇਕੁਤਕਹਿਓ॥ ਅਤਿਸਕਾਦਿਸਦਾਂਤਿਸੁ
 ਲਾ॥ ਜੈਸੇਕਿਸੀਚਕ੍ਰਦੁਰਤੀਗਜਾਕਾਦੁਰਾਦੀ
 ਪਨਗਰਹੋਇ॥ ਅਗਤੀਸਿਨਗਰਕੇਸਭੀਮਾਨੁਖੁ
 ਗਿਣੇਨਜਾਹੀ॥ ਅਤਿਸਿਨਗਰਤੇਜੈਸੇਈਸਪ
 ਚਾਸਸੇਸਾਦਿਮਾਨੁਖੁਚੁਣਕਢੀਐ॥ ਅਤਿਸੀਭੁੰ
 ਤਿਕਹਿਓ॥ ਐਪਰਮੇਰੇਸਾਰੇਇਸਥਾਰਕਾਅੰਤੁ
 ਕਿਛੁਨਾਹੀ॥ ਅਥਥੇਵੇਹੀਮਾਰਿਪਹਿਲੇਸਾਰਾ
 ਪ੍ਰਤਾਪਸੁਣਾ॥ ਹੇਗੁਣਾਕੇਸਮਰਜਨਸਾਰੇਸੰਸ
 ਰਕਾਮਾਤਮਾਤ੍ਰੀਐ॥ ਜਾਣੁ॥ ਅਰਸਗੁਨਾਭੁਤਾਪ੍ਰ

ਣੀਆਕੇਰਿਦੇਵਿਖੇਗੁਰੀਮੇਰੀਵਸਦਾਜਾਂਅਰ
 ਸਭਨਾਕੀਆਦਿਅੰਤਮਧਪੁਤ੍ਰਕੇਜਾਣਾਏ
 ਹਿਤਾਸਭਪ੍ਰਭਤਾਥੇਵੇਹੀਮਹਿਕਪੀਰੈਅਥ
 ਦਿਬਿਅਰਪ੍ਰਧਾਨਬੁਢਾਘਾਗਸੁਰਜਹੈਇਕੁ
 ਏਕੁਸੁਰਜਆਪਿਆਪਣੀਮਹੀਨੀਵਰਦਾ
 ਰੀਸੰਸਾਰਵਿਖੇਪ੍ਰਗਾਸੈਹੈਅਤਿਨਾਉਰਜਾਇ
 ਖੇਬਿਸੁਨਾਮਾਸੁਰਜਜੈਹੈਪ੍ਰਕਾਸਹੀਨੈਜੈ
 ਪ੍ਰਗਾਸੈਹੈਸੋਮੈਹਾਂਅਗਜਿਤਨੇਪ੍ਰਗਾਸਕ
 ਰਨਹਾਰੇਹੈਤਿਨਾਬਿਖੇਸੁਰਜਮੇਹਾਂਅਰਉਦ

ਏਯਾਪਉਣਾਵਿਖੇਮਰੀਚਨਾਮਜੇਪਉਣਹੋਸ
 ਮੇਗਾ॥ਅਰਮਠਾਈਨਖੜਾਬਿਖੇਚੜਮਾਮੇਗਾ
 ॥ਅਰਚਾਰੇਦੇਦਮੇਸਿਆਮਥੇਦਮੇਗਾ॥ਅਰ
 ਤੇਤੀਸਕਰੜਦੇਵਤਿਆਬਿਖੇਇਦਮੇਗਾ
 ॥ਅਰਦਸਾਇਦੀਆਬਿਖੇਰਿਯਾਰਮਾਮਨ
 ਮੇਗਾ॥ਅਰਜੇਕਛੂਤਾਪ੍ਰਾਣੀਅੰਚੇਤੀਤਾ
 ਮੇਸੇਮੇਗਾ॥ਅਰਰੰਯਾਰਾਦਵਿਖੇਸੀਕਰਮੇ
 ਗਾ॥ਅਰਜੇਪਿਓਅਰਗਕਸਬਿਖੇਕਥੇਰਮੇ
 ਗਾ॥ਅਰਮਠਬਸਦੇਬਿਖੇਮਗਾਮੇਗਾ॥ਅ

ਰਪੁਬਤਾਵਿਖੇਚਾਰਲਾਖਕੇਸਕਾਉਚਾਮ
 ਰਸਾਗੀਸਿਉਨੇਕਾਮੇਸਾਜੇਹੈਦੁਮੇਰਪੁਬ
 ਤਸੇਮੇਂਗਾਅਰਪ੍ਰਤਾਇਖੇਦੇਵਤਿਆਕ
 ਜੇਹੈਪਰੇਤਬ੍ਰਹਮਪਤਸੇਮੇਂਗਾਅਰਜੀ
 ਤਨੇਸੈਨਾਕੇਨਾਇਕਹੈਤਨਾਇਖੇਸਿਕਦਜੇਹੈ
 ਸਿਆਮਕਾਤਕਮੁਹਾਂਦੇਵਕਾਪਤਸੇਮੇਂਗਾਅ
 ਰਸਰੇਵਗਾਇਖੇਸਾਗਰਮੇਂਗਾਅਰਮਹਾਰੀ
 ਖਿਜੇਹੈਸਪਤਾਹੀਖੀਤਨਾਇਖੇਭ੍ਰਿਗਮੇਂਗਾ
 ਅਰਜੀਤਨੇਵੇਦਕੇਬਲਾਹਰੇਹੈਤਨਾ

ਥਿਖੇਓਅੰਕਾਰੇਮੇਂਗਾ॥ ਅਗਜੀਤਨੇਮੇਰੇਅਰਥਜ
ਗਕੰਗੀਦੇਹੈਮੇਰੇਤੋਖਦੈਕੇਨਮਿਤਿਤਿਨਾਈਖੇਸਾ
ਸਾਸਾਸਜੇਹੈਮੇਗਨਾਮੁਜਪਲਾ॥ ਜਗਾਈਖੇਜ
ਪਜਗਮੇਂਗਾ॥ ਅਗਜੀਤਨੇਅਸਥਾਦੁਰਹੈਠਭਿ
ਰਤੇਚਲਾਦੇਨਹੀਚਲਦੇਤਿਨਾਈਖੇਹਿਮਾ
ਲਾਪ੍ਰਥਤਮੇਂਗਾ॥ ਅਗਥਿਛਾਈਖੇਪਿਪਲ
ਮੇਂਗਾ॥ ਅਰਦੇਵਰਿਖਾਈਖੇਨਾਰਦਮੇਂਗਾ॥ ਅ
ਰਗ੍ਰਥਾਈਖੇਚਿਤਰਥਮੇਂਗਾ॥ ਅਗਸਿਧਾ
ਈਖੇਕਪਲਮੁਨੇਮੇਂਗੀ॥ ਅਗਪਾਦਿਅਈ

ਖੇਜੋਰਖੀਸਰਸਮੁੰਦ੍ਰਕੇਮਥੇਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤਸਾਥਜ
 ਨਿਕਲਿਆਪੈਜੀਸਕਾਨਾਉਸੂਚੀਦੀਸਰਹੈਸੋਘ
 ਫ਼ਾਮੇਜਾਂਅਰਯਾਈਆਇਠੇਮੈਰਾਪਤਗਾਈ
 ਮੇਰਾਅਰਮਾਨੁਖਾਇਖੇਰਾਜਾਮੇਰਾਅਰਮਾਨ
 ਧਿਓਇਖੇਬਜਰਮੇਰਾਅਰਗਉਆਇਖੇ
 ਕਾਂਮਧੇਨਮੇਰਾਅਰਸੁਧਾਇਖੇਬਾਸਕਮੇਰਾ
 ਆਮਰਨਾਗਾਇਖੇਅਨੰਤਜਹੈਸੇਖਨਾਗਾਸਮੇ
 ਰਾਅਰਜਲਾਇਖੇਨਦੀਆਸਮੁੰਦ੍ਰਕਾਜੇਹੈ
 ਰਾਜਾਬਰਲੁਸਮੇਰਾਅਰਾਧਿਤਗਾਇਖੇਅ

ਚਾਰਜਾਮਾਸੇਮੇਗਾ॥ ਅਰਦੈਰਦਾਇਕਾਬਿਖੇਜੈ
ਮੇਮੇਗਾ॥ ਅਰਦੈਰਾਬਿਖੇਪਹਿਲਾਦਮੇਗਾ॥ ਅ
ਗਰਿਗਲਜਾਣਗਾਰਿਆਬਿਖੇਕਾਲਮੇਗਾ॥ ਅ
ਗਮ੍ਹਿਗਾਬਿਖੇਸਿਖਮੇਮੇਗਾ॥ ਅਰਪੈਥੇਗਾਮਾਇ
ਖੇਗਰਫੁਮੇਗਾ॥ ਅਰਛਾਲਮਾਰਨਗਾਰਿਓਬਿਖੇ
ਪਉਦਮੇਗਾ॥ ਅਰਸਸਕਧਾਰੀਓਬਿਖੇਪ੍ਰਸ
ਗਮਮੇਗਾ॥ ਅਰਮਛਾਂਬਿਖੇਮਾਗਰਮਛਮੇਗਾ॥
ਅਰਨਦੀਆਬਿਖੇਜਾਹਰਨਦੀਜੇਹੰਗੀਗਾਸੇਮੇ
ਗਾ॥ ਹੇਅਰਜਨਸਿਸਾਰਕੀਉਪਛਾਅਰਮਧਅਰ

ਅੰਤ ਦੇ ਸਭ ਮੇਰੀ ਜਾਂ ਅਰਥਾਇਆ ਥਿਖੇਆ ੧੯੨
ਧਿਆਤਮਾਵੀਆ ਮੇਰੀ ਜਾਂ ਅਧਿਆਤਮਾਵੀਆ
ਅਗਨਿਸਕੰਕਾ ਤੇਰੇ ਸੋ ਸੁਣਾ ਸਭ ਨਾਮਾਤਮਿ
ਆਕਾਸ਼ ਅਧਕਾਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਠਾਕਰੇ ਮੇਰੀ ਜਾਂ ਏਸ
ਕਾਨਾਮੁਆਧਿਆਤਮਾਵੀਆ ਮੇਰੀ ਜਾਂ ਅਗਨਿਤ
ਨੇਤ੍ਰ ਗਾਢਾ ਕਰਨ ਜਾਰੇ ਤੇਰੇ ਨਾਥਿਖੇ ਜਗਮੇਰੀ
ਗੋਸਾਇਚਰਚਾਰਾਇ ਸੋ ਮੇਰੀ ਜਾਂ ਅਰਥਾਇਆ
ਥਿਖੇ ਅੰਕਾਰ ਅਧਕਾਰ ਮੇਰੀ ਜਾਂ ਅਰਥਾਇਆ ਕਰਨ
ਥਿਖੇ ਜੇਰੇ ਸਮਾਤਿ ਨਾਥਿਖੇ ਦੁਖਤਸਮਾਸੋ ਮੇਰੇ

ਗੰਗਾ ਅਰਮੇ ਅਖੈ ਅਛਾ ਨਾਸੀ ਗੰਗਾ ਅਰਕਾਲ ਤੇਰ
ਹਤ ਗੰਗਾ ਅਰਕਾਲ ਕਾ ਭੀ ਕਾਲ ਗੰਗਾ ਅਰਮਨੇ
ਕਧੂ ਕਾਰ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਰਚਨਾ ਕਾਰ ਚਨ ਗੰਗਾ ਮੇਂ ਗੰ
ਗਾ ਅਰਜਿ ਤੇ ਦੁਰਾਵਨ ਗੰਗਾ ਰੇ ਹੋ ਤੇ ਨਾ ਥੀ ਖੈ ਸ੍ਰਿਤ
ਜੇ ਪੈ ਜੇ ਜੀ ਉ ਕੇ ਚਰਾਇ ਲੇ ਜਾਵੀ ਪੈ ਸੇ ਮੇਂ ਗੰਗਾ ਅ
ਰਜੇ ਕਿਛੁ ਅਗੇ ਹੋ ਲਾ ਪੈ ਸੇ ਭੀ ਮੇਂ ਗੰਗਾ ਅਰਇਸ
ਤੀ ਭੀ ਮੇਂ ਹੋ ਰਿਜਾਇ ਸਤੀ ਓ ਕੀ ਗੀਤਿ ਅਰਸ੍ਰੀ ਜੇ
ਲਛਮੀ ਅਰਸੁਰਸਤੀ ਅਰਸਿ ਸ੍ਰਿਤ ਅਰਮੇ ०
ਅਗਧਿਤ ਅਰਧਿ ਮਾਏ ਇਸਤੀ ਆਪੇ ਹੋ ਗੰਗਾ ਅਰ

ਇ॥ ਕਰਣਾਇਖੇ ਜੋਹੈ ਸਮਾਇ ਹਾਦਸਮਾਸਮੇਂ ॥ ੧੯੩
 ਅਰਛੰਦਾਇਖੇ ਗਾਇਤੀ ਛੰਦਮੇਂ ॥ ਅਰਥਾਗ
 ਮਹੀਨੀਆਇਖੇ ਮਾਪਰਮੇਂ ॥ ਅਰਛੰਦੁਤਾਇਖੇ
 ਥਾਸੰਤਰੁਤਿਮੇਂ ॥ ਅਰਕਪਦਾਇਖੇ ਜਾਮੇਂ ॥
 ॥ ਅਰਜੋਕਿਛੁਤੇ ਜਵੰਸੀਓਵਿਖੇ ਤੇਜਹੈ ਸੋਮੇਂ ॥
 ॥ ਅਰਜਹਾਵੰਦਲਸੇਨਾਕੇ ਜੁਧਕੀਏ ਕਠੇਹੁੰਦੇ ॥
 ਜੀਸਿਓਵਿਜੀਤਿਹੈ ਇਤਿਸਓਕੁਮੇਂ ॥ ਅਰਜ
 ਕੀਛੁਓਦਮੀਓਇਖੇ ਓਦਮਹੈ ਸੋਮੇਂ ॥ ਅਰ
 ਜੋਕਛੁਧਲਵੰਤਾਇਖੇ ਧਲਹੈ ਸੋਮੇਂ ॥ ਅਰਥਿ

ਸੁਖੀ ਸੀ ਆਇਖੇ ਥਾਸ ਦੇ ਵੇ ਮੇਂ ਜਾਂ ॥ ਅਰਧਾਂ ਰੂਵ ॥
ਬਿਖੈ ਅਰਜਾਨ ਮੇਂ ਜਾਂ ॥ ਅਰਮੁ ਨਾ ਬਿਖੈ ਬਿਆਸ ਮੇਂ
ਜਾਂ ॥ ਅਰਕ ਬਜੇ ਹੈ ਚੜ੍ਹਤਿ ਨਾ ਬਿਖੈ ਸਕਰ ਮੇਂ ਜਾਂ ॥
ਅਰਜਿ ਤਨੇ ਨਿਵ ਵਲਹਾਰੈ ਹੈ ॥ ਤਿਨਾ ਬਿਖੈ ਰੂਠ ਮੇਂ ਜਾਂ
॥ ਅਰਜਿ ਤਨੇ ਜੀਓਣ ਕੀ ਕਾਂਖਿ ਆਕਰੈ ਹੈ ॥ ਤਿਨਾ ਬਿ
ਖੈ ਜੋ ਹੈ ਨੀਤ ਧਰਮ ਸੇ ਮੇਂ ਜਾਂ ॥ ਧਰਮ ਹਾਰੇ ਕਟੇ ਨਹੀ ॥
ਅਧਰਮ ਹਾਰੇ ॥ ਅਰਜਿ ਤਨੀ ਆਛੁ ਪਾਓਣ ਕੀ ਆ
ਵਸਤੁ ਹੈ ॥ ਤਿਨਾ ਬਿਖੈ ਮੋਨ ਜੋ ਹੈ ਚੁਪ ਸੇ ਮੇਂ ਜਾਂ ॥ ਅਰਮੁ
ਨਾ ਬਿਖੈ ਜੋ ਉਮੇਂ ਜਾਂ ॥ ਅਰਧਾਤਾ ਬਿਖੈ ਕੀ ਚਨ ਜੋ ਹੈ ॥

ਨਾਸੇਮੇਯਾ ਅਰਪਾਰਵ ਅਰਸਨਾਇਕੀਜਾਤਿਸ १੫੪
ਰਿਕੁਸਾਜੇਹੈਸੋਮੇਯਾ ਅਰਹੇਅਰਜਨੀਜਿਤਨੇਕੁ
ਤਪੁਲੀਪੈਤਿਨਾਕਾਥੀਜਤ੍ਰਿਮੇਨੇਜਾਨਾ ਮੋਥਿਨਾ
ਅਸਥਾਵਰਜੀਗਮਾਕਿਛੁਨਾਹੀ ਏਹਿਥਿਕੁਤ
ਮੇਤੋਨੋਕਿਸਕੁਤਿਕਹੀਹੈ ਜਿਸੇਸਾਰੇਥਾਗੇਜੇਹੈ
ਪਹਰੇਤੋਏਕਤੰਤੁਕਢਾਦਿਖਾਈਮੇਹੈ ਏਸੀ
ਏਸੀਕੁਤਿਥਿਕੁਤਮੇਤੋਨੋਸੁਣਾਈਹੈ ਅਥ
ਅਰਜਨੀਅਓਰਸੁਣਾਜੇਕਈਜੀਓਥਿਕੁਤ
ਵਿਤਹੈ ਅਰਜੇਕਈਜੀਓਸੋਕੁਵਿਤਹੈ ਅਰਜੇ

ਕੋਈ ਜੀ ਉਪ੍ਰਤਾ ਪਵਿਤਰੇ। ਨਤਿ ਨਤਿ ਨਕਤਿ ਮੇ
ਰੇ ਤੇ ਜਤੇ ਉਪਾਜੀ ਆਜਾਣੁ। ਅਥਵਾ ਹੇ ਅਰ
ਜਾਥੇ ਰਾਗਿ ਜਾਨਨ ਦਾਕੀ ਆਹੈ। ਏਹਿ ਤਾਂ ਇ
ਕਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਥਿਭੁਤ ਕਹੀਐ। ਸੋ ਗ੍ਰੀਸਾਰੀ ਨਾਹੀ
ਕਹੀ। ਅਮੇ ਸੰਜੈ ਸੰ ਅਸੰਖ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਨਾ ਪ੍ਰਕਾ
ਰ ਕੀ। ਥਿਭੁਤ ਸਾਥ ਭੁਰੇ ਹੋਏ ਮੇ ਤੇ ਨਿਕਸਕਰ
ਪਸਰਗੇ। ਮੇ ਤੇ ਕੀ ਸਿਭਾ ਤਿਨਿਕ ਸੈਐ। ਜੈ
ਸੰਜਲ ਕਰਿ ਪੂਰਨ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਬਾਹ
ਰਿਨਿਕ ਸਪੰਡੈ। ਅਰਵੁ ਥਿਭੁਤ ਰੇਤ ਕੇ ਦਾਣੇ

ਪਰਪੜੇਹੈ ਤਿਸੀਦਾਣੇਕੋਭਿਗਾਵੇਹੈ॥ ਅਰਧਿਛੈ ੧੯੫
ਸਮੁੰਦ੍ਰਕਾਜਲਭੁਰਪੂਰਹੀਹੈ॥ ਏਰਿਤਾਬਿਭੁਤ
ਕਹੀ॥ ਅਥਾਮਰਜਾਨਿਤੇਰੇਰਥਪਰਮੇਸਾਪੂਰਨ
ਸੁਖਨਿਧਾਨਪੁਰਖਾਬਿਗਜੈਹੈ॥ ਇਸਿਮੇਰਸਰੂ
ਪਰੀਮਾਰਿਮਾਵਤ੍ਰਿਅਾਈਸੁਣਾ॥ ਮੇਰੀਆਦਿਨਾ
ਹੀਮੇਰੀਮਧਨਾਹੀ॥ ਮੇਰਾਮੰਤਨਾਹੀ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ
ਪ੍ਰਧਾਨਪੂਰਨਪੁਰਖਾਮੇਸਾਤੇਰੇਰਥਪਰਬਿਗਜੈਹੈ
੧॥ ਇਤਿਸ੍ਰੀਗੁਰਗਵਤਗੀਤਾਸੂਪਾਨੀਖਤੁਸੇਧੁ
ਹਮਾਵਾਦਿਆਜੋਗਸਾਸਤ੍ਰੇਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਚਾਰਜਨਸਿਧ ॥

ਏ॥ ਬਿਰੂਤ ਜੋਗੋ ਨਾਮੁ ਦਸਮ ਪਿਯਾਇ ਸੰਪੂਰਨ
ਗੁਣਿਆ॥ ੧੦॥ ਸ੍ਰੀਗਾਮਾਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਪਨ ਸਮਾਪ
ਤੀ॥ ਸਲੋਕ॥ ੧੪॥ ॥ ਆਗੇ ਦਸਮੇ ਪਿਯਾਇ
ਕਾਮਹਾਤਮ ਚਾਲਿਆ॥ ਸ੍ਰੀਨਾਗਾਇ ਦੇਵਾਰੈ
॥ ਏਲਛਮੀ ਆਗੇ ਦਸਮੇ ਪਿਯਾਇ ਕਾਮਹਾਤ
ਮ ਕਰੋਤੈ ਤੂੰ ਸੁਦਨ ਕਰ॥ ਜਿਸ ਕੇ ਸੁਣੇ ਤੇ ਮਹਾਂ
ਪਾਪੀਆਂ ਕੀ ਭੀਗਾਤਿ ਹੋਈ ਥੀ॥ ਸ੍ਰੀਨਾਗਾਇ
ਦਸਮੇ ਕਰੋਤੈ ਏਲਛਮੀ ਬਨਾਰਸੀ ਛੇਤ੍ਰ ਮੇਇ
ਕਧੀਰਜੀ ਨਾਮੁ ਬ੍ਰਹਮਦਰਸੈ ਵਹੁਦੁ ਰਧਮਾ

ਤਮਥਾ ॥ ਹਰਿ ਕਾਰੁ ਗਤੁ ਥਾ ॥ ਵਹੁਇ ਕਾਇ ਨਿਬ १੫੬
ਸੇਸਰ ਮਹਾਂਦੇ ਉਕੇ ਦੁਸ਼ਕੰਠ ਲਿਆਥਾ ॥ ਜਾਵਹੁ
ਮਦਕੈ ਪਾਸ ਗਾਇ ॥ ਆਗਰ ਮੀਕੀ ਗੁਤਿ ਥੀ ਉਸਥ
ਹਮਦ ਕੈ ਧੁਪ ਥਾਹੁ ਤੁਲਹੀ ॥ ਉਸਕਾ ਜੀਓ ਬੰਨ੍ਹ ०
ਜੇਇ ਗਾਇਆ ॥ ਵਹੁਤ ਯਾ ਅਨੇਰੀ ਥਾਇ ਕੈ ਗੀਰਪ
ਫਿਆਇ ਤਨੈ ਮੇਇ ਕਰ ਗਲ ਮਹਾਂਦੇ ਉਕਾ ॥ ਆਇ
ਆਉਸਕਾ ਨਾਮੁ ਕ੍ਰਿਗਰੀਟਥਾ ॥ ਜਾਵਹੁ ਦੇਖੇ ਤਾਂ
ਕੀਆ ਦੇਖੇ ॥ ਇਕੁ ਬਹੁ ਹਮਦ ਬਹੁ ਤੁਅਚੇਤ ਪਇ
ਆਹੈ ॥ ਤਾਂ ਉਨਿ ਗਲੁ ਹਟਕੈ ਮਹਾਂਦੇ ਉਪਾਸਿਅ ०

ਇਕਾਹਿ। ਆਜੀ। ਇਕੁ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੁਹਾਰੇ ਵ ਸ੍ਰੋਕਾਮ ०
ਇਆਥਾਜੀ। ਵਹੁ ਬਿਸੁਧਹ। ਇਗਾਇਆਹੋਜੀ
। ਤਾਂ ਮਹਾਂ ਦੇ ਉਚੁ ਪੁਕਰੁ ਰਹਿਆ। ਕਿਛੁ ਭੀ ਨਾ
ਬੋਲਿਆ। ਤਾਂ ਵਹੁ ਗਣ ਫੇਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਪਾਸਿ ਗ
ਇਆ। ਜਾਂ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਵਹੁ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮਾਰਿ ਗਾਇ
ਆਹੋ। ਤਾਂ ਗਣ ਬੋਲਿਆ ਕਹੈ ਜੀ। ਮੇਰੇ ਹਿਚਲ
ਕਨ ਦੇਖਿਆ। ਇਨਿਕ ਓਨ ਸਾਧਨਾ ਕਰੇ ਥੇ ਕੁਲੀ
ਜਾਹਗਾ। ਮ੍ਰਿਤਿ ਪਾਈ। ਚਾਰੇ ਜਾਗਾਇ ਸਨ। ਤੁਲੇਅ ०
ਲਥਣੇਹੈ। ਇਕੁ ਤਾਂ ਬਾਨਾ ਰਸੀਛੁ ਤ੍ਰੇਹੈ। ਅਰਸੀ

ਗੀਗਾਜੀ ਕਾਇਸ਼ਾਨਾ ਅਰਬ ਸੇਸਰ ਮਹਾਂ ਦੇ ਉਕਾ ੧੯੭
ਵਸਾ ਅਰਸਾਧਾ ਕਾਮਿਲਾਪਾ ਅਰਮੰਨ ਕਾਛ
ਰੁਲਾ ਤਾਤੇ ਹੇਸ਼ੀ ਮਹਾਂ ਦੇ ਉਜੀ ਮੇਂ ਨੋਇਹਿ ਬਿ
ਧਕਹਿ ਸੁਨਾ ਉਜੀ ॥ ਇਨਿ ਮੇਸਾਕ ਉਨਪ੍ਰੰਨ ਕਰਿ
ਆਥਾਜੀ ॥ ਮੇਸੀ ਜਾਹਗਾਇਨਿ ਮ੍ਰਿਤ ਪਾਈਜੀ ॥
ਤਾਂਸ਼ੀ ਮਹਾਂ ਦੇ ਵਜੀ ਕਹਿ ਮਾਤੈ ਨੋਇਸਿ ਬ੍ਰਹਮਦ
ਕੇਪਹਿਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਕਥਾ ਸਣਾਉਦਾਹਾਂ ਤੂੰ ਸੁਦ
ਨਕਰਾ ॥ ਏਕਸਮੇ ਬਿਖੈ ਕੈਲਾਸ ਪ੍ਰਬਤ ਮੇਤ੍ਰਾਂਗ
ਉਗਾਂ ਪਾਰਬਤੀ ਭੀਏ ਠੀਥੀ ॥ ਅਰਤਾਂਗ ਦਭੀਪ

ਮਰਿ ਸੰਗਥੋ। ਤਹਾਂ ਫੁਲਵਾਰੀ ਕੀ ਸੋਗ੍ਰਾਹਮ ਦੇਖ
ਤੇਥੋ। ਤਹਾਂ ਏਕੀ ਸਮੇਰੇ ਦੁਸ਼ਕੀ ਅਕਾਸਤੋਆ
ਇਆਥਾ। ਸਿਵਦੁਹੀ ਸਬ੍ਰਹਮੇਕਾ ਬਾਹਨਥਾ। ਦੁਹ
ਹੀ ਸਮਾਨ ਸਰਵਰਕੋ ਚਲਿਆਥਾ। ਉਸ ਸਰਵਰਮੇ
ਮਹਾਂ ਸੁੰਦਰ ਕਭਿਲ ਕੇ ਫੁਲ ਬੇਦੁਹੀ ਸੁਕੋਲ ਫੁਲ
ਕੋਲ ਪਕਰਆਇਆਥਾ। ਉਸ ਕਭਿਲ ਕੇ ਫੁਲ
ਪ੍ਰਪਰਛਾਪਾਇਆ ਤਾਂ ਵਹੁਹੀ ਸੁਸੁਪੇਦ ਤੋਸਿ
ਆਮਯਰਨ ਜੋ ਏਗਾਇਆ। ਮਰਮਕਾਸਤੋਗਿ
ਰਪਤਿਆ। ਭਿਰਿ ਸਕੋਨਾਹੀ। ਤਹਾਂ ਇਤਨੇ ਮੇਰੇ

੧੫੮
ਇਕੁ ਗਣੁ ਭੀ ਉਸੀ ਮਾਰਗ ਮੇ ਆਇ ਨਿਕਲਿਆ
।। ਉਨਿ ਦੋ ਬਿਆਰੀ ਸਾਗਿ ਰਪਾਇਆ ਹੈ। ਤਾ ਗਣ
ਨੇ ਆਇ ਕਹਿਆ ਏ ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਜੀ ਇਕੁ ਹੀ ਸੁਤੁ ਮਾ
ਰੇ ਦੂਸਰੇ ਆਇਆ ਬਾਜੀ ਦੁਹਾ ਸਿਆਮ ਬਰਨ
ਇਗਾਇਆ ਹੈ ਜੀ। ਅਰ ਅਕਾਸ ਤੇ ਗਿਰ ਪਾਇਆ
ਹੈ ਜੀ। ਤਾ ਵਹੁ ਗਣ ਜਾਇ ਕੋ ਹੀ ਸਕੈ ਲੇ ਆਇ
ਆ। ਤਾ ਸੁੀ ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਜੀ ਪਾਇਆ ਏ ਹੀ ਸਤ੍ਰਿਸਿ
ਆਮ ਬਰਨ ਕਾਸ ਤੇ ਭਾਇਆ ਹੈ। ਤਾ ਹੀ ਸਕਹਿਅ
ਏ ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਜੀ ਮੇਂ ਤੁਮਾਰੇ ਦੂਸਰੇ ਆਇਆ ਬਾ

ਜੀ॥ ਅਰਮਾਸਰਵਰੇਮੇਕਮਲਫੁਲਫੁਲੇਹੋਏ
ਥੇਜੀ॥ ਅਤਿਨਕਿਜਾਮੇਲੀਘਿਆਤਾਓਸੀਸਮੇਮੇ
ਸਿਆਮਬਰਨਹਾਇਗਾਇਅਜੀ॥ ਅਰਮਕਾਸ
ਤੇਗਿਰਪਾਵੀਅਜੀ॥ ਮੇਏਹਿਕਾਰਨਾਹੀਜਾਨਿ
ਅਜੀ॥ ਏਹਿਥਾਤਿਜੁਨਿਕਰਿਮਹਾਂਦੇਵਜੀਹਸੇ
॥ ਤਾਂਦਿਤਨੇਮੇਅਕਾਸਤੇਬਾਲੀਭੁਈ॥ ਏਮਹੰ
ਦੇਵਜੀਤੂਕਾਰੇਤੇਸੋਚੁਕਰਦਾਹੋ॥ ਇਸਹੀਸਕਾ
ਪ੍ਰਸੰਗਮੇਕਹਿਸੁਣਾਓਦਾਹੋ॥ ਤੁਮਹਾਂਦੇਓਕ
ਹਿਆਏਅਕਾਸਥਾਣੀਤੂਮੇਰੇਪਾਸਆਉ॥ ਮੇ

ਤੈਨੇ ਦੇਖਾ ਤੂੰ ਕਉ ਲੇਹੇ ॥ ਤਾਚ ਕਰੁ ਪਧਾਰੇ ਜਿਆ १੫੫
 ਮਸੀਹ ਇਕ ਪਾਰਖ ਦੁਆਇਆ ॥ ਤਾ ਪਾਰਖ ਦੁ
 ਕਾਰਿਆ ਕਿਆ ਕਹਾ ਤੁਮ ਉਸੀ ਕਮਲ ਨੀਤੇ ਪੂਛ
 ਜੀ ॥ ਤੁਮ ਕੋ ਵਹੀ ਕਹੈ ਗੀ ॥ ਤਾ ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਜੀ ਉਸ
 ਕਮਲ ਨੀਤੇ ਪੁਛਿਆ ॥ ਤਾ ਕਮਲ ਨੀ ਕਾਰਿਆ ਦੇ
 ਸੀ ਮਹਾਂ ਦੇਵ ਜੀ ਮੇਰਾ ਪਣਾ ਸਮਾਚਾਰ ਪਿਛਾ ਦੇ
 ਜਨਮ ਕੀ ਕਥਾ ਕਹਿ ਸੁਣਾਉ ਦੀਯਾ ॥ ਤੁਮ ਸੁਣਨ
 ਕਰੋ ਜੀ ॥ ਪਹਿਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਮੇਰਾ ਪਣਾ ਗਾਂਗਾ ਜੀ
 ॥ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਪਦਮਾਉਤੀ ਬਾਜੀ ॥ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮਦ

ਸ੍ਰੀਗੰਗਾਜੀਕੇਬਨਾਰੋਇਸ੍ਰਾਨਕਰਕੋਗੀਤਾਕੇਦ
ਸਮੇਧਿਸ਼ਾਇਕਾਨਿਤਾਪ੍ਰਤਪਾਠਕਰਦਾਥਾ।।ਇ
ਕਾਦਿਨਗਜੇਇਦੁਕਾਅਸਨਭਿਠਿਆ।ਜਾਇ
ਦੁਦੇਖੇਤਾਇਕਬ੍ਰਹਮਣਗੀਤਾਕੇਦਸਮੇਧਿ।
ਇਕਾਪਾਠਕਰੈ।।ਤਾਂਗਜੇਇਦੂਨੇਮੇਨੋਕਾਇ।
ਤੁੰਜਾਇਕਰਬ੍ਰਹਮਣਕੀਤਪਸਿਆਭੰਗਕਰ
ਆਉ।।ਤਾਂਮੇਉਸਬ੍ਰਹਮਣਪਾਸਿਗਈ।ਜਾ
ਮੇਦੇਖਾਤਾਵਹਾਇਕੀਤਮੇਥੈਗਯੇ।।ਤਹਾਮੇਨੋ
ਉਸਬ੍ਰਹਮਣਪਾਸਿਗਈ।।ਤਹਾਮੇਨੋਉਦਭੁਈ।।

ਮੇਗਓਸਥੂਹਮਣਨਾਇਅੰਗਸਿਓਅੰਗਓ ੨੦੦
ਹਿਆ। ਤਾਮੇਨੋਥੂਹਮਣਨੇਸਗਪਦੀਆ। ਕ
ਹੇਅਰੀਪਾਪਨੀਤ੍ਰਿਕਮਲਨਿਹੋਈਓ। ਤਿਸੀ
ਸਮੇਮੇਕਮਲਨੀਰੁਈ। ਤਾਮੇਨੋਕਹਿਆਰੀਜੇ
ਸੇਪੰਜਅੰਗਤੇਰੇਸਪਰਸਰੁਏਹੈ। ਤੇਸੇਤੇਰੇਭੀਪ
ਜਅੰਗਹੋਰਿਗੇ। ਸੇਈਮੇਰੇਪੰਜਅੰਗਹੋਏਜੀ॥
ਦੁਇਕਮਲਚਰਨਾ। ਦੁਇਕਮਲਪਥਾ। ਦੁ
ਕਕਮਲਮੁਖਾ। ਅਰਜੀਮਾਨਸਰਵਰੁਮੇਸ
ਠਹਜਾਰਭੁਵਰਗਹਿਦੋਹੇਜੀ। ਤੇਮੇਰੀਸੁਥਾਸ

ਕਰਵੈ ਬਿਪਤਿ ਰਹਦੇ ਹੈ॥ ਏਹਿ ਬਾਤਿ ਕਿਛੁ ਨ
ਹੀ ਕਹੀ ਜਾਦੀ॥ ਅਰਮੇਗ ਭਿਜਾ ਲਾਹੈ ਜਿ ਕਉ
ਪੰਥੀ ਮਿਲੇ ਲਿਖ ਕਰ ਜਾਦੀ ਹੋਤਾ ਵਹੁ ਸਮੁਹ
ਇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਉ ਨਿਕਮ ਲਾਨੀ ਨੇ ਕਹਿ ਅਰੇ ਪੈ
ਸਤ੍ਰੰ ਕਉ ਨਹੈ॥ ਅਰਤ੍ਰੰ ਈਗਾ ਕੋ ਓਕਰ ਆਇ
ਆਥਾ॥ ਤਾਹਿ ਸਕਹਿ ਆਹ ਮਚਾਰਹਿ ਸਬੁ ਹਮਾ
ਕੇ ਥਾਹ ਨਹੈ॥ ਤਿਨਾ ਵਿਚੈ ਓਕੇ ਮੇਜਾਂ॥ ਮੇਮਾਨ
ਸਰਵਰ ਮੇਸਤੀ ਚੁਗਣ ਆਇ ਆਥਾ॥ ਫਿਰ
ਮੇਮਾਨ ਦੇਵੀ ਕੇ ਦੂਜ ਕੋ ਆਇ ਆਥਾ॥ ਏ

ਤਿਪਰੋਜਨਾਇਸਿਮਾਰਗਆਇਨਿਕਲਿਆਥਾਨੀ ੨੦੦੭
ਜਾਂਮੇਕਮਲਨੀਲੰਘੀਤਥੀਮੇਸੁਪੇਦਰੰਗਤੋਸਿਮ ੦
ਮਰੰਗਚੋਏਗਾਇਆਜੀਮਰਮਕਾਸਤੋਗਿਰ
ਪਾਉਆਜੀ।ਏਬਚਨਸੁਨਕਰਿਕਮਲਨੀਕਰਿ
ਆਮੇਪਹਿਏਜਨਮਕੀਕੀਨਿਆਂਗਾਇਕਧੂ
ਮਣਕੀਮੇਤਹਾਪੈਰਵਈਪਾਲੀਥੀ।ਜੇਦੁ ਇਕ
ਪਰਵਈਹਛੀਬੋਲਣਲਗੀ।ਮੇਤਿਸਕੋਪ
ਵਾਇਆਕਰਗਾਇਕਾਦਿਨਮੇਗਗੁਰਤਾਆਇ
ਨਿਕਲਿਆ।ਉਨਿਕਰਿਆਭਿਠਿਰਸਈਕਰਿ

ਲੇਹਿ ਮੇਨਾ ਉਠੀ॥ ਫੇਰ ਉਨਿ ਦੂਸਰੀ ਵਾਰੀ ਕਰਿ
ਆ ਫੇਰ ਤੀਸਰੀ ਵਾਰੀ ਕਰਿ॥ ਮੇਰਾ ਮਨ ਪਰਵ
ਈ ਨਾਲ ਲਗਾ ਹੋਇ॥ ਆਖਾ॥ ਉਸ ਪਾਸ ਤੇ ਮੇਰਾ
ਮਨ ਉਠਣੈ ਨ ਕਰੈ ਨਾਹੀ॥ ਜਾਬਦੁ ਤੁਚਿ ਰੁਲਗਾ
ਮੇਨਾ ਉਠੀ॥ ਤਾਂ ਭਰਤੈ ਮੇਰੇ ਸਗਪਈ॥ ਆ ਕੇ ਪੈਰੀ
ਤੂੰ ਕਮਲ ਨੀਰੋਈ॥ ਜਿਸੇ ਮੇਈ ਜਾ ਆਇ ਕੇ ਕਮ
ਲ ਨੀਰੋਈ॥ ਅਰ ਉਸ ਪਰਵਈ ਕੀ ਸੁਧੋ ਮੇਰੇ
ਅਬਤਾਈ॥ ਵਹੁ ਪਰਵਈ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ
ਦਸ ਮੋਧਿ ਜਾਵੁ ਪਾਠ ਕਰਦੀ॥ ਜਿਸੇ ਮਥੀ ਸਿ

ਥਿਅਥਾਮੇਭੀ^{੨੦੨}ਈਸ਼ੀਗੀਤਾਜੀਕੇਦਸਮੇਧਿਜਾਇ ੨੦੨
ਕਾਪਾਠਕਰਦੀਯਾ॥ਤਿਸਕਰਿਮੇਗਾਮੇਸਾਤੇਜਹੈ
॥ਗੀਤਾਜੀਕੇਦਸਮੇਧਿਜਾਪਾਠਕਰੇਕਾਏਰਿਫ
ਲਹੈ॥ਤਾਰੇਸਬਾਲਿਆ॥ਅਥਭੀਕਿਛਮੇਸਾ
ਊਪਵਹੁਦੁਮੇਸਿਅਮਥਰਨਤੇਸੁਪੇਦਬਹੁਗ
ਹੈਵਾ॥ਅਰਭੀਭੀਇਸਕਮਲਨੀਕੀਦੇਰਿਤੇਛੁਟੇ
॥ਤਾਕਮਲਨੀਕਾਰਿਆਇਕਭਿਪਾਉਹੈ॥ਜੇਕੋਈ
ਅਥਸ਼ੀਗੀਤਾਜੀਕੇਦਸਮੇਧਿਜਾਕਾਪਾਠਕਰੇ
ਅਥਵਾਸੁਵਨਕਰੇ॥ਵਹੁਤਾਤਕਾਲਕ੍ਰਿਥਾਰਥ

ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਉਨਿ ਸਰ ਵਰੇ ਮੇ ਏ ਸ਼ਾਨ ਕਰਿਆ। ਅ
ਰ ਸਾਲਿ ਗੁਮ ਕੀ ਪੂਜਾ ਭੀ ਕਰੀ। ਅਰ ਦੂ ਮੇ ਪਿਸ਼ਾ
ਏ ਗੀਤਾ ਕੇ ਸੁਣਨੇ ਕੀ ਸਰਧਾ ਕਰੀ। ਤਾਉਨਿ ਕੁਮ
ਕਾ ਸਮਾਝੇ ਬ੍ਰਹਮ ਲਾਭਾਇ ਨਿਕਾਇਆ। ਤਾਉ
ਨਿ ਦੇ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ। ਕਹੈ ਜੀ ਹਮ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀ
ਕੇ ਦਸ ਮੇ ਪਿਸ਼ਾਇ ਕਾ ਪਾਠ ਸੁਣਨ ਕਰਾਵੈ ਜੀ। ਤਾ
ਉਨਿ ਸਾਧਨੇ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ ਦਸ ਮੇ ਪਿਸ਼ਾਇ ਕਾ ਪਾਠ ਕ
ਹੈ ਬੁਨਾਇਆ। ਤਾਉਨਿ ਨੇ ਸੁਨਿਆ। ਤਾਉਨੇ
ਜਦੋਂ ਹੀ ਸਮਰਕਮ ਲੀਘਾ ਤੁਧੁ ਸਿਨਹੇ ਦੇ। ਕਮ

ਲੀਏ ਉਕੀਨਿਆਰੁਈ ਰੀਸਸਿਆਮਬੂਭੇਸੁਪੇ ੧੦੩
 ਵਬਰਨਹੋਇਆਦੋਨਾਨੇਹਬਜੇਤ੍ਰਿਕਰਿਥੇਨਤੀਕ
 ਗੀ। ਕਹੈਜੀਤ੍ਰੁਮੁਖੀਨਹੋ। ਹਮਕੀਕ੍ਰਿਤਰਥਕਾਰਿਆਜੀ
 ॥ ਤਾਬ੍ਰਹਮਦੁਕਹਿਆਕੀਆਹੈ। ਤਾਉਨਾਦੋਨੇਨੇਕ
 ਹਿਆਮੇਕਮਲਨੀਥੀਏਹਿਰੀਸਸਿਆਮਬਰਨਥਾ
 ॥ ਤੁਮਨੇਜੇਗੀਤਕੇਦਸਮੇਧਿਯਾਇਕਾਧਾਠਕਹਿਸੁ
 ਨਾਇਆਜੀਸੋਮਸੀਸੁਨਿਆਜੀ। ਤਿਸੀਸਮੇਮੇ
 ਦੇਉਕੀਨਿਆਰੁਈਅਰਏਹਿਰੀਸਸੁਪੇਦਗੁਇਅ ०
 ॥ ਅਬਹਮਕੀਅਸੀਰਬਾਦਿਏਹਿਜੀ। ਹਮਦੇਵੁਕ

ਲੋਕ ਕੋ ਜਾਵਹਿ ਜੀ॥ ਤਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਅਸੀਰਥਾ
ਦਿਤੀਆ॥ ਤਾ ਉਸੀ ਸਮੇ ਦੇ ਉਕ੍ਰਿਤਿਆ ਮਰਹਿ ਸ
ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਰੁਏ॥ ਤਾ ਸ੍ਰੀ ਨਾਗ ਦਿਣ ਜੀ ਕਹਿ ਆਏ
ਲਛਮੀ ਜੋ ਜੀ ਉਸੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ ਦਸ ਮੋ ਧਿਆਇ
ਕਾ ਪਾਠ ਕਰ ਦੇ॥ ਜਾ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰ ਦੇ॥ ਤੇ ਪ੍ਰਣੀ
ਅਵਸਥਾ ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਰੁਏ॥ ਤੇ ਨ ਕੀਰੁ ਗਤ
ਦਿਤ੍ਰੇ ਜਾਇ ਗੀ॥ ੧੧॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ
ਸਤੀ ਦੀ ਸਰਸੰਥਾ ਦੇ ਉਤਰ ਖੰਡੇ ਗੀਤਾ ਮਹਾਤਮ
ਨੇ ਦਸ ਮੋ ਧਿਆਉ ਸੀ ਪੂਰਨ ਗੁਣਿਆ॥ ੧੦॥ ਅਗੇ

ਗੀਤਾਕਾਰਿਸਾਰਮਾਧਿਯਾਉਚਲਿਅਮ॥ ਅਰਜ ੨੦੪
ਨੋਵਾਚੈ॥ ਅਰਜਨਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਗਵਾਂਨਜੀਪਰਿ
ਪ੍ਰਸਾਦਕਰੈ॥ ਕਰੈਰੇਸ੍ਰੀਮਹਾਂਪ੍ਰਭੂਜੀਤੁਮੇਜੈਆ
ਪਣਗੁਰਜੁਪ੍ਰਤਾਪਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਸ੍ਰਵਨਕਰਾਇਅ॥
ਜੀ॥ ਸੇਵੁਮਾਰਗੁਰਜੁਪ੍ਰਤਾਪਸੁਨਕਰਮੇਗਮੇਹੁ
ਸੰਸਾਰਤੇਵੁਰਿਗੁਇਆਜੀ॥ ਸੰਸਾਰਕਉਪਜ
ਣਾਅਰਪੁਲੈ॥ ਏਸੇਥਿਸਥਾਰਕਰਸੁਇਆਹੈ
ਜੀ॥ ਤੁਮਾਰੇਆਤਮੇਕਾਅਥਨਾਸੀਮਹਾਤਮਸੇਭੀ
ਸ੍ਰਵਨਕਰਿਆਜੀ॥ ਰੇਸ੍ਰੀਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਪ੍ਰਥੇਤਮ

ਜੀ ਅਰਹੇ ਕਮਲ ਦਲ ਦਲ ਚਨ ਜੀ ਤੁਮਾਰੇ ਆਤ
 ਮੇਕਾ ਅਬਨਾ ਸੀ ਮਹਾਤਮ ਸੋਭੀ ਸੁਵਨ ਕਰਿਆ
 ਜੀ ਹੋ ਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਪ੍ਰਬਤ ਮਜੀਤੁਮਾਰੇ ਅ
 ਬਨਾ ਸੀ ਆਤਮੇ ਕੇ ਦੇਖਣੇ ਕੀ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤ ਸੁਖ
 ਹੋ ਜੀ ਜੇ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਮਾਨੇ ਜੀ ਅ
 ਰਜੇ ਮੇਰੇ ਬਸ ਕਾ ਜੀ ਹੋ ਜੇ ਗੀ ਸਗ ਕੇ ਦੀ ਸੁਰਜੀ
 ਅਮੋਨੇ ਆਪਣੇ ਆਤਮਾ ਕਾ ਦ੍ਰਸ਼ਾ ਦੇਖਾ ਦੇ ਜੀ ਅ
 ਰਜਨ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਮਾਨ ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਂਤ ਜੀ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਨੀ ਪਾਨ ਜੀ ਬੋਲਤੁ ਭੁਏਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਂਤ

ਵਾਚੈ। -ਹੇ ਅਰਜਨ ਮੇਰੇ ਰੂਪ ਕਿ ਤੇ ਕੁ ਦੇਖਦੇ ॥ ੨੦੫
ਦੇਖਿਆ ਸਹਿ ਸਰੋ ਕੇ ਸਹਿ ਸੁ ਅਰ ਲਖ ਕੇ ਲਖਾਅ
ਰਕੇ ਦੇ ਕੇ ਕੇ ਦ। ਅਰਨਾਨਾ ਬਿਧੀ ਕੇ ਰੂਪ ਦੇਖਾਅ
ਰਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਅਕਈ ਅਨਾਗੰ ਦੇਖਾਅ ਅਰਨਾਨਾ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਕਈ ਸੁਰਜ ਦੇਖਾਅ ਕਈ ਬਸੁ ਦੇਖਾਅ
ਈ ਰੂਪ ਦੇਖਾਅ ਕਈ ਅਸੁ ਦੇਖਾਅ ਕਈ ਪਵਨ ਦੇਖ
ਅਰਜ ਕਿਉ ਤੈ ਅਗੈ ਨਹੀ ਦੇਖਿਆ ਸੇ ਦੇਖਾ ਹੇਗੁ
ਰਬ ਆਪੁ ਤੀ ਓਥਾ ਤੇ ਕੇ ਅਚਰਜ ਦੇਖਾ ਹੇਗੁ ਤਾ
ਕੇ ਸ ਅਰਜਨ ਸਭੀ ਸਿਸਾਰ ਦੇ ਕਠਾ ਅਥਹੀ ਦੇਖਾਅ

ਅਰਬਪੁਤੀ ਓਂਕਾਰ ਤੇ ਕੇ। ਅਸਥਾਵਰ ਜੀਗਮਦੇਖ
 ਅਰਜੇ ਕੁਛੁ ਅਭਿਰਦੇਖਦੇ ਕੀਇਛਿਆ। ਅਰੁੰ ਸੋ
 ਦੇਖ। ਹੇ ਅਰਜਨਾਇਨਾਨੇਤ੍ਰਾਂ ਕਰਿ ਦੇਖਤੂੰ ਨਸਕੇਗਾ ॥
 ਮੇਭੈ ਨੇਦਿਥਿਨੇਤ੍ਰਦੇਵਾਹਾ। ਤਿਨਾਦਿਥਿਨੇਤ੍ਰਾਂ ਕ
 ਰਿਤੂੰ ਮੇਗਾਥਿਸਰੂਪਦੇਖ॥ ਸਿਧੇਵਾਚੇ। ਸਿਧੇ
 ਗਜਾਧਿਤ੍ਰਾਸਟਰਕੇਕੇਹੇ। ਹੇਗਜਾਮੰਜਰੀਗੀ
 ਸਗਕੇਈਸਰਜੇਹੇਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਗਵਾਂਨਜੀਤਿਨੇਦੇ
 ਹਿਥਚਨਕਪਕਰਤਤਕਾਲੀਅਰਜਨਕੇਪ੍ਰਮ
 ਈਸਰੂਪਦਿਖਾਵਤਕੁਇਆ। ਅਜਿਸਿਰੂਪਦੇਖੇ

ਤੇ ਅਨੇਕ ਸੁਖ ਅਨੇਕ ਨੇਤ੍ਰ ॥ ਅਗ ਅਤ੍ਰੁਤ ਦ੍ਰੁਸ਼ ॥ ੨੦੬
 ਰ ਅਨੇਕਾ ਦਿਓ ਪਟਾ ॥ ਅਗ ਅਨੇਕ ਕਰਨਾ ਦਿਓ
 ਬਸਤ੍ਰ ਅਗ ਦਿੱਸੁ ਰੀਧਤਾ ਸਾਥ ਲੇਪਨ ਕਰੇ ਹੋਏ ਰੂ ॥ ਥਿ
 ਪਾ ॥ ਅਗ ਸਤ੍ਰੁਪੀ ਅਚਰ ਜੇ ॥ ਅਗ ਅਨਿਤ ਸਤ੍ਰੁ
 ਨਾ ਭੁਝਿਓ ਥਿਓ ॥ ਮੁਖਾ ਅਗ ਸਾਥਿਓ ॥ ਏਕ ਹੀ ਬਾ
 ਰਸ਼ੀ ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰਸ੍ਰ ਰਜਾਇ ਕਠੇ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰ ਦਿਖ
 ਲਾਏ ॥ ਤਿਨ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਂ ਨ ਜੀ ਕੇ
 ਥਿਸਾ ਥਿਸ ਰੂਪ ਕੀ ਸਮਾਂ ॥ ਅਥਵਾ ਓਭੀ ਨ ਹੋਇ
 ॥ ਤਹਾ ਸਾਗਰਾਤ ਸੰਸਾਰ ਏਕ ਠਾ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ

ਕੇਦੇਵਕੇਦੇਵਜੇਹੀਸ਼ੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨੁਗਵਾਂਤਜੀਤਿਨਕੇ
ਸਰੀਰਮੇਪਾਰੁਵਾਅਰਜਨਦੇਬਿਆਆਤਿਸਮਰਜ
ਨਕੋਰਮਖਵੇਹੋਇਆਏ। ਸਿਅਰਜਨਮੇਸੇਰੁਪਕੇ
ਦੇਖਕਰਨਮਸਕਾਰਕੀਆ। ਅਰਦੋਨੋਪਾਥਿਜੈਤੁ
ਕਰਅਰਜਨਥੇਲਤਗੁਇਆ। ਅਰਜਨਵਾਚੇ
। ਹੇਦੇਵਕੇਦੇਵਜੀਸ਼ੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨੁਗਵਾਂਤਜੀਮੇਤੁਮ
ਗੀਦੇਹਿਥਿਖੇਜੇਦੇਖਜੀਸੇਸਮਨੇਕਹੀਰੁਪਦੇ
ਖੋਰੋਜੀ। ਅਰਜਨੇਤੁਮਾਗੀਦੇਹਿਕੇਅੰਗਠਭੰਨੁਦੇ
ਖੋਰੋਜੀਸੇਅਨੰਤਹੀਦੇਖੋਰੋਜੀ। ਅਰਨਾਤੁਮਾਗ

ਅੰਤ ਦੇ ਬੰਦੇ ਜੀ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ। ਬਿਸੁ ਜੀ। ਈਸਰ ਜੀ। ੨੦੭
ਐਸੇ ਬਿਸਰੁ ਪਤੁ ਮਾਰੇ ਦੇ ਬੰਦੇ ਜੀ। ਅਰਜੀ ਕਿ
ਤਨਿ ਅਕਹ ਬੰਦੇ ਬਿਖੇ ਚਕੂ ਦੇ ਬੰਦੇ ਜੀ। ਅਰਜੀ ਕਿ
ਤਨਿ ਓਕਹ ਬੰਦੇ ਬਿਖੇ ਗਦਾ ਦੇ ਬੰਦੇ ਜੀ। ਅਰਜੀ
ਕਹੂੰ ਕਹੂੰ ਤੇਜ ਜੇ ਚੰਦ ਨੇ ਕਾਪੂ ਕਾਸਤਿ ਸਤੇਜ
ਕਾਪੂ ਕਾਸ ਦੇ ਬੰਦੇ ਜੀ। ਅਰਜੀ ਸਭੀ ਤੁਮਾਰੇ ਬਿ
ਸਰੁਪ ਨਾਹੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਜੀ। ਅਰਜੀ ਤੁਮਾਰੇ ਕੇ
ਸੇ ਬਿਸਰੁ ਪਦੇਖ ਦਾਹ ਜੀ। ਜੇ ਸੇ ਪ੍ਰਥਲ ਅਗ
ਨ ਥਲ ਦੀ ਹੋਇ। ਅਰਜੀ ਜੇ ਸੇ ਅਸੀਖ ਸੁਰਜ

ਤੇਹਿ॥ ਮੈਸਾਅਮਿਤਿਏਮ੍ਰਿਜਾਦਾਤੈਜਤੁਮਾਰਾਏ
 ਪਦਾਹਾਂਜੀ॥ ਅਰਜੀਤੁਮਅਖੇਅਘਾਨਾਸੀਹੋਜੀ
 ॥ ਅਰਜੀਸਰੁਨਾਤੇਪਰੋਹੋਜੀ॥ ਅਰਜੀਤੁਮੇਜ ०
 ਨਲੇਜੇਗੁਹੋਜੀ॥ ਅਰਜੀਅਨੇਕਪ੍ਰਕਾਰਕੀਰਚ
 ਨਾਸਾਬਪੁਰਾਹੋਜੀ॥ ਅਰਜੀਅਘਾਨਾਸੀਹੋਜੀ॥
 ਅਰਜੀਪੁਰਾਤਨਪਹਿਲਿਓਤੇਪਹਲੇਹੋਜੀ॥
 ਅਰਜੀਪਰਮਕੀਰਖਿਆਕਰਨਾਹੋਰੋਹੋਜੀ॥ ਅਰ
 ਸਤਸਾਤਨਪੁਰਖੁਹੋਜੀ॥ ਅਰਜੀਪੁਰਾਤਨਹੋ
 ਜੀ॥ ਅਰਜੀਮੇਰੇਮਤਾਇਖੇਤੁਮਅੰਮੈਸੇਈਸਰੁ

ਜੀ॥ ਅਰਜੀਅਨਾਦੀਹੋਜੀ॥ ਅਰਜੀਅਨੰਤਹੋਜੀ॥ ੨੦੮
ਅਰਜੀਅਦਿਮਧਅੰਤਤੁਮਾਗਕਿਛੁਨਾਹੀਪਾਇਆ
ਜਾਂਦਾ॥ ਅਰਜੀਤੁਮਾਰੇਪ੍ਰਕ੍ਰਮਕਾਰੀਅੰਤਕਿਛੁ
ਨਾਹੀਪਾਇਆਜਾਂਦਾ॥ ਅਮਿਤਿਤੁਮਾਗਪ੍ਰਕ੍ਰਮ
ਹੋਜੀ॥ ਅਰਜੀਅਨੰਤਹੀਤੁਮਾਰੀਆਰੁਜਾਹੋਜੀ॥
ਅਰਜੁਰਜਾਅਰਠੀਦੁਮਾਤੁਮਾਰੇਨੇਕਹੋਜੀ॥ ਅਰ
ਜੀਤੁਮਾਰੀਆਮੁਖਾਥਿਖੇਮਹਾਪ੍ਰਬਲਅਗਨਥ
ਲਦੀਦੇਖਦਾਹਾਂਜੀ॥ ਅਰਜੀਤੁਮਾਪਦੇਤੇਜ
ਕਰਸਾਰੀਥਿਸੁਕ੍ਰੇਤਪਾਉਦੇਹੋਜੀ॥ ਅਰਜੀਪਰ

ਤੀਅਰਾਅਕਾਸਸਭੀਵਿਸਾਬਿਖੇਤੁਮਾਗਦੇਕਪੀਥਿ
ਸਰੂਪਬਿਆਪਿਗਹਿਅਹੈਜੀ।ਹੇਬਾਭੀਅਤੇਬਰੇ
ਜੀਤੁਮਅਤਭੁਤਅਨੇਕਰੂਪਦੇਖਕਰਤਿਨੇਲੋਕੁਰ
ਰਗਹੈਜੀ।ਅਰਜੀਮੇਭੀਰਗਾਇਆਹੈਜੀ।ਅ
ਰਜੀਕਈਕੋਟਿਦੇਵਤਾਹਥਜੇਵਕਰਕਮਦੇਕਮਦੇ
ਤੁਮਾਰੀਉਸਤਾਤਿਕਰਦੇਹੈਜੀ।ਅਰਜੀਕਈਕੋਟਿ
ਰਖੀਸਗਅਰਕਈਕੋਟਿਸਿਧਿਰੂਰਦੇਤੁਮਕੇਅ
ਸੀਰਥਾਵਿਕਰਦੇਹੈਜੀ।ਹੇਸ੍ਰੀਦੀਸਰਜੀਤੁਮਾਰੀ
ਕਾਲਿਅਲੋਹੈਵੈਜੀ।ਤੁਮਾਰੀਜੈਹੋਵੈਜੀ।ਅਰਜੀ

ਕਈ ਕੋਟਿ ਦੇਵਤਾ ਅਰਖੀ ਸਰ ਅਰਸਿ ਧਿਹਿ ॥ ੨੫ ॥
 ਜੋ ਤਿਉ ਕਰਿਤੁ ਮਾਗੀ ਉਸਤਤ ਕਰ ਦੇ ਪੈ ਜੀ ॥ ਕਈ ਕੋ
 ਟਿਤੁ ਮਾਰੇ ਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਜੇ ਲੋਕੁ ਰਗਾਏ ਪੈ ਜੀ ॥
 ਤਿਨ ਲੋਕੋ ਕਰ ਖੀ ਸਰ ਕਹ ਦੇ ਪੈ ਦੇ ਲੋਕੋ ਤੁਮੁ ਭੈ ਮਤ
 ਕਰੇ ॥ ਈਸਰ ਜੀ ਪ੍ਰਮਾਦਾਇ ਆਲਹੇ ॥ ਅਰਜੀ ਕਈ
 ਕੋਟਿ ਰੂੜ ਦੇਖ ਦਾਹਾਂ ਜੀ ॥ ਅਰਜੀ ਕਈ ਕੋਟਿ ਸੂ
 ਰਜ ਦੇਖ ਦਾਹਾਂ ਜੀ ॥ ਅਰਜੀ ਕਈ ਕੋਟਿ ਸਾਧ ਦੇਖ
 ਦਾਹਾਂ ਜੀ ॥ ਅਰਜੀ ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਊਨ ਦੇਖ ਦਾਹਾਂ ਜੀ
 ॥ ਅਰਜੀ ਕਈ ਕੋਟਿ ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਬਿਸ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮੇ ਦੇ

ਖਦਾਹਾਂਜੀ॥ ਅਰਜੀ ਕਈ ਕਾਟਿ ਗਕਸ ਦੇਖਦਾ
ਹਾਂਜੀ॥ ਅਰਜੀ ਕਈ ਕੋਇ ਦੇ ਤਦੇਖਦਾਹਾਂਜੀ॥
ਅਰਸਭੀ ਤੁਮਾਰੈ ਸਰੂ ਕੇਖ ਕਗਬਿਸਮੇ ਹੋਏ ਦੇ
ਖਦਾਹਾਂਜੀ॥ ਅਰਜੀ ਤੁਮਾਰੈ ਬਹੁ ਤੇਰੂਪ ਦੇਖਦ
ਹਾਂਜੀ॥ ਅਰਜੀ ਬਹੁ ਤੇ ਮੁਖ ਅਰਬਹੁ ਤੇ ਨੇਕ ਦੇ
ਖਦਾਹਾਂਜੀ॥ ਅਰਜੀ ਕਈ ਕੋਟਿ ਤੁਮਾਰੀ ਆਕੁਜ
ਦੇਖਦਾਹਾਂਜੀ॥ ਅਰਕਈ ਕੋਟਿ ਤੁਮਾਰੈ ਉਭੁ ਸਥਲ
ਦੇਖਦਾਹਾਂਜੀ॥ ਅਰਜੀ ਕਈ ਕੋਟਿ ਤੁਮਾਰੈ ਚਗਨ
ਦੇਖਦਾਹਾਂਜੀ॥ ਅਰਜੀ ਕਈ ਕੋਟਿ ਤੁਮਾਰੈ ਉਦਰ

ਪੇਟ ਦੇ ਖਦਾ ਹਾਂ ਜੀ॥ ਅਰਜੀ ਕਈ ਕੋਟਿ ਭਿਆਨ ੨੧੦
ਕਤੁ ਮਾਰਿਆ ਮੁਖਾ ਬਿਖੇ ਦਾੜ੍ਹ ਦੇ ਖਦਾ ਹਾਂ ਜੀ॥
ਅਰਜੀ ਇਸਿ ਰੂਪ ਕੀ ਦੇਖ ਕਰ ਸਭੀ ਲੋਕੁ
ਰਗ ਦੇਹੈ ਜੀ॥ ਅਰਜੀ ਮੇਭੀ ਭਰਗਾਇਆ ਹਾਂ
ਜੀ॥ ਅਰਜੀ ਬਹੁਤੁ ਮਾ ਕੈ ਸੇਧੈ ਜੀ॥ ਅਕਾਸ
ਕੈ ਛਾਹਿਰੇ ਹੋ ਜੀ॥ ਅਰਠ ਭਿਤ੍ਰਠ ਭਿਤ੍ਰ ਬਿਖੇਰ
ਈ ਕੋਟ ਸੂਰਜ ਦੇ ਖਦਾ ਹਾਂ ਜੀ॥ ਅਰਜੀ ਮਨੇ ਕਪੜੇ
ਤੁ ਮਾਰੇ ਬਰਨ ਰੰਗੇ ਹੋ ਜੀ॥ ਅਰਜੀ ਅਤ ਬਡੇ ਮੁ
ਰਬ ਹੁਤੇ ਤੁ ਮਾਰੇ ਨੇੜ ਦੇ ਖਦਾ ਹਾਂ ਜੀ॥ ਸਿਨੇ ਤੋਂ

ਸੇਹੋ ਜੀ॥ ਅਤਿ ਨਿਰੋੜਾ ਬਿਖੇ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਥਲ ਮਗ
ਜਲ ਦੀ ਦੇਖ ਦਾਹਾਂ ਜੀ॥ ਅਰਜੀ ਤਿਸਿ ਮਗ
ਨਾਲਿ ਕਈ ਕੋ ਦਿ ਪ੍ਰਥ ਤੁ ਜਲ ਦੇ ਦੇਖ ਦਾਹਾਂ
ਜੀ॥ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਦੇ ਹਿਤੁ ਮਾਗ ਮਹਾਂ
ਮਾਨ ਕਰੁ ਪਦੇਖ ਕਰਿ ਮੇਗਾ ਮੀਤਿ ਮਾਤੁ ਮਾਤੁ
ਦਿ ਮਹਾਂ ਜੀ॥ ਅਰਜੀ ਮੇਧੀ ਰਜ ਕੁੀ ਨਹੀ ਪਾਇ
ਸਕਤਾ ਜੀ॥ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਬਿਸ਼ਨੁ ਜੀ ਅਥਥ ਸਜੀਏ
ਸਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੋ ਜੀ॥ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਮਹਾਂ
ਪ੍ਰਥਲ ਪ੍ਰਲੋਕੀ ਮਗਨ ਸਮਾਨਤੁ ਮਹਾਂ ਰਿਮਾਮੁ

ਖਾਬਿਖੇਅਤਮਗਾਭਿਆਨਕਦਾਨੁਦੇਖਦਾਜਾਂਜੀ
 ਅਰਜੀਮੇਨੋਦਿਸਾਭੀਭੁਲਗਈਹੋਜੀ।ਮੇਨਾਹੀ
 ਜਾਣਦਾਪੂਰਬਪਛਮਉਤਰਦਖਲਕਿਸਿਓਂ
 ਹੋਜੀ।ਅਰਜੀਸਾਂਤਿਭੀਨਾਹੀਪਾਇਸਕਦਾਜੀ।
 ਅਹੋਸ਼ੀਜਗਾਨਿਵਾਸ।ਜਗਤਕੇਵਸਣੇਕੀਠ
 ਉਂਤੁ।ਅਬਬਸਜੀਬਸਦੇਖਿਆਜੀਦੇਖਿਆ
 ਅਬਪ੍ਰਸੰਨਹੋਵੇਜੀ।ਦੇਖਿਕ੍ਰਾਸਟਕਕੇਪੁਤ੍ਰੀ
 ਸੋਨਾਕੇਜੋਯਾਹੋ।ਇਨਾਬਿਖੇਮੁਖਭੀਖਮਅਰ
 ਵੈਲਚਾਰਜਅਰਕਰਣਇਨਾਤੇਆਦਿਲੋਕਰਿ

ਭਿਤਨੇਜੇਧਾਹੇ। ਤੇਜੇਧਾਅਗਨਕੇਪ੍ਰਬਤਜੈਸੇਜੇ
ਹੈਤੁਮਾਰੇਮੁਖੀਥਿਖੇਪੜਦੇਦੇਖਦਾਹੰਜੀ। ਅਰ
ਜੀਮਹਾਂਭਿਅਨਕਤਮਾਰਿਆਮੁਖਾਥਿਖੇਦਾੜ੍ਹਾਜੇ
ਹੈਸੋਕਿਤਨਿਆਕੁਜੋਧਿਆਕੇਸਿਰਿਤੁਮਾਰੀਆਦਾੜ੍ਹਾ
ਸਾਥਮਟਕੇਦੇਖਦਾਹੰਜੀ। ਥਹੁੜਕੈਸੇਦੇਖਦਾ
ਹੰਜੀ। ਜੈਸੇਜਲਕਾਪ੍ਰਦਾਹਨਦੀਆਥਿਖੇਥਹੁਤੇ
ਥੇਗਕੈਲੀਦੇਸਮੁੰਦ੍ਰਮਹਿਆਇਪੜ੍ਹੇਹੈ। ਅਤਿਸੀ
ਭਾਂਤਿਦੇਜੇਧਾਤੁਮਾਰੀਆਮੁਖਾਥਿਖੇਪੜਦੇਦੇਖ
ਦਾਹੰਜੀ। ਥਹੁੜਕੈਸੇਦੇਖਦਾਹੰਜੀਜੈਸੇਪ੍ਰਬਲ

ਮਗਨਜਲਦੀਮਾਰਿਉਤਾਉਲੇਉਤਾਉਲੇਪਤੰ ੨੧੨
ਗਪਛੁੰਦੈ। ਤੇਸੇਹੀਬਹੁਤੇਬੇਗੋਕੋਲੀਏਏਜੋਧਾ
ਪੜਦੇਦੇਖਦਾਰੋਜੀ॥ ਅਰਜੀਕਿਤਨੇਕੁਜੋਧਾ
ਤੁਮਸਾਸਨਾਣਨਿਗਣਲਿਦੇਹੋਜੀ॥ ਅਰਜੀਮ
ਹਾਂਅਗਨਿਕੇਸਾਥਰਹੇਹੋਏਜੋਹੈਤੁਮਾਰੇਮੁਖਾਤਿ
ਨਾਮੁਖਾਥਿਖੇਤੇਅਨੇਕਗੁੰਤਿਕੇਸੰਸਾਰਕੋਉਪਜਾ
ਵਦੇਹੋਜੀ॥ ਅਰਜੀਤੁਮਾਰੇਤੇਜਕਾਰਿਸਾਰੀਥਿ
ਸਿਰੁਰਹੀਹੋਜੀ॥ ਹੇਸ੍ਰੀਥਿਸ੍ਰੀਮਹਾਂਥਿਸ੍ਰੀ
ਤੇਜੋਮੇਥਿਸ੍ਰੀ॥ ਅੰਮੇਸਾਮੇਤੁਮਾਰਾਸਰੂਪਦੇਖਦ।

ਹਾਂਜੀ। ਜੇਪਿਛੈ ਕਰਿਆ ਹੋ ਜੀ। ਅਰਜੀ ਤੁਮ ਏਕ
ਹੀ ਮਹਾਂਤ੍ਰਿਮਾਨ ਕੁਰੁ ਪਕੋ ਧਾਰਿ ਕਰਿ ਸਾਰੀ ਥਿਸਿ
ਕੋਭਰਿ ਰਹੇ ਹੋ ਜੀ। ਹੋ ਦੇਵੇ ਦੇਵੇ ਜੀ ਤੁਮ ਕੋ ਮੇ
ਗਨ ਮਸਕਾਰੇ ਹੋ ਜੀ। ਬਸ ਜੀ ਬਸ ਮਬ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ
ਵੇ ਜੀ। ਅਰਜੀ ਤੁਮਾਗਾ ਆਇ ਮੰਤ੍ਰ ਪਾਇ ਮਾਰ ०
ਹਦਾ ਬਾਜੀ ਸੋ ਨਾਹੀ ਪਾਇ ਸਕਦਾ ਜੀ। ਕਿਉਨਾ
ਹੀ ਪਾਇ ਸਕਦਾ ਜੀ ਤੁਮਾਗਾ ਆਇ ਮੰਤ੍ਰ ਹੋ ਨਾਹੀ
ਜੀ। ਅਦੁ ਹੋ ਦਾ ਕਹਾਂ ਤੇ ਪਾਈ ਮੇਜੀ। ਆਇ ਸਿਕਾ
ਬਲ ਤੇ ਨਾਹੀ ਪਾਇ ਅਜਾਦਾ। ਅਰਜਨ ਕੇ ਬਚ

ਨਮਨਕਰਸੀ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਗਵਾਨਜੀ। ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਪਾਨਜੀ ੨੧੩
ਕਪਤਭਏ॥ ਸ੍ਰੀਭਗਵਾਨਵਾਚੇ॥ ਹੇਅਰਜਨ
ਇਤਿਸਮੇਦਿਨਾਲਕਾਕਾਲਬੁਧਮੇਧੀਹੋਇ
ਪ੍ਰਗਾਇਆਗਾ॥ ਏਰਿਜਮੇਬਡਾਬੁਧਪਾਰਿਆਹੇ
ਇਨਾਲਕਾਕੇਨਾਸਕਰਨੇਕੀਨਾਮਿਤ੍ਰਿਪਾਰਿਆਹੇ॥
ਏਜੇਦੁਰਜੇਧਨਕੀਸੈਨਾਕੇਜੇਧਾਹੈਸਨੁਖਿਦਿ
ਖਾਈਏਦੇਹੈ॥ ਏਕੁਭੋਧਿਨਾਏਸਭਨਾਸਕੋਪ੍ਰਾਪ
ਤੇਹੋਹਿਗੇ॥ ਮੇਸਭਨਾਕੋਗਾਸਲੇਆਗਾ॥ ਤਿਸਿਕਾ
ਰਣਤੇਹੇਅਰਜਨਤੂੰਭੂਠਿਖਣਾਹੋਹੁਇਨਾਸਕੋ

ਜੀਤ ਕਰ ਬਰੇ ਪਰਤੀ ਕੇਗਾ ਜਕੇ ਸੁਖ ਭੋਗੁ ॥ ਹੋ ਸੁਸਰ
ਨ ਅਰਜਨ ਥਾਂ ਏ ਹਥ ਕਰ ਅਰਦਾ ਹੁਣੇ ਹਥਿ ਕਰੇ
ਕਜੇ ਸੀਧਾ ਪਾਖ ਅਰਥਾਣ ਕੀਚੋ ਟਿਕਾਰਿ ਕੇ ਸੜ ਕੋ ਮ
ਰੇ ॥ ਇਸਿ ਕਾਰਨ ਤੇ ਅਰਜਨ ਕਾਨਾ ਮੁਸੁਸਾਦਨ ਹੋ ॥ ਹੋ
ਸੁਸਾਦਨ ਅਰਜਨ ਏ ਸਭੀ ਜੇਧਾ ਮੇ ਪਹਿਲਾ ਹੀ ਮਾਰਿ
ਰਖੇ ਹੋ ॥ ਤੂੰ ਕਥਨੀ ਮਾੜ ਕਪਣੇ ਕੋ ਪੈ ਕੇ ਅਰਜਨ ਨੇ ਮਾ
ਰੇ ॥ ਅਰਏ ਜੇਧਾ ਕੇ ਸੇ ਹੋ ॥ ਦੂਰ ਕੋ ਸਾਹੋ ਜਿਸ ਤੇ ਤੁਮ
ਸਭੀ ਸਸੜਾਵਿਦੇ ਅਸੀਂ ਖੋ ਹੋ ॥ ਥਾਂ ਟਕੀਚੋ ਟੇ
ਉਕਦਾਨਾ ਹੀ ॥ ਥਾਂ ਟਕਰ ਭੀ ਮਾਰੇ ਅਰਸਰਾਪ ਕਰ

ਭੀਮਾਰੈ॥ ਅੰਸਾਵੈਲਾਹੈ॥ ਅਰਭੀਖਮਕੈਸਾਹੈ॥ ੨੧੫
ਜੀਸਿਕੋਪਿਤਾਕਾਬਾਰੈ॥ ਪੁਤ੍ਰਜਬਤੋਰੀਏਇ
ਅਹੋਇਗੀਤਬਹੀਤੇਰਕਾਲਹੋਇਗਾ॥ ਅੰਸ ੦
ਏਛਿਆਚਾਰੀਭੀਖਮਹੈ॥ ਜਬਉਸਕੀਏ
ਛਿਆਹੋਇਤਬਹੀਛਹੁਮਰੈ॥ ਅਰਜਾਇਬੁਕੈ
ਸਾਰੈ॥ ਜਿਸਕਾਪਿਤਾਤਪਾਸਿਆਕਰੈਹੈ॥ ਕਹਾਂਤ
ਪਾਸਿਆਕਰੈਹੈ॥ ਸੋਜੁਲਾ॥ ਕੁਰਖੇੜਕੇਮੰਰਲ
ਬਿਖੈਸੀਪ੍ਰਸਰਾਂਮਜੀਕਾਕੂੰਡੈ॥ ਕੈਸਾਕੂੰਡੈ
ਜਬਸੀਪ੍ਰਸਰਾਂਮਜੀਨੇਨੇਖੜਾਇਲਕਾਰੈਆ

ਥਾਇਕੀਦਾਰੀਖੜੀਮਾਰੈ॥ਤਿਨਾਖੜੀਆਕੇਰੁਪੁ
ਸਾਥਪੰਜਕੁੰਡੁਭਰੈ॥ਤਿਨਾਕੀਡਾਪਰਥੋਠਾਧੈ॥ਜਾਇ
ਧਿਕਾਪਿਤਾਤਪਸਿਆਕਰੈਧੈ॥ਅਰਏਹਿਥਾਛਾ
ਕਰੈਧੈ॥ਮੇਰੇਪੁਤਕਾਸਿਰਿਕੋਈਭੁਮਪਰਿਕਾਇ
ਨਾਹੈ॥ਤਿਸਕਾਭੀਸਿਰਿਭੁਮਪਰਿਗਿਰਧੜ੍ਹਾ॥ਅਰ
ਕਰਣਦੁਰਜਕਾਅਉਤਾਰੈਧੈ॥ਇਨਾਤੇਆਵਿਲੇ
ਕਾਰਿਅਉਰਭੀਜੇਯਾਧੈ॥ਏਤੇਰੇਕਰੈਮਾਰੈਨਹੀ
ਜਾਵੇ॥ਏਮੇਹੀਮਾਰਿਰਖੈਧੈ॥ਮੇਰਿਆਮਾਰਿਆਨੂ
ਤੈਮਾਰਿਡਾਰੈਮਤੁ॥ਸੰਜੇਦੁਖੈ॥ਸੰਜੇਰਜਾ

ਧਿੜਾਸਦਰਿਕੋਕੋਪੈਐ। ਹੇਰਾਜਾਜੀ। ਕਿਰੀਟੀਜੋਪੈ ੨੧੫
ਅਰਜਨਮੁਕਾਦਿਸਾਥਜਨਮਿਆਹੈ। ਇਸਿਕਾਰਾ
ਤੇਅਰਜਨਕਾਨਾਮੁਕਰੀਟੀਪੈ। ਤਿਨਿਕਿਰੀਟੀਅ
ਰਜਨਕੇਸੁਦੇਜੋਪੈਸ੍ਰੀਭੁਗਵਾਂਨਜੀ। ਤਿਨਕੇਬਚਨ
ਸੁਨਕਾਰਿ। ਅਰਦੇਨੋਯਥਜੇਵਕਰਅਰੇਭੁਕਰਿਥ
ਰਥਰਿਕਿਥੈਪੈ। ਥਰਥਰਕਿਥਦੇਕਿਥਦੇਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ
ਭੁਗਵਾਂਨਜੀ। ਕੇਚਰਨਕਮਲਾਕਿਸਿਰਿਕਰਿਨਮਸ
ਕਾਰਕਰਤਭੁਇਆ। ਗਦਗਦਬਾਣੀਪੈ। ਇਕਰਿ
ਅਰਜਨਕਪਤਭੁਇਆ। ਅਰਜਨਵਾਚੈ। ਜ

ਕੇਵੁ ਸ੍ਰੀਭਗਵਾਨ ਕੀ ਦੇਹਿ ਬਿਖੇ ਅਰਜਾਨਿ ਅਉਰ
ਚਰਿਤ੍ਰ ਦੇਖੈ ਹੋ ਸੇ ਮੁਖ ਕਰ ਕਹੈ ਹੋ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਕੇ ਸ੍ਰੀ
ਤੁਮਾਰੇ ਸਰੀਰ ਬਿਖੇ ਜੋ ਹੋ ਸੇ ਸਾਗਤਿ ਸਿਸੇ ਸਗ ਬਿ
ਖੇ ਬਹੁਤੀ ਆਠ ਉਤ੍ਰਾ ਬਿਖੇ ਸਾਧਮ ਰੀਤ ਤਿਨ ਕੀ
ਆਮੰਤ੍ਰ ਲੀ ਆਏ ਠੀ ਆਹੈ। ਤਿਨ ਕੋ ਮੇ ਦੇਖ ਦਾਹ
ਜੀ। ਤੇ ਮਹੰਤ ਆਪ ਮੇ ਤੁਮਾਰੀ ਮਹਿ ਮਾ ਕੋ ਕਹੈ ਹੋ।
ਤੁਮਾਰੀ ਮਹਿ ਮਾ ਕਹ ਦੇ ਸੁਲਨੇ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਮਪਦ
ਜੋ ਹੋ ਬੈ ਕੁਠ ਪਦਾਤਿ ਸਿ ਬਿਖੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਦੇ ਦੇਖ ਦਾ
ਹਾ ਜੀ। ਬੈ ਕੁਠ ਭੀ ਤੁਮਾਰੀ ਦੇਹਿ ਬਿਖੇ ਦੇਖ ਦਾਹਾ ਜੀ

ਅਰਸੈ ਸਾਸਰ ਭੀ ਅਰਤੁ ਮਾਰੀ ਮਾਹਿ ਮਾਕਹੁ ਹਰੇ ਸਾਧ ੨੧੬
ਭੀ ਅਰਏ ਕ੍ਰਿਠ ਭੀ ਏਸ ਭੀ ਤੁਮਾਰੀ ਦੇਹਿ ਬਿਖੇ ਦੇਖ ਦਾ
ਹਾਂ ਜੀ॥ ਅਰਜੀ ਕਹੂੰ ਕਹੂੰ ਗਕਸੈ ਕੀ ਸੈਨਾ ਏ ਸਿ ਤੁਮਾਰੇ
ਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਿ ਰੂਹੀ ਆਪੈ ਜੀ॥ ਤੇਰਾ ਕਸ ਰੂਰ ਦੇ ਰੂਰ
ਦੇ ਦਸੇ ਦਿਸਾ ਬਿਖੇ ਭਾਗੈ ਜਾ ਦੇ ਦੇਖ ਦਾ ਹਾਂ ਜੀ॥ ਅਰ
ਜੀ ਕਈ ਕੋਟਿ ਸਿਧਿ ਤੁਮ ਕੋ ਕਹੂੰ ਕਹੂੰ ਨ ਮਸਕਾਰ ਕਰ
ਦੇ ਦੇਖ ਦਾ ਹਾਂ ਜੀ॥ ਹੇ ਬਰਿਓ ਤੇ ਬਰੇ ਜੀ ਤੁਮ ਕੋ ਕਿ
ਉਨਾ ਨ ਮਸਕਾਰ ਕਰੀ ਐ ਜੀ॥ ਤੁਮ ਕੋ ਅਵਸ ਕਰਨ
ਮਸਕਾਰ ਕਰਨਾ ਆਇ ਆਪੈ ਜੀ॥ ਤੁਮ ਕੋ ਸੋਹੈ ਜੀ ਏ

ਸਿਸੀਸਾਰਕਾਕਰਨਪਾਰਜੋਹੈਬ੍ਰਹਮਾਤਿਸਿਬ੍ਰਹਮੇਕੀ
ਭੀਤੁਮਾਆਦਿਕਰਤਹੋਜੀ॥ ਅਰਜੀਤੁਮਾਮਨੀਤਹੋ
ਜੀ॥ ਅਰਜੀਸਭਨਾਦੇਵਾਤਿਆਕੇਤੁਮਪ੍ਰਭੁਹੋਜੀ॥
ਇਸਤੇਦੇਵਸਕਹੀਮੈਹੋਜੀ॥ ਅਰਸਾਰਸੀਸਾਰਤੁ
ਮਾਰੇਮੁਖਿਥਿਖੇਬਸੈਹੋਜੀ॥ ਤਿਸਿਕਾਰਨਤੇਜਗ
ਨਿਵਾਸਹੋਜੀ॥ ਅਰਜੀਭੁਤੇਭੀਪਰੈਹੋਜੀ॥ ਅਰਜੀ
ਪੁਰਾਣਪੁਰਖਹੋਜੀ॥ ਅਰਜੀਅਨੇਕਪ੍ਰਕਾਰਕੀ
ਬਿਸਿਸਾਬਪੂਰਨਹੋਜੀ॥ ਇਸਿਕਾਰਨਤੇਬਿਸਨਿਪੁ
ਨਹੋਜੀ॥ ਅਰਜੀਬੇਦੋਬਿਖੇਜਾਨਣੇਜਗਤੁਮਹੀਹੋ

ਜੀ॥ ਅਰਜੀਤੁ ਮਾਗਧਾਂ ਮਹਾ ਅਰਤੇ ਜਸ ਭੁਤੇ ॥ ੨੯ ॥
ਰੋਹੇ॥ ਇਸਿ ਕਾਰਤੇ ਪਰਮ ਧਾਂ ਮਹਿ ਜੀ॥ ਅਰਜੀ
ਅਨੰਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੋ ਜੀ॥ ਹੇ ਸ੍ਰੀ
ਮਹਾ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ॥ ਧਾਂ ਉਠੀ ਤੁਮ ਹੀ ਹੋ ਜੀ॥ ਅਰਜੀ
ਜੀ॥ ਮਠੀ ਤੁਮ ਹੀ ਹੋ ਜੀ॥ ਅਰਜੀ॥ ਅਗਨ ਭੀ ਤੁਮ ਹੀ
ਹੋ ਜੀ॥ ਅਰਜੀ॥ ਬਰਣ ਭੀ ਤੁਮ ਹੀ ਹੋ ਜੀ॥ ਅਰਜੀ॥
ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਭੀ ਤੁਮ ਹੀ ਹੋ ਜੀ॥ ਅਰਜੀ॥ ਸੰਸਾਰ ਕੀ
ਪਾਤਿ ਭੀ ਤੁਮ ਹੀ ਹੋ ਜੀ॥ ਅਰਜੀ॥ ਸੰਸਾਰ ਭੀ ਤੁਮ
ਹੋ ਜੀ॥ ਅਰਜੀ॥ ਪਿਤਾ ਦਾਦਾ ਭੀ ਤੁਮ ਹੋ ਜੀ॥ ਹੇ

ਸੀਮਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀਤ ਮਾਰੀਏ ਕਮੂਰਤ ਕੋ ਮੇਰਾ ਸਹੀ
ਸੁਵਾਰਨਾ ਮਸਕਾਰੇ ਜੀ॥ ਬਹੁ ਹੁਭੀ ਨਾਮ ਸਕਾਰ
ਪੈ ਜੀ॥ ਨਾਮ ਸਕਾਰ ਪੈ ਜੀ॥ ਨਾਮ ਸਕਾਰ ਪੈ ਜੀ॥ ਤੁਮ
ਰੀ ਪੀਰ ਕੀ ਭੀ ਹੁਕੋ ਨਾਮ ਸਕਾਰ ਪੈ ਜੀ॥ ਤੁਮਾਰੀ ਦ
ਹਲੀ ਭੀ ਹੁਕੋ ਨਾਮ ਸਕਾਰ ਪੈ ਜੀ॥ ਤੁਮਾਰੀ ਬਾ
ਦੀ ਭੀ ਹੁਕੋ ਨਾਮ ਸਕਾਰ ਪੈ ਜੀ॥ ਤੁਮਾਰੀ ਤਲੇ ਕੀ
ਭੀ ਹੁਕੋ ਨਾਮ ਸਕਾਰ ਪੈ ਜੀ॥ ਤੁਮਾਰੀ ਉਪਰਿ ਕੀ ਭੀ
ਹੁਕੋ ਨਾਮ ਸਕਾਰ ਪੈ ਜੀ॥ ਤੁਮਾਰੇ ਚੀਰਿ ਜਕਾ ਪ੍ਰਕ
ਮ ਕਾਭੀ ਅੰਤੁ ਕੁਛ ਨਾ ਹੀ ਜੀ॥ ਅਰਜੀ ਸਰੁ ਕੋਭੀ

ਤਿਭੀਤੁ ਮਹੀ ਹੋ ਜੀ ॥ ਅਰਜੀ ਸਭ ਕੇ ਧਾਰਿ ਭੀਤੁ ੨੧੮
 ਮਹੀ ਹੋ ਜੀ ॥ ਇਸਿ ਕਾਰਨ ਤੇ ਸਭੀ ਤੁ ਮ ਕੋ ਨ ਮ ਸ ਕਾ
 ਰ ਕਰ ਦੇ ਹੋ ਜੀ ॥ ਅਰ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਜੋ ਕਛੁ
 ਸਖਾ ਜਾਂਦ ਕੋ ਘਟਿ ਦੁਖਿ ਧਰਨ ਕਰੇ ਹੋ ਜੀ ਸੋ ਕੀ
 ਮਾਥ ਚਨ ਕਰੇ ਹੋ ਜੀ ॥ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਂਤ ਜੀ
 ਮੇਰਾ ਰਖ ਲੇ ਆਉ ॥ ਹੋ ਜਾਣ ਮੇਰਾ ਅਮ ਕਾ ਕਾ
 ਰਜ ਕਰ ਲੇਹਿ ॥ ਹੋ ਸਖੇ ਮੇਰੀ ਏਹਿ ਟਹਿਲ ਕਰੁ
 ਲੇਹਿ ॥ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਏਹਿ ਮੇਰਾ ਜਾਣਤੁ
 ਅਵਾਰਿਸਾ ਕਰੀ ਹੋ ਜੀ ॥ ਮਿਤੁ ਮ ਕੋ ਪਛਾਣਨਾ ॥

ਤੁਮ੍ਹਾ ਮੇ ਸੇ ਬਰੇ ਦੀ ਸਰਹੋ ਜੀ। ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ਮਾਰੀ ਮਾਝਾਂ
ਦੇ ਕੋ ਸਵਾ ਧਾਂ ਨ ਥਾ ਜੀ। ਅਰਜੀ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ਸਮਾਂ ਨੇ
ਮਾਰਗ ਮੇ ਚਾਇਆ ਹਾਂ ਜੀ। ਅਰਜੀ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ਦੇ ਕਸ
ਮਾਂ। ਅਸਨ ਪਰ ਏ ਠਾ ਹਾਂ ਜੀ। ਅਰਜੀ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ ਸਾਥ
ਦੇ ਕਸਿ ਹਜਾ ਪਰਿਸੈ ਨ ਕਰਿ ਮਾਰੇ ਜੀ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਅਚਤ
ਅਥਨਾ ਸੀ ਪੁਰਖੁ ਜੀ। ਆਪ ਦੀ ਅਵਗਿਯਾ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ
ਬਿਮਾ ਕਰਾਵੇ ਹੋ ਜੀ। ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖੁ ਜੀ। ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ਮ
ਹਿਮਾ ਅਪ੍ਰਮੇਓਂ। ਪ੍ਰਮਾਣ ਜੇ ਲੈਂਦਾ ਤੁਸ ਤੇ ਪਰੇ
ਹੋ ਜੀ। ਇਸਿ ਕਾਰਨ ਤੇ ਅਪ੍ਰਮੇਓਂ ਕਰੀ ਓਹੋ ਜੀ। ਹੇ

ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਅਸਥਾਵਰ ਕਰੀ ਮੈਂ ਜੋ ਠਉ ੨੧੫
ਵੁਤੇ ਨਾਹੀ ਚਲਦੇ ਸਿਕਉਣ ਕਉਣ ਪ੍ਰਥਤ
ਅਗਥਿਵੁ ਅਗਤਿ ਲਘਾਹਏ ਅਸਥਾਵਰ
ਕਰੀ ਮੈਂ ਜੋ ਅਰਜੀ ਗਮ ਜੋ ਚਰਨਾ ਕਰਿ ਚਲੇ ਜੋ
ਚੇ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਅਸਥਾਵਰ ਜੀ ਗਮ ਕੇ ਪਿਤਾ
ਤੁਮਹੋ ਜੀ ਅਰਜੀ ਅਵਸ ਕਰ ਸ੍ਰਾਮ ਸ੍ਰਾਮ ਸ
ਭਨਾ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਅਰਜੀ ਸਭਨਾ ਗੁਰ ਕੇ ਗੁਰ
ਚੇ ਜੀ ਅਰਤੁ ਮਾਰੀ ਸਮਾਨ ਅਉ ਰਕੋਈ ਨਾਹੀ
ਜੀ ਅਧਕ ਕਹਾਂ ਤੇ ਹੋਵੇ ਜੀ ਚੇ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਪ੍ਰਭੂ

ਜੀ ਤਿਲੇ ਕੀ ਬਿਖੇ ਮੇਸਾ ਮਓ ਰਕੇ ਦੀ ਨਾ ਹੀ ਜੀ
।। ਤਿਸਿ ਕਾਰਨ ਤੇ ਮੇਸੇ ਦੀ ਸਰਜ ਹੋ ਤੁਮੇ ਤੁਮ
ਕੇ ਦੇ ਹਿਕ ਕੇ ਮੇਸਾ ਸਟਾਂਗ ਰੇ ਰੁਤਿ ਤਕਰ ਦਾ ਹਾਂ
ਜੀ।। ਹੇ ਸੀ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਤੁਮ ਓਸ ਤਤਿ ਕਰ
ਏ ਕੇ ਜੇ ਗਹੇ ਜੀ।। ਮੇਰੇ ਪਰ ਤੁਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੋ
ਜੀ।। ਜੈ ਸੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤਾਖਿ ਮਾਕਰੋਂ ਜੀ
ਜੀ।। ਜੈ ਸੋ ਸਖਾ ਕਾ ਮਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸਖਾ ਬਿਮਾਕਰੋਂ ਜੀ
।। ਜੈ ਸੋ ਪ੍ਰਤਿਬੁਤਾਇ ਸ੍ਰੀ ਕਾ ਮਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰਤਾ
ਬਿਮਾਕਰੋਂ ਜੀ।। ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਮੇਰੀ ਮਦ

ਰਿਸਾਖਿ ਮਾ ਕਰ ਜੀ। ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਮੇ ਸਾਤੁ ੨੨੦
 ਮਾਗ ਬਿਸਰੂਪ ਮੇ ਅਗੈ ਕਰ ਦੇ ਨ ਬੰਦੇ ਬੈ। ਮਾਜੀ ਅਥ
 ਹੀ ਦੇ ਬਿਅਰੈ ਜੀ। ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ। ਇਸਿ ਤਮ ॥
 ਗੈ ਬਿਸਰੂਪ ਕਰ ਦੇ ਖ ਕਰ ਮੇ ਨੇ ਰੁ ਰਦਾ ਆਵੈ ਪੈ ਜੀ।
 ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਜਗਾਨਿਦਾਸ ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਦੇਵ ਸਾ। ਅਥ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰ
 ਨ ਹੋਵੈ ਜੀ। ਮੇ ਨੇ ਬਹੁ ਹੁਦ ਹੀ ਸ੍ਰਿਰੂਪ ਦਿਖਾਵੈ ਜੀ
 ਮੇ ਨੇ ਉਸੀ ਰੂਪ ਕੇ ਦੇ ਖ ਦੇ ਕੀ ਏ ਛਿ। ਆਹੈ। ਕੇ ਸੇ
 ਰੂਪ ਕੀ ਜੀ ਤਮਾਗੇ ਸਿਰਿ ਪਾਰਿ ਪ੍ਰਸੰਦ ਰਸੁ ਕਟਿ
 ਆਹੈ ਜੀ। ਸ੍ਰਵਨਾ ਥਿਖੇ ਬਰਖਰ ਕਰ ਦੇ ਕੁੰਡਲ

ਸੋਭਾ ਪਾਵੈ ਹੈ ਜੀ ॥ ਅਰਜੀ ਪਰਤੁ ਮਾਰੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਗ ਬਿਰ ॥
ਜੇ ਹੈ ॥ ਅਰਕੀ ਗਥਿ ਖੇ ਬਨ ਮਾਲਾ ਬਿਰਾਜੇ ਹੈ ॥ ਅਰਏ
ਕਤੁ ਮਾਰੇ ਹਸਤ ਕਮਲਾ ਬਿਖੇ ਕੋ ਮੋਦ ਕਾ ਕੀ ਗਵਾਇ ਜੀ ॥
॥ ਅਰਏ ਕਹਸਤ ਕਮਲਾ ਬਿਖੇ ਸੁਝ ਸੁਚ ਕੂ ਹੈ ਜੀ ॥
॥ ਅਰਏ ਕਹਸਤ ਕਮਲਾ ਬਿਖੇ ਮੇਰਿ ਓਘੜਿ ਓਕੀ ॥
ਅੰਬ ਗਾਇ ਜੀ ॥ ਅਰਏ ਕਹਸਤ ਕਮਲਾ ਬਿਖੇ ਮੇਰਿ ॥
ਘੜਿ ਆਪਰੇ ਰਦੇ ਕੀ ਛਟੀ ਹੈ ਜੀ ॥ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਬੀਸੁ ਮੂਰ
ਰਤ ਜੀ ਹੇ ਸਹੀਸੁ ਬਾਹਿ ਜੀ ॥ ਅਥਵਹੀ ਚੜ੍ਹਤੁ ਜਰੂ
ਪੁਸੁ ਝੋਕੀ ਵੀਖਾਇ ਜੀ ॥ ਅਰਜਨ ਕੀ ਬੋਨਤੀ ਮਾਂ ਕਰ

ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨੁ ਗਵਾਂਤੀ ਕਹਤੁ ਭੁਏ॥ ਸ੍ਰੀਭਗਵਾਂਤ ੨੨੭
ਵਾਂਚੇ॥ ਹੇ ਅਰਜਨਿ ਦੇਹਿ ਬਿਸਰੂਪ ਮੇਠੈ ਨੈਪੁਸਿ
ਹੋਇ ਕੋਇ ਖਾਇ ਆਹੈ॥ ਦੇਹਿ ਕੋਸਾਹੈ ਬਿਸਰੂਪ
ਆਪਦੇ ਆਤਮਾ ਕਾ ਦ੍ਰਸ਼ਣੈ ਨੈ ਖਾਇ ਆਹੈ॥
ਬਹੁ ਕੋਸਾ ਬਿਸਰੂਪਹੈ॥ ਸਕੁਨਾਤੇ ਪਰੈਹੈ॥ ਅ
ਰਮਨਿ ਤਹੈ॥ ਜਿਸ ਕਾ ਅੰਤ ਨਾਹੀ॥ ਅਗਤਿ ਸਕਾਅ
ਦੇ ਮਾਧਿ ਅੰਤ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ॥ ਅੰਮੇਸਾ ਪ੍ਰਮਦੀ ਸੁਗੰਧਿ
ਸਿਰੂਪੁ ਤੈ ਨਾ ਖਾਇ ਆਹੈ॥ ਬਹੁ ਕੋਸਾ ਬਿ
ਸਰੂਪਹੈ॥ ਜੇ ਕੋਈ ਚਰੇ ਥੇਦੁ ਪੜੈ ਤਿਸ ਕੋ ਭੀ

ਦੇਖਣਾ ਦੁਰਲੁਭ ਹੈ॥ ਅਰਜੇ ਕੋਈ ਅਨੇਕ ਪਾਠ
ਪੜ੍ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਭੀ ਦੁਰਲੁਭ ਹੈ॥ ਅਰਦਾਂਤਾ ਕਰ ਭੀ
ਦੇਖਣਾ ਦੁਰਲੁਭ ਹੈ॥ ਅਰਭੀ ਰਥਾ ਕੋਈ ਸਾਨ
ਕਰਿ ਭੀ ਦੇਖਣਾ ਦੁਰਲੁਭ ਹੈ॥ ਅਰਥ ਨੀਤ ਪ
ਸਿਆ ਕਰ ਭੀ ਦੇਖਣਾ ਦੁਰਲੁਭ ਹੈ॥ ਜੀ॥ ਜੇ ਕਰ
ਬੀਸੀ ਬਿਖੇ ਸ੍ਰੇਸਾਇ ਅਰਜਾਨਿ ਤਿਲੋ ਕੀ ਬਿਖੇ
ਕਿਸੀ ਕੀ ਸਕਤਾ ਹੀ ਦੇਹਿ ਮੇਗਾ ਬਿਸਰੁ ਪਦੇ
ਖੇਸ ਕੈ॥ ਦੇ ਕਤੈ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ॥ ਅਭਿਰ ਕਿਸੀ
ਨਹੀ ਦੇਖਿਆ॥ ਤਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇਹੇ ਅਰਜਾ ਭੋਕੈ

ਤਿਆਗੁ ਕਰ ਅਰਨ੍ਹਰ ਕਰ ਤੂੰ ਜੋ ਬਹੁ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨ ਜੋਇਆ ੨੨੨
ਹੈ॥ ਤਿਸ ਰੁਰ ਅਰਨ੍ਹਰ ਕੋ ਤਿਆਗੁ ਕਰ ਮੇਰਾ ਅਤ ਬਡਾ
ਘਰ ਭਿਆਨ ਕਥਿ ਸਿਰੁ ਪਕੌ ਦੇਖ ਕਰਿ ਤੂੰ ਰਗਾਇ
ਅਧੈ॥ ਤਿਸਿ ਰੁਰ ਕੋ ਤਿਆਗੁ ਕਰ ਬਹੁ ਪ੍ਰੀਤ ਮਨੁ
ਹੁਮਨ ਬਿਖੈ॥ ਬਹੁ ਰਮੇ ਰੇ ਬਿਖੈ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਾ॥ ਬਹੁ ਰਿਮੇ
ਗਵਹੀ ਸਿਰੁ ਪਦੋਖੀ॥ ਸੰਜੋ ਵਾਚੈ॥ ਸੰਜੋ ਗਜਾ
ਧਿ ਤਾਸਟਾਰਿ ਕੋ ਕਰੇ ਪੈ॥ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗਜਾ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਬਾਸਟੇ
ਵਜੋ ਪੈ॥ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਪਾਨ ਜੀਅ
ਰਜਨ ਕੋ ਦੇਖ ਚਨਕਰ ਕਰ ਬਹੁ ਰਵਹੀ ਜੀ ਅਰਜਨ

ਕਾਸਖਾਰੁਪਥਾਸੇਅਰਜਨਕੋਦਿਖਾਵਤਰੁਏ॥ਅ
 ਰਜਨਿਕਾਰੁਗਮਿਦਾਇਕਰਅਰਜਾਨੀਕੋਸਾਂਤਿਉ
 ਪਜਾਵਤਰੁਏ॥ਅਪਥੀਸਾਂਤਿਕੋਭਿਪਜਾਵਤਰੁ
 ਏ॥ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਗਵਾਂਜੀਕਾਸਾਂਤਿਰੂਪੁਦੇਖਿਕਰਿ
 ਅਰਜਨਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਗਵਾਂਜੀਕੋਕਰਤਰੁਏ॥ਅ
 ॥ਅਰਜਨੇਵਾਚੈ॥ ਹੇਸ੍ਰੀਜਨਾਰਦਨਜੀਏਹਿਤ
 ਮਾਰਮਾਨਥਾਸਾਂਤਿਰੂਪੁਦੇਖਿਕਰਿਮੈਭੀਸਾਂਤਿਏ
 ਏ॥ਅਏਆਹਾਂਜੀ॥ਅਰਮੇਅਪਦੀਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਮੈਭੀ
 ਅਏਆਹਾਂਜੀ॥ਅਰਚੈਤੈਨਤਭੀਪਾਦੀਜੀ॥ਅਰ

ਸਾਤਿ ਸੁਖ ਭੀ ਪਾਇਆ ਜੀ। ਅਰਜਨਿ ਕੇ ਬਚਨ ਸੁਨਿ ੨੨੩
ਕਰਿ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਪਾਨ ਜੀ ਕਹਤ ਭੁ
ਏ। ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵਾਚੈ। ਹੇ ਅਰਜਨਿ ਦੇ ਪਿਯੋ ਮੇਰਾ
ਸਿਰੁ ਪਜੇ ਤੰਦੇ ਖਿਆਰੈ। ਏਹਿ ਦੇਖਣਾ ਅਤ ਦੁਰਲੁ
ਭੁਯੈ। ਏਹਿ ਸਿਰੁ ਪਮੇ ਕਟੀ ਦੇ ਉਤਿਅਕੰਭੀ ਨਾਹੀ
ਦੇਖਾਇਆ। ਇਸਿ ਮੇਰੇ ਸਿਰੁ ਪਕੇ ਦੇ ਖਲੇ ਕੀ
ਇਛਿਅਾ ਦੇ ਉਤਾਭੀ ਕਰ ਦੇਹੈ। ਏਹਿ ਕੋ ਸਾਰੁ ਪੁ
ਤੈ ਨਾ ਦੇਖਾਇਆ ਹੋ। ਬੇਦ ਪਾਠੀ ਅਕੰਭੀ ਦੇਖ
ਣਾ ਦੁਰਲੁਭੁ ਹੋ। ਹੇ ਅਰਜਨ ਮੇ ਬੇਦ ਕਰਿ ਭੀ ਨਾਹੀ

ਪਾਈਦਾ ਨਤਪਾਸਿਆ ਕਰਪਾਈਦਾਗਾਂ ਨਤੀਰ
ਥਾਕੋਇਸਾਨ ਕਰਪਾਈਦਾਗਾਂ ਅਰਨਾਬਰੇਜਗਕ
ਰਪਾਈਦਾਗਾਂ ਅਰਮਨੇਕਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇਜੋਹੈ ਬ੍ਰਤਮ
ਓਰਪਰਮਾਤਿਨਾ ਕਰਿਭੀਮੇ ਪਾਉਦਾ ਦੁਰਲੁਭੁਗਾਂ
ਜੈਸਾਤੈ ਪਾਇਆਹੈ ਮੇਸਾਅ ਉਗਕਿਨੀਨਾਹੀ ਪਾਇ
ਆ ਤੋਕਿਉ ਪਾਇਆਹੈ ਸੋਸੁਲਾ ਤੂੰਮੇਗਾਮਨਿਨ
ਭਗਤਹੈ ਮੇਰੇਨਾਮਾਇਨਾਤੂੰਅਉਰਕਿਸੀਕਾਭੁਜਨ
ਨਾਹੀਕਰਦਾਇਸਕਰਨਤੇਤੈਪਾਇਆਗਾਇ
ਨਾਨੇਕਾਕਰਭੂਤੈਦੋਖਿਆਗਾਂ ਅਰਗਿਸਾਨਨੇਕਾਕ

ਰਭੀਤੈਪਛਾਣਿਆਹਾਂ। ਦੇਖਰੰਤਪਅਰਜਨਾਇਕਿ
ਪ੍ਰੇਮਭਗਤਕਰਤੈਪਾਇਆਹਾਂ। ਭੀਮੇਤੇਗਅਧੀਨ
ਹਾਂ। ਅਰਤੈਮੇਰੇਥਿਖੇਪ੍ਰਾਪਤਿਭਾਇਆਹੋ। ਮੇਤੇਰੇ
ਥਿਖੇਪ੍ਰਾਪਤਿਭਾਇਆਹਾਂ। ਅਥਪਾਰਵਨੰਦਨਾਮ
ਰਨਿਤੈਜਾਕਿਛੁਣਹੋਸੋਸੁਣਾ। ਪ੍ਰੇਮਪ੍ਰੀਤਸਾਥਤੈਮੇ
ਗੰਧੂਜਾਕਰਾ। ਅਰਸਾਸਸਾਸਮੇਗਨਾਮਸਿਮਰਿ। ਇਤ
ਪ੍ਰਕਾਰਮੇਗਭਗਤਿਹੋ। ਅਰਸਿਸਾਰਕੇਲਕਾਰਸਿ
ਗਨਾਕਰਾ। ਅਰਸਭਗਭੂਤਾਪ੍ਰਾਦੀਆਸਾਥਨਿਰਵੇ
ਰਹੋ। ਜਥਾਮੇਸਾਭੁਰੇ। ਰਿਗਤਤੈਮੇਰੇਥਿਖੇਪ੍ਰਾ

੨੨੪

ਕਹ

ਪਤਿਹੋਰਿਗਾ॥ਇਤਿਸ੍ਰੀਗੁਰਵਤਰੀਤਾਸੁਪਾਨਿ
 ਖਤੁਸੇਬ੍ਰਹਮਾਵੀਦਿਅਜਗ੍ਰਾਸਾਸਤ੍ਰੇਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਅਰ
 ਜਾਮੀਥਾਦੇਬਿਸ੍ਵਰੂਪਇਕਾਦਸਾਧਿਯਾਉਸੰਪੂ
 ਰਨਭਾਇਆ॥੧੧॥ਸ੍ਰੀਗੰਮਾਕ੍ਰਿਸ਼ਨਅਰਪਣਸਮਾ
 ਪਤੀ॥ ਸਲੋਕ॥ ਅਗੇਗਿਯਾਰਮੇਧਿਯਾਇਕ
 ਮਹਤਮਚਾਲਿਆ॥ ਸ੍ਰੀਨਾਗਾਇਲਵਾਰੇ॥ਏਲ
 ਛਮੀਅਬਸ੍ਰੀਗੀਤਾਨੀਕੇਗਿਯਾਰਮੇਧਿਯਾਇਕਾਠ
 ਲਸੁਦਾ॥ਵਖਣਦੇਸਾਥਿਖੇਤ੍ਰਗੁਰੁਟਰਕਾਨਦੀਪੇ
 ਤਿਸਕੈਕਾਗੈਇਕਨਗਾਰੈ॥ਪਤਿਸਿਨਗਾਰਕੇਗਾ

ਜੇਕਾਨਉਸੁਨਿਦਥਾ। ਵਹੁਰਾਜਾਹਰਿਕਾਭੁਗਾਤਿਬ ०੨੨੫
॥ ਤਿਸਨਗਰਮੇਦਿਕੁਠਾਕੁਰਦੁਆਗਥਾ। ਤਹਾਂਸ੍ਰੀ
ਲਛਮੀਨਗਾਇਣਜੀਕੀਮੂਰਤਬੀ॥ ਤਿਸਮੂਰ
ਤਿਕੀਸੇਵਾਇਕਥੂਹਮਲੁਕਰਦਥਾ॥ ਸਿਵਦੁਖ
ਰੁਤਤੁਲਗਾਰਿਜਾਵਾਂਨਥਾ॥ ਅਰਵਡਾਇਦਿਅਦਿ
ਤਥਾ॥ ਗਜਾਭੀਤਹਾਨਿਤਪ੍ਰਤਿਜਾਦਥਾ॥ ਤਹਾਂ
ਸ੍ਰੀਲਛਮੀਨਗਾਇਣਜੀਕੀਪੂਜਾਕਰਦਥਾ॥
ਤਹਾਵਹੁਥੂਹਮਲਸ੍ਰੀਗੀਤਾਜੀਕੋਰਿਜਾਰਮੇਪਿ
ਯਾਕਪਾਠਕਰਦਥਾ॥ ਗਜਾਭੀਤਿਸਤੇਸੁਲ

ਦਾਖਾ॥ ਮੇਸੇ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਬਹੁਤੇ ਦਿਨੀਭੀਤੇ॥
ਰਰਾਜਾਭੀ ਸੇਵਾ ਪੂਜਾ ਕਰ ਕੇ ਕਥਾ ਬਾਰਤਾ ਸੁਣਨ
ਕਰਿਆ ਕਰੈ॥ ਇਕੀ ਦਿਨਿ ਗਜਾ ਸੇਵਾ ਪੂਜਾ ਕਰ ਕੇ
ਘਰੇ ਨਚਲਿਆ ਜਾ ਦਾਖਾ॥ ਇਤਨੇ ਮੈਂ ਇਕ ਮਤੀ
ਤਪਦੇ ਸੀਆ ਇਨਿ ਕਲਿਆਆ ਪੈਛੈ ਤੇਰ ਭੀ ਬ
ਹੁਤਾ ਆਇਨਿ ਕਲੈ॥ ਭਾਵੈ ਭੋਲੇ ਦੇ ਗਜਾ ਜੀ ਤੂਹਮ
ਕੋ ਕਈ ਠਉੜ ਦੇਹਿ ਜਾਹ ਮਰਹੈ॥ ਹਮ ਬਨਾਰਸੀ
ਕਾਇਨਾਨ ਕਰੈ ਗੋ॥ ਤਾਰਾ ਜੇਨੇ ਇਕ ਸੰਦਰ ਕਾਰਿ ਦੁ०
ਇਦੀਆ ਤਹਾਵੈ ਮਤੀ ਤਰਹ ਦਲਗੋ॥ ਬਹੁਰਾ

ਜੈ ਨੇ ਸੀਧਾ ਭੇਜਿਆ ਉ ਨੀਰ ਸੇਈ ਕਰੀ। ਬਹੁ ਗੁਪਿ ੨੨੫
 ਛੈ ਤੇ ਗਜਾ ਉ ਨ ਕੇ ਦੁਸ਼ਕਿਆਈ ਮਾਕਰੈ। ਏਕਿ ਏਨ
 ਗਜੇ ਨੇ ਅਪਨਾ ਪੁਕਰੀ ਸੀ ਗਲੀਆਂ। ਅਉਰ ਸੇਵ
 ਕਰੀ ਸੀ ਗਲੀਐ। ਤਹਾ ਗਜਾ ਉ ਮੰਦ੍ਰੇ ਮੇ ਆਇਆ ਸ
 ਤਹਾ ਗਜਾ ਅਤੀਤ ਨਾਲਿ ਕੀਜਾਨ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲ
 ਗਾ। ਏਤਨੇ ਮੇ ਪੁਕਰ ਗਜੇ ਕਾਹ ਦੇ ਲੀ ਮੇ ਗਾਇਆ।
 ਤਿਸਹ ਦੇ ਲੀ ਮੇ ਇਕੁ ਪ੍ਰੇਤ ਰਹਾ ਬਾ। ਤਿਨ ਗਜੇ
 ਕੇ ਪੁਕਰ ਕੇ ਮਾਰ ਛਾਡਿਐ। ਸੇਵ ਕਾਨੇ ਜਾ ਏ ਗਜੇ ਕੇ
 ਬ ਬਰ ਕਰੀ ਕਪੇ ਦੇ ਗਜਾ ਜੀਤੁ ਮਾਰੀਆ ਏ ਠੇਹੇ ਜੀ।

ਤੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ ਮਾਰੀਆਂ ਜੀ॥ ਇਤਨੀ ਥਾਤਿ
ਸੁਨ ਕਰਗਜੇ ਕਾ ਚਿਤ ਦੁਚਿਤਾ ਭਾਇਆ॥ ਮੇਧ
ਰਤਾ ਭੀ ਗਜਾ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕਾ ਧਿਸਾਉ ਸੁਣ ਦਾਹੀ ਗਰਿ
ਆਗਾ ਜਾਬਗਾ ਹਰਿ ਭਭਾਤੁ॥ ਮੇਧਰ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ
ਬਿਭਿਗੁ ਕਰਗਜੇ ਕੋ ਬਭਾਸ ਕਰੁਇਆ॥ ਤਾਰਜੇ
ਕਹਿ ਆਏ ਮਹਿਤ ਜੀਤੁ ਮਾਗਦੁ ਸ੍ਰਮ ਕੋ ਭਲਾਣੁ
ਰਿਆ ਜੀ॥ ਏਕ ਪੁਤ੍ਰ ਬਸਿ ਭੀ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ ਮਾਰੀਆਂ ਜੀ
ਮਾਇ ਤੇ ਮੇਧ ਕੁਧੂ ਮਣ ਬਲ ਭੀ ਠੀਆ॥ ਏਥਾ
ਜਾਤੇ ਗਪੁਤ੍ਰ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਾਇਆ ਕਿਨੀ ਮਾਰੀਆਂ

ਜੀ॥ ਕਹੈ ਜੀ ਪ੍ਰੇਤ ਨੇ ਮਾਰਿਆ ਹੋ ਜੀ॥ ਕਹੈ ਓਹੁ ਕਿਥੋਂ ੨੨੭
ਚਲ ਉਸ ਕੋ ਦੇਖੇ॥ ਰਾਜਾ ਅਰਥੁ ਹਮਲਾ ਅਰਮਤੀਤ
ਜਗਵਹੁ ਰਾਜੇ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਬਾਤ ਜਾ ਆਇ ਕੋ ਕਿਆ ਦੇਖੇ
ਰਾਜੇ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮੁਇਆ ਪਾਇਆ ਹੈ॥ ਅਰਵਹੁ ਪ੍ਰੇਤ ਨਾ
ਹੀ॥ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਪ੍ਰੇਤ ਤੂੰ ਕਹੈ॥ ਤਾਂ
ਠੇਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਰੇ ਬੋਲ ਦਾ ਕਿਉ ਨਾਹੀ
॥ ਤਾਂ ਪ੍ਰੇਤ ਬੋਲਿਆ॥ ਅਰੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮੈ ਤੈ ਸਾਰੇ ਕੇ
ਈ ਖਾਇ ਕਰ ਪਚਾਇ ਹੈ॥ ਨਾ ਕਿ ਮਾਹਿਓ ਮਾਜੇਇ
ਕਰਾਜੇ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਖਾਧਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਹਿਆ ਰੇ

ਪ੍ਰੇਤਮੇ ਤੈਨੇ ਪ੍ਰੇਤ ਕੀ ਜਨ ਤੇ ਛੁਰਾਉ ਦਾਗਾ। ਮੇਸ਼ੀ ਗੀ
 ਤਾ ਕੇ ਗਿਯਾਰ ਮੇ ਪਿਸਾਇੰ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰ ਕੇ ਤੈਨੇ ਸੁਣਾਉ
 ਦਾਗਾ। ਉਸ ਕੇ ਸੁਣੇ ਤੇ ਤੂੰ ਪ੍ਰੇਤ ਕੀ ਜਨ ਤੇ ਛੁਟੇਗਾ
 ॥ ਅਰਜਿ ਤਨੇ ਜੀਉ ਤੇ ਪਿਛੋਂ ਖਾਧੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਭੀ ਭਿਧ ਰੋਗ
 ॥ ਆਪਨੀ ਦਾਇਆ ਕੀ ਦਿਸਾਇ ਕਰਿ ਦੇਖੋ ਬਾਲ
 ਕ ਬਾਲ ਵਹੁ ਬਾਲ ਕ ਜੀਵੈ। ਅਰ ਤੂੰ ਫਿਛ ਲੇ ਅ
 ਪਨੇ ਜਨਮ ਕੀ ਖਬਰ ਦੇਹਿ। ਤੂੰ ਪ੍ਰੇਤ ਕਿਉਂ ਕਰ ਭੁਇ
 ਆਥਾ। ਤਾਮੇ ਤੈਨੇ ਉਪਾਗ ਗਾ। ਤਾ ਪ੍ਰੇਤ ਕਰਿ ਆਮੇ
 ਪਿਛ ਲੇ ਜਨਮ ਕਾ ਬਹੁ ਮਨੁ ਬਾ। ਜਲ ਬਾਹ ਦਾ ਬਾ

॥ ਖੇਤੀ ਕਰ ਦਾਥਾ ॥ ਤਹਾਇ ਕਾਇਨਾਇ ਕੁਬ੍ਰਹਮ
ਨਦੁਰਬਲ ਆਇਆ ॥ ਵਹੁਬ੍ਰਹਮ ਨਦੁਖੀਆ
ਥਾ ॥ ਵਹੁਆਉ ਦਾਹੀ ਖੇਤੀ ਪਾਸਿ ਗਿਰ ਪਤ੍ਰਿਆ
॥ ਜਾਉ ਸੋਨ ਬਹੁਤੁ ਪੁਪਲਗੀਤਾ ॥ ਵਹੁਬ੍ਰਹਮ ਤਕਾ
ਚਲਾ ਭਾਇਆ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਅੰਗ ਮੇ ਬਹੁਤੁ ਫੇਰੇ ॥
ਇਕ ਤਹਾਇ ਲਿਆਈ ॥ ਓਹੁ ਬ੍ਰਹਮ ਨਕਾ ਮਾਸ
ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ ਖਾਇਆ ਕਰੇ ॥ ਓਹੁ ਉਗਾਏ ਉਗੇ ਨਾਹੀ ॥
ਉਸ ਕਾ ਮਾਸ ਚੁਾਇ ਚੁਾਇ ਪਵੈ ॥ ਅਰੇ ਮੇ ਦੇਖਿਆ ਕ
ਚਾ ॥ ਉਗਾਵਾ ਨਾਹੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦਾਇਆ ਆਵੈ ਨਾਹੀ ॥ ਜੋ

੨੨੮

ਜਾਇਲਿ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣਨੇ ਛੁਗਵਾ। ਇਤਨੇ ਮੇਇ ਕੁਸਾ
ਧਾਆਇਆ। ਤਾਸਾ ਪਕਾਰਿ। ਮਾਰੇ ਪਲ ਜੇ ਤੇ ਤੇ ਰੇ ਗਲ
ਮੇਜਨੇ ਉਪੈ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣਨੇ ਮੇਪਰ ਕਰਮ ਤੇ ਰੇ ਚੰਗਲ
ਏ। ਮਰਨਿ ਬਦਾਇਆ ਤੇ ਰੀਖੇ ਤੀਕੋ ਪਾਸਿ। ਇਸਿ ਬ੍ਰਹਮ
ਣਕਾ ਮਾਸਾਇਲਿ ਪਈ ਖਾਦੀ। ਜੇ ਅਰਤੀ ਅਖੀ ਦੇਖਦਾ
ਏ। ਮੇਪਰ ਤੇ ਪਦ ਉਦਾਨਾਪੀ। ਤੇ ਕੋਈ ਬਠਾ ਪਾਪੀ
ਏ। ਮੇਸੇ ਤੇ ਨਕਰਮ ਕਰਨਾ ਹਰੇ ਅਵਸਨ ਕਰ ਮੇਪਰ
ਦੇ। ਪਹਿਲਾ ਜੇ ਕੀਸੀ ਕੋ ਚੰਗੇ ਘੋਰੀ ਮਾਰੇ। ਮਰ
ਦੇ ਪਕਰਮਾਪ ਪਾਸ ਤੇ ਚਲਦਾਰੇ। ਦੂਜੇ ਜੇ ਕੀਸੀ

ਕੀਸਿਘਨੇਘੋਰਿਅਹਿਵੈ॥ ਅਰਦੇਖਕਰਆਪਪਾਸਤੇਏ ੨੨੫
 ਲਦਾਰਹੈ॥ ਤੀਜੇਜੇਕਿਸੀਕੋਪ੍ਰੇਤਨੇਘੋਰਿਅਹਿਵੈਭਿਸ
 ਕੰਨਫੂਰਹੈ॥ ਅੰਮੇਸੇਤਿਨਕਰਮਾਕੇਕਰਗਯਾਰੇਅਵਸਨ
 ਰਕਮੈਜਾਵੈਹੈ॥ ਅਰਜੇਜੀਉਦਇਆਵੈਤਹੈ॥ ਭਿ
 ਨਕੰਤਾਅਵਸਕਰਮਸਮੇਧਜਗਕਰੇਕਾਠਲਲਗ
 ਦਾਹੈ॥ ਅਰਹੋਥੁਹਮਣਮੇਗਤਿਨੈਸਗਪਹੈ॥ ਤ੍ਰਿਅਵ
 ਸਕਰਪਿਸਾਚਹੈਵੈਗਾ॥ ਇਤਨਾਬਚਨਸੁਨਕਰਮੇ
 ਚਰਨਪਕੜੇਅਰਥੇਨਤੀਕਰੀ॥ ਕਹੈਜੀਮੈਤਾਪਿਸ॥
 ਚਹੈਵਗਾ॥ ਅੰਮੇਪਰਮੇਗਉਧਾਰਕਦਹੈਵੈਗਾਅਰ

ਕਿਉ ਕਰਹੈ ਦੇਗਾ ਤਾਸਾ ਧਕਾਰਿਆ ਜੇ ਕੋਈ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤ ।
ਜੀ ਕੇ ਰਿਜਾਰ ਮੋ ਧਿਆਇ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਦਾਰਹੈ । ਭ੍ਰਿਸੁ ਲੇ
ਤਾ ਤੇਗ ਉਧਾਰਹੈ ਦੇਗਾ । ਜਾਏ ਰਿਪੁ ਬਲੀ ਕਥਾ ਸੁ
ਨੀ ਤਾਗ ਜਾ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਪੁਛੁ ਨ ਲਗਾ । ਕਹੈ ਦੇਗੁ ਸਾਂ
ਈ ਜੀ ਅਬ ਕਹਾਂ ਕਰੀ ਮੈ । ਏਸਿ ਪ੍ਰੇਤ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕ
ਰੀ ਮੈ ਜੀ । ਮੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਜੀ ਵਾਵੈ । ਤਾਸਾ ਧਨ ਗੀਤਾ ਜੀ
ਕੋ ਰਿਜਾਰ ਮੋ ਧਿਆਇ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰ ਸੁਨਾਇਆ । ਅਰ
ਜਲ ਕਰ ਚੁਲੀ ਭਰ ਕਰ ਉਸ ਕੇ ਮੁਖ ਪਗ ਛਿੜਕੀ ।
ਤਾ ਵਹੁਤ ਤਕਾਲ ਪ੍ਰੇਤ ਕੀ ਜਨ ਤੇ ਛੁਟਾ । ਦੇਵ ਦੇਹੀ

ਪਾਈ॥ ਅਗਜੀਤ ਨੇ ਜੀਉ ਖਾਧੇ ਬੇਤੇ ਭੀ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ੨੩੦
 ਭੁਏ॥ ਅਰਗਜੇ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜੀਵਾਇਆ॥ ਸਿਆਮ ਸੁੰ
 ਦਰ ਚਤੁਰੁ ਜਰੂਪ ਧਾਰਿਆ॥ ਸਭੇ ਜੀਉ ਆਲਖ
 ਫੇਰੁ ਭੁਏ॥ ਅਕਾਸ ਤੇ ਬਿਬਾਲਾ ਆਏ॥ ਗਈ ਤਨੇ ਮੇਰਾ
 ਜਾ ਬਾਲਿ ਮਾਰੇ ਪ੍ਰੇਤ ਮੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕਉ ਨ ਸਾਰੈ॥ ਤਾਂ ਵਪੁ
 ਪ੍ਰੇਤ ਬਾਲਿ ਆਏ ਰਿਚਤੁ ਜਰੂ ਜਿਆਮ ਸੁੰਦਰ ਤੇਗ
 ਪੁਤ੍ਰ ਪੈ॥ ਤਾਂ ਗਜੇ ਕਰਿਆ ਅੰਭੁ ਪੁਤ੍ਰ ਮਿਲਿ॥ ਤਾਂ ਪੁ
 ਤ੍ਰ ਨੇ ਕਰਿਆ ਏ ਪਿਤਾ ਤ੍ਰਿਕਿਸ ਕੋ ਕਰਿ ਚਰੈ ਪੁਤ੍ਰ॥
 ਮੇਤਾ ਮਰੈ ਭੀ ਕਦੀ ਬਾਰ ਪੁਤ੍ਰ ਭਾਇਆ ਹੋ ਕਦੀ ਮ ੦

ਕਾ ਅਰਕਈ ਅਕਾ ਪਿਤਾ ਭਾਇਆ ਜਾਂ ਕਰੈ ਏਰ
 ਜਾ ਜੀਧੀਨ ਦੇ ਰਿਪ੍ਰਤ ਪੈ ਜੀਨਿ ਮੇਨੋ ਭੁਛਨ ਕਾਰਿਆ ॥
 ॥ ਅਥੇ ਮੇਰੀ ਤਜੀ ਕਾਰਿ ਸਾਰ ਆਪਿ ਜਾਤਿ ਸੁਨ ਕਰ
 ਕ੍ਰਿਤਾਰ ਥਭਾਇਆ ਜਾਂ ਜੀ ॥ ਤਾਰ ਜੈ ਕਾਰਿਆ ਏਪੁ
 ਤੁਝੀ ਮੇਰੇ ਏ ਕੋਪੁ ਤੁਝੀ ॥ ਅਭਿਰਾਮਾਰੇ ਸਿਤਾਨ ਨਾਰੀ
 ਮੇਰੀ ਕਭਿ ਨਗਾਤਿ ਹੋਇ ਗੀ ॥ ਤਾਂ ਵਹੁ ਪ੍ਰੇਤ ਬੋਲਿਆ ॥
 ਏਗ ਜਾਕੀ ਸੀ ਕੇ ਘਰੇ ਮੇਰੇ ਕਥੇ ਸਨੇ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ॥ ਅ
 ਰਭਗਾਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੋਇ ਸਕੇ ਸਾਰੇ ਕੁਲ ਕਾ ਓਧਾਰ ਹੁੰਦਾ ॥
 ਹੋ ॥ ਤੁਝੀ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਹੋਤਾ ਏ ਸਿਧਾਤਿ ਕੀ ਚਿਤਾਨ

ਕਰਾ ਮੇਸ਼ੀ ਨਗਾਇਲੁ ਪਗਾਇਲੁ ਭਾਇਆ ਜਾਮੇ ੨੩੯
ਸ਼ੀਨਗਾਇਲੁ ਜੀਕਾਨ੍ਹ ਸੁਕਰਗਾਤਾ ਤੇਰੇ ਕਈ ਕੁਲੁ
ਕਾਉਧਾਰੁ ਜੇਵੇਗਾ ਤਾਰਜੇ ਕਰਿਆ ਮਥਾ ਸਿਧਾ
ਰੋਜੀ ਤਾਬਿਥਾਨ ਪਰਥੈ ਠਕਰਥੈ ਕੁਠਕੈ ਸਿਧਾਥੈ
ਤਾਰਜੇ ਨੇਸਾਧਨੇ ਕਰਿਆ ਤੇਰੇ ਤਾਂ ਪੁਤ੍ਰ ਯਾਕੋ ਨਿਮੁ
ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਦੇਰ ਜਾਮਥ ਤੂੰ ਸ਼ੀਰੀਤਾ ਜੀ ਕੇ ਰਿਸਾਰੇ
ਧਿਸਾਇ ਕਾਪਠ ਕਰਾਮਰ ਤੁਲਸੀ ਮੇਜਲ ਪਾਇਅੁ
ਕਰਾ ਤਾ ਦੇਰ ਜਾ ਤੂੰ ਭੀ ਮੇਸੇ ਕਰਸੀ ਤਤ ਕਰਾਇ ਪ
ਤਿਹੇਵੇਗਾ ਮਰਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਭੀ ਜੇਵੇਗਾ ਆਇਤਨੀ

ਧਾਤਿ ਕਰਿ ਕਰ ਥੇਵੈ ਠਕੋ ਜਾਇ ਪਾਪ ਭੁਇਆਨਾ ॥
ਅਤੀਤ ਅਰਵੁ ਧ੍ਰੁਵ ਮਨੁ ਸਾਧਾਇ ਸੰਤ ਕੋ ਚਲ
ਦੇਹਿ ਆਤਮਾ ਭੀ ਗੀਤ ਕੇ ਰਿਸਾਰ ਮੇਧਿ ਜਾਇ
ਕਾਪਾਠ ਨੀਤਾ ਪ੍ਰਤਿ ਲਗਾ ਕਰਨਾ ਅਰਤੁ ਲਸੀ ਮੇਜ ਲਭੀ
ਸਿੰਚਨੁ ਲਗਾ ਤਾਸੀ ਨਗਾਇਨੁ ਜੀ ਕਰਿ ਆਵੇਲ
ਛਮੀ ਗੀਤ ਜੀ ਕੇ ਰਿਸਾਰ ਮੇਧਿ ਜਾਇ ਕਾਮ ਹਾਤ ਮੇ
ਕਰਿ ਆਪੈ ਅਰਤੈ ਸੁਵਨ ਕਰਿ ਆਪੈ ॥ ੧ ॥ ਇਤ ਸ੍ਰੀ
ਪਦਮ ਪੁਰਾਣੇ ਸਤੀ ਦੀਸਰ ਸਿਥਾਏ ਉਤਰ ਖੰਡੇ
ਗੀਤ ਅਪਤਮ ਨੇਰਿਸਾਰ ਮਾਧਿ ਜਾਇ ਸਿੰਧੁ ਰਾਗੁ ਭਇ

[illegible]

ਦੀ॥ ਏਕਿਤੁ ਮਾਗੇਤਿ ਸਸਰੂਪ ਕੇਤਿ ਪਾਸ ਕਰੇ ਜੀ॥
ਤਿਨ ਦੋਨ ਸਰੂਪਾ ਬਿਖੇ ਅਰਦੋਨ ਉਪਾਸ ਕਾ ਬਿਖੇ
ਚੜ੍ਹ ਉਪਾਸ ਕਰ ਕਉ ਲਕਹੀ ਮੇਜੀ॥ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਭੂ
ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਦਾਸਿ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕਾ ਚੜ੍ਹ ਕਰੇ ਜੀ॥
ਅਰਜਨ ਕੀ ਏਨ ਭੀ ਮਾਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਭਗਵਾਨ
ਜੀ ਕਰ ਤੁਭਏ॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵਾਚੇ॥ ਹੇ ਅਰ
ਜਨ ਦੇ ਰਿਜੇ ਮੇਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਮਲ ਨੈਨ ਸਰੂਪ ਹੋ॥ ਜਿਸ
ਨ ਕਾ ਨਿਹਚਲ ਚੇਤਾ ਗਧ ਕਰ ਪ੍ਰਸਤੁਤਾ ਸਿੰਗ
ਤਿਨਾ ਲਿਜੇ ਮੇਰੇ ਦਿਤਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾਸਿ ਕਮਲ ਨੈਨ ਕੇ

ਉਪਾਸ ਕਰੈ ਤੇ ਮੇਰੇ ਮਤਾ ਬਿਖੈ ਸੇਸਾਟੈ ਹੈ॥ ਅਰਮ ੨੩੩
ਤਚਕਰੈ॥ ਅਬ ਦੂਸਰੇ ਬਿਸਿਰੂ ਕਾ ਬਿਤਿ ਤਸੁਦ
ਅਪ੍ਰਥਮੇ ਤਾ ਅਖੈ ਅਬ ਨਾਸੀ ਹੈ॥ ਅਗਤਿ ਸਕੀਮ
ਹਿ ਮਾਬਚਨ ਪਰਮਾਉ ਚੀਨੀ॥ ਅਗਜੀਹ ਬਾਕੇ
ਕਹੈ ਕਹੀ ਨਾਹੀ ਜਾਦੀ॥ ਏਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਅਨਿਕ ਦੇਸ
ਕਹਦੇ ਹੈ॥ ਅਗਤਿ ਸਕੈ ਨੌੜਾ ਕਰਿ ਭੁੰਦੇ ਬਿਆਨਾਹਿ
ਜਾਦਾ॥ ਇਸਿ ਕਾਰਨ ਤੇ ਅਬ ਗਤਿ ਕਹੀ ਦਾ ਹੈ॥ ਅ
ਰਸਰਬਾ ਬਿਆਪੀ ਹੈ॥ ਅਰਮਨ ਕਗਤਿ ਸਕਾ ਰੂਪੁ
ਗਤਨ ਪ੍ਰਤਾਪ ਚਿਤ ਵਿਆਭੀ ਨਾਹੀ ਜਾਦਾ॥ ਏ

ਸਿਕਾਰਨ ਤੇ ਅਬਗਤਿ ਕਰੀ ਮੈਂ ਹੈਂ ॥ ਅਰ ਅਚੈਤ ਕ
ਰੀ ਮੈਂ ਹੈਂ ॥ ਅਗਤਿ ਸਕੋ ਬਿਖੈ ਕੋ ਵੀ ਬਿਕਾਰ ਭੀ ਨਾ ਹੀ
॥ ਕਿ ਅਬਿਕਾਰ ਨਾ ਹੀ ॥ ਕਦੀ ਘਟਦਾ ਬਧਦਾ ਨਾ
ਹੀ ॥ ਇਸਿਕਾਰਨ ਤੇ ਕੂਟਸਤ ਕਰੀ ਮੈਂ ਹੈਂ ॥ ਅਰ ਕਦੀ
ਠਉਰ ਤੇ ਹਲਦਾ ਚਲਦਾ ਨਾ ਹੀ ॥ ਇਸਿਕਾਰਨ ਤੇ ਅ
ਚਲ ਕਰੀ ਮੈਂ ਹੈਂ ॥ ਅਰ ਅਠਿਰਕਿ ਸੀ ਦੁਸਰੇ ਕਾਪਲਾ
ਇਆ ਚਲਾ ॥ ਇਆ ਚਲਦਾ ਭੀ ਨਾ ਹੀ ॥ ਇਸਿਕਾਰ
ਨ ਤੇ ਅਚਲ ਕਰੀ ਮੈਂ ਹੈਂ ॥ ਅਰ ਅਪ੍ਰਮੇਭਿ ਕਰੀ ਮੈਂ ਹੈਂ
॥ ਏਤਾ ਅਠਪ੍ਰਤਾਪ ਅਬਗਤ ਸਬੁਧ ਕੇ ਕਹੇ ॥ ਅਬ

ਜੇਇਸਕੇਉਧਾਸਕਕੇਯੋਤਿਨਕੇਸਾਧਨਲਛਲਸੁਦ
 ਜਿਨਾਸਾਧਨਾਕਰਮਬਗਤਿਸਬੁਧਪਾਈਐਯੋਤਿ
 ਨਾਨੇਤਿਨਸਾਧਨਕਰਨੋਕਉਤਿਨਸਾਧਨਕਰਨੋਮੁ
 ਖਤਾਸਭਨਾਇਦ੍ਰੀਅੰਕਸਿੰਘਮਕਰਨਾਇਦ੍ਰੀਅੰ
 ਜੀਤਰਖਲੀਅੰਮਰਸਭਨਾਭੂਤਾਪ੍ਰਾਣੀਆਕੀਸ
 ਮਤਾਇਸਾਇਮਰਸਭਨਾਭੂਤਾਕੀਕਲਿਆਣਹਿ
 ਖੋਤਿਨਕੀਪ੍ਰੀਤਿਕਿਆਪ੍ਰੀਤਿਕੇਯੋਯੋਸ੍ਰੀਅਬਨਾਸਿ
 ਪੁਰਖੁਜੀਸਭਕੇਈਸੁਖੀਯੋਇਨਾਤਿਨਾਸਾ
 ਨਾਕਰਮਬਗਤਸਬੁਧਕੇਜੇਉਧਾਸਕਕੇਯੋਤਿਨਾਨੇਕ

ਰਨੇ॥ ਅਥਾਐਸਾਈਸਰਜਮੇਜਤਮੇਨਪਵੇਰੇ॥ ਅ
ਥਾਅਰਜਨਮਉਰਸੁਲਾਜਮੇਰੇਅਥਗਤਸਰੂਪ
ਕੇਉਪਾਸਕਰੇ॥ ਤਿਨਕੇਅਧਕਕਸਟੇਰੇ॥ ਕਿਅਕਸ
ਟੇਰੇਸੋਸੁਲਾਸਭੀਇਦੀਆਜੀਤਦੀ॥ ਆਏਰਿ
ਭੀਕਠਨੇ॥ ਅਰਜੇਕੋਈਪੂਜਾਕਰਿਜਾਇਤਿਸ
ਕਾਭੀਭੁਲਾਥਾਛਨਾ॥ ਅਰਜੇਕੋਈਦੁਖਦੇਜਾਇ
ਤਿਸਕਾਭੀਭੁਲਾਥਾਛਨਾ॥ ਐਸੀਸਮਤਾਦਿਸ
ਦਿਭੀਕਠਨੇ॥ ਏਰਿਤਾਜਿਨਿਦੇਰਿਧਾਰੀਤਿਨਕੇ
ਤਿਨੇਸਾਧਨਕਰਦੇਕਠਨੇ॥ ਅਰਜੀਸਕੇਪਾਭਿ

ੲੋ ਕੋ ਨ ਮਿਤਿ ਮੇ ਸੇ ਮਹਾਂ ਕਠਨ ਸਾਧਨ ਕਰੀ ਦੇਹੈ ਸੋ ਤਾਂ
ਦੇਖ ਦੇਖ ਵਿਚਿ ਨਹੀ ਆਉਣਾ ਨੇੜਾ ਕਰਿ ਕੀਆ ਸੁਖ ਪ
ਦੇਹੈ ॥ ਅਰਥ ਚਨ ਕਰਾਤਿ ਸਕੀ ਮਹਿ ਮਾ ਕਹੀ ਨਹੀ ਜਾ
ਦੀ ॥ ਅਗਜੇ ਹਥਾ ਕਉ ਨਗਨ ਗਾਇ ਕਰ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ॥
ਇਸਿ ਕਾਰਨ ਤੇ ਜੇ ਨਾਨੇ ਦੇਹਿ ਪਾਰੀ ਪੈ ॥ ਤੋ ਨ ਕੋ ਅਥਗਤ
ਕੀਉ ਪਾਸ ਨਾਥਿ ਖੇਕ ਸਟਹੈ ॥ ਅਥਾ ਅਰਜਨ ਜੇ ਮੇਰੇ ਇ
ਸੇਕ ਮਲ ਨੈਨ ਸੁਰਗ ਨ ਰੂਪ ਕੇਉ ਪਾਸ ਕਹੈ ॥ ਤਿਨ ਕਾ
ਥੀ ਤਿਤ ਸੁਖ ॥ ਮੇ ਜੋ ਜਾਂਦੇ ਵਕੀ ਨੀਦਨ ਜੋ ਧਨੀਦਨ
॥ ਪ੍ਰਮਸੀਦੁ ਪ੍ਰਮਸੀਦੁ ਕਾਸ ਮੀਦੁ ॥ ਮੇਸ ਜੋ ਮੇਸੀ

੦੨੨੫

ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਚੰਦ ਜੀ ਜੋ ਇਸਿ ਰੂਪ ਕੇ ਉਪਾਸ ਕਰੈ ॥ ਅਰ ਮੇਰੀ
ਸਰਨ ਆਏ ॥ ਅਰ ਜਿਨ ਨੇ ਸਭੀ ਆਪਣੇ ਕਰਮ ਮੇਰੇ ਇ
ਥੇ ਸਮਰਪੇ ॥ ਸਿਧੂ ਕਾਰ ਸੁਲਾਘ ਰਤੋ ਮੇਨ ਸਮਰਪਿਅ ॥
ਕਹੈ ਪੇਸ਼ੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰਾਵਾਂ ਨ ਜੀਏ ਹਿਰਿ ਮੰਤ੍ਰ ਤੁਹਾਰਾ ਪੇਸ਼ੀ
॥ ਅਰ ਜੀ ਮੇਰੀ ਤੁਮਾਰਾ ਦਾਸ ਪਾਂਜੀ ॥ ਦਾਸ ਹੋਇ ਕਰਿ ਮੇ
ਰਾ ਰਾਜਨ ਕਰੈ ॥ ਕਹੈ ਰਸੋਈ ਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੀ ॥ ਸਿਮਰ
ਨਿਤ ਮੇਰੀ ॥ ਗਾਵਨ ਤਾ ਗੋਬਿੰਦ ਜਸਾ ਸੁਲਨਾ ਤਾ ਗ੍ਰਿਧ
ਰੀ ਰਾਜਾ ॥ ਇਤ ਪ੍ਰਕਾਰਿ ਜੋ ਅਨਿਤ ਮਨ ਹੋਇ ਕਰ ਮੇਰਾ ਰਾਜ
ਨ ਕਰ ਦੇ ॥ ਮੇਰੀ ਉਪਾਸ ਨਾ ਕਰ ਦੇ ॥ ਤਿਨਿ ਸਾਥੇ ਮੇਰੇ ਸਾ

ਗੰ॥ ਅਥ ਮੇਰਾ ਬਿਤੰਤ ਸੁਣੁ॥ ਸੰਸਾਰ ਨਾਮਾ ਜੋ ਹੈ ਜਨਮ ੨੩੮
ਰਦੇ ਕਾਟੁ ਏਕਾ ਸਾਗਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰਾ॥ ਤਿਸਿ ਅੰਸੇ ਸੰਸਾਰੇ ਕੇ ਸਾ
ਗਰ ਤੇ ਤਿਸਿ ਭਗਤ ਕੰਤ ਤਕਾਲ ਹੀ ਮੁਕਤਿ ਕਰ ਲਿਵ॥
ਗੰ॥ ਚਿਰੁ ਨ ਪੀਲ ਗਾਉ ਦਾ॥ ਕਿਨ ਕੋ ਜਿਨਾਨੇ ਮਨ ਕਾ ਨਿਰ
ਚਲ ਮੇਰੇ ਬਿਖੈ ਗਾਇਆ ਹੈ॥ ਹੇ ਮਰ ਜਾਨਿ ਜੋ ਮੇਰਾ ਦੇਵ ਕ
ਉਪਾਸ ਕਰੈ ਤਿਨਾਨੇ ਦੋ ਨੇਹੀ ਸਾਧਨ ਕਰਨੇ॥ ਕਉਨ ਸਾਧ
ਨ ਸੋ ਸੁਣਾ॥ ਮੁਖ ਤੇ ਮਨ ਕਾ ਨਿਰਿ ਚਲ ਛੇਤਾ ਮੇਰੇ ਬਿਖੈ
ਗਾਖਣਾ॥ ਅਰਥ ਧਕਾ ਨਿਰਿ ਚਾਮੇ ਰੈ ਬਿਖੈ ਗਾਖਣਾ॥
ਏ ਦੋ ਨੇ ਸਾਧਨ ਮੇਰੇ ਭੁਜਨ ਕਰਨੇ ਕੋ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਨੇ ਕਰਨੇ॥

ਇਸਤੇ ਉਪਰੰਤ ਅਉਰ ਕਈ ਬਡਾ ਨਾਮੇ ਗੁਜਨ ਪੈਐ
ਰੈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨੈ ਕੋ ਅਰਨਾ ਕਿਛੁ ਭਰਤ ਕੋ ਭੁਗਤਿ ਕਰਨਿ
ਏਕੀ ਰਹੀਐ ॥ ਇਸਿ ਥਿਖੇ ਸੰਸਾਰਿ ਛੁਟਾ ਜੀ ॥ ਹੋ ਅਰਜ
ਨਿਤੇ ਰੇ ਮਨ ਕਾ ਨਿਹ ਚਲ ਚੇਤਾ ਮੇਰੈ ਥਿਖੇ ਗਾਥਿ ਆਹੈ ॥
ਤੂਰ੍ਹਿ ਤਾਰ ਬਭੁਇ ਆਹੈ ॥ ਅਰਜੀ ਤੇ ਗਨਿਹ ਚਲ ਚੇਤਾ
ਮੇਰੈ ਥਿਖੇ ਨਾਹੀ ਲਾਗਾ ਤਾਥਿ ਆਉ ਆਜ ਜਗ ਕਰ ॥ ਅ
ਭਿਆਸ ਕਹੀ ਮੇਰੇ ਜਬ ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਨਿ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਮਨ
ਕਿਸੀ ਅਉਰ ਬਾਤਿ ਮੇਰਾ ਏਆ ॥ ਤਬ ਯੁਧ ਸਾਥ ਮਨ
ਕੋ ਪਕੜ ਕਰ ਬਹੁਰ ਮੇਰੇ ਹੀ ਥਿਖੇ ਨਿਹਿ ਚਲ ਚੇਤਾ ॥

੨੩੭
 ਕੈ॥ ਆਇਸਕਾਨਾਮਅਭਿਆਸਜਗੁਕਹੀਮੇਰੇ॥ ਹੇਅ
 ਰਜਨਤੈਭੀਅਭਿਆਸਜਗੁਕਰਾ॥ ਅਰਜੇਅਭਿਆ
 ਸਜਗੁਤੈਤੇਕੀਤਾਨਾਹੀਜਾਦਾ॥ ਅਰਮਨਭੀਨਿਰਿਚ
 ਲਕੀਤਾਨਾਹੀਜਾਦਾ॥ ਤਾਂਅਭਿਰਥਾਤਸਦਾ॥ ਪ੍ਰਤ
 ਹਕਾਲਤੇਆਵੇਲੇਕਰਸਭਿਦੇਪ੍ਰਜੈਤਗਈਮੇਰੀ
 ਸੇਵਾਪੂਜਾਕਰਾ॥ ਮੇਰੈਅਰਥਮੇਰੀਪੂਜਾਕਰੈਗਾਤਥ
 ਮੇਰੀਪੂਜਾਕੈਪ੍ਰਸਾਦਿਕਾਰਿਸੰਸਾਰਤੇਮੁਕਤਹੋਹਿਗਾ
 ॥ ਅਰਜੇਤੈਤੇਪੂਜਾਭੀਨਾਹੀਕਰੀਜਾਦੀ॥ ਤਥਦੇਨੇਹਾ
 ਥਜੇਵਾਕਰਅਰਸਿਰਿਕਰਿਮੇਰੇਚਰਨਕਮਲਾਕੈਨਾਮ

ਸਕਾਰਕਗਾ ਅਰਖਾਤੇ ਏਹਿ ਚਰਨ ਕਹਾ। ਚੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿ
ਸ਼ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਮੇਂ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਨ ਹਾਂ ਜੀ। ਆਇਤਿ ਪ੍ਰਕਾ
ਰ ਮੇਰੀ ਸਰਨ ਆਉ। ਤਬ ਤੇਗ ਮਨ ਮੇਰੀ ਆਪਣਿਆ
ਚਰਨ ਕਮਲਾਸਾ ਥਾਨਿ ਚਿਚਲ ਕਰੇਲੇ। ਆਗਾਂ ਹੋ ਅਰ
ਜਨ ਮਨ ਕਾਨਿ ਚਿਚਲ ਚੇਤਾ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇਰ ਖਲਾ। ਏ
ਹਿ ਬਡੀ ਕਲਿਆਣੁ ਹੈ। ਅਗਈ ਸੀ ਕੋ ਅਭਿ ਆਸ ਕ
ਹੈ ਹੈ। ਆਇ ਸਿਆਭਿ ਆਸ ਤੇ ਰਿਯਾਨ ਸੁਸਾਟਿ ਹੈ। ਕਉ
ਨ ਰਿਯਾਨ ਮੇਰੀ ਮਹਿ ਮਾਕਾ ਜਾਨ ਲਾ। ਅਰ ਕਹਣਾ ਅਰ
ਸੁਣਨਾ। ਬਹੁ ਗਇ ਸਿਰਿਯਾਨ ਤੇ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਸਾਥੰ ਦੁ

ਤੁਰਹਣਾ ਸੇਸਾਟਿਓ। ਜਬ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਸਾਥ ਜੁੜਿਆ ੨੩੮
ਤਬ ਸਭੀ ਕਰਮ ਅਰਕਰਮ ਕੇ ਫਲਾਤਿ ਸਕੇ ਤਿਆਗੇ
ਭਾਂਦੇ ਧੋ। ਜਬ ਕਰਮ ਕੇ ਫਲਾਤਿ ਯਾਗੇ ਗਏ ਤਬ ਮੇਰੇ
ਭਗਤਿ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਸਾਂਤਿ ਸਰੂਪ। ਅਬ ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਭਗ
ਤ ਸਾਂਤਿ ਪਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਾਇਆ ਹੋ। ਤਿਸ ਕੇ ਲਛ
ਣ ਸੁਣ। ਕਿਸੀ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਾ ਬੁਰਾਮ ਨਾਵੈ ਨਾਹੀ। ਅ
ਰ ਸਭ ਕਿਸੀ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਇ ਰਹੇ। ਅਰ ਸਭ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਪਾਲ
ਅਰ ਅਹੰਕਾਰ ਮਮਤਾ ਤੇ ਰਹਤਾ। ਕਹੈ ਨਾ ਕਿਛੁ ਮੇਰਾ
ਨਾ ਕਿਛੁ ਮੇਰਾ ਹੋ। ਸਭ ਕਿਛੁ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਹੋ। ਅਰ ਸੁ ਜੀ

ਖਵੁਖਾਇਖੈਏਕਸਮਾਨਾ॥ ਅਗਥਿਮਾਵੈਤ॥ ਅਰਸ
ਦਾਸਿਤੁਸਰਲਗਲਾਂ॥ ਅਰਸਦਾਪ੍ਰਸੰਨਾ॥ ਅਗਥਿ
ਰੰਤਮੇਰੇਧਿਜਾਨਸਾਥਜੁਵਿਅਹੋਇ॥ ਅਰਸੀਸਾਰਕੀ
ਥਿਖਿਅਤੇਅਤਮਾਜੀਤਗਾਥਿਅਹੋ॥ ਅਰਸੇਰੇਸਾ
ਥਾਵੈਵਿਨਿਹਚਾ॥ ਅਰਮਨਕਾਨਿਰਿਚਲਚੇਤਾਰਖ
ਲਾ॥ ਅਰਬੁਧਕਾਨਿਹਚਾਮੇਰੇਥਿਖੈਵੈਵਿਕਰਨਾ॥
ਜੈਇਤਿਪ੍ਰਕਾਰਮੇਰਾਗੁਗਾਤਿਗੁਜਨਕਰੈ॥ ਸੋਮਨੋਪ
ਆਰਹੋ॥ ਬਹੁਰਕੇਸਾਆਪਕਿਸੀਤੇਰੁਰੈਨਾਹੀ॥ ਅ
ਰਮਉਗਕਿਸੀਕੋਰੁਗਵੈਨਾਹੀ॥ ਅਰਕੁਲੀਵਸਤ

ਪਾਏ ਤੇ ਹਰਖ ਨਹੀਂ ਦੇ। ਅਰਬੁਰੀ ਵਸਤ ਪਾਏ ਤੇ ਸੋ ੨੩੯
 ਕੁਨਾ ਕਰੇ। ਅੰਸਾ ਜੋ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪੁ ਭਗਤਿ ਸੋ ਮੁਖ
 ਕੀ ਪਿਆਰਾ ਹੈ। ਥਾਹੁ ਕੈ ਸਾਜਿ ਸਕੈ ਕਿਸੀ ਵਸਤ
 ਕੀ ਬਾਛਾ ਜੀ। ਅਰਦੇਹਿ ਕੋ ਜਲ ਮਿਤ ਕਾ ਕੋਇ ਸਾ
 ਨ ਕਰ ਪਾਵਿ ਤਗਾਏ। ਅਰਾਮੰਤੁ ਹਕ ਗਣਿ ਕਰ ਪਾਵਿ
 ਤਗਾਏ। ਅਰਨਿਰਮਲ ਮਤ ਕਰਿ ਮੇਨੋ ਅਬਨਾ ਸੀਪ
 ਛਾਣੈ। ਅਰਸੀ ਸਾਰ ਕੇ ਲੋਕਾ ਤੇ ਉਦਾਸੀ ਕਿਸੀ ਸਾਥਿ
 ਬਾਤਿ ਨਾ ਕਰੇ। ਅਰਸਦਾ ਸੁਖੀ। ਅਗਜੀ ਨੀ ਸਭੀ
 ਕਰਮ ਕਾਰਜ ਅਰਿ ਭੁਸੀ ਸਾਰ ਕੇ ਤਿਯਾਗੇ। ਅੰਸਾ

ਜੇਹੋਂ ਮੇਰਾ ਭਗਤ ਸੇ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰ ਹੋ। ਬਹੁ ਫਕੈ ਸਾਹੋਂ
ਲੀਵਸਤੁ ਪਾਏ ਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨ ਹੋਇ। ਅਰ ਬੁਰੀ ਵਸਤੁ
ਪਾਏ ਤੇ ਸੋ ਕੁਨਾ ਕਰੈ। ਅਰ ਗਈ ਵਸਤੁ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਨ
ਕਰੈ। ਅਰ ਅਲੋਚੀ ਵਸਤੁ ਕੇ ਆਵਟੇ ਕੀ ਬਾਛਾ
ਨਾ ਕਰੈ। ਅਰ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਭੁਲਾ ਬੁਰਾ ਦੇ ਨਾਕਾ ਤਿਆਗੁ
ਕਰੈ। ਅਰ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲਾ ਸਾ ਬਿਧੀ ਤੀ। ਐਸਾ
ਜੇਹੋਂ ਮੇਰਾ ਭਗਤ ਸੇ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰ ਹੋ। ਬਹੁ ਫਕੈ ਸਾ
ਸਤਿ ਸਿਧ ਸਾ ਬਿਏ ਕਸਮਾਂ ਨੀ। ਐਸਾ ਕਿ ਨੀ। ਆਦਰੁ
ਕੀ। ਆਤੈ ਸਾ ਕਿ ਨੀ। ਅਨਾਦਰੁ ਕੀ। ਆਆਦਰੁ ਕਰੈ ਪ੍ਰਸੰ

ਨਹੋਇ॥ ਅਨਾਦਰ ਕਰੈ ਧੁਰਾ ਮੈ ਨਾਰੀ॥ ਅਰਸੀ ਤਉ ੨੫੦
ਸਨਦੁ ਖੁਸੁ ਖੁਤਿ ਸਕੇ ਦੇ ਕਸਮਾਂ ਨਿ॥ ਅਰਦੂ ਸਰੇ ਕਾ
ਸੰਗੁ ਨਾ ਕਰੈ॥ ਏ ਕਾਏ ਕੀ ਨਿਰਥੀ ਪਨਹੋਇ ਰਹੈ॥ ਬਹੁਤ
ਕੈ ਸਾਉ ਸਤਾਤਿ ਨਿਦਾਇ ਖੇ ਦੇ ਕਸਮਾਂ ਨਿ॥ ਅਰਮੇਰੇ ॥ ਅ
ਨਾਮ ਸਿਮਰਨਾ ਬਿਨਾ ਅਉਗਰਿ ਛੁਪੁ ਖਤੇ ਬੋਲੈ ਨਾਰੀ॥
ਅਗਾਜੀਤੀ ਕਿਤਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹੈ॥ ਅਰਘ
ਰਸ ਵਾਰਨੈ ਕਾ ਮਾਰੰਤੁ ਨਾ ਕਰੈ॥ ਬਦੀ ਹੋਈ ਠਉਗ ਬਿ
ਖੈ ਖੈ ਠਕ ਰਿਮੇਗੁ ਜਨ ਕਰੈ॥ ਅਰਸੀ ਸਾਰ ਤੇ ਉਦਾ
ਸੀ ਨਰਹੈ॥ ਅਰਮੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲਾ ਸਾਥੀ ਦੇ ਛੁਨਿ

ਸਚਾ ਅਰਮੇਬੇਹੀ ਸਾਥਿ ਤਿਸਕੀ ਪ੍ਰਮਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਅੰ
 ਸਾਜੇ ਮਾਨੁਖ ਮੇਰਾ ਭਗਤ ਹੈ ਸੋ ਮੁਝ ਕੋ ਮਤਾ ਪਿਆਰ ਹੈ
 ॥ ਹੋ ਅਰਜਨਿ ਦੇਹਿ ਜੇ ਮੇਰਾ ਪਦੇ ਭਗਤ ਕੋ ਸਾਧਨ ਲ
 ਛੁਟਿ ਪਦੇ ਸਕਰਨੇ ਕਹੈ ਹੈ ॥ ਦੇਕੈ ਸੇ ਧਰਮ ਸਾਧਨ
 ਹੈ ॥ ਇਨ ਕਾਨਾ ਮੁਧਰਮ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਪੀਏ ਤੇ ॥
 ਕੋਈ ਰੋਗ ਹੀਰਾ ਦਾ ਹੈ ॥ ਅਰਨਾ ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਸੇ
 ਹੀ ਦੇਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਧਰਮ ॥ ਆਪਦੇ ਭਗਤ ਕੋ ਜਬ
 ਰਖੈ ਜੇ ਸੇ ਕੇਤੋ ਸੇ ਕਹੈ ਹੈ ॥ ਜਿ ਪ੍ਰਮਸੂਧਾ ਸਾਥਾ ਇਨਾ
 ਧਰਮ ਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰੈ ਹੈ ॥ ਸੋ ਭਗਤ ਸਭਨਾ ਭਗਤਾ

ਤੇ ਮੈਂ ਨਾ ਪਿਆਰ ਹੋ ॥ ੧ ॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭੁਗਵਤ ਗੀਤਾ
 ਸੁਪਨਿ ਖਤੁ ਸੇਬੁ ਹਮਾਇਦਿ ਅਜਗੁ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿ
 ਸ਼ਨਾ ਮਰਜਨ ਸੰਬਾਦੇ ਭੁਗਤ ਜੋਗੇ ਨਾਮੁ ਦੁਆਦਸੋ ਪਿ
 ਆਉ ਸੰਪੂਰਨ ਭੁਇਆ ॥ ਅਗੋਂ ਬਾਰ ਮੇਧਿ ਜਾਇ
 ਕਾਮਹਤ ਮਚਾਇਆ ॥ ਸ੍ਰੀ ਨਾਗਾਇਕ ਵਾਚੈ ॥ ਏ
 ਲਛਮੀ ਅਬ ਤੈ ਨ ਬਾਰ ਮੇਧਿ ਜਾਇ ਕਾਮਹਤ ਮਕ
 ਰੁਤੁ ਤੇ ਸੁਵਨ ਕਰਾ ॥ ਟਕਦ ਦੇਸ ਮੇ ਸੁਖਾਨੰਦਾਇ
 ਕੁਗੁਜਾਂ ਰਹਦਾ ਬਾ ॥ ਤਿਸ ਕੇ ਨਗਰ ਬਿਖੇ ਬਿਖਿਅ ॥
 ਵੰਤੁ ਏ ਕੁਲਿ ਪਟਰਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਗਨ ਕਾਨਾ ॥

ਲਿਖੀ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੀ ਕਰ ਬਹੁ ਤੇ ਦਿਨੀ ਬੀਤੇ ਬੋ॥ ਅਮਰ ਤਿਸ
ਨਗਰੇ ਮੇ॥ ਏਕ ਦੇਵੀ ਕਾ ਮੰਦਰੁ ਭੀ ਬਾ॥ ਵੇਦੋ ਨੋ ਜਲੇ ਲ
ਪਟ ਅਰਗਨ ਕਾ ਜਾਇ ਉਪਾਮ ਦਰਪਾਨ ਅਰਮਾਸ
ਭਛਨ ਕਰੈ॥ ਅਗ ਬਿਖਿਅ ਕੇ ਭੁਗ ਕਰੈ॥ ਜੀ ਕੋਈ
ਉਨ ਕੋ ਪੁਛੈ ਤੁਮ ਕਹਾਂ ਰਹ ਦੇਹੈ॥ ਤਾਂ ਵੇਲੇ ਠਹੀ ਕ
ਹਿ ਆ ਕਰੈ॥ ਹਮ ਦੇਵੀ ਕੇ ਮੰਦਰੁ ਮੇਰਹ ਦੇਹੈ॥ ਅਰਦੇ
ਵੀ ਕੀਸੇ ਵਾ ਕਰ ਦੇਹੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨੋ ਜਲੈ ਸੁਠ
ਬਲੈ॥ ਅਰ ਉਸਾ ਦੇਵਾਲੈ ਕੀ॥ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਦਸੰਦੁ॥
ਪੂਜਾ ਕਰੈ॥ ਇਕਿ ਦਿਨਿ ਬ੍ਰਹਮ ਦਸੰਦੇ ਵੀ ਕੀ ਪੂਜਾ

ਕਰੀ॥ ਅਰਉ ਸਤਤਿ ਕਰੀ॥ ਦੇਵੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ॥ ਤਾ ੨੨
ਦੇਵੀ ਨੇ॥ ਆਰਿਜਾ ਕਰੀ॥ ਏ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਤ੍ਰਿਕਿਛੁ ਬਰਮੰ
ਗਾਜੋ ਕਿਛੁ ਬਰਮੰ ਗੈ ਗਾਸੇ ਦੇਵਾਂਗੀ॥ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ
ਕਾਰਿਆ ਮੈ ਨੂਪਨਾ ਅਰਸੰ ਤਾਨ ਦੇਵੋ ਜੀ॥ ਤਾ ਦੇਵੀ ਕ
ਰਿਆ ਅਵਸਕਰੇ ਮੇ ਤੋ ਨੂਪਨਾ ਅਰਸੰ ਤਾਨ ਦੇਵਾਂਗੀ
॥ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਕਾਰਿਆ ਕਰਾ॥ ਪਹਲਾ ਏ ਨਾ ਦੇ ਨਾ ਪਾਪੀ
ਅੰਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰ ਲੇਹਿ॥ ਸਕਿਛੁ ਮੈ ਸਾਉ ਪਾਉ ਕ
ਰਾਜੀ ਤਿ ਕਰਿ ਦੇ ਪਾਪੀ॥ ਉਧਰੇ ਕਹੈ॥ ਭਲਾ ਜੀ॥ ਤਾਂ ਓ
ਪ੍ਰਬ੍ਰਹਮਣੁ ਗੁਰ ਪਾਸਿ ਗਾਇ॥ ਆ ਗੁਰੁ ਤੇ ਪੁਛਿਅ ॥

ਕਹੈ ਜੀ ਮੇਰੁ ਵਨੀਕੀ ਸੇਵਾ ਪੂਜਾ ਕਰੀ ਬੀਸ ਤੇਰ ਪ
ਵਿਆਥਾ। ਰੁਵਨੀ ਮੇਰੇ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਈ। ਮੇਰੇ
ਨਸਿਤਾਨਾ ਏਦੀ ਹੋ। ਕਹੈ ਤੂੰ ਇਨਾ ਦੇ ਨਾਪਾਪੀਆ ਕਾ
ਉਧਾਰ ਪਾਹ ਲਾ ਕਰ ਲੇਹਿ ਤਮੇ ਤੈਨੇ ਦੇਵਾਰੀ। ॥
ਲੋਕ ਕਿਛੁ ਤੁਮ੍ਹਰੇ ਪਾਵਦ ਸੋ ਸੋ ਮੇਰੇ ਗੰਜੀ। ਤਾਂਗੁ
ਚਕਰਿਆ ਮੈਂ ਤਾਮੇ ਸਾਕਿਛੁ ਉਪਾਉ ਜਾਣਦਾ ਨਾਹੀ
। ਤੂੰ ਜਾਇ ਕੈ ਸ੍ਰੀ ਨਾਗਾਇ ਲੋਕੀ ਤੇ ਪੁਛੁ। ਤਾਥਾ ਹਮ
ਲੋਕ ਤਪਾਸਿਆ ਕਰੀ। ਤੀਰਥ ਧਾਰਤ ਕਰੈ। ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ
ਨਾਗਾਇ ਲੋਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਈ। ਮਕਾਸ ਬਾਣੀਆ ਦੀ

ਤੂੰ ਸਿਮਰਨ ਕਰਗਾ ਵਹੁ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਲਗਾ ਤਸੀਨਾ ੨੫੩
 ਗਾਇਣ ਜੀ ਗਰਬੁ ਪਰਥੈ ਠਕਰਾ ਮਕਾਸ ਬਾਦੀ ਏ
 ਲੀ। ਕਰੋ ਹੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੂੰ ਕੀ ਸਿਕਾਮ ਨਾ ਕੇਲੀ ਏ ਤਪ
 ਸਿਆ ਕਰ ਦੋਹੇ। ਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਹਿ ਮਾਏ ਸੀ ਮਹਾਂ ੦
 ਜ ਜੀ ਮੇ ਦੇ ਵੀ ਕੀ ਤਪਾ ਸਿਆ ਸੇਵਾ ਤੂ ਜਾ ਕਰੀ ਥੀ ਦੇ
 ਵੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ ਜੀ ਮੇ ਨੋ ਧਨਾ ਮਰ ਸੀ ਤਨਾ ਦਿਤੀ। ਅਰ
 ਕਹਿ ਮਾਏ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮੇ ਰੇ ਮੰਦੁ ਮੇ ਪਾਪੀ ਰਹ ਦੇਹੇ। ਏ
 ਨ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰਗਾ ਤਾ ਮੇ ਤੂੰ ਨੋ ਧਨਾ ਮਰ ਸੀ ਤਨਾ ਦੇਵਾਗੀ
 ॥ ਕਰੋ ਏ ਸੀ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਮੇ ਤਾ ਕਿਛੁ ਜਾਣ ਦਾ ਨਹੀ

ਜੀ ਜੋ ਕਿ ਛੁ ਤੁਮਾਰੀ ਮਾਰ ਜਾਹੇ ਦੇਸ ਮੇ ਕਰਾਂ ਜੀ।
 ਓਇ ਪਾਪੀ ਉਪਰੋਂ ਜੀ। ਤਾਸੀ ਨਾਗਾਇਲ ਜੀ ਕਰਿਆ
 ਤੂੰ ਸ੍ਰੀਗੀ ਤਾਜੀ ਕੇ ਬਾਰ ਮੇ ਪਿਆਇ ਕਾ ਪਾਠ ਸੁਨਾਉ ਦੇਵੇ
 ਨਾ ਪਾਪੀ ਉਪਰੋਂ ਗੋ। ਤਾਬੂ ਹਮਲ ਨੇ ਦੇਵੀ ਕੇ ਸੰਦ੍ਰੋ ਮੇ ਮਾ
 ਸ ਏ ਕਾਰਿ ਦੇਵੀ ਕੀ ਉਤਤਿ ਕਰੀ। ਕਹੈ ਦੇਸੀ ਦੇਵੀ ਜੀ ਸ੍ਰੀ
 ਨਗਾਇਲ ਜੀ ਮੇ ਨੇ ਮਾਰਿ ਜਾ ਕਰੀ ਪੈ ਤੂੰ ਸ੍ਰੀਗੀ ਤਾਜੀ ਕੇ ਬਾਰ
 ਮੇ ਪਿਆਇ ਕਾ ਪਾਠ ਸੁਨਾਉ। ਉਨਾ ਪਾਪੀ ਮਾਕਾ ਉਧਾਰ
 ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾ ਦੇਵੀ ਕਰਿਆ ਗੀ ਤਾ ਕਾ ਪਿਆਉ ਸੁਨ ਕਰ
 ਵੈ ਕਿਉ ਕਰ ਉਪਰੋਂ ਗੋ। ਤਾਬੂ ਹਮਲ ਕਰਿਆ ਦੇਵੀ

ਜੀਸੀਭੁਗਵਾਨਜੀਨੇਮੈਨੋਆਗਿਆਦੀਤੀਐ। ਤਾਂਦੇਵੀ
 ਕਹਿਆਅਵਸਕਰਮੈਨੋਭੀਆਗਿਆਆਈਐਤੀਅਦ
 ਸਕਰਪਾਠਕਰਾਅਰਦਨਾਪਾਪੀਆਕੋਭੀਸਦਲੀਐ।
 ਤਾਂਬ੍ਰਾਹਮਣਨੇਵੇਦੋਨੋਪਾਪੀਸਦਲੀਤੇ। ਤਾਂਬ੍ਰਾਹਮ
 ਣੇਨੋਸ਼ੀਗੀਤਾਜੀਕੇਬਾਰਮੇਧਿਆਇਕਾਪਾਠਕਰਸੁਨਾਇ
 ਆ। ਸੁਣਦੇਹੀਦੁੰਦਨਜਣੇਉਸੀਵੇਲਾਅਧਮਦੇਰਿ
 ਤੇਛੁਟੈ। ਅਦੇਵਦੇਹੀਪਾਈ। ਬਿਬਾਨਾਮਾਏਤੀਨਾਪਰ
 ਬੈਠਕਰਥੈਕੁਠਕੇਸਿਧਾਰੈ। ਤਾਂਦੇਵੀਕਹਿਆਏਬ੍ਰਾਹਮ
 ਮਣਗੀਤਾਕੇਬਾਰਮੇਧਿਆਇਕਾਪਾਠਮੇਸਾਰੈ। ਜੇਮੇਸੇ

੨੪੨

ਅੰਧਾਪੀ ਅਧਮ ਦੇਹਿ ਤੇ ਛੁਟੈ॥ ਤਾ ਤੇ ਹੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
ਅਜ ਭੇਲੇ ਕਰਮੇ ਗਨਾ ਮੁਖੈ ਸਨ ਵੀਹੈ॥ ਅਰ ਅਜ
ਤੇਲੈ ਕਾਰਿ ਇਸਿਨ ਗਰ ਕਾਰਾ ਜਮੈ ਤੋ ਨਾ ਵੀਤਾ॥ ਇ
ਤਨੀ ਬਾਤਿ ਕਾਰਿ ਕਰਿ ਸੀ ਭਵਾਨਿ ਜੀ ਅੰਧਿਯਾਨ
ਹੋਈ॥ ਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਪਣੇ ਘਰ ਕੋ ਚਲਿਆ॥ ਅ
ਰ ਉਸਨ ਗਰ ਗਯੈ ਕੋ ਸਿਤਾਨਿ ਨ ਬਹੁੰਦੀ॥ ਉਨ ਮਨ ਮੇ
ਬਿਚਾਰੀ ਕਹੈ ਦੇ ਗਜਮੇ ਕਿਸੀ ਕੋ ਦੇਵਾ ਮੇਤ ਪਸਿਆ
ਕਰਾ॥ ਤਾਇ ਤਨੇ ਮੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਇਨਿ ਕਲਿਆ॥
ਗਯੈ ਕਾਰਿ ਆਏ ਸੁਆਮੀ ਦੇ ਉਤਾ ਤੁਈ ਜਾ ਆਉ ਦੇਰਿ

ਗਜਤੁਕਰਮੇਤਪਸਿਆਜਾਇਕਰੰਗਾ। ਤਾਬ੍ਰਾਮ
ਲੋਕੋਸਿੰਘਾਸਨਪਰਏਗਾਇਆ। ਅਰਾਪਤਪ
ਸਿਆਕਰਨਲਗਾ। ਅਰਬ੍ਰਾਮਲਗਜਕਰਨਲ
ਗਾ। ਦੇਰਿਥਾਤਿਗਜੈਕੋਮਨਰੁਵਾਨੀਬਸਾਈਬੀ।
ਤਾਰਾਜਾਥਿਕਤਹੋਇਆਥਾ। ਬ੍ਰਾਮਲੋਕੋਗਜਦੇ
ਲਾਥਾ। ਤਾਸ੍ਰੀਨਗਾਇਲਜੀਕਹਿਆਦੇਲਛਮੀਮੇ
ਤੈਨੇਦੇਰਿਛਲਗੀਤਾਕੇਥਾਰਮੇਧਿਜਾਇਕਾਕਹਿਅ ०
ਹੈਸੋਤੈਸੁਨਿਆਹੈ॥੧॥ ਇਤਿਸ੍ਰੀਪਦਮਪੁਰਾਣੇਸ
ਤੀਈਸਰਬੀਥਾਦੇਉਤਰਖੰਡੇਗੀਤਾਮਹਾਤਮਨੇ
ਥਾਰਮੇਧਿਜਾਇਸੰਪੂਰਨਕੁਏਆ। ॥ਅਰੋਗੀ

੨੪੫

ਤਾਕਤੇਰਮਾਧਿਜਾਉਚਲਿਆ॥ ਅਰਜਨੇਵਾਚੇ॥ ॥
 ਅਰਜਨਿਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨੁਗਵਾਂਤਜੀਪਹਿਪ੍ਰਸਾਦਕਰੈਪੈਰੇ
 ਸ੍ਰੀਮਹਾਂਪ੍ਰਭੂਜੀਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਕਿਸਕੋਕਹਦੇਹੈਜੀ॥ ਅ
 ਰਜੀਪੁਰਖਕਿਸਕੋਕਹਦੇਹੈਜੀ॥ ਅਰਖੇੜਕਿਸ
 ਕੋਕਹਦੇਹੈਜੀ॥ ਅਰਖੇੜਗਕਿਸਕੋਕਹਦੇਹੈਜੀ॥
 ਅਰਗਿਜਨਕਿਸਕੋਕਹਦੇਹੈਜੀ॥ ਅਰਗੇਉਕਿਸਕੋ
 ਕਹਦੇਹੈਜੀ॥ ਏਨਾਛਿਆਪ੍ਰਸਾਦਕਾਉੜਕ੍ਰਿਪਾਕ
 ਰਸੁਨਾਦੇਜੀ॥ ਅਰਜਨਿਕੀਘੋਨਤੀਮਾਨਕਰਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼
 ਭਗਵਾਂਤਜੀਘੋਲਤਕੁਏ॥ ਸ੍ਰੀਭਗਵਾਂਤਿਦੇਹੈ॥
 ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨੁਗਵਾਂਤਜੀਕ੍ਰਿਪਾਨਿਪਾਨਜੀ॥ ਅਰਜਨਕੋਕ

ਹੋਹੋ ਹੋ ਕੁਤੀ ਨਿਦਨ ਅਰਜਨ ਦੇ ਹਿਜੋ ਮਾਨੁ ਪਾਕਾ ਦੇ
 ਹਿਸਰੀ ਰਹੋ ਏ ਸਕ ਬੇੜ ਕਰ ਦੇ ਹੋ। ਖੇੜਾ ਕਿਉ ਕਰ
 ਕਹਿ ਦੇ ਹੋ ਸੋ ਬਲਾ ਜਬ ਦੇ ਹਿਜੀ ਉਫਿਰ ਦਾ ਫਿਰ
 ਦਾ ਮਾਨੁ ਖੁਦੇ ਹਿ ਬਿਖੇ ਆਵੇ ਹੋ ਤਬ ਹੀ ਚੇ ਤੀ ਜੋ ਵੇ ਹੋ
 ਕੀ ਆਚੇ ਤੀ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੋ ਭੀ ਸਮਝ ਦਾ ਹੋ। ਅਰ
 ਮਾਨੁ ਖੁਦੇ ਹਿ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰਿ ਜੋ ਕਿਛੁ ਭੁਲਾ ਬੁਰਾ ਪਾਪੁ
 ਪੁੰਨ ਕਰ ਦਾ ਹੋ ਤੋ ਸਾਰੀ ਫਲ ਪਾਵੇ ਹੋ। ਅਉਰ ਦੇ ਹਿ
 ਧਾਰੀ ਕੋ ਨਾ ਪਾਪੁ ਹੋ ਨਾ ਪੁੰਨ ਹੋ। ਪਾਪੁ ਪੁੰਨ ਕਾ ਫਲ ਮਾ
 ਨੁ ਖੁਦੇ ਹਿ ਹੀ ਬਿਖੇ ਹੋ। ਅਰ ਮਾਨੁ ਖੁਦੇ ਹਿ ਬਿਖੇ ਪਾਪੁ ਪੁੰ
 ਨ ਕਾ ਫਲ ਉਪਜੇ ਹੋ। ਆਈ ਸਿਕਾਗ ਤੇ ਬੇੜ ਦੇ ਹਿ ਕੋ ਕ

ਅਰਖੇਤਰਗਜੇਮੇਪਸੇ
ਗਾਦੀਅੰ

ਹਦੇਹੈ। ਅਰਜੀਤਨੀ। ਮਾਥਾਤਾਇਸਸਰੀਰਕਾਠਾਟਥ
ਲਾਇਮਾਹੈ। ਜੇਇਸਕੋਠਾਇਕੋਸਮਝੈਜੇਤਤਕਾ
ਥੇਤਾਖੇਤਰਗਤਿਸਕੋਕਹਦੇਹੈ। ਹੇਪਾਰਥਮਰ
ਜਨਭੁਤਾਸਰੀਰਕੇਖੇਤਰਕਾਜਾਨਲੇਹਾਗਾਖੇਤਰ
ਗਤੀਮੇਨਜਾਨਾ। ਅਰਜੀਤਰਿਜਾਨਕਰਖੇਤਰਗ
ਭੀਜਾਨੀਮੈਸਿਮੇਰੇਤਤਕਾਰਿਜਾਨਦੇਹੈ। ਅ
ਰਖੇਤਰਜੇਹੈਦੇਹਿਤਿਸਕਾਸਭੀ। ਧ੍ਰਿਤੀਤਰਜੁਲਾ।
ਇਸਕਾਠਾਦੁਕਿਤਨੀ। ਮਾਵਸਤਕਾਧਲਿਆ
ਹੈ। ਅਰਜੇਕਛੁਇਸਖੇਤਰਧਿਧੈਵਰਤਮਾਨ
ਵਰਤੇਹੈ। ਸਿਭੀਜੁਲਾ। ਖੇਤਰਕਾਧ੍ਰਿਤੀਤਰਖੀ

ਸਗਨੇਬਪੁਤੀਓਭੁਤਕਰਿਕਾਰਿਆਹੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪਰਮਾਰਜ
 ਨਿਮੇਜੋਤੋਨੁਕਹਦਾਹਾਤਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਤ੍ਰਿਸਤਕਰਜਾਣ
 ॥ ਜੋਮੇਰੇਮੁਖਤੇਨਿਕਸੇਹੈ॥ ਅਬਸਗੀਰਖੇੜਕਾਬਿਤਿਤ
 ਸੁਦਾ॥ ਭੂਮਜਲਅਗਨਪਓਣਅਕਾਸਿਏਪੰਜੇਤਤ
 ਪੰਭੂਮਕਾਅੰਸੁਦੇਹਿਥਿਖੇਮਾਸੁਹੈ॥ ਭੂਯੁਜੇਹੈਲੋਹਸੇ
 ਜਣਕਾਅੰਸੁਹੈ॥ ਅਰਅਗਨਕਾਅੰਸੁਉਦਰਿਥਿਖੇ
 ਜਠਰਅਗਨਿਹੈ॥ ਅਰਪਦੁਨਕਾਅੰਸਸਾਸਹੈ॥ ਅਰਅ
 ਕਾਸਕਾਅੰਸਪੁਲਾੜਹੈ॥ ਏਪੰਜੇਮਹਾਭੂਤਤਤੁਦੇ
 ਹਿਥਿਖੇਹੈ॥ ਅਰਅਹੰਕਾਰਅਰਬੁਪੁਮਨਅਰਦਸਹੈ॥

ਏਤ੍ਰੀਆ ਪੰਜਾਗਿਯਾਨ ਏਤ੍ਰੀਆ ਪੰਜਕਰਮਾਇ
ਤ੍ਰੀਆਗਿਯਾਨ ਏਤ੍ਰੀਆਕਉਨਪੈਸੋਸੁਲਾਨੇਤ੍ਰਾਸ
ਕਾਕੰਨ। ਤੁਚਾਰਸਨਾਏਪੰਜਏਤ੍ਰੀਆਪੈਰਿਯਾਨਕੀ
ਆਇਨਾਬਿਖੇਰਿਯਾਨੀਪੈ। ਏਹਿਕਰਮਨਾਹੀਕਰਜ
ਣਦੀਆ। ਅਥਕਰਮਾਇਤ੍ਰੀਆਸੁਲਾਨਾਰਥਚਰ
ਣ। ਗੁਣਾਲਿਤ੍ਰਾਤੁਚਾਏਪੰਜਏਤ੍ਰੀਆਪੈ। ਏਨ
ਬਿਖੇਰਿਯਾਨਕਿਛੁਨਾਹੀ। ਅਰਸੁਪਰਸੁਏਤ੍ਰੀਜੋਪੈ
ਤੁਚਾਸੋਸੁਤਨਾਏਤ੍ਰੀਆਬਿਖੇਰਿਯਾਨਪੈਰਿਯਾਨੇ।
ਅਗਜੀਹਥਾਬਿਖੇਰਿਯਾਨਪੈ। ਜਬਸੁਆਦਲੇ

ਦੀ ਪੈਂਤ ਬਾਇਸਾ ਬਿਖੇਰਿ ਜਾਨ ਗੁਣ ਹੈ ॥ ਜਬ ਬਰਗ
 ਬੋਲ ਦੀ ਪੈਂਤ ਬਾਤਿ ਸਾ ਬਿਖੇਰਿ ਕਰਮ ਗੁਣ ਹੈ ॥ ਅਗਲਿ
 ਛਾ ਬਿਖੇਰੁ ਚੋਟਿ ਗੁਣ ਹੈ ॥ ਜਬਾਇ ਸਤੀ ਕੋ ਰੋਗੁ ਹੈ
 ॥ ਤਬਾਇ ਸਾ ਬਿਖੇਰਿ ਜਾਨ ਗੁਣ ਹੈ ॥ ਜਬ ਲਘੀ ਕਰੇ
 ਹੈ ॥ ਤਬਾਇ ਸਾ ਬਿਖੇਰਿ ਕਰਮ ਗੁਣ ਹੈ ॥ ਏਤਾ ਦਸਇ
 ਹੁੀਆ ਕਹੀਆ ॥ ਅਬ ਪੰਜ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਕੇ ਪੰਜ ਮਹਾ
 ਰਸੁ ਲਾ ॥ ਕਉਣੁ ਮਹਾਰਸੇ ਸੁਣੁ ॥ ਨੇਕ ਕਾਰੁ ਪਦੇਖ
 ਲਾ ॥ ਨਾਸ ਕਾ ਬਾਸ ਨਾ ਲੇਲੀ ॥ ਜਿਹ ਬਾਕਾਸੁ ਮਾਦ
 ਲੈਲਾ ॥ ਸੁਵਨੈ ਕਾ ਸਬਦ ਸੁਣਨਾ ॥ ਅਰਸੁ ਪਰਸਇ

ਜੀ ਜੋ ਹੋਤੁ ਚਾ। ਤਿਸ ਕਾ ਅਹਾਰ ਬਸ ਕਪਾਰ ਦੇ। ਚੰਦ
ਨ ਲੇਪ ਨਿਕਰਨਾ। ਠਢੀ ਤਤੀ ਵਸਤੁ ਲਗੀ ਜਾਨੀ
। ਏਏ ਫੀ। ਆ ਕੇ ਪੰਜੇ ਅਹਾਰ ਪੰਜਾ ਕੋ ਕਰੇ। ਏ ਨਾਵ
ਸਤੁ ਕਾ ਸਰੀਰ ਬਾਣਿ ਆਹੇ। ਅਬ ਜੋ ਕਿਛੁ ਏ। ਸਿ
ਸਰੀਰ ਨਾ ਮੇਨ ਗਰਬਿਖੇ ਵਰਤੈ। ਸੋ ਸੁਖੁ। ਭੁਲੀ
ਵਸਤੁ ਬਾਲੇ ਅਰਪਾਰ ਦੇ ਕੀ। ਏਛੁ ਬਾਛੁ। ਅਰ
ਬੁਰੀ ਵਸਤੁ ਬਿਖੇ ਅਬਾਛੁ। ਅਰ ਕਦੀ ਸੁਖ ਕਦੀ
ਦੁਖ। ਏ ਚਾਰਹੀ ਬਾਤ। ਏ ਸ। ਬਿਖੇ ਵਰਤੈ। ਤੇ
ਚਾਰ ਬਾਤ। ਭੀਤੀ। ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਰਤੈ। ਅਬ ਤਿਨ ਪ੍ਰ

ਕਾਰਸੁਣੁ॥ ਅਗਈਨਾਚਰੇਥਾਤਾਕੀਇਸਿਥਿਖੇਭੀ ੨੫੫
ਰੁਭੀਸਦਾਹੀਐ॥ ਅਗਈਨਾਚਰਹੀਕੀਇਸਿ
ਥਿਖੇਚੇਤਨਤਾਂਭੀਐ॥ ਅਰਏਚਰੇਥਾਤਾਇਸਿ
ਥਿਖੇਦਿਤੁਐ॥ ਚੋਅਰਜਨਿਏਹੀਖੇ੩ਸਰੀਰਕ ੦
ਥੀਤਿਤਸੱਮੇਸਭਹੀਤੇਗੇਥਿਖੇਕਹਿਆਐ॥ ਅ
ਥਾਜਿਨਾਸਾਧਨਾਤੇਮੇਰੇਜਾਨਦੇਕਾਰਿਯਾਨਉਪਜੇ
ਸੇਸਾਧਨਾਸੁਣੁ॥ ਮੁਖਤਾਂਅਮਾਨੀਯੋਇ॥ ਆਪਣੀ
ਮਾਨਤਾਪੁਜਾਕਰਾਵੇਨਾਹੀ॥ ਅਰਗੁਰਗੁਸਾਂਦੀਹੋ
ਇਨਾਥੈਉ॥ ਅਰਮਨਬਚਕਰਮਕਰਸਭਕਿਸੀਕ ੦

ਸੇਵਕੁ ਹੋਇ ॥ ਅਰਪਾਖੰਡੀ ਨਾ ਹੋਇ ॥ ਕਿਆ ਪਾਖੰ
ਡੀ ॥ ਚਉਕੜੀ ਮਾਰਿ ਕਰਿ ਨੇੜੁ ਦਥੇ ਠੇ ॥ ਅਰ
ਲੋਕ ਜਾਣਦੇ ਹੈ ਕੋਈ ਬਡਾ ਮਹਿਤ ਥੇ ਠਾਹੇ ॥ ਅਰ
ਮਾਧਿ ਖੋਥੀ ਥੀਆ ਕੋ ਭੁਗਿਓ ਚਿਤ ਵੇਚੈ ॥ ਇਸਿ
ਪਾਖੰਡ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋਇ ॥ ਅਰ ਮਨ ਕਰ ਕਿਸੀ ਕਾ ਝੁ
ਗਾਰਿ ਤਵੈ ਨਾਹੀ ॥ ਅਰ ਬਚਨਾ ਕਰਿ ਕਿਸੀ ਕੋ ਦੁ
ਰਬ ਚਨ ਭੀ ਨਾ ਬੋਲੈ ॥ ਅਰ ਯਥਾ ਕਰਾਮਰ ਚਰਣ
ਕਰ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾ ਵਰਜੀ ਗਮ ਕੀ ਦੁਖਾਵੈ ਨਾਹੀ
॥ ਕੋਈ ਦੁਰਬ ਚਨ ਕਾਰਿ ਜਾਇ ਕੋਈ ਦੁਖ ਦੇ ਜਾਇ

॥ ਤਬ ਖਿਮਾ ਕਰ ਰਹੇ ॥ ਅਰਨਿ ਮੁੰਨੂ ਤਸ ਭੀ ਕਿਸੀ ਸਾ
 ਥਨਿ ਵਿਆਹੁ ਆ ਰਹੇ ॥ ਅਰ ਮੇਰੇ ਮਾਥੇ ਗਗਨ ਖਿਪ ਦੇਸ
 ਕਰਨ ਧਾਰਾ ਗੁਰ ਦੇਵਾ ਤਿਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ॥ ਅਰ ਜ
 ਲਾ ਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਕੋਇ ਸਨਾਨ ਕਰਿ ਦੇਹਿ ਕੋ ਪਾਇ ਰਾਖੋ ॥ ਅ
 ਰ ਧੀਰ ਜੀ ਮਨ ਕੋ ਭੀ ਨਿਰਿ ਚਲ ਰਾਖੋ ॥ ਅਰ ਇੰਨਾਂ
 ਕੋ ਭੁਗਾਤੇ ਏਰਾਗ ॥ ਅਰ ਅਹੰਗਾਰ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋਇ ਰ
 ਹੈ ॥ ਏਸਾ ਧਨ ਕਰੈ ॥ ਏਸਾ ਧਨ ਕੋ ਸੇਰੈ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ
 ਜੋ ਹੈ ॥ ਦੁਖ ਅਰ ਬੁਢੇ ਪੇ ਕਾ ਜੋ ਹੈ ॥ ਦੁਖ ॥ ਏਨਾ ਸਧਾਨ
 ਕੋ ਕਰੇ ਤੋਇ ਨਾ ਵਖਾਤੇ ਮੁਕਤ ਹੋਇ ॥ ਬਹੁ ਭੁਖ

੨੫੦

੩

ਓਰਭੀਸਾਧਨਸੁਣਾਇਸੜੀਅਰਪੁਤ੍ਰਸਾਥਅਰ
ਘਰਇਨਾਸਾਥਬਹੁਤਪ੍ਰੀਤਿਲਾਵੈਨਾਹੀ॥ਅਰਸ
ਤਮਿਤ੍ਰਪੁਤ੍ਰਾਇਨਸਾਥਬਹੁਤਪ੍ਰੀਤਿਲਾਵੈਨਾਹੀ॥
ਅਰਮੇਰੇਸਾਥਕੇਸਾਹੋਇਮੇਰਾਅਨਿਨਭਜਨਿਕਰੋ॥
ਜੈਸੇਪ੍ਰਤਿਬੂਤਾਸੀਲਵਿਤਾਇਸੜੀਆਪਣੇਭਰ
ਤੇਕੀਸੇਵਾਕਰੈ॥ਘਰਾਏਪੁਰਖੁਕਰਦੇਖਦੀਭੀਨ
ਹੀ॥ਤੈਸੇਹੀਮੇਰਾਭਗਤਮੈਨੇਹੀਸਿਮਰੈਪੂਜੈ॥ਅਭ
ਰਕਿਸੀਦੂਜੈਕਾਨਾਮੁਭੀਨਾਨੇਇ॥ਅੰਸਾਮੇਰੇਸਾਥ
ਹੋਇ॥ਅਰਾਇਕੰਤਾਬਿਖੈਥੋਨੇ॥ਦੂਜੈਸੀਸਾਰੀਮਾਨੁਪੁ

ਕਾਸੀਗਭੀ ਕਦੀ ਨਾ ਕਰੈ॥ ਅਰਮੇਜੋ ਹਾਸਭੁ ਨਾ ਆਤਮਿ ੨੫੧
ਆਕਾ ਅਧਕਾਰੀ ਠਕੁਰੁ ਸਿਮੁੜਾ ਆਪਿ ਆਤਮਈ
ਸਰਕੇ ਜਾਨ ਦੇ ਕੀਏ ਕੀਤਾ ਬਿਖੇ ਥੇ ਠਕਰਈ ਚਰੈ॥ ਕ
ਪੈਦੇ ਖਾਂ ਆਪਿ ਆਤਮਈ ਸਰਜੀ ਕੈ ਸੇਧੈ॥ ਜੋ ਅਰਜਨ
ਏ ਸਭੀ ਸਾਧਨ ਰਿਸਾਨ ਕੇ ਮੇ ਕਹੈ॥ ਏਨਾ ਸਾਧਨਾ
ਬਿਨਾ ਜੇ ਕੋਈ ਕੀਛੁ ਅਭਿਰਥਾਤ ਕਹੈ ਸਭੁ ਅਰਿਯਾ
ਨ ਜਾਂਦਾ॥ ਏਹਿ ਤਾਂ ਰਿਸਾਨ ਕਾਰਿ ਆ॥ ਏਹਿ ਕੈ ਸਾਗਿ
ਆਨ ਕਾਰਿ ਆਹੈ॥ ਜੇ ਸੇਦੀ ਪਕਕੀ ਸਭੀ ਸਮਿ ਗੀਤੈ
ਲਥਾ ਤੀਤੀ ਦੁਆ ਅਰਾਨਾ ਏ ਸਭੀ ਏਕਠੇ ਕਰਕੇਈ

ਪਕਜਲਾਇਕਰਿਘਰਮੇਧਰੀਦਹੋ॥ ਅਰਦੀਪਕ
ਕੇਚਾਂਦਨੇਕਰਿਘਰਮੇਜੋਵਸਤਹੁਦੀਹੋਸੋਸਭਾਦਿ
ਪਾਈਦੈਦੀਹੋ॥ ਤੈਸੇਰੀਹੋਅਰਜਨਿਮੇਤੋਨੇਦੇਰਿ
ਰਿਯਾਨਕਾਦੀਪਕਕਹਿਸੁਲਾਇਆਹੋ॥ ਅਥਦਿ
ਸਿਰਿਯਾਨਕੇਦੀਪਕਸਾਥਜੋਕੁਛੁਵਸਤੁਦੇਖਈ
ਸੋਸੁਲਾ॥ ਹੋਅਰਜਨਿਤੋਜੋਗੋਊਕੇਜਾਨਦੇਕਾਪ੍ਰਸ਼
ਕਰਿਆਥਾ॥ ਸੋਗੋਊਮੇਜਾਂ॥ ਜੀਸਿਕਾਰਨਤੇਮੇਗਨਾ
ਉਹੋਤਿਸਗੋਊਕਾਮਹਾਤਮਸੁਲਾ॥ ਜੀਸਕੇਮਹਾਤ
ਮਕੇਸੁਲੇਸਮਝੈਤੇਜਨਮਅਰਨਤੇਮੁਕਤਹੋਰਿਗਾ॥

ਜੈਸੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਪਾਨ ਕਰੇ ਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਰੋਗ ਹੀ ਰਹਦਾ ਹੈ
ਅਰਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੀ ਨਿਕਟਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਮੇਰੇ
ਗੋਊ ਸਰੂਪ ਕੇ ਜਾਣੇ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਪਾਨ ਕਰੇ ਤੇ ਨਾ ਮਰ
ਨ ਤੇ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਿਗਾ। ਅਬ ਗੋਊ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਸੁਦਾ।
ਗੋਊ ਅਨਾਦੀ ਹੈ। ਅਤਿ ਸਕੀ ਆਦਿ ਨਾ ਹੀ। ਸਭ ਨਾ ਤੇ ਪ
ਰੈਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਿਕਾਰ ਨਾ ਤੇ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਮੈਂ ਹੈ। ਅਰ
ਜੀਉ ਅਰਦੇ ਹੀ ਤੇ ਭੀ ਪਰੈਂ ਹੈ। ਅਰ ਸਭ ਠ ਉਤਾ ਬਿ
ਖੈਂ ਤੇ ਸਕੇ ਚਗਾ ਹੈ। ਅਰ ਸਭ ਨਾ ਤੇ ਅਤ ਪਰੈਂ ਹੈ।
ਅਰ ਸਭ ਨਾ ਠ ਉਤਾ ਬਿਖੈਂ ਤੇ ਸਕੇ ਮੁਖ ਹੈ। ਅਰ ਸ

੨੫੨

ਭੁਨਾਠਭਿਤ੍ਰਾਬਿਖੇਤਿਸਕੇਕੀਨਹੈ॥ਅਰਸਭੁਨਾਠਭਿਤ੍ਰਾ०
ਬਿਖੇਬਿਆਪਿਗਹਿਆਹੈ॥ਅਰਸਭੁਨਾਇਤ੍ਰੀਆਕੇ
ਭੋਗਦੇਕਾਪ੍ਰਕਾਸਕਹੈ॥ਅਰਸਭੁਨਾਇਤ੍ਰੀਅਤੇਰ
ਹੁਤਹੈ॥ਅਰਸਭੁਨਾਸਾਸੁਮਿਲਿਆਹੋਇਆ॥ਅਰ
ਆਪਨਿਰਗੁਣਹੈ॥ਅਰਗੁਣਕੇਰੁਗੋਹੈ॥ਅਸਥਾਵ
ਰਜੀਗਮਭੂਤਪ੍ਰਾਣੀਤਿਨਕੋਥਾਹਰਹੀਹੈ॥ਅਰਭੀ
ਤਿਭੀਹੈ॥ਆਪੇਬਿਆਪਰਹਿਆਹੈ॥ਅਤਸੁਖਮਜਾ
ਣਿਆਜਾਵਾਗੀ॥ਇਸਿਕਾਰਨਤੇਲੋਕਕਧਦੇਹੈ
ਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਵੁਰਿਹੈ॥ਅਰਸਭੁਨਾਬਿਖੇਬਿਆਪਿਆ०

ੴ॥ ਅਰਸਭੁ ਨਾ ਤੇ ਨਿਆਗੁਰੀ ॥ ਅਰਸਭੁ ਨਾ ਕਾਭੁਰ ੨੫੩
ਦੁਪੇਖਦੁਗਗੁਰੀ ॥ ਚੇਅਰਜਨਾਤਿ ਸਕੰਤੁ ਗੋਉਜ ॥
ਦਾ॥ ਅਰਜਬਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰਕੰਗੁ ਸਲਿਦਾਰੇ ॥ ਅਰਜ
ਬਬਹੁਨੁ ਆਪਤੇ ਪ੍ਰਗਟਿ ਕਰਦਾਰੇ ॥ ਤਬਤਿ ਸਕਾਨਾ
ਉਉਤਪਤ ਕਰਤੁ ਉਦਾਰੇ ॥ ਅਰਸਭੁ ਨਾ ਕੇਅੰਤੁ ਬਾ
ਹਰਿ ਆਪਹੀ ਬਿਆਪਿਆਰੇ ॥ ਤਬਤਿ ਸਕਾਨਾ ॥ ਬਿ
ਸੁਉਦਾਰੇ ॥ ਅਰਸਭੁ ਨਾ ਕੀਜਤ ਸੇਈ ॥ ਅਰਤਮ
ਜੇਹੈ ਅੰਧਕਾਰ ਅਰਆਗਿ ਜਾਨੈ ਨਦੇ ਨ ਤੇ ਭੀ ਪਰੈ ॥
॥ ਏਹਿ ਗੋਉ ਕੇ ਜਾਨਦੇ ਕਾਗਿ ਜਾਨੈ ॥ ਅਰਦਿ ਸਾਗਿ ॥

ਨਹੀ ਕਰਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਥ ਕਰਦੇ ਥੀਆ ਜਾਦਾ
ਨਾਹੀ। ਅਰਸਭਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਥਿਖੇ ਥਸੇ ਹੈ। ਹੋ ਅਰਜਨੀ
ਦੇ ਰਿਖੇ ਤੁਅਰ ਰਿਸ਼ਾਨ ਅਰਗੇ ਉਏ ਨਾਤਿ ਨਾਕਾ ਬਿਭੀ
ਤਭਲੀ ਭਾਂਤਿ ਭੀ ਨਭਿ ਨਕਾਰਿ ਮੇ ਤੇ ਨੇ ਸਭੀ ਕਾਰਿਆ ਹੈ।
ਮੇਰੇ ਭਗਤਿ ਦੇ ਭੀ ਨੇ ਬਿਭੀ ਤਸਮਝ ਕਰ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਕ
ਮਲਾ ਸਾਥ ਭਾਉ ਜੋ ਹੈ ਸੁਧ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਲਗਾਵੇ ਹੈ
ਗਾ ਅਥ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਅਰਪੁਰਖ ਕਾ ਬਿਭੀ ਤਸੁ ਦੁਆ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ
ਜੋ ਹੈ ਮਾਇਆ ਅਰਪੁਰਖੁ ਜੋ ਹੈ ਜੀ ਉਦਿ ਨਾਦ ਨਾਕ
ਭੀ ਅਨਾਦੀ ਜਾਂਦਾ ਜੀ ਉਮੇਰੀਆ ਦਿ ਨਾਹੀ। ਤਿਉ ਉਦਿ ਨਕੀ

ਭੀਆਦੀਨਾਹੀ। ਯਥੁਮੇਹਾਂਤਬਕੇਏਭੀਪੈ। ਅਥਾਇਨਦ
ਨੇਕਾਭੀ। ਬ੍ਰਿਤਤਭਿਨੰਭਿਨਕਰਸੁਲਾਏਦੇਹਿਕੇਜੇਪੈ। ਇ
ਝੀਆਕੇਗੁਲਅਰਤਤਾਇਨਕੋਭੀ। ਉਪਜਾਵਲਗਰੀਮੇਰੀ
ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤਿਜੇਪੈ। ਮਾਇਆਏਸਭੀ। ਮਾਇਆਤੇਉਪਜੇਪੈ। ਕਾ
ਰਣਕਾਰਜਕਰਤਾ। ਕਾਰਜਕਪੀ। ਜੋਕਿਛੁਦਸਤਉ
ਪਜੀ। ਅਰਾਜੀਸਿਦਸਤਤੇਕਾਰਜਉਪਾਜੀਆ। ਸਿਕਾਰ
ਨਕਪੀਮੇਪੈ। ਅਤਿਸਕਾਦੇਸਾਦਾਂਤਿਸੁਲਾ। ਕਾਰਜਸਿਦੀ
ਕਾਬਾਸਲਾ। ਅਰਬਾਸਲਕਾਕਾਰਣਸਿਦੀਪੈ। ਅਜਿਸਤੇ
ਬਾਸਲਉਪਾਜੀਮੇਪੈ। ਅਰਬਾਸਲਕਾਕਰਤਾਕੁਮਿਆਰ

ਹੈ॥ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਕਾਰਣ ਮਾਇਆ ਹੈ॥ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਮਾਇ
ਆ ਕਾ ਰੂਪ ਹੈ॥ ਮਾਇਆ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਪ੍ਰਗਟਿ ਭਾਇਆ ਹੈ॥
ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਕਰਣ ਧਾਰੀ ਭ੍ਰੀ ਮਾਇਆ ਹੈ॥ ਫੇਰਿ ਤਾ ਮਾਇਕਾ
ਬ੍ਰਿਤਿ ਤ ਸਾਗ ਕਾਰੀਆ॥ ਅਬ ਪੁਰਖੁ ਜੇਹੈ ਜੀਉ ਤਿਸ ਕੀ
ਥਾਤਿ ਸੁਲਾ॥ ਪੁਰਖੁ ਜੇਹੈ ਜੀਉ ਇਸਿ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਕਾ ਉਪਜਿ
ਆਜੇਹੈ ਸਰੀਰ ਨਾਮਾਨਗਰਾਤਿ ਸਨਗਰਾਬਿਖੈ ਥੈ ਠਕਰਣ
ਖਾਅਰ ਸੁਖ ਕੈ ਭੋਗ ਦਾ ਹੈ॥ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਕੇ ਉਪਜਾਏਹੈ ਏਯੋ
ਹੈ ਏਹਿ ਇਹੀ ਆਕੇ ਗਲਾਤਿ ਨਾਗੁ ਲਾਕੈ ਭੁਗੈ॥ ਅਗਤਿ
ਨਾਗੁ ਲਾਕੈ ਸੰਗ ਕਰਤਿ ਨ ਕਾਰੀ ਗਜੀਉ ਕੋਲ ਗਾਏ॥ ੩

ਨਕੇਰੰਗਕਰਜੀਉਭੀਰੰਗਿਆਜਾਦਾਹੈ॥ ਤਿਨਾਗੁਣਕੇ ੨੫੫
 ਸੰਗਕੇਪ੍ਰਸਾਦਿਕਰਜਨਜੇਨਾਬਿਖੇਜੀਉਭੁਦਾਟਿਕ
 ਦਾਹੈ॥ ਅਬਹੋਅਰਜਨਿਮੇਰੀਬਾਤਿਸੁਣਾ॥ ਮੈਕੋਸਾਹੰ॥
 ਮਾਇਆਮਰਜੀਉਆਪਈਚਮਿਲਿਕਰਮੇਰੈ
 ਅਗੈਕਉਤਕਰਾਇਆਹੈ॥ ਆਇਨਕੇਕਉਤਕਰਾ
 ਦੇਖਦੇਹਗਮੇਹਾਂ॥ ਮੈਨੇਜੀਉਅਰਮਾਇਆਦ
 ਨੈਨਮਸਕਾਰਕਰਦੇਹੈ॥ ਅਗਇਨਕੇਨਿਆਇਕਾਕ
 ਰਨਹਗਮੇਹਾਂ॥ ਅਗਇਨਕੇਕਉਤਕਦੇਖਦੇਹਗਮ
 ਅਚਭੁਗਦੇਹਗਮੇਹਾਂ॥ ਅਰਮੇਦੇਹਿਤੇਭੀਪਰੈਹਾਂ॥

ਅਰਜੀਉਤੇਭੀਟਰੈਂਗਾ॥ਤਿਸਕਾਗਤਧੁਮਾਤਮਾਕਹੀ
ਦਾਗਾ॥ਜਿਕੋਈਇਤਪ੍ਰਕਾਰਸੁਖਦੁਖਕਾਭੁਗਣਾਮ०
ਇਸਾਕੋਜਾਣੇ॥ਅਗਇਨਕਾਕਉਤਕਦੇਖਣੇਹਾਗਾਨਿ
ਆਰੇਕਾਨਿਆਰਾਜਮੈਨੋਪਛਾਣੇ॥ਸੋਇਨਾਕੇਜਾਨਣ
ਹਾਗਫਲਕਿਆਪਾਵੈ॥ਸੋਫਲਸੁਣਾ॥ਵਹੁਸੁੰਮਸੁੰ०
ਮਕਾਰਿਸਤੁਸੀਸਾਰਕੇਈਧਨਾਤੇਮੁਕਤਹੁੰਦਾਹੈ॥ਹੇਅ
ਰਜਨਅਥਅਭਿਰਥਾਤਸੁਣਾ॥ਕੋਈਕੁੰਜਗਧਿਜਾਂਨ
ਕਰਕੋਆਪਣੇਆਤਮਾਈਖੇਆਪਣੇਆਤਮਾਕਾਦੁ
ਸੁਪਾਵੈ॥ਇਤਿਪ੍ਰਕਾਰਕ੍ਰਿਤਾਰਥਹੁੰਦੇਹੈ॥ਅਗਈ

ਕਸਾਂਖਸਾਸੜਕੇਮਾਰਗਕਰਮੇਨੋਦੇਖਦੇਹੈ॥ਸਾਂਖਸਾ ੨੫੬
 ਸੜਵਾਲੋਮੇਨੋਕਰਦੇਹੈਜੋਕਿਛੁਹੋਸ਼ੀਪ੍ਰਸੇਸਰਜੀ
 ਹੈ॥ਅਉਰਦੂਸਗਾਕਿਛੁਨਾਹੀ॥ਏਕਮੇਰੇਸਿਵਿਬੁਧ
 ਕੀਪ੍ਰਜਾਕਰਦੇਹੈ॥ਤੇਸਿਵਿਬੁਧਾਥਿਖੇਸੇਰਾਦੁਸ੍ਰਪ ੦
 ਉਦੇਹੈ॥ਅਗਏਕਿਮੇਰੇਭਗਤਾਕੇਮੁਖਤੇਮੇਰੀਮਾਰਿ
 ਮਾਸੁਣਕਰਾਤਿਨਕੀਪ੍ਰੀਤਿਸੁਣਕਰਹੀਮੇਰੇਚਰਨ
 ਕਮਲਾਸਾਥਿਪ੍ਰੀਤਿਲਗਦੀਹੈ॥ਸੁਣਕਰਮੇਗਨਾਮੁ
 ਸਿਮਰਨਲਗਦੇਹੈ॥ਤੇਭੀਮੇਰੀਪ੍ਰਮਗਤਕੋਜਾਇਪ੍ਰਾ
 ਪਤਿਉਦੇਹੈ॥ਹੇਭਾਰਥਖੀਸੀਓਥਿਖੇਸ੍ਰੇਸਾਟਿਅਰ

ਜਨਿਅਥਅਭਿਰਥਾਤਿਸੁਦਾਜਿਕਿਛੁਅਸਥਵਰ
ਜੰਗਮਭੂਤਪ੍ਰਾਣੀਪ੍ਰਗਾਟਿਭੁਏਯੋਸਿਜੀਉਅਰਦੇਰਿ
ਕੇਇਕਠੈਯੋਏਤੇਭੁਏਯੋ। ਸਭਨਾਭੂਤਪ੍ਰਾਣੀਆਇਖੈ
ਪ੍ਰਮੇਸਰਹੀਥਿਆਪਿਆਯੋ। ਅਰਦੇਰਿਕੇਨਾਸੋਏ
ਤੇਤਿਸਕਾਨਾਸਨਹੀਉਦਾ। ਜੰਨਮੇਸਾਮਥਨਾਸੀਪ੍ਰ
ਮੇਸਰਪਛਾਣਿਆਯੋ। ਤਿਨਹੀਪਛਾਣਿਆਯੋ। ਜੀਨਿ
ਸਭਨਾਭੂਤਪ੍ਰਾਣੀਆਸਥਦੇਕਹੀਸ੍ਰੀਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀ
ਥਿਆਪਿਆਪਛਾਣਿਆਯੋ। ਸੋਪਛਾਣਨਹਾਰਾਸਭ
ਕੀਸੀਕਾਸੁਖਦਾਇਕਸੇਵਕਹੋਇਰਹੋ। ਦੁਖਾਏ

ਕਿਸੀਕੋਨਾਹੀ॥ਸਿਭੀਮੇਰੀਪ੍ਰਮਗਾਤਿਕੋਜਾਇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈ ॥੨੫੭॥
 ਦਾਹੈ॥ਅਬਾਅਭਿਰਥਾਤਿਸੁਦਾ॥ਜੀਤਨੇਸਭਕਰਮਹੁੰਦੇ
 ਹੈ॥ਦੇਹਿਏਵੀਆਮਨਾਇਨਤੇਹੁੰਦੇਹੈ॥ਸਭੀਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿਮਾ
 ਏਆਕੀ॥ਅਗਜਕੋਈਆਤਮਾਕੋਸੋਅਕਰਤਾਕਰਦੇਖੇ
 ॥ਆਤਮਾਕਿਛੁਨਾਹੀਕਰਦਾ॥ਜਬਦੇਹਿਭੂਤਪ੍ਰਣੀਓ
 ਕਾਬਿਸਾਥਾਰਪ੍ਰਸਾਰਭਿਨਭਿਨਦੇਖੀਐਹੈ॥ਜਬਭਿਨ
 ਏਸਾਟਿਦੂਰਹੋਇਜਾਇ॥ਏਕਹੀਆਤਮਾਬ੍ਰਹਮਸਭਾ०
 ਬਿਖੇਦਿਸਦੀਆਵੈ॥ਜੀਤਿਸੋਮੇਐਸੀਵਿਸਾਟਿਹੋਇ
 ਤੇਤੀਸੋਮੋਤਿਨੇਬ੍ਰਹਮਪਾਇਆ॥ਬ੍ਰਹਮਸਾਂਥਮਿਲਿਅ ०

ਵਹੁਕੈਸਾਹੈਆਤਮਾਬ੍ਰਹਮਾਮਨਾਦੀਹੈ॥ਜੀਸਕੀਆਦਿਨਾ
ਹੀ॥ਅਰਨਿਰਗੁਣਤੀਨੋਗੁਣਤੇਅਤੀਤਹੈ॥ਅਰਪ੍ਰਮਾਤ
ਮਾਮਥਨਾਸੀਹੈ॥ਚੇਕੁੰਤੀਨਿਦਨਅਰਜਨਿਸਰੀਰਹੀਥਿਖੈ
ਆਤਮਾਬਸੈਹੈ॥ਅਰਕਿਛੁਕਰਮਨਾਹੀਕਰਦਾ॥ਵਹੁਨਿ
ਚਲੇਪਹੈ॥ਸਭਨਾਦੇਹਾਥਿਖੈਆਤਮਾਗੰਮਥਸੈਹੈ॥ਅੰਧ
ਰਤਾਂਭੀਦੇਹਿਕੇਗੁਣਾਤੇਸਕੈਲੇਪਨਾਹੀਕਛੁਕਰਸਕਦੇ
॥ਨਿਰਲੇਪਕਾਨਿਰਲੇਪਹੈ॥ਜੀਉਮਕਾਸਸਰਬਥਿਆ॥
ਪੀਅਤਸੂਖਮਹੈ॥ਅਰਸਭਨਾਤੇਨਿਰਲੇਪਹੈ॥ਚੇਕੁਰਬ
ਅਥਮੇਰਮਹਾਤਮਪ੍ਰਤਾਪਸੁਣਾ॥ਜੀਸਤੇਅਗੋਕੋਈਪ੍ਰ

ਤਾਪਨਾਹੀ। ਜੇ ਸੇ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਭ ਰਿਕਾਲਿ ਪ੍ਰਬਧਾਇ ਸਾਤੇ
 ਪ੍ਰਗਾਇਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਰਏ ਕਹੀ ਬਾਰ ਸਭੁ ਲੋਕ ਕੋ ਚਾ
 ਵਨਾ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਉਂਦਾ ਹੈ। ਏਹਿ ਨਾਹੀ ਕਿ ਸੇ ਦੇ ਸਧਿਛੈ ਤੋਹ
 ਵੈਂ ਹੈ। ਸਭੁ ਨਾਲੇ ਕਾਇਖੇ ਸੂਰਜ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਚਾਵਨਾ ਉ
 ਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੇ ਆਦਿ ਲੋਕ ਰਚੀ ਟੀ ਪ੍ਰਜੀਤ ਹੈ
 ॥ ਅਸਥਾਵਰ ਜੀਵ ਸਮੇਸਾਰ ਤੇ ਨਿਸਭੁ ਨਾਜੀ ਵਾਕੋ
 ਸਰੀਰ ਸਮੇਤ ਮੇਏ ਕਹੀ ਬਾਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਮ
 ਰਜਨ ਦੇਹ ਖੇੜੇ ਜੈਂ ਜੀਉ ਅਰਥੇ ਰਗ ਜੇ ਮੇਂ ਜਾਂ ਸੇ ਮੇ
 ਕੇ ਸਾਹਾਂ। ਏਕ ਨੇੜੇ ਕੇ ਉਪਲੇਸਾਥ ਜੀਉ ਅਰ ਸਰੀਰ

ਸਭੀਏਕੇਤੇਕੇਨਿਮਖਭਿਘਲਨੇਸਾਖਸਭਕਿਛਪ੍ਰਗ
ਈ ਟਕਰਦਾਹਾਂ॥ ਜੇਕੋਮਨੁਖਾਰਿਜਾਨਕੇਨੇਤ੍ਰਾਕਰਦੇਹਿਮੇਰਾ
ਪ੍ਰਤਾਪਥੀਚਰੈ॥ ਅਰਮੇਰੀਹੀਉਸਤਤਿਕਰੈ॥ ਕਿਧੀ
ਹੈਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸਨੁਗਵਾਂਤੀ॥ ਜੀਨਕੇਏਕੇਨੇਤ੍ਰਕੇਨਿਮਖਭਿ
ਘਲਨੇਸਾਖਸਭਕਿਛਪ੍ਰਗਦਗੁਇਆਹੈ॥ ਅੰਸੇਧ
ਰਮਪੁਰਖੁਜੈਹੈਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸਨੁਗਵਾਂਤੀ॥ ਤਿਨਕੇਮੇਰਾਨਾਮ
ਕਾਰੈ॥ ਬਹੁਕੁਭੀਨਾਮਕਾਰੈਜੀ॥ ਜੀਇਤਿਪ੍ਰਕਾਰਮੇ
ਨੇਅੰਸਾਈਸਰਜੀਪਛਾਲਕਰਮੇਰੀਉਸਤਤਿਕਰਦੇਹੈ
॥ ਅਰਮੇਨੇਨਾਮਕਾਰਕਰਦੇਹੈ॥ ਤਿਨਕਾਫਲਸੁਲਾਜੀ

ਕਿਆਪਾਵੈਹੈ। ਤੇਮੇਰੇਗੁਰਤਸੀਸਾਰਕੇਜਨਮਮਰਨਕੇਈ
 ਧਨਮੇਨਾਹੀਅਉਦੇ। ਤੇਮੇਰੇਪ੍ਰਮਾਣੀਦਮਬਨਾਸੀਪਦ
 ਆਖਿਖੇਜਾਇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁੰਦੇਹੈ॥੧॥ ॥ਇਤਿਸ੍ਰੀਗੁਰ
 ਵਤਗੀਤਾਸਪਨਿਖਤੁਸੇਬ੍ਰਹਮਾਵਿਦਿਆਜਗ੍ਰਸਾਸ
 ਤੇਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਸੰਥਾਨੇਖੇਤਖੇਤਗਰਿਜਾਨਗੇਉਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤ
 ਪਰਖਾਈਗੁਰਜਗੇਨਾਮਤ੍ਰਿਉਦਸਾਖਿਓਸੰਪੂਰ
 ਨਭਾਇਆ॥੧੩॥ ਸ੍ਰੀਗਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮੁਖਪਦਸਮਾਪਤੀ
 ॥ਜਲਕ॥੧੪॥ ਆਗੇਤੇਰਮੇਯਿਯਾਇਕਾਮਗਤਮਚ
 ਲਿਆ॥ ਸ੍ਰੀਨਾਗਾਇਲੇਵਾਚੇ॥ ਏਲਛਮੀਅ

ਥੀਮੇ ਤੇਰੇ ਮੇਧਿਯਾਇ ਕਾ ਫਲ ਕਰੋਂ ਤੂੰ ਸੁਵਨ ਕਰਾ ਦੇਖ
ਦੇਸੇ ਮੇਧਿਕਰਿ ਰਿਪੁਰੁ ਨਾਮਾਨ ਗਰਬਾ ਅਤਿ ਸਨ
ਗਰ ਕੇ ਗਯੇ ਕਾਨਾ ਮੁਨ ਪ੍ਰਮਾਥਾ ਅਤਿ ਸਕੇਨ ਗਰੇ ਮੇਧਿ
ਕਾ ਬਿਭਚਾਰਨਾਇ ਸਤੀ ਰਹਦੀ ਥੀ। ਮਦਮਾਸ ਖਾਦੀ
ਥੀ। ਘੁਰਾ ਕਰ ਮਕਰੈ। ਉਸਨੇ ਏਕਾਇਨਾਇ ਕਿ ਪੁਰਖ
ਨਾਲ ਬਚਨ ਕਰਿਆ ਮੇਅਮ ਕੇ ਬਨੇ ਮੇਜਾ ਦੀ ਗਤਿ
ਉਂਗਾ ਆਈ। ਤਾਵੁ ਪੁਰਖ ਬਨੇ ਮੇਗਾਇਆ ਏਹਿ
ਬਚਨ ਕਰਿ ਰਿਗਨ ਕਾਭੀ ਬਨੇ ਮੇਆਈ। ਅਗੈ ਓਹੁ
ਪੁਰਖ ਗਨ ਕਾ ਕੋਟ ਲਦਾ ਫਿਰੈ। ਗਨ ਕਾ ਅਪਨੇ ਕਰੈ

ਪਰਬਨੇਮੇਆਈ। ਵਹੁਪਰਕੁਕੋਟੋਲਦੀਫਿਰੈ। ਪਰ ੨੬੦
ਖਗਨਕੋਕੋਟੋਲਦਾਫਿਰੈ। ਸਾਗਾਦਿਨਿਬੀਤੀਆਵਹੁ
ਪੁਰਖਨਾਮਿਲਿਆ। ਇਤਨੇਮੇਸਿਝਪਈ। ਇਕ
ਲੀਬਨੇਮੇਪਵੀਪੁਕਾਰੈ। ਤਾਂਗਨਕਾਕਾਪ੍ਰੀਤਮਬਨਤੇ
ਨਿਕਲਿਆਇਆ। ਤਾਂਗਨਕਾਬਹੁਤਪ੍ਰਸੰਨਭਈ। ਕ
ਹੈਮਬਮੇਗਪ੍ਰੀਤਮਆਇਆਹੈ। ਇਤਨੇਮੇਇਕਸਿ
ਪਆਇਆ। ਤਵਹੁਗਨਕਾਰਹੀ। ਤਾਸਿਘਕਾਰਿਅ ੦
ਦੇਗਨਕਾਮੇਤੈਨੇਖਾਂਵਾਂਗਾ। ਤਾਂਗਨਕਾਕਾਰਿਆ। ਤੂੰਮ
ਪਨੈਪਿਛਲੇਜਨਮਕੀਬਾਤਿਕਰਿਜਨਾਭੀ। ਤੂੰਪਿਛ

ਲੇਜਤਮਾਬਿਖੇਕਉਲੁਥਾਮਰੁਮੇਤੇਗਾਧਿਛਲੇ
ਜਤਮਾਬਿਖੇਕਿਜਾਧੁਰਾਕਰਿਮਾਥਾਗੁੰਮੇਤ
ਧਾਦਾਧੇਮਤਾਸਿੰਘਕਾਯਾਮੇਧਿਛਲੇਜਨ
ਮਕਾਬੁਰਮਲਥਾਗੁਰੁਧਪੁਤੁਬਲਦਾਥਾ
ਮਰੁਧਪੁਤੁਲਿਭੀਥਾਮਰੁਜੁਮਲੇਖਦਾ
ਥਾਜਿਉਕਿਉਕਰਿਕੈਮੇਧਰਾਇਮਾਧਿਨਲੇ
ਮਾਉਦਾਥਾਮੇਸੇਰੀਕਰਦਿਕਦਿਨਧਨਕੈ
ਨਿਮਤਸਵੇਰਕੀਵੇਲਾਚਲਿਮਾਜਾਦਾਥਾ)
ਉਸੀਵੇਲੇਧੇਰੈਗਿਜਪਜਿਜਾਮਰਿਗਾਇ

ਆਤਾਜਮਮੇਰੇਆਇਕਰਿਮਾਰਦਾਐਚਲਿਜਾ
ਤਾਧਰਮਗਾਇਪਾਇਆਏਹਿਕਉਲੁਹੈ।ਤਾਜਮ
ਕਰਿਮਾਏਹਿਧੂਰਮਲਹੈ।ਬਰਾਕਪਈਮਰਲ
ਭੀਥਾ।ਤਾਧਰਮਗਾਇਕਰਿਮਾਇਸਕੇਸਿ
ਘਕਾਜਨਮਦੇਵਾ।ਤਾਮੇਰੇਸਿਘਕਰਿਮਾ।
ਤਾਧਰਮਗਾਇਮੇਰੇਕਰਿਮਾਰੇਸਿਘਤੁਬਹਰੇ
ਮੁਖਰੇਈਓ।ਅਰੁਪਾਪੀਰੇਈਓ।ਅਰੁਜੇਜੇਪ
ਪੀਰੇਵੇਤਿਨਕੇਤੁਖਾਇਆਕਰਾ।ਅਰੁਜੇਕੇਈ
ਪਰਿਕਾਭਗਤੁਰੇਵੇਸਾਧੇਵੇਤਿਨਕੇਰੇਵੇਮਤਜ॥

ਇਆਕਰ। ਤਾਸਿਘਕਹਿ। ਆਏ ਬਿਬਚਾਰਨੀਗਨਕਾ
ਤੁੰਪਾਕਨੀਹੈ। ਮੈਂ ਤੈਨੇ ਪਾਂਵਗਾ। ਆਇਤਨੀਥਾ। ਤੇ ਕਹਿਕਹਿ
ਗਨਕਾਸਿਘਨੇ ਪਾਇਲਈ। ਤਾਜਮਗਨਕਾਕੋਪਦਮ
ਗਾਇਪਾਸਿਏਤੇਗਾਇਆ। ਤਾਧਰਮਗਾਇਨੇ। ਆਗਿਸਾ
ਕਰੀਦਿਸਕੋਚੰਗਲਨੀਕਾਜਨਮਦੇਵੀ। ਤਾਉਨਿਚੰਗ
ਲਨੀਕਾਜਨਮਪਾਇਆ। ਉਸੀਜਨਮਾਥਿਏਮੈਂਨੇਕ
ਈਜਨਮਥੂਗਏ। ਆਇਕੀਦੀਨੀਮੈਂਨਰਬਦਾਨਦੀ
ਕੀਓਰਚਲੀਜਾਦੀਥੀ। ਤਹਾਂਇਕੁਸਾਧਸ੍ਰੀਗੀਤ ०
ਜੀਕੇਤੇਰਮੇਪਿਸ਼ਾਦਿਕਾਪਾਠਕਰਦਾਥਾ। ਤਹਾਂਮੈਂ

ਨਿਆਵਾਹੀਬੇਰਾਮੇਰੇਪ੍ਰਭੂਛੁਟੇ। ਦੇਵਦੇਹੀਪਾਈ ੨੬੨
ਬਿਬਾਨਾਮਾਏਤਿਸਮੇਥੈਠਕਰਬੈਕੁਠਕੋਚਲੀ। ੩੦
ਇਨਿਸਾਧਕਹਿਮਾਭੈਕਉਨਪ੍ਰੰਨਕਾਰੀਮਾਰੇ। ਜੀਤਿ
ਕਰਤੀਬਿਬਾਨਪਰਬੈਠਕਰਬੈਕੁਠਕੋਚਲੀ। ੩੧
ਕਹਿਮਾਭੈਕਉਪਾਕਿਮਾਰੇਸੁਮੇਸੁਨਿਆਤਿਸਕੇਸੁ
ਨੇਤੇਮੇਚੰਗਲਕੀਦੇਹਿਛੁਛੁਟੀ। ਦੇਵਦੇਹੀਪਾਈ
ਬਿਬਾਨਪਰਬੈਠਕਰਬੈਕੁਠਕੋਚਲੀ। ਜਾਮੇਚਲ
ਏਲਗੀਬੈਕੁਠਕੋਤਾਕਹਿਮਾਕਿਛਮੇਸਾਭੀਇਲ। ੩੨
ਜਹੈਵੈਇਕਾਸਿੰਘਬਾਨਮੇਚੰਜਿਨਿਪਾਰਿਲੇਜਨਮਮੇਨ

ਖਾਧਾਥਾ॥ ਤਿਸਕਾਭੀਉਪਾਰਹੋਵੈ॥ ਤਾਬ੍ਰਹਮਣਕ
ਰੀਆਸ਼ੀਗੀਤਾਜੀਕੇਤੇਰਮੇਧਿਯਾਇਕਾਇਕਸੋਲੇ
ਕਕਾਪੁੰਨਮੇਸਿਘਕੀਨਮਿਤਿਕਰਦੀਆ॥ ਤਾਂਵਹੁ
ਸਿਘਭੀਤਾਤਕਾਲਦੇਵਦੇਹੀਪਾਈ॥ ਬਿਬਾਂਧ
ਰਥੇਠਕਰਥੇਕੁਠਕੋਗਾਇਆ॥ ਅਰਵਹੁਚੰਡਾਲ
ਨੀਭੀਥੇਕੁਠਕੋਗਈ॥ ਤਾਂਸ਼ੀਨਗਾਇਲਜੀਕਹਿ
ਆਏਲਛਮੀਸ਼ੀਗੀਤਾਜੀਕੇਤੇਰਮੇਧਿਯਾਇਕਾ
ਏਹਿਫਲਹੋਸੋਤੇਜਾਣਿਆਹੈ॥ ਆਇਤਿਸ਼ੀਪਦਮ
ਪੁਰੰਦੈਸਤੀਦੀਸਰਸੰਬਾਦੇਉਤਖੰਡੇਗੀਤਾਮ॥ ੦

ਤਮੇਤੇਰਸਾਧਿਯਾਉਸੰਪੂਰਨਭੁਇਆ॥ ਆਰੈਂਠ
 ਉਦਮਾਧਿਯਾਉਗੀਤਾਕਚਲਿਆ॥ ਸੀਭਗਵਾਨਵ
 ਏ॥ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਭਗਵਾਨਜੀਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਂਤਜੀਅਰਜ
 ਨਕੋਕਹੇਯੋ॥ ਚੇਅਰਜਨਮੇਥਪੁਵੁਭੀਤੈਨੇਮਹਾਂਪ੍ਰਮਾਦੀ
 ਅੰਨਸਭਨਾਤੇਉਤਮਰਿਯਾਨਕਹੇਯੋ॥ ਜੀਸਿਰਿਯਾਨਕੇ
 ਜਾਂਦੇਤੇਸਭੀਮੇਰੇਭਗਤਜੇਯੋਮੁਨਸੇਪ੍ਰਮਾਦਿਯੋਯੋਮੇ
 ਗਪ੍ਰਮਾਨੰਦਅਥਨਾਸੀਪਦਾਥਿਖੇਯਾਇਪ੍ਰਾਪਤਿਉ
 ਦੇਯੋ॥ ਜੀਨਾਨੇਇਸਿਰਿਯਾਨਕਾਆਸਗਲੀਆਰੋ॥
 ਸਗਲੀਆਕਹੀਐਸੋਸੁਦਾ॥ ਜੀਨਾਨੇਮੇਗਰਿਯਾਨਚ

ਏਆਹੈ॥ ਕਹੈਸ੍ਰੀਗੁਰਦਾਸਜੀ॥ ਮੇਸੇਬਡੇਈਸਰਹੈ॥
ਮੇਸਾਪਛਾਣਕਰਾਜੀਨਾਨੇਮੇਰਾਆਸਰਾਲੀਆਹੈ॥ ਮੇ
ਰੀਸਰਨਾਏਹੈ॥ ਤਿਨਕਾਮੇਰਾਜੇਸਾਧਰਮਹਿਤਭੁਇ
ਆ॥ ਮੇਰੈਜੈਸਾਧਰਮਕਿਆਕਹੀ॥ ਮੇਸੇਸੁਲਾਤੇਮੇਰੇ
ਭਗਤਸੀਸਾਰਕੇਉਪਜਣਕੇਸਮੇਉਪਜਦੇਨਾਹੀ॥
ਅਰਸੀਸਾਰਕੇਪ੍ਰਲੋਕੇਸਮੇਪ੍ਰਲੋਨਾਹੀਉਦਾ॥ ਏਹਿ
ਕਹਾਵੈਮੇਰੈਜੈਸਾਧਰਮ॥ ਜੈਸੇਮੇਸੀਸਾਰਕੇਉਪਜ
ਣਕੇਸਮੇਉਪਜਦਾਨਾਹੀ॥ ਅਰਸੀਸਾਰਕੇਪ੍ਰਲੋਕੇਸ
ਮੇਪ੍ਰਲੋਨਾਹੀਉਦਾ॥ ਤੈਸੇਹੀਤੇਮੇਰੇਭਗਤਿਹੋਏ॥

ਏਹਿ ਤੰਗ ਰਿਯਾਨ ਕੀ ਵਾਡੀ ਆਈ ਕਹੀ॥ ਅਰਫਲ ਭੀ
 ਕਹੀ॥ ਅਥਾਜੀ ਸਿਰਿਯਾਨ ਕੀ ਐਸੀ ਵਾਡੀ ਆਈ॥
 ਰਫਲ ਕਹੀ॥ ਐਸੇ ਸੋ ਅਥਾਜੀ ਨ ਸੁਣਾ॥ ਹੇ ਭਾਰਥਾਇ
 ਕਮੇਗਾਨਾ ਮੁਮਹਦ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ॥ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਮੇਗਾਨਾ ਮੁ
 ਮਹਦ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ॥ ਤੇ ਸਕਾ ਅਰਥ ਸੁਣਾ॥ ਜਬ ਸੀਸਾ
 ਰਕੀ ਆਪਣੇ ਉਦਰਿ ਬਿਖੇਲੈ ਰਖਤਾ ਹੈ॥ ਅਰਜਬ ਸੀ
 ਸਾਰ ਕੇ ਉਪਜਣੇ ਕਾ ਸਮਾ ਆਵੈ ਹੈ॥ ਤਬ ਬਹੁਤ ਸੀ
 ਸਾਰ ਕੀ ਆਪਣੇ ਗਰਭੁ ਉਦਰ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ॥
 ਹੇ ਭਾਰਥਾ ਅਰਜਨ ਇਸ ਕਾਰਨ ਤੇ ਮੇਗਾਨਾ ਮੁਮਹਦ

ਬ੍ਰਹਮਪੁਰੀ ਅਰਦੁਕੀ ਮੈ ਬਗਾ ਕਿਈ ਬਗੁ ਕਿਈ ਮਾ
ਦਕਰਾ ਅਰਪੇ ਕੁੰਤੀ ਨਿੰਦਨਾ ਮਰਜਨ ਮੇ ਗਇ ਕਨਾ ਮਥ
ਹਮ ਮਹਦੇ ਜਨ ਕਹ ਦੇ ਹੈ। ਅਤਿ ਸਕਾ ਅਰਥ ਕਹ ਦੇ ਹੈ ਤੂੰ
ਸੁਵਨ ਕਰਾ ਮੁਝ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮਪੁਰੀ ਸਚ ਤੇ ਅਨੇ ਕਰੁੰਤਿ ਕਾ
ਸੀਸਾਰ ਪ੍ਰਗਾਇ ਭੁਇਆ ਹੈ। ਅਗਜਿ ਤਨੇ ਦੇ ਹਿਧਾਰੀ ਪਿ
ਛੈ ਵਰਤ ਗਏ ਹੈ। ਅਗਜਿ ਤਨੇ ਵਰਤੁ ਮਾਨ ਵਰਤ ਤੇ ਹੈ
ਅਗਜਿ ਤਨੇ ਮਗੈ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਸੀ ਜਿੰ ਸਕਿਈ ਨਾ ਹੀ। ਅ
ਭਿਰ ਹੀ ਅਭਿਰ ਸਭ ਨਾ ਕੀਆ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਾ ਹੈ। ਅਗ ਅਭਿਰ
ਹੀ ਅਭਿਰ ਗੁੰਤਿ ਕਾ ਸਭ ਨਾ ਕਾ ਸਬ ਦੁਹੈ। ਅਗ ਅਭਿਰ

ਹੀਅਉਰਗਾਂਤਿ ਕੀਆਸਭੁਨਾਕੀਆਮਨਾਰਹੈ॥ਇਸਿ
 ਕਾਰਨਤੇਮੇਗਨਾਮੁਮਹਦਜੇਨਿਹੈ॥ਅਰਬੀਰਜਕਾਏ
 ਲਹਗਾਧਿਤਾਭੀਮੇਹੀਜਾਂ॥ਅਰਸਾਂਤਕਰਾਜਸਤਾਂਸਸ
 ਏਜੇਹੈ॥ਤਿਨੇਗੁਲਮੇਰੀਆਇਆਤੇਪ੍ਰਗਟਿਕੁਏਹੈ॥ਹੇਮ
 ਜਾਂਬਾਹੀਅਰਜਨਏਤਿਨੇਆਇਆਕੇਗੁਲਸਭੁਨਾਏ
 ਜਾਂਬਿਖੇਬਿਆਖੈਹੈ॥ਅਬਨਾਸੀਜਿਜੀਉਹੈਸੋਤਿਨਾ
 ਗੁਲਕਰਆਇਆਨੇਬਿਧਗਾਖਿਆਹੈ॥ਜੀਤੀਜੀਤੀ
 ਪ੍ਰਕਾਰਤਿਨਾਗੁਲਨੇਜੀਉਬਿਧਗਾਖਿਆਹੈ॥ਸੋਪ੍ਰਕਾਰ
 ਭੀਨਭੀਨਕਰਸੁਲਾ॥ਪ੍ਰਿਥਮੇਤਾਂਸਾਂਤਕਗੁਲਕਾਪ੍ਰਕਾਰ

੨੬੫

ਸੁਣਾ ਨਿਰਮਲ ਤਾਜ ਹੋ ਪਾਵਿਕਤਾ ਅਰਥਿ ਵੀਆਈ
ਖੈ ਨਿਰਮਲ ਪ੍ਰਗਾਸਿ ਅਰਵੇ ਹੀ ਥਿਖੈ ਸੁਖਾ ਅਰਮਨ
ਥਿਖੈ ਰਿਸਾਨਾ ਅਰਰਗੁ ਤੇ ਰਹਤ ਮਰੇਗੀ ਹਿਅਨ ਘਨ
ਨਿਰਿਪਾਪ ਅਰਜਨਾਇਤਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਜੀ ਉਸਾਂਤ ਕਰ
ਣ ਕਰਈ ਧਿਆਏ। ਅਬ ਰਜ ਸਗੁਣ ਕਾ ਬ੍ਰਿਤਿ ਤਸੁ
ਣਾ ਕੁਟਿਬ ਕੇਲੋ ਕਾਸਾ ਬਸੇ ਹੁਮ ਮਤਾ ਦੇਹ ਮੇਰੇ ਹੋ ਮੇਏ
ਨਕਾਹਾਂ ਅਰਦਰ ਬਖਟ ਦੇ ਕੀਤਿ ਸਨਾਇਤਿ ਪ੍ਰਕਾ
ਰ ਕਰਜੀ ਉਗਰਜ ਸਗੁਣ ਕਰਈ ਧਿਆਏ। ਹੇ ਕੁੰਤੀ ਨਿਵ
ਨਾ ਮਰਜਨਾ ਰਿਣ ਸਨਾਈ ਧੀ ਕੁਟਿਬ ਕੇਲੋ ਕੁਜਾ ਮਾਇਏ

ਕਠੇ ਭੁਟੇ ਹੋ ॥ ਕੋ ਸੇ ਕਰ ਜੈ ਸੇ ਨਾ ਉਕਾਏ ਵੀ ਪਰ ਲੋਕੁ ਦਿ ੨੬੬
 ਕਠਾ ਹੁੰਦਾ ਹੋ ॥ ਤੇ ਸੇ ਹੀ ਏਕੁ ਏਕੁ ਲੋਕੁ ਹੋ ॥ ਏਨ ਕੇ ਸਾ
 ਬ ਜੋ ਵੇਖਿ ਮਸਤਾ ਮੋਹ ਜੀ ਉਨੇ ਲਗਾਇ ਰਖਿਆ ਹੋ ॥ ਏ
 ਉਗਰ ਸਗੁਣ ਕਰ ਜੀ ਉਬੀ ਪਰਖਿਆ ਹੋ ॥ ਅਬ ਤਾਂ ਸ
 ਸੀ ਕੀ ਬਾਤਿ ਸੁਣਾ ॥ ਤਾਂ ਮਸੀਕੋ ਤੂੰ ਸੁਧਾ ਅਰਿਜਾਨੀ ਕਰ ਜ
 ਣਾ ॥ ਅਸਾ ਵਧਾਂ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕਾ ਵਿਸਾਰ ਨਾ ਅ
 ਰਾਮਾਲ ਸੀ ॥ ਮਰਨੀ ਵਧਹੁ ਤੀ ਹੋਵੈ ॥ ਹੇ ਭਾਰਥ ਅਰਜਨ ਦਿ
 ਤ੍ਰਿਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਜੀ ਉਤਾਂ ਮਸਗੁਣ ਕਰ ਬਿਖਿਆ ਹੋ ॥ ਨਿ
 ਦਾ ਅਰਾਮਾਲ ਸਮਰਾਮ ਸਾ ਵਧਾਂ ਤਾਂ ਏਤੀ ਨੇ ਸੁਭਾ ਉ

ਤਾਂ ਮਸਗੁਲ ਤੇ ਓਧ ਜੈਂ ਹੈਂ। ਸਾਂਤ ਕਗੁਲ ਦੁਖ ਕੋ ਜਲ
ਦੈਂ ਹੈਂ ਸੁਖ ਭੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੈਂ ਹੈਂ। ਜੇ ਭਾਰਥਾ ਮਰ ਜਾਨਗਾ
ਸਗੁਲ ਕਰਮ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟਿ ਕਰੈਂ ਹੈਂ। ਵੇਰਿਧਾ ਗੀਆ ਕੋ ਮੋ
ਹਲ ਜਾਰੈਂ ਹੈਂ। ਮਰਦੇ ਤਿਨੇ ਸੁਭਾ ਉਨਿ ਕੋ ਮੋ ਰਹਣ ਨਹੀ
ਇੰਦਾ। ਮਰ ਰਿਸਾਨ ਮਰਮਾ ਸਾਵਧਾਨ ਤਾਂ ਏ ਤਾਂ ਮਸਗੁ
ਲ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੁੰਦੈ ਹੈਂ। ਜੇ ਭਾਰਥਾ ਤਿਨੇ ਗੁਲ ਵੇਰਿਧਿ ਖੇ
ਸਦਾ ਵਰਤੈ ਹੈਂ। ਕਦੀ ਸਾਂਤ ਕਗੁਲ ਵਰਤੈ ਹੈਂ। ਮਰਕ
ਦੀ ਸਾਂਤ ਕਗੁਲ ਬਹੁਤ ਵਧ ਜਾਦੈ ਹੈਂ। ਕਦੀ ਗਜਸ
ਗੁਲ ਬਹੁਤ ਵਧ ਜਾਦੈ ਹੈਂ। ਕਦੀ ਤਾਂ ਮਸਗੁਲ ਬਹੁ

ਤਵਧਜਾਂਦਾਰੋ। ਤਬਇਤਨੇਲਛੁਣਹਰਿਤਬਜਾਂਨਲਾ
 ਕੀਮੇਰੀਦੋਹੀਬਿਖੇਸਾਂਤਕਗੁਣਬਹੁਤਵਧਿਆਰੋ। ਕਉ
 ਲਕਉਲਲਛੁਣਸੇਸੁਲਾ। ਜਬਸਭੀਏਰਿਕੇਵਾਅਰ
 ਤਿਨਾਬਿਖੇਨਿਰਮਲਪ੍ਰਗਾਸਿਹੋਇ। ਕੀਆਪ੍ਰਗਾਸਿ।
 ਨੇਤਾਬਿਖੇਨਿਰਿਮਲਾਦਿਸਟਿਬਹੁਤਹੋਇ। ਨਾਸਕਾਤੇਨਿ
 ਰਿਮਲਸਾਸਹੋਇਚਲੇ। ਅਰਸੁਵਨਾਬਿਖੇਸੁਰਤਿਕੁਲ
 ਹੋਇ। ਅਰਮੁਖੁਭੀਨਿਰਿਮਲਾਅਰਗੁਹੋਇ। ਅਰਦੇਨੇਤ
 ਲੈਉਪਰਕੇਵਾਅਰਭੀਨਿਰਮਲਚਲੇ। ਅਰਮੰਨਾਬਿ
 ਖੇਸੀਪ੍ਰਮੇਸਹਰੀਏਜਾਣੇਕਾਰਿਮਾਨਹੋਵੈ। ਜਬਇਤ

ਨੇਲਛੁਲਹੋਰਿਤਬਜਾਨਲਮੇਰੀਦੇਹਿਬਿਖੇਸਾਂਤਕਗੁ
ਲਵਧਿਆਰੇ। ਜਬਰਾਜਸਗੁਲਵਧਦਾਰੇ। ਤਿਸਕੇਲ
ਛੁਲਸੁਲਾ। ਜਬਦਰਬਖਟਲੇਕੀਝੀਸਨਾਬਪੁਤਹੋਇ
ਮਮਰਸਦਾਕਿਛੁਕਾਰਜਾਕ੍ਰਿਤਕਰਦਾਰੀਰੇ। ਕਿਸੀ
ਸਮੇਭੀਨਿਕੀਮਾਨਾਰੇ। ਹੇਭਾਰਬਖੀਸੀਛਾਬਿਖੇਸੇਸ
ਦਿਅਰਜਾਨਤਬਜਾਨਲਮੇਰੀਦੇਹਿਬਿਖੇਰਾਜਸਗੁ
ਲਬਪੁਤਵਧਿਆਰੇ। ਅਬਤਾਂਮਸਗੁਲਵਧੇਕੇਲਛੁ
ਲਸੁਲਾ। ਜਬਸਭੀਦੇਹਿਕੇਦੁਆਗਾਬਿਖੇਪ੍ਰਗਾਸਿ
ਬਹੁਹੋਵੇ। ਅਰਸੀਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਕਾਵਿਸਾਰਨਾ। ਤਿਸਕ

ਨਾਮ ਅਸਾਵਧਾਨ ਕਰੀਐ॥ ਅਰਏ ਸਤੀ ਪੜਾਇਨਿ ਸਾਥਿ ੨੬੮
 ਮੋਹੁ ਬਹੁਤਾ ਹੋਵੈ॥ ਹੇ ਕੁਰੁ ਨਿਦਨ ਅਰਜਨ ਤਬ ਜਾਂਨ ਲਾ
 ਮੇਰੇ ਬਿਖੈ ਤਾਂ ਮਸ ਗੁਣ ਬਹੁਤ ਵਧਿਆ ਹੋ॥ ਅਥ ਅਉ
 ਰ ਬਾਤ ਸੁਣਾ ਜਬ ਸਾਂਤ ਕ ਗੁਣ ਕੇ ਵਧੇ ਤੇ ਦੇਹਿ ਧਾਰੀ ਜ
 ਹੈ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹਿ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਉਤਮ ਭੁਲੇ ਨਿਰਿ ਮਲ ਜ
 ਹੈ ਦੇਵ ਤਾਲ ਕੁ ਤਿਨ ਕੋ ਜਾਇ ਪਾਤਿ ਹੋਵੇ॥ ਅਰਜ
 ਬਰਾਜ ਸ ਗੁਣ ਕੇ ਵਧੇ ਤੇ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹਿ ਕੋ ਤਿਆਗ ਦੇਹੈ॥
 ਤਬ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹਿ ਕੋ ਬਹੁਤ ਪਾਵੈ॥ ਅਰਜ ਬਤਾਂ ਮਸ
 ਗੁਣ ਕੇ ਵਧੇ ਤੇ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹਿ ਕੋ ਤਿਆਗ ਦੇਹੈ॥ ਤਬ ਮੁਛੁ

ਨਜੋਂ ਪੁੱਖ ਸੁਚਾਰ ਚਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋੜੇ ਹਾਥੀ। ਅੰਨ ਤੇ ਆ
ਕਰ ਦਿਲੋਂ ਜੋ ਪੈ ਅਰਿਜਨ ਜੇ ਨੀ ਤਿਨ ਕੋ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ
ਅਥ ਦੇ ਨਾ ਤਿਨ ਗੁਣ ਕੇ ਜੋ ਪੈ ਕਰਮ। ਤਿਨ ਕੇ ਲਛ
ਲਸਲਾ। ਸਾਂਤ ਕ ਗੁਣ ਕਾ ਛਲ ਨਿਰਮਲਾ। ਅਰਜ ਸਗੁ
ਣ ਕਾ ਛਲ ਦੁਖ। ਤਾਂ ਮਸਗੁਣ ਛਲ ਅਰਿਜਨ। ਸਾਂਤ
ਕ ਗੁਣ ਤੇ ਰਿਜਨ ਉਪਜੈ ਹੈ। ਅਰਜ ਸਗੁਣ ਤੇ ਲੋਭ
ਉਪਜੈ ਹੈ। ਅਰ ਤਾਂ ਮਸਗੁਣ ਤੇ ਅਸਾਵਧਾਨਤਾ ਅਰਮ
ਹ ਅਰ ਅਰਿਜਨ। ਦੇ ਤਿਨੇ ਲਛਣ ਤਾਂ ਮਸਿਗੁਣ ਤੇ ਉ
ਪਜਦੇ ਹੈ। ਅਰਜਿਨ ਮਨੁਖੀ ਸਾਂਤ ਕੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਹੈ।

ਤੇ ਦੇਹਿ ਕੋ ਤਿ ਜਾਗ ਕਰ ਭਿਧਿ ਰਿਕੇ ਲੋਕੁ ਕੋ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪ
 ਤਿਉ ਦੇਹੈ॥ ਅਬ ਜਿਨਾ ਮਾਨੁ ਖਾਕੀ ਗਜ ਸੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਤਿਉ
 ਤੇ ਦੇਹਿ ਕੋ ਤਿ ਜਾਗ ਕਰ ਭੂਮ ਪਰ ਜਨਮ ਲਿਏਹੈ॥ ਅ
 ਗਜਿਨ ਕੀ ਤਾਂ ਮਸੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਤਿਉ ਤੇ ਦੇਹਿ ਕੋ ਤਿ ਜਾਗ ਕਰਿ ਭੂ
 ਮ ਕੋ ਤਲੈ ਜੇਹੈ ਪਤਾਲ ਲੋਕੁ ਤੇ ਤਹਿ ਕੋ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਤਿਉ ਦੇਹੈ॥ ਅਬ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਮਾਨਿ ਦਾ ਅਬ ਨਾ ਸੀ ਪਦਾ ਬਿਖੇ ਕ
 ਬ ਜਾਇ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਮਾਰ ਗਏ॥ ਜਬ ਮੇਰੇ ਪਛਾਣੈ
 ਤਬ ਮੇਰੇ ਪਦਾ ਬਿਖੇ ਜਾਇ॥ ਮੇਰੇ ਪਛਾਣਾ ਕਿਅਹੈ
 ਸੋ ਸੁਣ॥ ਮੇਰੇ ਨਾਗੁ ਲਾਕਾ ਕਰਤਾਹ॥ ਅਰੇ ਨਾਗੁ ਲਾ

ਕੇਕ ਉਤਕ ਦੇਖ ਲਯਾਗਾਗਾ ਅਗਏਨਾਤਿਨਾਗੁਲਭੇ
ਨਿਆਰਾਮਤੀਤਗਾ ਜਿਐਸਾਮੇਨੋਪਛਾਣੇਸਾਮੇਰੇ
ਪਛਾਣੇਕੈਪ੍ਰਸਾਦਿਮੇਰੇਪ੍ਰਮਾਨੰਦਾਮਥਨਾਸੀਪਦ
ਬਿਖੈਜਾਇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਆਬਹੁਰੁਮੇਕੈਸਾਗਾਇਨਾ
ਗੁਲਾਕਾਨਿਆਉਕਰਨਾਗਾਗਾ ਅਗਤਿਨਾਗੁਲਭੇਤਿ
ਆਗਾਗਾਮਤੀਤਭੀਗਾ ਅਬਜੀਉਕਾਮਰਦੇਹਿਕਾ
ਭੀਉਪਜਾਵਲਯਾਗਾਗਾ ਜਿਐਸਾਮੇਨੋਪਛਾਣੇਸਾਮਾ
ਨੁਖਜਨਮਮ੍ਰਿਤਿਅਰਜਗਜਹੈਬੁਢੇਪਾਇਨਾਕੇਦੁਖ
ਕੋਕਟਿਕਰਿਮੁਕਤਪਦਕੈਜਾਇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਹੋਜਿ

ਨਿਮੇਰੇ ਜਾਨ ਦੇ ਕਾਰਿ ਜਾਨ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਿਆ ਹੋ ॥ ੨੧੦ ॥
ਤੇ ਸਿਰਿ ਜਾਨ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਾਨ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰਿ ਸਿਸਾਰ ਬਿ
ਖੈ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਾ ਪਾਵੈ ਹੋ ॥ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਂਤ ਜੀ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁ
ਖਾਗ ਬੰਦ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਸੁਣਨ ਕਰ ਮਰ ਜਨ ਪ੍ਰਸ
ਕਰੈ ਹੋ ॥ ਅਰਜੁਨ ਵਾਚੈ ॥ ਅਰਜੁਨ ਕਹੈ ਹੋ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰ
ਭੂ ਜੀ ਦੇ ਹਿਜੈ ਜੀ ਉਤਿ ਨਾਗੁ ਲਾਸਾ ਬੰਦੀ ਆਹੋ ॥ ਇਨ ०
ਤਿ ਨਾਗੁ ਲਾਭੇ ਕਿਤਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੁਕਤ ਹੋਇ ਜੀ ॥ ਸਿਪ੍ਰਕਾਰ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਹੈ ਜੀ ॥ ਅਰਜੁਨ ਦੇ ਹਿਸਾ ਬਹੁ ਦੇ ਹੀ ਤਿਨਾ
ਗੁਣ ਤੇ ਅਤੀਤ ਹੋ ॥ ਤਿਸ ਕੇ ਦਰ ਛੁਣ ਭੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਹੈ

ਜੀ॥ ਮੇਸਮਝਾਕਿਅਮਗਾਤਿਨਾਗੁਣਾਤੇਅਤੀਤਹੋਨਿਅਰ
ਹੋ॥ ਅਰਜਨਕੀਬੇਨਤੀਮਾਨਕਾਰਿਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਗੁਣਵਾਨਜੀ
ਕ੍ਰਿਪਾਲਿਪਾਨਜੀਕਰਤਭਏ॥ ਸ੍ਰੀਗੁਣਵਾਨਵਾਚੋ॥
ਹੇਅਰਜੁਜੇਦੇਹਿਸਾਖਹੁਦੇਤੀਨਾਗੁਣਾਤੇਅਤੀਤਹੋਤਿ
ਸਕੇਲਛੁਣਦੁਣਾਜੇਕੋਈਦੇਹਿਬਿਖੇਗੁਣਉਪਜੈ
ਹੋ॥ ਅਰਉਪਜਕਰਗੁਣਬਹੁਦੇਹਿਬਿਖੇਵਰਤੈਹੋ॥
ਤਬਵਹੁਗੁਣਕਾਮੇਰਿਅਹਇਆਸ੍ਰੀਮੇਨਾਜੀ॥ ਅਰ
ਮਨਬਿਖੇਕਲਖੇਭੀਨਾਜੀ॥ ਏਹਿਗੁਣਬਰਹੋ॥ ਅਰਤਿ
ਸਿਗੁਣਕੇਦੂਰਿਹੋਲੇਕੀਬਾਛਾਭੀਨਾਕਰੋ॥ ਕਹੈਏਹਿਗੁ

ਲੁਕੁਰਹੈ। ਕੇਸਾਰਹੈਗੁਣਤੇਉਦਾਸਰਹੈ। ਕਰਹੈਇਨਾ
 ਸਾਮੇਗਕਿਆਪ੍ਰਯੋਜਨਹੈ। ਜੇਸੇਜੇਸੇਬਿਸੁਜੀਕੀਆਇ
 ਆਕੇਗੁਣਉਪਜੇਹੈ। ਤੇਸੇਹੀਤੇਸੇਆਪਣੇਆਪਣੇ
 ਸੁਭਾਉਬਿਖੇਦੇਹਿਸਾਬਮਿਲੇਹੈਦੇਗੁਣਵਰਤੇਹੈ
 ਗਮੇਜੇਗਾਮਾਤਮਾਇਨਾਤੇਨਿਆਗਾਜਾਇਤਿਪ੍ਰਕਾਰ
 ਸਮਝਕਰਗੁਣਕਾਹਲਾਇਆਚਲਾਇਆਚਲੇਨਾ ०
 ਹੀ। ਬਹੁਰਿਕੇਸਾਸੁਖਦੁਖਬਿਖੇਦੇਕਸਮਾਂਨਰਹੈ। ਆ
 ਟੀਕਚਨਾਤਿਸਕੇਦੇਕਸਮਾਂਨਿ। ਪ੍ਰੀਤਮਅਰਦੁਖਦਾਇ
 ਕਾਤਿਸਿਕੇਦੇਕਸਮਾਂਨਿ। ਉਸਤਾਤਿਨੀਦੀਸਾਬੇਖੇਖੇ

ਕਸਮਾਂ ਨਿਯਮਿਤੀਆ ਵਰਕੀਆ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ। ਜੇ
ਕੀਨੀਆ ਵਰਕੀਆ ਤਾ ਬੁਰਾ ਮੰਨੇ ਨਾਹੀ। ਸਭ ਮਿਤ੍ਰ ਦੇ
ਕਸਮਾਂ ਨਿਯਮਿਤੀਆ ਅਰਜਿ ਸਤੋ ਕਿਸੀ ਕਾਰਜ ਕਾ ਅਰੰਭ ਨਾਹੀ
ਉਠਦਾ। ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਅਰਜਨ ਤੈ ਜੋ ਤਿਨ ਗੁਣਾ ਤੇ ਅਤੀ
ਤਹੇ ਫੇਕਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਿਆ ਥਾ। ਦੇਲਛਲੇ ਮੇਂ ਸਭ ਤਿਸ
ਕੇ ਕਹੈ ਹੈ। ਅਥਾ ਜਿ ਤਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿਨ ਗੁਣਾ ਤੇ ਅਤੀ ਤ
ਹੇਈ ਮੇਂ ਸੋ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਣਾ। ਕੇਵਕ ਦੇ ਕਮੇਰੀ ਧੂਯਾ
ਅਰਸੇ ਵਾਇਯਾ ਸਨਾ। ਸਿਮਰਨ ਭੁਜਨ ਕਰੈ। ਦੂਸਰੇ ਕਿ
ਸੀ ਕਾਨਾ ਮੁਠੀ ਨਾਲੇਇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੀਲ ਵੰਤ ਭੁਗਤ ਮੇ

ਗੀਕਰੇ। ਘਹੁਰਿਕੇਸਾਮੇ ਨੋਕਹੋਸੀਕ੍ਰਿਸਤਗਵਾਂਨਜੀ
 ਤੁਮਮੇਚੇਪ੍ਰਭੁਹੋਜੀ। ਮੇਤੁਮਾਗਦਾਸਹਾਂਜੀ। ਅਰਜੀ
 ਤੁਮਮੇਚੇਕਰਨਭਰਨਹਾਰੇਹੋਜੀ। ਮੇਦੀਨਹਾਂਤੁਮਦੀ
 ਨਦਾਇਆਲਹੋਜੀ। ਹੇਸ਼ੀਮਹਾਂਪ੍ਰਭੁਜੀਮੇਤੁਮਾਰੀਸ
 ਗਨਿਹਾਂਜੀ। ਹੇਪਾਂਡਵ। ਅਰਜਨਜੇਇਤਪ੍ਰਕਾਸੇਗਦਾ
 ਸਹੋਇਕਰਿਕੇਦੁਲਏਕਮੇਰੀਸਗਨਿਹੋਇਕਰਮੇਗਭੁ
 ਜਨਕਰੇਸੋਤਿਨਾਗੁਣਤੇਅਮਤੀਤਨਿਆਗਹੋ। ਵਹੁਦੇ
 ਹਿਸਾਬਹੋਦੇਹੀਜੀਵਨਮੁਕਤਹੋ। ਏਹਿਤਾਂਤ੍ਰਿਗੁਣਤੇ
 ਅਤੀਤਹੋਦੇਕੇਮਾਰਗਪ੍ਰਕਾਸਕਹੋ। ਅਥਾਹੀਸਕੀਸਰ

ਨਿਆਇ ਤਿਨ ਗੁਣ ਤੇ ਅਤੀਤ ਹੋਈ ਮੇਰੇ ਸੇਰੇ ਕੋ ਸਾਹ
ਅਥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੁਣਾਇ ਤਨੀਆ ਬਾਤ ਕਾਨ
ਮੁਖ ਹਮਰੇ ॥ ਕੀਨ ਕੀਸੇ ਸੁਣਾਇ ਕਤਾ ਸਾਰੀ ਬਿਸਭੀ
ਬ੍ਰਹਮਰੇ ॥ ਅਗੈ ਕਬੇ ਦੁਹ ਗਣ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਸਬਦ ਬ੍ਰ
ਹਮਰੇ ॥ ਅਗਮੁ ਕਤ ਕਾ ਉਭੀ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ॥ ਐਕੁ ਠਪਾ ਮਕ
ਨ ਉਭੀ ਬ੍ਰਹਮਰੇ ॥ ਇਨਾ ਸਭ ਨਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਾ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਭ
ਠਾ ਕੁਰ੍ਹਾ ॥ ਅਗੈ ਨ ਕੀਸੇ ਭੁਮੇਰੀ ਜਾਂ ॥ ਬਹੁੜ ਕੋ ਸਾਹ
ਮ੍ਰਿਤ ਤੇ ਰਹਤ ਅਥਨਾ ਸੀ ਜਾਂ ॥ ਅਰਪ ਹਲਾਤੇ ਪਹਲਾ
ਜਾਂ ॥ ਅਰਧ ਰਮ ਰੂਪ ਜਾਂ ॥ ਜਿ ਕੋਈ ਤਿਨ ਗੁਣ ਤੇ ਅਗਤਿ

ਨਾਲਿਕਾਤੇਨਿਆਗਜਾਇਕੰਤਕਾਸੁਖਕਰੀਮੈਂ॥ਸੋਮੈਸਾਪੁ ੨੦੩
ਮਾਨੀਦੁਸੁਖਕਾਸਾਗਰਸਮੁੰਦੁਸੁਖਨਿਪਾਨਸ੍ਰੀਭਗਵਾਨ
ਮੈਂਗਾ॥੧॥ ਇਤਿਸ੍ਰੀਭਗਵਤਗੀਤਾਸੁਪਨਿਖਤੁਸੇਥੁ
ਹਮੁਵਿਦਿਆਜਗੁਸਾਸਤ੍ਰੇਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮਰਜਸੰਥਾਟੇ॥
ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਗੁਣਭੇਦਜੇਗੋਨਾਮਚਉਦਸਧਿਯਾਉਸੰਪੂ
ਰਨਭਾਇਆ॥੧੪॥ਸ੍ਰੀਗੰਮਾਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮਰਪਣਸਾਮਾਪਤੰ
॥ਸੋਲੇਕਾ॥੧੫॥ਆਗੇਗੀਤਕੇਚਉਮੇਧਿਯਾਇਕੰ
ਠਲਚਾਇਆ॥ਸ੍ਰੀਨਾਗਾਇਦੋਵਾਰੋ॥ਏਲਛਮੀਅ
ਥਾਆਗੇਚਉਮੇਧਿਯਾਇਕਾਮਗਤਮਕਿਹੋਤ੍ਰੈਸਵਨਕ

ਗਾਉਬ ਦੇ ਸਕਸਮੀਰ ਬਿਖੇਤ ਪਾਂਸੁਰ ਸਤੀਛੇ ਕਤੀਰ ਕਪੈ
 ਤਾਂ ਕੇ ਪੰਡਤ ਮਹਾਂ ਵਾਦਿ ਵੇਤ ਹੈ॥ ਅਰਕ ਸਮੀਰ ਕੇ ਰਾਜੇ
 ਕਨਾਉ ਸੁਰਿਧੁ ਮਾਥਾ॥ ਅਰਾਇ ਕਰਾਜਾ ਸਿਘਲਾਈ ਪਕਾਬ
 ਤਿਸਿ ਰਾਜੇ ਨਾਲਿ ਕਸਮੀਰ ਕੇ ਰਾਜੇ ਕੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤ ਬੀ॥
 ਤਿਨਿ ਕਸਮੀਰ ਕੇ ਰਾਜੇ ਕੋ ਬਹੁ ਬਹੁ ਮੋਤੀ ਲਾਲ ਜਵਾਹ
 ਰਿਦ ਰਿਆਈ ਘੋੜੇ ਬਹੁਤੁ ਭੇਜੇ ਥੇ॥ ਤਾਂ ਕਸਮੀਰ ਕੇ ਰਾਜੇ
 ਨੇ ਮਨ ਮੇਥੀ ਚਾਰ ਕਰੀ ਮੇਥਿ ਸਨਾਕਿ ਆਵੁ ਸਤੁ ਭੇਜਾ॥ ਇਕ
 ਦਿਨਿ ਵਜੀਰਾਂ ਤੇ ਪੁਛਿ ਆਜੇ ਕਿਛੁ ਤੁਮ ਕਹ ਸੋ ਮੇਥੀ ਭੇਜਾ
 ਤਾ ਵਜੀਰਾਂ ਨੇ ਕਹਿ ਆਏ ਮਹਾਰਾਜਾ ਜੀ ਜੋ ਵਸਤੁ ਭੇਜਾ

ਪਦੇਹੈਸੋਤਮਭੁਜੇਜੀ। ਤਾਗਯਕਰਿਆਮਉਰਵਸ ੨੦੪
ਤਉਹੰਸਭੁਛੁਹੈਅੰਧਰਉਹੰਸਿਕਾਰੀਕੁਤੇਨਾਹੀ। ੦
ਕਸਮੀਰਕੇਚਯੇਨੇਦਾਇਕੁਤੇਸਿਕਾਰੀਭੁਜੇ। ਤਿਨਕੋਸੋਨੇ
ਕੀਆਜ਼ੀਰੀਆਮਖਮਲਕੀਆਗਈਆ। ਰੂਲੀਮੇ
ਬੈਠਾਇਕੇਭੁਜੇ। ਤਾਸਿਖਲਾਣੀਪਕਾਰਾਜਾਦੇਖਕਰ
ਜਾਂਨਕੋਬਹੁਤਪ੍ਰਸੰਨਭਾਇਆ। ਕਹੈਅਉਰਤਾਮੇਰੇਸ
ਭੁਛੁਹੈਪਰਕੁਤੇਨੇਕ। ਕਹੈਭੁਲਾਕਰਿਆਮੇਰੇਸਿਤ
ਨੇਭੁਜੇਹੈ। ਤਾਕਿਤੇਨਕੁਦਿਨਿਬੀਤੇਤਾਂਇਕਦਿਨਿਰਾਜ ੦
ਸਿਕਾਰਖੇਲਣੇਕੋਚਾਲਿਆਮਉਰਭੀਸਿਕਾਰਨਚੱਥੇ

ਥੋ। ਤਾਂ ਸਿਘਲਾ ਦੀ ਪਕੇ ਗਏ ਨੇ ਹੋਰ ਸਗਏ ਨਾਲ ਸਗਤ
ਬਧੀ ਕੇ ਹੋ ਜਿਸ ਕਾ ਕੁਤਾ ਸਿਕਾਰ ਮਾਰੇ ਸੁਕੁਤਾ ਜਿ ਤੇ ਸੋ
ਗਏ ਕੇ ਤਲੇ ਕਾਘੇ ਝਾਲੇ ਵੈ। ਕੇ ਹੋ ਭੁਲਾ ਜੀ। ਤਾਂ ਸਭ
ਗਾਜੀਆਂ ਨੇ ਆਪਨੇ ਆਪਨੇ ਦਮਾਂ ਨ ਛੱਡੇ। ਇਕ ਸਸੇ ਪਿ
ਛੈ। ਵਹੁ ਸਸਾਭਾ ਰਿਸਾ ਜਾਇ। ਵੇ ਕੁਤੇ ਪਿਛੈ ਲਾਗੇ ਜਾ
ਨੀ। ਜਾਸ ਸਾਬਹੁਤ ਦੁਰ ਨਿਕਲਿ ਗਇਆ। ਤਾਂ ਹੋਰ
ਗਾਜੀਆਂ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਪਿਛੈ ਨੇ ਗਇਰੇ। ਸਿਘਲਾ ਦੀ ਪਕੇ
ਗਏ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਸਸੇ ਪਿਛੈ ਦਭੈ ਗਏ। ਸਸੇ ਕੋ ਪਕਰ
ਣੀਆਂ ਤਾਂ ਗਏ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸੋ ਰੁਪਾਇਆ। ਤਾਂ ਵਹੁ ਸੁਆਮੀ

ਨਸਰੁਸੁਲਕੇਦਾਚਿਤਾਭਾਇਆ।।ਇਤਨੇਮੇਸਾਸਾਛੁਗਾਇ ੨੦੫
ਕਰਿਫੇਰਭਾਗਾ।ਸੁਆਨਕੇਦੀਦਯੋਲਗੇਸਸੈਕਿਤਾਂਸਸੇ
ਕਾਭੁਪ੍ਰਠਉਰਠਉਗਰਿਰਦਾਜਾਵੈ।ਅਰਸਸਾਭਾਰਿਜਾ
ਜਾਵੈ।ਅਗਪਿਛੈਸੁਆਨਭੀਦਭਿਕ੍ਰਿਅਜਾਵੈ।ਤਾਂਇਕਸ
ਪਥਨੇਮੇਥੈਠਤਪਾਸਿਆਕਰਦਾਥਾ।ਅਰਤਹਾਂਤਲਾਉਥ
ਜਲਨਾਲਭੁਰਿਆਥਾ।ਉਸੀਤਲਾਉਮੇਸਸਾਜਾਇਗੀ
ਰਿਆ।ਪਿਛੈਤੇਸੁਆਨਆਇਪਹੁਚਿਆ।ਸੁਆਨਭੀਤਲਾ
ਉਮੇਗਿਰਿਆ।ਤਹਾਂਤਤਕਾਲਦੇਨਾਕੀਦੇਹਿਛੁਟੀ।ਦੇਦੁ
ਦੇਹੀਪਾਈ।ਥਿਥਾਨਪਰਥੈਠਕਰਥੈਕੋਠਕੋਚਲੇ।।ਇਤਨੇ

ਮੇਧਛੈ ਤੇ ਰਜਾਭੀਆਇਆ ਜਾਵੇ ਪੈ ਤਾਂ ਸਸਾ ਅਰਕੁਤ
ਵੈਨੁ ਦੇ ਪਦੇ ਹੈ। ਤਾਗਜੇ ਨੇ ਦੇ ਨਾਕ ਪੁਛਿਆ ਤੁਮ ਕਉਨ
। ਤਾਭਿਨਾ ਕਾਰਿਆ ਦੇ ਗਜਾ ਮੇਵ ਜੀ ਸਸਾ ਹਾ। ਅਰਦੇ ਹਿਵ
ਹੀ ਕੁਤਾ ਹੈ। ਕਹੈ ਦੇ ਗਜਾ ਜੀ ਤੇ ਰੈ ਕਾਇਆ ਛੁਵੈ ਤੇ ਹ
ਮਾਗਭਿਧਾਰ ਕਾਰਿਆ ਹੈ ਜੀ। ਤਾਗਜੇ ਕਾਰਿਆ ਧੀਨ ਭਾਗ
ਮੇਰੇ ਤੁਹਾਗਭਿਧਾਰ ਹੋਇਆ। ਤੁਮ ਮੇਨੇ ਦੇ ਹਿਥਾ ਤਿਕ
ਹੈ। ਤੁਮ ਕਉਨ ਪੁੰਨ ਤੇ ਭਿਧਾਰੈ। ਤਾਭਿਨਿ ਦੇ ਵੇਦੇ ਹੀ ਪ
ਇਕਾਰਿ ਕਾਰਿਆ ਹਮਨਾ ਹੀ ਜਾਣ ਦੇ ਮੇਪਰਦਿ ਸਜਲਕੇ
ਛੁਹੇ ਤੇ ਹਮਾਰੀ ਗਤਿ ਭੁਈ ਹੈ ਜੀ। ਇਤਨੀ ਬਾਤ ਕਾਰਿਕ

ਰੀਏਂਦੇਨਬੰਕੁਠਕੋਸਿਧਾਰੇ। ਤਾਰਜੇਨੇਸਾਧਤੇਪਾਛਿਆ ੨੦੬
ਏਸਾਧਜੀਮੇਏਹਿਕਉਤਕਨਜਾਨਿਆ। ਸਸਾਮਰਸੁਆ
ਨਾਇਸਿਪਾਨੀਮੇਗਿਰੈਬੇਉਨਕੇਤਹਾਂਤਤਕਾਲਪ੍ਰਾਨਛੁਟਿ
ਕਰਦੇਵਦੇਹੀਪਾਈ। ਬਿਬਾਨਪਰਥੇਠਕਰਥੇਕੁਠਕੋ
ਸਿਧਾਰੇ। ਏਹਿਜਲਕੇਸਾਹੇਜੀ। ਤਾਸਾਧਕਾਰਿਆਮੇਰੇਗੁ
ਰਕਾਨਾਮੁਮੇਧਾਵੀਯੋ। ਅਰਮੇਰਨਾਮਸੁਸਰਮਾਰੇ। ਮੇਰਾ
ਗੁਰਈਯੰਚਰਨਧਵੈਯੋ। ਅਰਮੇਈਯੰਚਬਿਧੈਦਾਯਾ।
ਪਾਵਿਝੋਯੋਇਕਰਿਸ਼ੀਗੀਤਾਜੀਕੇਚਉਦਮੇਧਿਯਾਇਕਾ
ਪਾਠਕਰਦਾਯਾ। ਗੁਰਮੇਨੋਪਤਾਵੈਯੋ। ਤਾਰਜੇਨੇਕਹਿਆਏ

ਸਾਧਜੀ ਪੂਰਨਗੁਰਹਿਵੈਤਾਸਾਧਕਾਚਰਨਾਮਤਪਾਈਮੇ
 ਜੀ॥ਦਿਨਾਨੇਕਉਨਪ੍ਰੰਨਕਾਰਿਆਥਾਜੀ॥ਜੀਤਿਕਰਿਏ
 ਨਕੀਮੁਕਤਿਚੋਈਜੀ॥ਸਾਥਿਤੰਤਸੁਨਾਵੇਜੀ॥ਭੁੰਸਾ
 ਧਨੇਕਹਿਆ॥ਦੇਗਜਾਜੀਮੇਤੁਮਕਾਇਨਕੇਪਿਛਲੇਜਨ
 ਮਕੀਬਾਰਤਾਕਰਿਸਲਾਉਦਹਾਂਜੀ॥ਦੇਗਜਾਏਹਿਸਸਾ
 ਪਿਛਲੇਜਨਮਾਥਿਖੋਬ੍ਰਹਮਲਥਾ॥ਆਪਦੇਧਰਮਤੇਕਿ
 ਸਾਟੇਗੁਇਆਥਾ॥ਅਰਏਹਕੁਤੀਪਿਛਲੇਜਨਮਾਥਿਖੋ
 ਏਸਕੀ॥ਏਸਤੀਥੀ॥ਬ੍ਰਹਮਲਾਇਕਾਇਨਾਏਸਤੀਕੋਖੋ
 ਤਿਆਥਾ॥ਇਨਿਆਪਦੇਕੁਰਤੇਕੋਬਿਸੁਦੇਕਰਮਾਰੀ॥

ਜਾਏਹਿਧਿਛੇਤੇਮੁਈਤਾਜਮਦਨੋਕੋਮਾਰਕਰਲੇਗ ੨੧੧
ਇਆਗਜੇਧਰਮਗਾਇਧਾਸਿ। ਤਾਧਰਮਗਾਇਨੋਆ
ਰਿਯਾਕਰੀਇਸਿਥ੍ਰਮਲਕੋਸਸੇਕੇਜਨਮਪਾਵੇ॥
ਅਗਾਇਸਕੀਏਸੜੀਕੋਕੁਤੀਕੋਜਨਮਪਾਵੇ। ਤਾਇ
ਨਾਦਨਾਨੇਕਹਿਆਏਗਜਾਜੀਹਮਾਰਾਭਿਧਾਰਕਦਰ
ਵੈਗਾਜੀ। ਤਾਧਰਮਗਾਇਕਹਿਆਬਨੇਮੇਇਕਸਧਰੀ
ਤਾਧਾਠੀਰਹਦਾਰੋ॥ ਜਾਤਿਸਕਾਨਰਨੇਦਕੁਤਮਾਰੇਅੰ
ਗਕੋਲਗੇਗਾ। ਤਾਤੁਮਾਰਾਭਿਧਾਰਵੈਗਾ। ਧਰਮਗਾਇ
ਕੇਪ੍ਰਤਾਪਕਰਕੇਕ੍ਰਿਤਾਰਥਰੁਏ॥ ਤਾਗਜੇਨੇਤ੍ਰਿਤਉਤ

ਕਰੀਆਪਦੇਗ੍ਰਿਹਿਆਏਕਰਾਇਕਬ੍ਰਹਮਣਕੋਕਰਿਆਂ०
 ਤੂੰਗੀਤਾਜੀਕੇਚਉਦਮੇਧਿਜਾਏਕਾਪਾਠਕਰਿਆਕ
 ਰਾਤਾਗਜਾਭੀਸੁਨਕਰਕ੍ਰਿਤਾਰਥਭਾਇਆਤਾਂਸ਼ੀਨ
 ਗਾਇਲਜੀਕਰਿਆਏਲਛਮੀਚਉਮੇਧਿਜਾਏਕਾ
 ਏਹਿਫਲਹੋਸੋਤੋਸੁਨਿਆਹੋ॥੧॥ ॥ਇਤਸ੍ਰੀਪਦ
 ਮਧੁਗਛੇਸਤੀਈਸਰਸੀਬਾਦੇਉਤਰਖੰਡੇਗੀਤਾਮ
 ਹਤਮਨੋਚਉਦਮੇਧਿਜਾਉਸੰਪੂਰਨਭਾਇਆ॥ ॥
 ਆਗੈਗੀਤਕਾਪੰਧੂਮਾਧਿਜਾਉਚਲਿਆ॥ ਸ੍ਰੀਕੁਰਾ
 ਵਾਨੇਵਾਚੇ॥ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਕੁਰਾਵਾਨਾਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਂਤਾਜੀ

ਅਰਜਨਿ ਕੋ ਕਹੈ ਹੈ। ਹੇ ਅਰਜਨ ਦੇ ਹਿ ਸੰਸਾਰ ਬ੍ਰਿਛੁ ਰੂਪ
 ਪੈ ਹੈ। ਅਗਈ ਸਿ ਬ੍ਰਿਛੁ ਰੂਪ ਕਾ ਮੂਲ ਮੰਦੁ ਉਪਰ ਕੋ
 ਹੈ। ਅਗਈ ਸਕੀ ਆਸਾ ਖਾਤ ਲੈ ਕੋ ਹੈ। ਆਇ ਉਕਰ ਉ
 ਲਟਾ ਬ੍ਰਿਛੁ ਹੈ। ਤੇ ਸਕਾ ਅਰਥ ਸੁਣੁ। ਜਬ ਮਾਨੁਖ
 ਮਾਤਾ ਕੇ ਗੁਰਾ ਬਿਖੈ ਹੋਵੈ। ਤਬ ਆਇ ਸਕਾ ਸਿਰਿ ਤਲੈ
 ਕੋ ਹੋਵੈ। ਸਿਰੀ ਆਇ ਸਕਾ ਮੂਲ ਮੰਦੁ ਹੈ। ਅਰਥ
 ਨਗੁਰਾ ਬਿਖੈ ਉਪਰ ਕੋ ਹੋਵੈ। ਚਰਨ ਅਰਥ ਆਇ ਸ
 ਕੀ ਆਸਾ ਖਾ ਹੈ। ਜਬ ਗੁਰੁ ਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਿਨਿ ਕੋ ਮੈ ਹੈ ਤਬ
 ਉਲਟਾ ਹੋਇ ਲਲਟਾ ਹੈ। ਮੂਲ ਮੰਦੁ ਜੋ ਹੈ ਸਿਰਿ ਸੋ ਉ

੨੨੮

ਪਾਰਿਕੋਂਦੀਦੀ॥ ਅਰਸਾਖਾਇਸਕੇਚਰਨਹਥੇ॥ ਇਸਿ
ਕਾਰਨਤੇਇਉਉਲਟਾਬਿਛੁਰੇ॥ ਅਗਈਸਕਾਬੀਨ
ਸਿਰੋਇਆਭੀਕਰਦੇ॥ ਤਿਸਕਾਅਰਥਸੁਲਾਅ०
ਤਮਾਅਥਨਾਸੀ॥ ਅਰਦੇਹਿਥਿਨਸਦੀ॥ ਇਸਕਾ
ਰਨਤੇਅਥਨਾਸੀਅਗਥਿਨਾਸਿਮਾਹਿਇਆਕਰਦੇ॥
ਅਗਈਸਾਬਿਛੁਕੇਥੇਦਪੜੇ॥ ਇਸਕਾਅਰਥਸੁ
ਲਾ॥ ਥੇਦਹੀਪਾਪਪ੍ਰੰਨਕਾਮਾਰਗਸਮਝਾਇਦਿਦੇ॥
॥ ਇਸਕਾਰਨਤੇਥੇਦਪੜੇ॥ ਜੇਇਸਿਬਿਛੁਕੇਪਛ०
ਦੇਸੇਥੇਦਕਾਪੜਨਿਹਾਗਪ੍ਰੀਤਕਰਦੇ॥ ਅਰ

ਏਹੀ ਬ੍ਰਿਹਤ੍ ਪ੍ਰਮਾ ਕੇਲੋ ਕਲਾਗਿ ਅਰਤ ਲੇ ਸੇਖ ਨਾਗ
 ਕੇਲੋ ਕੁਲ ਗਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸਾਰਿ ਰਹਿ ਮਾਰੇ ॥ ਅਰਸਾਂਤ ਕਰਾਜ
 ਸਤਾਂ ਮਸਦੇ ਤਿਨੇ ਗੁਣਾਈ ਸਿ ਬ੍ਰਿਹਤ ਕੇ ਗਲੇ ਹੈ ॥ ਅ
 ਰਦੇ ਖਲਾਸੁ ਲਾਖਾ ਲਾਸਿ ਘਲਾਪੇ ਨ ਲਾਏ ਇਸਿ
 ਬ੍ਰਿਹਤ ਸਾਥ ਗੁਣੈ ਲਗੇ ਹੈ ॥ ਅਰਇ ਸਿ ਬ੍ਰਿਹਤ ਕੀ ਤੂ
 ਮਕ ਉਲੇ ਹੈ ॥ ਜੀ ਸਿ ਤੂ ਪਾਰਿ ਦੇਹਿ ਲਗਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਣੁ
 ॥ ਹਉ ਮਰ ਮੇਰੀ ਕੀ ਚੇਤਨ ਤਾ ਤੂ ਪਾਰਿ ਲਗਾ ਹੈ ॥ ਅਰ
 ਪਵਨ ਕੇ ਭੈ ਕਰਿ ਜੇ ਉਡੇ ਥੀ ਨੀ ਦੇ ਹੈ ॥ ਬ੍ਰਿਹਤ ਸਾਥ ਜੇ
 ਝਖੜਨਾ ਲਿਗਿ ਤੈਨਾ ਪਵੇ ॥ ਸੋ ਝਖੜ ਕਉ ਲੇ ਹੈ ॥

੨੭੫

ਰਜੇ ਉਛੇਕ ਉਛੇ ਸੋ ਸੁਣੁ ॥ ਜਹ ਮੇਰੇ ਸਾਧ ਭੁਗਤਿ ਮੇ
 ਰੀ ਮਾਰੀ ਮਾਕੋ ਕਰੇ ਪੜ੍ਹ ਦੇ ਗਾਉ ਦੇ ਹੋਵੇ ਗੀਤ ਭੁਗਵ
 ਤ ਪੁਗਣਾਇ ਨਾਮੇ ਜੋ ਹੈ ਮੇਰੀ ਮਾਰੀ ਮਾਵਹੀ ਝੁਪੜੁ ਹੈ
 ॥ ਅਗਰਿ ਇਸ ਨਥੀ ਪੀਜੇ ਹੈ ਕੁਟ ਬਕੇ ਲੋਕੁ ਦੇਈ ॥
 ਸਿਥਿ ਛਾਸਾ ਬਜੇ ਉਛੇ ਹੈ ॥ ਅਗਰਿ ਸਿਥਿ ਛਕੇ ਕੋਈ
 ਨਾਹੀ ਜਾਣੁ ॥ ਅਗਰਿ ਸਕਾ ਮਾਇ ਅੰਤੁ ਭੀ ਕਿਸੇ ਕੋ
 ਕਰੈ ਪਾਇਆ ਜਾਣ ਨਾਹੀ ॥ ਉਮੇ ਅਗਰੇ ਕੀਤੇ ਤੇਨ
 ਤਾਉ ਪਰਿ ਦੇਵੈ ਹੈ ਲਾਗੇ ॥ ਆਇ ਸਿਮਾਇ ਮਾਕੇ ਬਿ
 ਛ ਉਪਰਿ ਦੇਹੁ ਜੀਉ ਛਾਸਿ ਮਾਰੇ ॥ ਅਬ ਦੇਹਿ ਬਿਛੁ

ਕੀਤਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਦੀ ਮੇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਲਾ ਧ੍ਰਿਸ ਮੇਤਾਂ ਕੁ
 ਟੀਥ ਕੇਲੋ ਕਾਕਾ ਸੰਗਾ ਤਿਜਾ ਗੋਏ ਹੀ ਅਸੰਗ ਹੀ ਸਸਤੁ ਭ
 ਾਇਆ ਅਰਜ ਸਤੁ ਰਖ ਕਰਪ ਕਵੀ ਦਾਏ ਮੇਰੇ ਚਰਨ
 ਕਮਲਾਸਾ ਥਾਈ ਤੀਨਿ ਸਚਾ ਕਰਿਆ ਏਹੋ ਭੁਇਆ ਹਥ
 ਕੁਟੀਥ ਕਾ ਤਿਜਾ ਗਕਰਿਆ ਆਇ ਸਤੇ ਉਪਰੰਤ ਕਿਆ ਕ
 ਰੈ ਸੇ ਸੁਲਾ ਤਿਸਿ ਪੁਰਖ ਕੇ ਮਾਰਗ ਪਾਰਿ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਇ
 ਾਕਿ ਸਕੇ ਮਾਰਗ ਪਾਰਿ ਜੀ ਸਕੈ ਪਾਇ ਕਰਿ ਬਹੁ ਰਿਸਿ ਸਾਰ
 ਕੇ ਮਾਰਗ ਮਾਹਿਨ ਆਵੇ ਾਕਿ ਸਕੇ ਮਾਰਗ ਪਾਰਿ ਸਾਵਧਾਨ
 ਹੋਇ ਸਾਵਧਾਨ ਾਕਿ ਸਤੁ ਤਿਹੋਇ ਸੇ ਸੁਲਾ ਦਿਨੇ ਹਥ

ਜੇ ਫੁਕਰ ਸਿਰਿ ਕਰਿ ਨ ਮਸਕਾਰ ਕਰੈ॥ ਅਰ ਮੁਖ ਤੇ ਏਹੀ
ਬਚਨ ਕਰੈ॥ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕਾ ਅਸਥਾਨਿ ਅਰ
ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੁਣੁ॥ ਕੇਈ ਕੋਟਿ ਬੈਰੁ ਠਕੈ॥ ਉਪਰਿ ਤਿਸ ਕ॥
ਅਸਥਾਨੈ॥ ਅਰ ਚਉਕ ਵੀ ਨਿਰਾਧਾਰ ਅਪਣੇ ਜੀ
ਅਧਾਰ ਕਰਾ ਬਿਰਾਜੈ॥ ਏਹਿ ਤਾਂ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕਾ ਅਸ
ਥਾਨ ਕਰਿਆ॥ ਅਥਾ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕਾ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੁ
ਣੁ॥ ਤਿਸਿ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕੋ ਰੋਮ ਤੇ ਕਈ ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਹਮੰ
ਡੁ॥ ਉਗਰ ਸੀਲ ਖਜੀਆ ਕੀ ਜੇਨ ਕੀ ਅਉਰ ਹੀ ਅਉਰ
ਹੀ ਬਚਨਾ ਸਾਧਨੁ॥ ਹੇ ਏਹਿ ਰੀਤ ਰਿਸਿ ਕਲ ਦੇ ਜੀ ਰਹਣੇ

ਹੈ॥ ਅਚ ਆਇਆ ਦਿਪੁਰਖ ਪੂਰਨ ਕਾ ਪੂਰਨ ਹੀ ਹੈ॥ ਅਰ ੨੮੯
ਸਦਾ ਨਿਰਿ ਚਲੇ ਹੈ॥ ਏਹਿ ਤਾਂ ਆਇ ਪੁਰਖ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾ
ਪਕਰਿਆ॥ ਮੈਸੇ ਆਇ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸਰਨ ਆਇ ਆਕੁ
ਦਿਬ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਾ॥ ਅਬ ਸਰਨ ਤਾਂ ਆਇ ਆਸਰ ਨਿ
ਆਇ ਕਰਿ ਜਗਤ ਮੇ ਕੋ ਸੀਰਧਤ ਰਹੇ ਸੋ ਬੁਝਾ ਆਪ
ਦੁਆ ਮਾਨ ਦੂਰ ਕਰੈ॥ ਕਰੇ ਮੇ ਕਿਸੀ ਜੈ ਸਾਨ ਹੀ॥ ਮੇ ਤੇ ਸਰ
ਭਲੇ ਹੈ॥ ਅਰ ਦੂਸਰੇ ਕਿਸੀ ਕਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕਰੇ॥ ਏਕਾ ਦੇ ਕੀ
ਨਿਰਬੰਧ ਨਹਿ ਰਹੇ॥ ਅਭਿਰ ਕਿਸੀ ਸਾਥ ਮੋਹੁ ਮਮਤ
ਲਗਾਵੈ ਨਾ ਹੀ॥ ਅਰ ਸਭ ਨਾ ਅਤਮਿ ਆਕਾ ਮਧਕ

ਗੀਤ ਮੇਰਾ ਅਧਿਆਤਮ ਦੀ ਸ਼ੁਰਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਨਿਹਿਚ
ਲਚੇ ਤਾਰੇ ਖੈ। ਸਾਸ ਨਿਕਲ ਦੇ ਭੀ ਸਾਸ ਬੜ ਦੇ ਭੀ
ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਦਾਰ ਹੈ। ਕਉ ਦੁਨਾ ਮੁਜੇ ਪੈ ਸੋ ਸੁਣ।
ਆਇ ਪੁਰਖੁ ਅਥ ਨਾਸੀ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਤੇਰੀ ਸਰਨ
ਅਮੈ ਸੇ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰੇ। ਅਚ ਛੁਟ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਕ
ਮਲਾਇ ਨਾਮ ਉਗਰਿ ਸੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਾ ਕਰੇ। ਅਰ ਮੇਰੇ
ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨਾਇ ਨਾਮ ਉਗਰਿ ਸੀ ਵਸਤੁ ਕੀ ਬਾਛੁ
ਕਾਮ ਨਾਨਾ ਕਰੇ। ਏਦਿ ਤੇਨੇ ਲਛੁ ਦੁਖ ਕਾਰ ਕਰ ਭਰਾ
ਤਿਨੇ ਮੇਰੀ ਸਰਨ ਆਇ ਕਰਿ ਕਰਨੇ। ਅਥਾ ਤਿਸ ਭਗ

ਤਿਕੋ ਮੇਰੀਆ ਕਰਦਾ ਜਾਂ ਅਥ ਮੇਰੀ ਕਰਤੂਤ ਸੁਣਾ ॥ ੨੮੨ ॥
 ਦੇਹਿ ਜੇਹੂੰ ਸੰਸਾਰ ਸੀਤ ਉਸ੍ਰਾਹਰਖ ਸੋਗ ਸੁਖ ਦੁਖ
 ਏਨਾ ਬਿਕਾਗ ਸਾਥ ਪੂਰਨ ਹੋ ॥ ਮੇਰੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੰਦ੍ਰ ਤੇ ਤਿ
 ਸਿਆਪਣੇ ਗੰਗਾ ਨੀਰੁ ਗਾਤਿ ਕੋ ਮੁਕਤ ਕਰ ਲਿਦਾ ਜਾਂ ॥
 ਮੁਕਤ ਕਰ ਕੇ ਜਾਂ ਲੈ ਜਾ ਦਾ ਜੋ ਸੁਣਾ ਮੇਰੇ ਜੇਹੂੰ ਪ੍ਰ
 ਮਾਨੰਦ ਅਥਨਾ ਸੀਪ ਦਾ ॥ ਤਿਸੁ ਪਦਾ ਬਿਖੇ ਭੁਗਤ ਕੋ
 ਲੈ ਜਾ ਦਾ ਜਾਂ ॥ ਮੇਰਾ ਪਦ ਕੈ ਸਾਹੋ ॥ ਕਿਛੁ ਕੁਤਿ ਸਾਤਿ ਸ
 ਪਦ ਕਰ ਬਹੁਰ ਭੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੁਣਾ ॥ ਤਹਾ ਸੁਰਜ ਕੀਰੀ
 ਮਨਾਹੀ ॥ ਅਰਨਾਤ ਹਾ ਸੁਰਜ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋ ਦਾਹੋ ॥ ਏ

ਸੀਭਾਂਤਿ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੀਭੀਰਾਮ ਨਾਰੀ ॥ ਜੀਸਿ ਪਦਕੋਰਾ
ਇਆ ਬਹੁਤੁ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਮਾਰਗੇ ਮੇਨਾ ਆਵੇ ॥ ਐਸਾ
ਪ੍ਰਮਧਾਂ ਮਘਰ ਮੇਰਾ ਹੋ ॥ ਦੇਹਿ ਤਾਜੇ ਆਦੇ ਪੁਰਖੁ ਕੀ
ਸਰਨਿ ਭਗਤਿ ਆਇਆ ਥਾ ॥ ਸੋ ਤਾ ਭਗਵਾਂ ਨ ਜੀਕੇ
ਅਥਨਾ ਸੀ ਪਦਕੋਰਾ ਏ ਪ੍ਰਪਤਿ ਭਾਇਆ ਹੋ ॥ ਤਿ
ਸਕਤਾ ਬ੍ਰਿਤੰਤ ਸੰਪੂਰਨ ਭਾਇਆ ॥ ਅਥਾ ਅਰਜਨ
ਅਭਿਰਥਾਤਿ ਸੁਲਾ ॥ ਦੇਹਿ ਜੇਲੋ ਕਾਇਖੇ ਜੀਉ ਭੂਤ
ਪੈਸੇ ਮੇਰਾ ਹੀ ਅੰਸ ਹੋ ॥ ਅਰਜੀਉ ਭੂਤ ਸਨਾਤਨ ਪੁਰਾ
ਤਨ ਹੋ ॥ ਅਰਪਿ ਜੇਇ ਤ੍ਰੀਆਛ ਨ ਮਾਮਨਾ ਦੇਹਿ ਛਿੰਦੇ

ਇਸਿਜੀਉਕੋਆਪਦੇਆਪਦੇਗੁਣਾਕੀਓਭੁਕੋ ੨੮੩
ਖੇਚਦੇਹੀਰਹਦੇਹੈ॥ਅਥਸਰੀਰਕਾਤਿਆਗਣਾਅ
ਰਲੇਣਾਕਿਆਹੈਸੋਸੁਲਾਏਹਿਦੇਹਿਕਾਜੇਈਸਰ
ਹੈਜੀਉਸੋਜਥਜੀਉਕੀਆਦੇਹਿਕੋਤਿਆਗੇਹੈਤ ੦
ਦਹੀਜੀਉਕੀਲਾਘਹੈ॥ਜੇਸੋਅਗਲਾਚਰਾਉਠਾ
ਇਪਿਛੈਰਖਿਆਤੋਸੇਹੀਦੇਹਿਲੇਣੀਅਰਤਿਜਾ
ਗਈਹੈਦੇਹਿਜੀਉਕੀਲਾਘਹੈ॥ਅਰਜੇਸੀਥਾਸ
ਨਾਕੋਲੀਦੇਦੇਹਿਕੋਤਿਆਗੇਹੈਸੋਈਸੋਈਥਾਸ ੦
ਸਾਥਲੇਜਨਮਦਹੈ॥ਕੈਸੇਕਰਜੇਸੋਕੈਸੀਦੁਸਤ

ਕੋਛੁਹਿਕਰਥਾਉਚਲੈਰੇਤੈਸੀਹੀਥਾਸਨਾਪਵਨਕੈ
ਸਾਥਾਮਾਦੈਰੇ।।ਇਸੀਭਾਂਤਿਜੇਸੀਥਾਸਨਾਥਿਥੇਸ
ਰੀਰਕੋਤਿਅਗੇਰੇ।।ਤੈਸੀਹੀਥਾਸਨਾਥਿਥੇਲੇਜਾਂਦਾ
ਪੈ।।ਸਿਰਜੇਰੇਕਾਨਾਨਰਨੇਕਾਮਚਸੁਪ੍ਰਸਤੁਰੇਤੁਚਾਮ
ਗਜੀਹਥਾਮਚਨਾਸਕਾ।।ਏਪੰਜੇਇਦ੍ਰੀਆਜੇਰੇਨਾਇ
ਨਕਾਮਪਕਾਰੀਛਿਦਾਮਨਾ।।ਇਨਾਇਦ੍ਰੀਆਮਚਮਾ
ਕੈਸਾਥਮਿਲਕਰਾਇਹੁਜੀਉਥਿਥਿਅਕੇਭਗੁਭਗੇ
ਪੈ।।ਚਲਦਾਥੇਨਦਾਭੁਜਨਕਰਦਾ।।ਅਤਿਰਥੀਕਿਛੁ
ਕਾਰਜਕ੍ਰਿਤਕਰਦਾ।।ਸਦਾਇਹੁਜੇਭਕਿਛੁਕਰੇਰੇਸ

+ ॥

ਏਵੀਆਂ ਅਰਮਨ ਕੋ ਸਬ ਗਲਿ ਮਿਲਿ ਆ ਕਰੈ ਹੈ ॥ ੨੮੪ ॥
 ਰਦੇ ਹਿਕ ਉਤਕ ਮੂੜ ਜੇ ਹੈ ਮੂਰਖਾ ਤਿਨ ਕੋ ਨਾ ਹੀ ਦਿਖ ॥
 ਈਏ ਦਾ ਅੰਮਰਜੀਤ ਕੋ ਰਿਜਾਨ ਕੇ ਨੇੜੇ ਤੇ ਰਿਜਾਨ ਕੇ ਨੇ
 ਝਾਕ ਰਿਮੇਰੀ ਰਚਨਾ ਕਾ ਕੁ ਉਤਕ ਦੇਖ ਦੇ ਹੈ ॥ ਰਿਸਾ
 ਨ ਕੇ ਨੇੜ ਕਹਾ ਤੇ ਉਪਜ ਦੇ ਹੈ ਸੋ ਸੁਲਾ ਜਬ ਮੇਰੇ ਸਿ
 ਮਰਨ ਜੇਗਾ ਧਿਜਾਨ ਸਾ ਬਦਲੂ ਰਹੈ ॥ ਤਬ ਮੇਰੇ ਸਿਮਰ
 ਨ ਕੋ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਿ ਰਿਜਾਨਾ ਰੰਦੇ ਹੀ ਤੇ ਉਪਾਜਿ ਆਵੈ ਹੈ
 ॥ ਤਿਨ ਜੇਗੀਆ ਮੇਰੀ ਏਕ ਕੋਈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਸਿਮਰਨਿ ॥
 ਬਕ੍ਰਿਤਾਰਖ ਪਾਵੈ ਤਨਿ ਰਮਾ ਲਿਭਾਇਆ ਤਿਸੀ ਕੋ

ਭੀਜਾਨ ਮੇਰੇ ਜਾਨ ਦੇ ਕਰਿ ਦੇਹੀ ਤੇ ਉਪਜੈ ਹੈ ॥ ਤਿਸਰੀ
ਆਨ ਕੇ ਨੇੜਾ ਕਰਿ ਸਾਨੀ ਪੁਰਖੁ ਮੇਰੀ ਰਚਨ ਕਾ ਕਉ
ਤਕ ਦੇਖ ਦੇਹੈ ॥ ਕਿ ਅਕਉ ਤਕ ਦੇਖ ਦੇਹੈ ॥ ਅਥਹੇ
ਅਰਜਨ ਕਉ ਤਕ ਸੁਣੁ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਦੇਹਿ ਸੂਰਜ
ਜੋ ਆਪ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰ ਸਭੁ ਨਾਲੇ ਕਾਕਾ ॥ ਐ ਗਮਿ
ਦੈ ਹੈ ॥ ਸਿ ਸੂਰਜਾ ਬੀਖੇ ਤੇ ਜਮੇ ਗਏ ॥ ਅਗਇ ਸਿਭੁ
ਮਪਰ ਅਸਥਾਰ ਵਰਜੀ ਗਮ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤੁਰ ਦੇਣੈ
ਚ ਦੇਹੈ ਸੋਭੁ ਮਕੈ ਤਲੇ ਬਲ ਮੇਰੇ ਹੈ ॥ ਵਹੁ ਮੇਰੇ ਹੀ ਆ
ਸਰੇ ਹੈ ॥ ਅਗਜੀਤ ਨੇ ਮਾਨ ਪਾਕੇ ਮੀਨੇ ਹੋਇ ਲਘਾ ਹਿਥੀ

ਛੁ।।ਇਨਾਸਭਨਾਬਿਖੇਚੰਦੁਮਾਕੀਕ੍ਰਿਦਿਤੇਰਸ
 ਜੋਹੈਸੁਆਦਿਸੁਆਦਿਭੀਮੇਹੀਪਚਿਦਾਹਾਂ।।ਅਰਮੇਹੀਸ ੨੮੫
 ਭਨਾਭੂਤਾਪ੍ਰਾਣੀਆਂਕੇਉਦਗਬਿਖੇਅਗਨਿਹੋਇਕਰਪਾਇ
 ਆਹਾਂ।।ਅਰਪ੍ਰਾਂਣਬਾਂਉਉਪਰਿਕੀ।।ਅਰਅਪਾਨਬਾਂਉਤਲੇ
 ਕੀ।।ਏਉਦਗਬਿਖੇਪ੍ਰਾਂਣਅਰਅਪਾਨਬਾਂਉ।।ਈਸਿਅਗ
 ਨਿਆਰਬਾਂਉਸਾਥਜੋਮਾਨੁਖਚਾਰਪ੍ਰਕਾਰਕ੍ਰਿਧਾਪਕਾਮੀ
 ਨਭੋਜਨਕਰੇਹੈ।।ਤੀਸਿਅੰਨਕੋਭੀਮੇਹੀਪਚਿਦਾਹਾਂ।।ਚਾ
 ਰਪ੍ਰਕਾਰਕਾਮੀ।।ਈਕਿਰੁਪਾਦੂਜਾਭੋਜਾ।।ਤੀਜਾਲੇ
 ਹਜਾਚਉਥਾਪੇਹਜਾਏਚਾਰਪ੍ਰਕਾਰਕੇਅੰਨਾਕਾਨਉਪੈ

ਪਾਪ ਕਾਭੁੰਨਾ ਏਹਿ ਭੁਖ ਕਹਾਵੈ। ਕਚਾ ਅੰਨ
ਚਲੇ ਚਿਲ ਪਿੰਨੀ ਮੋਠਾ ਦਿਨ ਤੇ ਆ ਦਿਲੈ ਕਰਿ ਦਿਨ ਕਹਿ ਆ
ਅੰਨ ਕਾਨ ਉਭੋਜ ਕਹਾਵੈ। ਅਰਖ ਖੜੀ ਆਖ ਰਬੂਜ
ਤਰਬੂਜ ਅੰਬਰੀ ਨਾ ਦਿਨ ਤੇ ਆ ਦਿਲੈ ਕਰਿ ਮਊਰ ਭੀਜ
ਹੋਸ ਭੀ ਮੈ ਸੇ ਅੰਨ ਤੇ ਲੇ ਜਕਰੀ ਮੈ ਹੋ। ਅਰਦੂਪ ਦਹਿ
ਛਾਹਿ ਸਰਬ ਤਪਾ ਲੀਏਹਿ ਅੰਨ ਪੇ ਜਕਰੀ ਮੈ ਹੋ। ਏ
ਤਾਂ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਅੰਨ ਕਹੈ। ਅਰਸ ਭੁਨਾ ਕੇ ਰਿਦੇ ਬਿਖੇ
ਮੈ ਏਠਾਹਾ। ਅਰੇ ਮੇਹੀ ਰਿਦੇ ਬਿਖੇ ਏਠ ਕਰਾਰਿ ਜਾਨ ਦੇ ਕਰ
ਮਾਨੁ ਪਾਤੇ ਭੁਲੇ ਕਰਮ ਕਰਾਉ ਦਾਹਾ। ਅਰੇ ਮੇਹੀ ਮਾਨੁ ਪਾਤੇ

ਅਰਿਜਾਨ ਦੇ ਕਰਿ ਪਾਪ ਕਰਮ ਕਰਾਵਾਹਾਂ ॥ ਅਰਸਭੁ ਨਾ ੨੮੬
ਕੇਰਿ ਦੋਇਖੇ ਪਛਾਨ ਲੈ ਜੋਗੇ ਮੇਰੀ ਜਾਂ ॥ ਅਰਥੇ ਦਾਕਾ
ਉਪਜਾਵਣਹਾਰਾਭੀ ਮੇਰਾਂ ॥ ਅਰਥੇ ਦਾਕਾ ਅੰਤ ਕਰ
ਕਰਨਹਾਰਾਭੀ ਮੇਰਾਂ ॥ ਅੰਤ ਕਰਨਹਾਰਾ ਕਿਆ ਕਹੀ ਮੇ
ਸੋ ਸੁਲਾ ॥ ਜੀਤਨੀ ਕੁਥੇ ਦਾਕੀ ਮਿਤਿ ਹੈ ਸੋ ਆਪਣੀ ਮਿ
ਤਿ ਕੀ ਮਿਰਜਾ ਦਾ ਲਗਾ ਮੇਰੀ ਮਹਿ ਮਾਕਹਿ ਕਰਿ ਤਿਨ
ਕੀ ਮਾਤਿ ਨਿਖੁਟ ਜਾਦੀ ਹੈ ॥ ਤਥਾ ਥੇ ਦਕਹ ਦੇ ਹੈ ਨੇਤ
ਜੀਨੇਤਾ ॥ ਹਮਤੁ ਮਾਰੀ ਮਹਿ ਮਾਕੇ ਜਾਨ ਲੈ ਕੋ ਸਮੁਥਾ
ਹੀ ਜੀ ॥ ਏਸਿ ਕਾਰਨ ਤੇ ਥੇ ਦਾਕਾ ਅੰਤ ਕਰਨਹਾਰੇ ਮੇਰੇ ॥

ਅਥਾ ਅਰਜਨੇ ਕੈ ਸਾਹਿ ॥ ਅਥਨਾ ਸੀਹਾ ॥ ਅਥਹੇ ਅਰ
 ਜਨ ਮਉਰਥਾਤਿ ਸੁਣੁ ॥ ਇਨਾ ਦੇਹਿ ਧਾਰੀ ॥ ਅਪ੍ਰਣੀ
 ਅਕਾਥਿ ਸਥਾਰਥ ਸਾਰਿ ॥ ਅਹੇ ਦੇਹਿ ਸਾਗਧ ਸਾਗਰ
 ਨਾਪੁਰਖਾ ਕਹੈ ॥ ਇਕ ਪੁਰਖਾ ਬਿਨਸਦਹੈ ਦੂਜਾ ਪੁਰ
 ਖਾ ਅਥਨਾ ਸੀਹੈ ॥ ਇਨਾ ਦੇਨਾ ਪੁਰਖਾ ਕਾ ਬ੍ਰਿਤੰਤ ਸੁਣ
 ॥ ਦੇਹਿ ਜੋ ਬਹੁਤਿ ਓਤੰਤ ਕਾ ਸਰੀਰੇ ਸੋ ਬਿਨਸਦਾ
 ਹੈ ॥ ਅਰਦੂ ਸਗਾ ਜੀਉ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਸੋ ਅਥਨਾ ਸੀਹੈ ॥ ਇ
 ਨਾ ਦੇਨਾ ਪੁਰਖਾ ਕਾ ਬਿਸਥਾਰਧ ਸਾਰਿ ॥ ਅਹੇ ਬਹੁਤਾ ਇਨ
 ਦੇਨਾ ਪੁਰਖਾ ਤੇ ਇਕ ਤੀਸਗਾ ਮਉਰ ਪੁਰਖ ਉਤਮ ਹੈ

ਜੀਸਿਕੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਰਦੇ ਹੈ। ਸੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਉਤਮ ਹੈ। ੨੮੭
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਸਾਹੋ। ਤੀਸ ਕਾ ਕਿਛੁ ਕੁਮਹਾਤਮ ਪ੍ਰਤਾਪੁ
ਲਾ। ਜੀਸਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਦਿ ਕਨਿ ਮਖਨੇੜ ਕੇ ਉਘਾੜਨੇ ਕਰਿ
ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਲੇ ਕਰਚੀ ਟੀ ਪ੍ਰਜੰਤ ਭੂਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਚ ਉਦਹਿਤ
ਵਨਾਸ ਮੇਤਸ ਭਕਤ ਪ੍ਰਗਟਿ ਗੁਣਿ ਮਾਹੋ। ਅਗਤਿ ਸੀ
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਦੇਖਣੇ ਕਰਸਨੁ ਨਾ ਦੀਪ੍ਰਿਤਿ ਪਾਲਣਾ ਹੁੰਦੀ
ਹੈ। ਅਗਤਿ ਸੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ। ਦਿਸਾਟਿ ਕਰਿ ਸਭੀ ਲੋਕੁ ਥੀ
ਭਰੇ ਹੋ। ਬਹੁ ਜੁਗ ਬਤਿਸੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਨੇੜ ਹੁਕੀ ਪਲ
ਕਲਗਦੀ ਹੈ। ਤਬ ਪਲ ਕਕੇਲ ਗਲੇ ਸਾਥੀ ਸਭੀ ਲੋਕੁ ਪ੍ਰ

ਲੋਹੇ ਦਿ ਜਾਤੇ ਹੈ॥ ਜੀ ਸਕਾ ਮੈ ਸਾਮ ਗਤ ਮ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ॥ ਤਿ
 ਸਿਕਾਰਨ ਤੇ ਤਿ ਸਕੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਹ ਦੇ ਹੈ॥ ਅਗਤਿ ਸੀ ਪ੍ਰਮ॥
 ਤਮਾਕੈ ਪ੍ਰਬਖਤ ਮਭੀ ਕਹ ਦੇ ਹੈ॥ ਅਬ ਪ੍ਰਬਖਤ ਮਕਾਮ
 ਰਬ ਸੁਲਾ॥ ਬਿਨਾ ਸਿਮਾਹਾਇ ਅਜੇ ਹੈ ਸਰੀਰ ਪੁਰਖਾ ਤਿ ਸਤੇ
 ਅਤੀਤ ਹੈ॥ ਅਰਦੂ ਸਗਾ ਅਬ ਨਾ ਸੀ ਪੁਰਖੁ ਜੇ ਹੈ ਜੀ ਉਤਿ
 ਸਤੇ ਉਤਮ ਹੈ॥ ਇਸਿਕਾਰਨ ਤੇ ਲੋਕਾ ਅਰਵੇ ਵਾ ਬਿਖੇਤਿ
 ਤਕਾਮੁ ਪ੍ਰਬਖਤਮ ਹੈ॥ ਹੇ ਨਿਰਿਪਾਪ ਅਰਜਨ ਸੇ ਪ੍ਰਬਖ
 ਤਮ ਮੈ ਗਾ॥ ਹੇ ਕੁਰਬਾ ਅਰਜਨ ਜਿ ਨਿਮੇਰੇ ਰਿਸਾਨੀ ਭਗਤਿ ਮੈ
 ਇਤਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਬਖਤ ਮ ਪਛਾਣ ਕਰੈ ਹੈ॥ ਤਿਨਿ ਕਿਅਕ

ਰਨਾਇਸੇਸੁਲੁ। ਸੇਸਭਨੀ। ਏਪੀ ਸਭਨਾਭਾਵਾਕਰਿਸਭ
 ਨਾਸਮਿਆਵੈਏਮੇਰਾਭਜਨਕਰੈ। ਹੇਅਰਜਨਮੇਏਹਿਗੁਰ
 ਜਤੇਗੁਰਜਸਾਸੜਤੈਨੋਸੁਵਨਕਰਾਇਆਹੈ। ਹੇਅਨਘਨ
 ਨਿਰਿਪਾਪਅਰਜਨਾਇਸਿਸਾਸੜਕੈਸਮਝਕਰਮਰਸੁਝ
 ਪੁਰਖੇਤਮਕੈਪਛਾਣਕਰਿ। ਮੇਰੇਚਰਨਕਮਲਾਸਾਥਿ
 ਆਇਵੈਨਿਸਚਾਜਬਤੁਕਰੈਗਾਤਬਪੇਭਰਥਾਕ੍ਰਿਤਾਰਥ
 ਹੋਹਿਗਾ॥੧॥ ਏਤਿਸ੍ਰੀਭਗਵਤਗੀਤਾਸੁਪਨਿਖਤੁ
 ਸੋਬ੍ਰਹਮਾਵਾਇਆਜੇਗੁਸਾਸੜੇਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਸੰਬਾਦੇਸੰਸਾ
 ਗਏਛਭੇਦਕੁਠਾਰਪੁਰਖੇਤਮਜੇਗੋਨਾਮਪੰਜਦਸਾਥਿ

੨੮੮

ਆਸੀਖੁਰਨਗੁਇਆ ਸ੍ਰੀਗਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਪਣਸਾਮਾਪਤਿ
 ਸੋਲਕਾ ॥ ੨੦ ॥ ॥ ਆਗੈਧੰਧੁਮੇਧਿਸਾਇਕਾਮਧਤਮ
 ਚਲਿਆ ॥ ਸ੍ਰੀਨਾਗਾਇਣੇਵਾਚੇ ॥ ਏਲਛਮੀਅਬ
 ਧੰਧੁਮੇਧਿਸਾਇਕਾਮਧਤਮਕਰੋਤ੍ਰਿਸ੍ਰਵਨਕਗਾਗਭਿ
 ਨਦੇਸਕੇਰਾਜੇਕਾਨਾਉਨਰਸਿੰਘਥਾ ॥ ਤਿਸਕੇਮੰਤ੍ਰੀਕਾ
 ਨਉਸੁਭਾਥਾ ॥ ਗਜੇਕੋਆਪਣੇਵਜੀਰਕਾਬਡਾਭਰਦੁ
 ਸਾਥਾ ॥ ਮਨੇਕਹੈਮੇਗਮੰਤ੍ਰੀਬਹੁਤਭੁਲਾਹੈ ॥ ਅਰਦੁਜੀ
 ਰਕੋਮਨੇਕਪਟਵਰਤੈ ॥ ਕਹੈਮੇਗਜੇਕੋਮਾਰਕਰਿਗ
 ਜਕਰੰਗਾ ॥ ਏਸਿਚਿਤਵਲੀਮੇਬਹੁਤਾਦੈਨਈਤਗ

੨੮੫
 ਏ। ਏ। ਬਿ। ਦਿ। ਨਿ। ਜੀ। ਉ। ਰ। ਜ। ਸੁ। ਤ। ਥ। ਅ। ਉ। ਰ। ਭੀ। ਲੋ। ਕ। ਸੁ।
 ਤੇ। ਥੇ। ਤ। ਵ। ਜੀ। ਰ। ਨੇ। ਸ। ਭ। ਲੋ। ਕੁ। ਮ। ਰਿ। ਕ। ਰਿ। ਗ। ਜੇ। ਕੋ। ਭੀ। ਮ। ਰਿ।
 ਮ। ਮ। ਅ। ਰ। ਗ। ਜੇ। ਕੇ। ਪੁ। ਤੇ। ਕੋ। ਭੀ। ਮ। ਰਿ। ਮ। ਗ। ਜੇ। ਕੀ। ਏ। ਸ।
 ਕੀ। ਭੀ। ਸ। ਰੀ। ਘ। ਹੁ। ਰਿ। ਗ। ਜ। ਮ। ਪ। ਕ। ਰ। ਨ। ਲ। ਗ। ਏ। ਸੀ। ਤ।
 ਗ। ਨ। ਲਿ। ਘ। ਹੁ। ਤ। ਘੁ। ਸ। ਥੀ। ਤ। ਗ। ਏ। ਘ। ਹੁ। ਗ। ਏ। ਕ। ਦਿ। ਨਿ।
 ਮੰ। ਕੀ। ਨੇ। ਭੀ। ਪੁ। ਲ। ਛ। ਡੇ। ਮੇ। ਸੇ। ਕ। ਰ। ਕੇ। ਕੁ। ਮਿ। ਤਿ। ਮੁ। ਇ। ਮ।
 ਤ। ਬ। ਜੀ। ਮ। ਥੀ। ਪ। ਕ। ਰ। ਮ। ਰ। ਵੇ। ਲੋ। ਗ। ਏ। ਤ। ਰ। ਜੇ। ਪ। ਰ।
 ਮ। ਗ। ਏ। ਕ। ਰਿ। ਮ। ਕੀ। ਮ। ਹੋ। ਤ। ਜ। ਮ। ਦੁ। ਤ। ਕ। ਰਿ। ਮ। ਏ। ਰਿ।
 ਬ। ਰ। ਪ। ਪੀ। ਹੋ। ਤ। ਪ। ਰ। ਮ। ਗ। ਏ। ਕ। ਰਿ। ਮ। ਏ। ਸ। ਕੋ।

ਬਰੇਘੇਰੁ ਨਰਕ ਮੇ ਪਵੈ ॥ ਮੇ ਸੇਹੀ ਕਰਿ ਬਹੁ ਤੁਨਰ ਕਰੀ
 ॥ ਤਾ ਆਰਿਯਾ ਕਰੀ ॥ ਏ ਸਕਘੇ ਭੈ ਕੋ ਜਨ ਮੁਖ ਵੈ ॥ ਬਹੁ
 ਆਰਿਯਾ ਕਰੀ ॥ ਸਿੰਘ ਲਾਦੀ ਪਮੇ ॥ ਏ ਸਕਯਾ ਮਨੇ ॥
 ॥ ਤਉ ਨਿਘੇ ਭੈ ਨੇ ਸਿੰਘ ਲਾਦੀ ਪਾਇ ॥ ਖੇ ਜਾਇ ਜਨ ਮੁਖ ॥
 ॥ ਏ ਆ ॥ ਤਹ ਚਿਹੁ ਬਹੁ ਘੇ ਭਾਇ ਆ ॥ ਬਰੇ ਮਲ
 ਕਾ ॥ ਤਹਾ ਏ ਕਥੇ ਸਘੇ ॥ ਭੀ ਆ ਕਵਾ ਪਰੀ ਰਹੁ ॥ ਥਾ ਭਿ
 ਨਵਹੀ ਘੇ ਭਾ ਮੁਲੁ ਲੀਤਾ ॥ ਤਾ ਵਹੁ ਏ ਪਾਰੀ ਘੇ ਭੈ ਮੁ
 ਲਲੇ ਕਰ ਆ ਪਵੈ ॥ ਏ ਸਕ ਚਲਿ ਆ ॥ ਜਾਵੇ ਸੇ ਮੇ ਆਇ
 ॥ ਆਤਮਾ ਜੈ ਕੋ ਲੋਕਾ ॥ ਬਰਕਰੀ ॥ ਕਹੇ ਏ ਰਾਜਾ ਜੀਇ

ਕਿਸਉ ਦਾਗਰਘ ਝੂਲੇਆਇਆਹੈਐਪਰਬਰੇਮੁਲੁ ੨੫੦
ਕਾਹੈ। ਜੇਤੁਮਕੰਦਰਕਾਰਹੈਤਾਲੇਵੈਜੀ। ਤਾਗਜੇਉਸ
ਬੈਪਾਰੀਕੋਥੁਲਾਇਕਰਘੜਾਵੇਖਿਆ। ਤਾਗਜੇਉਸ
ਬੈਪਾਰੀਤੇਘੜੇਬਹੁਤੁਮੁਲੁਲੀਤੇ। ਨਾਲੇਓਹੁਘੜਾ
ਭੀਲੀਆ। ਤਾਗਜੇਕਾਰਿਆਇਸਿਘੜੈਕੋਫੇਰੈ। ਤਾਗ
ਅਉਰਭੀਸਰੇਘੜੇਫੇਰੈ। ਜਾਉਸਿਘੜੈਨੋਫੇਗਲ
ਰੈ। ਤਾਘੜੈਨੇਗਜੈਕੀਵੁਲਦੇਖਕਰਸਿਰਿਫੇਰਿਆ
। ਤਾਗਜੇਕਾਰਿਆਇਨਿਘੜੈਮੇਰੀਤਰਫਦੇਖਿਕਰਿ
ਸਿਰਿਫੇਰਿਆਦੇਰਿਕਾਰਨਕਿਆਹੈ। ਤਾਗਜੇਨੇਬ੍ਰਹਮ

ਲਤੇ ਪਾਛਿਅ ਜੋ ਪ੍ਰੇਰੀ ਪਰੀਖਿਆ ਜਾਣ ਦੇ ਬੇ ਕਰੋੜ
 ਅਮੀਜੀ ਏਰਿ ਪ੍ਰੇਰੇ ਮੇ ਮੁਲਲੀ ਤਾਹੋ ਜਾਇ ਸਕੈ
 ਰਨ ਲਗੈ ਬੇਤਾ ਏਨਿ ਮੇਰੀ ਤਰਫ ਦੇ ਬਿਕਰ ਸਿਰਿ ਪੁਲ
 ਏ ਆਥਾ ਏਹਿ ਕਾਰਨ ਕਿ ਆਹੈ ਜੀ ਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣੇ
 ਕਹਿ ਆਏ ਰਾਜਾ ਜੀ ਤੁਮ ਕੋ ਏਸਨੇ ਸਿਰਿ ਨਿਵਾਇ ਮੇ
 ਥਾ ਜੀ ਕਿਈ ਕਹੈ ਤੁਮ ਰਾਸ ਰੂਪ ਹੋ ਜੀ ਤਾਰ ਜੇ ਕਹਿ ਆ
 ਜੀ ਉਤੁਮ ਕਹ ਦੇਹੋ ਤਿਉ ਨਾਹੀ ਫੇਰ ਰਜੈ ਕਹਿ ਆਤ
 ਲਾਹੁ ਲਤਾ ਮੇ ਮੁਲਲੀ ਤਾਹੋ ਜਾ ਬਹੁਤਾ ਦਿਨਿ ਬੀਤੇ
 ਤਾਈ ਕੀ ਦਿਨਿ ਰਾਜਾ ਸਿਕਾਰ ਬੇਰੁ ਦੇ ਕੋ ਚਲਿਆ।

ਤਾਂ ਸਿੰਘ ਲਾਦੀ ਪਕੇ ਘੋੜੇ ਪਰ ਸਵਰ ਹੋਇਆ ਜਾ ੨੫੧
ਗਜਾ ਬਨੇ ਮੇਰਾਇਆ ਤਾਂ ਸਿਕਾਗਧਿਛੋਘੋੜਾ ਛੋੜਿ
ਆਘੋੜਾ ਬਹੁਤ ਸਿਤਾਈ ਚਲੇ ਗਜਾ ਸਿਕਾਰ ਕੇ
ਰਦਾਖੇ ਰਦਾਖੁ ਤੁਧੁ ਰਿਜਾ ਦਿਨਿ ਕਾਲਿ ਆਹਿਰ
ਸੁਾਦੀਨੀ ਗਜਾ ਸਿਕਾਰ ਕੇ ਬਾਦ ਨਾਲਿ ਯਾ ਬਰਛੀਨਾ
ਲਿਯਾ ਗੋਲੀਨਾ ਲਿਮਾਰ ਦਾ ਬਾ ਭਿਸਾਦੀਨਿ ਗਜੇ
ਸਿਕਾਰ ਕੇ ਬਾਨਾ ਲਿਪਕਾ ਝੁਲੀਤਾ ਤਾਰਜਾ ਬਹੁ
ਤਪ੍ਰਸੰਨ ਭਾਇਆ ਏਤਨੇ ਮੇਧਰ ਗਾਇਨਿ ਚਾੜ੍ਹਿ
ਆਤਹਾਰ ਜੇ ਕੋ ਭੋਖ ਲਗੀ ਜਾਗਾ ਦੇਖੇ ਤਾ ਬ

ਨੇਮੋਇਕਅਤੀਤਕੀਕੁਟੀਆਹੋ॥ਅਰਭੁਲਾਸਰੇਵਰੁ
ਹੈ॥ਰਾਜਾਭਿੰਗਾਗਾਇਆਘੜਾਬ੍ਰਿਹੁਸਿਭਿਈਪਿ
ਆਪਾਣੀਪੀਤਾ॥ਜਾਦੇਖੇਤਾਇਕਤਪਸੀਹੈ॥ਅਰ
ਅਪਨੇਪੁਤ੍ਰਕੋਗੀਤਾਜੀਕੇਪੰਧੂਮੇਪਿਜਾਇਕਾਪਾਠਸਿ
ਖਾਉਦਾਹੈ॥ਅਰਨਾਲੇਬਾਲਕਖੇਲਦਾਠਿਕਦਾ
ਹੈ॥ਬਾਲਕਨਾਇਕਾਬ੍ਰਿਹੁਕੇਪਤਪਰਗੀਤਾਕੇਪੰ
ਧੂਮੇਪਿਜਾਇਕਾਅਪਾਸਲਕੁਲਿਖਾਦਿਤਾਹੈ॥ਤਿ
ਸਿਕੋਕਾਰਿਆਰੇਬਾਲਕਤੁਖੇਲਦਾਭੀਠਿਗੁ॥ਅਰ
ਇਸਿਪਤੁਪਰੁਜਲਿਖਿਆਹੈਤਿਸਕੋਪਤੁਭੀਅ

ਰਗਜੈਉਸਾਬੁਛੁਨਾਨਿਘੋਨਾਈਧਿਆਥਾਇਤਨੇ ੨੫੨
 ਮੇਵਹੀਪਤਾਜੀਸਿਪਤਪਰਗੀਤਾਕਾਅਧਾਸਲੇਕੁਲਿ
 ਖਿਆਥਾਸੋਈਪਤਤੁਟਕਰਘੋਵੈਉਪਰਿਆਈਪ
 ਈਆਘੋਵੈਨੈਵੈਅਕਰਦੇਖੋਦੇਖਦੇਹੀਤਤਕਾਲਿ
 ਘੋਵੈਕੀਦੇਹਿਤੋਛੁਟਾ ॥ ਵੇਵੈਹੀਪਾਈਥਾ
 ਬਾਨਆਈਆਉਸਪਰਬੈਠਕਰਬੈਕੁਠਕੋਚਲਿਆ
 ਮਕਾਸਮੇਜਾਈਖੜਾਗੁਈਆ ॥ ਜਾਗਜਾਦੇਖੋਤੋ ॥
 ਘੋਵੈਮਾਈਆਪਾਈਆ ॥ ਗਜਾਬਹੁਤੁਦਲਗੀਰ
 ਤੁਈਆਕਰੋਈਹੀਕੀਨੀਮਾਰੀਆਇਤਨੇਮੇਵਹੀ

ਦੇਵਤਾ ਅਕਾਸ ਤੇ ਬੋਲਿਆ ਕਹੈ ਏਰ ਜਾਤੇ ਗਯੋਨ
ਮੇਯਾਂ ਮੇ ਦੇਵ ਦੇ ਹੀ ਪਾਈਯੋ। ਏ ਕ੍ਰਿਠ ਕੋ ਚਲਿਆਂ।
ਤਾਰ ਜੈ ਕਹਿ ਆ ਤੈ ਕਉ ਨ ਪੁਨ ਕਰਿਆ ਥਾ। ਦੇਵ ਦੇ ਹੀ ਪਾ
ਈਯੋ। ਤਾ ਦੇ ਉ ਦੇ ਹੀ ਕਹਿ ਆ ਏਰ ਜਾ ਤੈ। ਇਸਿਰ ਖੀ ਸਰ ਤੇ
ਪੁਛੁ। ਤਾਰ ਜੈ ਜਾ ਏਰ ਖੀ ਸ ਤੇ ਪੁਛੁ ਆ। ਕਹੈ ਏਰ ਖੀ
ਸਰ ਜੀ ਏਰਿ ਕਰ ਨ ਕਿ ਆ ਗੁਇ ਆ ਜੀ। ਤਾ ਸਾਧ ਕਹਿ ਮੇ
ਏਰ ਜਾ ਏ ਸਿਰੀ ਜੀ ਉ ਬਿਧਿਯੋ। ਤਿਉ ਕਰਿ ਦਾ ਜਾਂ ਤਾਂ
ਉਨਿ ਕਹਿ ਆ ਏ ਸਿਉ ਛੁਕੇ ਪੜ ਪਰ ਗੀ ਤਾ ਕਾ ਮਧਾ
ਸਲੋ ਕਹਿ ਆ ਥਾ। ਉਸ ਪਤ ਉ ਪਰ ਕੇ ਮਛ ਰਾ ਮੰਗ

ਛੁਪੈ ਤੇ ਘੋਰੇ ਕੀ ਦੇਹੀ ਛੁਟੀ ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਕ੍ਰਿਤਾਰ
ਥਗੁਣਿਆ ਤਾਰ ਜੋ ਕਹਿਆ ਦੇਹੀ ਛੁਟੇਲੇ ਜਨਮ
ਕਉਣ ਬਾ ਮੇਗਾ ਵਿਸ ਕਾਸ ਨ ਬਿਧ ਕਿ ਉਕਰ ਗੁਣਿਆ
ਬਾ ਜਾ ਮੇ ਮੁਲੁ ਲੀਤਾ ਬਾਤਾ ਦੇ ਨਿਮੇਰੀ ਵਲ ਦੇਖ ਕ
ਗਿ ਸਿਰਿ ਹਲਾਇਆ ਬਾ ਦੇਹਿ ਚਲਿਤ ਮੇ ਕੀ ਛੁਟਾ
ਜਾਨਿਆ ਜੀ। ਤਾ ਸਾਧ ਕਹਿਆ ਦੇ ਬਾਤਾ ਤੂੰ ਛੁਟੇ
ਜਨਮ ਭੀ ਗਜਾ ਬਾ ਦੇਹਿ ਛੁਟੇ ਜਨਮ ਤੇ ਗਵਜੀ
ਬਾ। ਤੈਨੋਂ ਇਨਿਆਰਿਆ ਬਾ। ਗਜ ਦੇਹਿ ਕਰਨ ਲਗਾ
ਬਾ। ਪੁਣ ਤੂੰ ਫੇਰ ਭੀ ਗਜਾ ਗੁਣਿਆਂ। ਜਾ ਦੇਹਿ ਮੁਇ

੨੫੩

ਆਤੰਧਰਮਗਾਇਨੇਇਸਿਕੋਸਭਨਰਕਭੁਗਾਏ। ਥਪੁ
ਰਿਸਿਘਲਾਦੀਪਾਇਸਕੋਘੜੇਕਜਨਮਦੀਆ। ਤੈ
ਇਸਕੋਮੋਲੁਲੀਆ। ਏਨਿਤੰਸਿਰਿਹਲਾਇਆਥਾ।
ਤੈਨੇਕਹਿ। ਆਥਾਏਰਜਾਮੇਨੇਤੁਪਛਾਣਦਾਨਾ। ਜੀ। ਮੇਤੈਨੇ
ਪਛਾਣਦਾਗਾ। ਏਤਨੀਬਾਤਿਕਹਿਕਰਿਥੈਕੁਠਕੰਗ
ਇਆ। ਪਿਛੇਤੇਗਜੈਕੇਲੋਕੁਰੁਆਈਨਿਕਲੇ। ਹੋਰ
ਘੜੇਲੇਆਏ। ਤਾਗਜੈਨੇਸਾਧਕੇਰੇਰੁਓਤਕਰੀ। ਘ
ਵੇਉਪਰਿਥੈਠਕਰਗਜਾ। ਆਪਨੇਘਰਕੋਆਇਆਗ
ਜਾ। ਆਪਨੇਪੁਤਕੇਦੇਕਰ। ਆਪਬਾਨੇਤਪਸਿਅਕਰਨ

ਲਗਾ। ਤੰਗਜਾਭੀਗੀਤਾਕੇਪੰਧੂਮੇਧਿਸ਼ਾਇਕਾਪਾਠਕ ੨੯੧
 ਰਨਲਗਾ। ਕ੍ਰਿਤਾਰਥਭੁਇਆ। ਤਾਸੀਨਗਾਇਦਜੀ
 ਕਹਿਆਏਲਛਮੀਮੇਪੰਧੂਮੇਧਿਸ਼ਾਇਕਾਠਲਕਹਿਆ
 ਸੋਤੇਸੁਨਿਆਹੈ। ੧॥ ਇਤਿਸ਼ੀਪਦਮਪੁਰਾਣੇਸਤੀ
 ਈਸੀਥਾਏਉਤ੍ਰਖੰਡੇਗੀਤਾਮਹਾਤਮਨੇਪੰਧੂਮੇਧਿਸ਼ਾਭਿ
 ਸੰਪੂਰਨਭੁਇਆ। ੧੫॥ ਆਗੋਗੀਤਾਕਾਸੋਲਮਾਧੀ
 ਅਭਿਚਲਿਆ। ਸ਼ੀਭਗਵਾਨੇਵਾਚੈ। ਸ਼ੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਭਗ
 ਵਾਨਜੀਕ੍ਰਿਪਾਨਿਪਾਨਜੀਅਰਜਨਕੇਕਹੈਹੈ। ਚੇਅਚਜਨ
 ਅਬਧਪੁਤ੍ਰਭੀਮੇਤੇਮਭਿਰਥਾਤਿਸੁਲਾਏਜੋਹੈਮਾਨੁ

ਖਾਇਕਨਾਮਾਨੁਖਾਬਿਖੇਦੇਉਤਕੇਜੈਸੇਸੁਭਾਉਪੈ॥
ਇਕਨਾਮਾਨੁਖਾਬਿਖੇਦੇਉਤਕੇਜੈਸੇਸੁਭਾਉਪੈ॥ ਤੇਸੁਭਾ
ਉਮੇਭਿਨਭਿਨਕਰਿਸੁਣਾਉਦਾਹਾਂ॥ ਤੂੰਸੁਵਨਕਗਾਧੀ
ਧਮੇਤਾਜਿਨਾਮਾਨੁਖਾਬਿਖੇਦੇਉਤਾਸੁਭਾਉਪੈਤੇਸੁ
ਣਾਨਿਰਭੈਤਾਂਕੀਸੀਕਾਤਿਨਿਕੇਮਨਮੇਭਉਨਾਜੀਅ
ਗਤਿਨਿਕਾਮੰਤਰਿਕਰਨਹਿਰਦਾਸੁਧੁਪੈ॥ ਅਗਨਿਰਿਮ
ਲਿਅਰਮੇਰੇਜਾਨਣੇਕਾਰਿਸਾਨਾਤਿਨਕੇਮਨਾਵਿਖੇਪੈ॥
ਅਰਮੇਰੇਸਿਮਰਨਜੇਗੁਸਾਬਿਜੁਣੁਹੋਏ॥ ਅਰਜਬਾ
ਸਕਭਦਾਨਕਰਨਾ॥ ਇਤੀਆਜੀਤਣੀਆ॥ ਅਰ

ਜਗੁਕਰਨਾ ਅਰੀਮਹਿ ਅਜੇ ਬੇਦਾਇਖੇ ਗਾਈ ਹੈ ਬੇਦ
 ਪੜਨਾ ਸਹੀ ਸੁਸੀਰ ਖਾਪੜਨੀ ॥ ਧੁਰਾਣ ਕੇ ਸਤੋਤ੍ਰਪ
 ਹੋ ॥ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਾ ॥ ਤਪਸਿਆ ਕਰਨੀ ॥ ਤਪਸਿਆ ਸ
 ਤਾਰ ਮੇਧਿ ਜਾਇ ਬਿਖੇ ਕਹੋ ਗਾ ॥ ਅਰਮਹਿ ਸਾਜੇ ਹੈ ਦਇ
 ਮਾ ਕੋਈ ਜੀਉ ਦੁਖ ਉਲਾਨਾਹੀ ॥ ਚਿਰ ਦੇ ਕਾ ਕੇ ਮਲ ਅ
 ਰਸ ਤਥਾ ਵੀ ॥ ਅਰਸ ਚੁ ਬੋਲ ਲਾ ॥ ਕੀਨੀ ਉਪਰ ਕੂਧਾ
 ਹੀ ਕਰਨਾ ॥ ਅਗਜਿ ਤਨੋ ਬਿਖੇ ਸਰੀਰ ਕੀਰਖਿ ਅਚਿ ਇਤਿ
 ਤਨਾਹੀ ॥ ਛਾਵਨ ਭੋਜਨ ਕਾ ਅਹਾਰ ਕਰਨਾ ॥ ਅਗ ਕੰਛੁ ਛੁ
 ਵਨ ਭੋਜਨ ਤੇ ਅਧਕਾ ਧਏ ਪਾਸਿ ਨਾਹੀ ਰਾਖ ਲਾ ॥ ਤਿ

ਸਿਕਾਨਾ ਮਾਤਿ ਜਾਗੈ ॥ ਅਰਸ ਦਾਸਾਂ ਤਿਸੁ ਖਾਥਿ ਖੈਲੀ
ਣਹਿ ਦਿਲਾ ॥ ਅਰਕਿ ਸੀਕੀ ਨਿੰਦੇ ॥ ਮਾਨਾ ਹੀ ਕਰਨੀ ॥ ਸਭ
ਕੀ ਸੀਕਿ ਸੁਖ ਦੇਣਾ ॥ ਅਰਨਿ ਰਿਲੇ ਭੁਰਹ ਦਾ ਲੇ ਭੁਭ
ਹੁਤਨਾ ਹੀ ਕਰਨਾ ॥ ਅਰਪਾਪ ਕਰੇ ਤੇਲ ਜਾ ਕਰਨੀ ॥
ਅਰਚੰਦਲ ਸੁਭਾਉ ਤੇ ਰਹਤਾ ॥ ਅਰਨਿ ਰਿਚਲਾ ਮਾਸ
ਨਾ ॥ ਅਰਨਿ ਰਿਚਲਾ ਸੁਭਾਉ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀਆ ॥ ਅਰਨਿ ਰਿਚਲਾ
ਮਨਾ ॥ ਅਰਤੇ ਜਸੀ ॥ ਤੇਜਸੀ ਕਿ ਮਾਤਿ ਸਕੀ ॥ ਅਵਰਿਸੁ
ਕੇਈ ਨਾ ਕਰਿ ਸਕੈ ॥ ਅਰਸ ਭੁਕੇਈ ਤਿਸਕੀ ਪੁਜਾ ਕਰੇ
॥ ਅਰਖਿ ਮਾਵਿਤਾ ॥ ਕੇਈ ਖੁਰਾਕੇ ਕੇਈ ਦੁਖ ਦੇ ਜਾਇ

ਤੇ ਸਿਕੋ ਸਹਿ ਰਹੇ ॥ ਇਸਿ ਕੋ ਬਿਮਾਕ ਹਵੇ ॥ ਅਰਧੀ
 ਰਜੀਧੀ ਰਜੀ ਕਿਆ ਸੀ ਗੋਈ ਦਜੀ ਕੀ ਸਰਨੀ ਪਰੇ
 ॥ ਕਹੈ ਜੋ ਕਿਛੁ ਸੀ ਗੋਈ ਦਜੀ ਕੀ ਇਛਿ ॥ ਆਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ
 ਸੋਭ ਲਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਏਹਿ ਬਾਤਿ ਸਮਝ ਕਰ ਮੇਰੀ ਹੀ
 ਸਗਨਿ ਸਦਾ ਸੰਤੁਟ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹੈ ॥ ਇਸ ਕਾ ਨਾਮ ਧੀਰਜੀ
 ਹੈ ॥ ਅਰਏ ਹਿ ਕੋ ਜਲਾਮਿ ਤਕ ਕੇਇ ਸਾਨ ਕਰ ਪਾਵੈ
 ਝਗਏ ॥ ਅਗ ਅੰਤ ਹਿ ਕਰਨ ਜੇ ਹੈ ॥ ਹਿਰਦਾ ਸਾਸ ਸਾਸ
 ਮੇਰੇ ਨਾਮੁ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਪਾਵੈ ਝਗਏ ॥ ਅਗ ਕਿਸੀ
 ਸਾਥ ਕਪਟ ਨਾ ਕਰੈ ॥ ਅਗ ਆਪਨੀ ਪੂਜਾ ਮਾਨਤਾ ਨਾ ਕ

੨੫੬

ਰਾਵੈ। ਗੁਰਗੁਸਾਈ ਜੋਇ ਨਾਏਠੇ। ਜੇਗੁਰਬ ਅਰਜ
ਨਦੇਸਭੀਲਛਦਮੇਮਾਨੁਖਾਬਿਖੇਦੇਉਤਾਕੇਕਰੈ
ਅਥਵੂਸਰੇਵੈਤਹੁਕੇਲਛਦਸੁਣਾ। ਪ੍ਰਿਥਮੇਤ
ਪਾਖੰਡਾ। ਪਾਖੰਡਕਿਆਲਗਾਇਖੇਅਪਕੋਧਰਮਾਤ
ਮਾਇਖਾਉਣਾ। ਅਰਮਨਾਵੇਖੇਪਾਪਾਤਿਤਵਣੇ।
ਏਹਿਗ੍ਰਿਹਸਤੀਪਾਖੰਡੀਕਹਿਆਹੈ। ਅਰਮਤੀਤ
ਕਾਪਾਖੰਡਕਿਆਸੁਣਾ। ਜਿਸਿਸਾਰਕੀਤਿਜਾਗਕਰ
ਮੇਰੀਸਰਨਆਇਆਹੈ। ਅਰਮੇਰੀਸਰਨਆਇਕਰਿ
ਮੇਰੇਚਰਨਕਮਲਾਇਨਾਜੇਕਿਛੁਕਿਸੀਅਉਰਧਾ

ਤਿਕੀ ਮਨ ਥਿਖੇ ਮਨ ਸਾਕਰੇ ਦੇਹੋ ਅਤੀਤ ਕਾ ਪਾਖੰਡ ॥ ੨੫੭ ॥
ਚੋ॥ ਅਰਗਰਬ ਕਰੋ ਮੇਰੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋ ਕੇ ਦੀਨਾ ਹੀ॥
ਅਰਕ ਠਰਬੇ ਲਣਾ॥ ਹੇ ਭਾਰਬਾ ਅਰਜਨ ਦੇ ਪੰਜੇ
ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਾ ਦੇ ਤੋ ਕੇ ਸੁਭਾ ਉਕੀਆ ਹੋ॥ ਅਗਇਨੀ ਕੀ
ਉਤਪਤਿ ਮਾਰੀ ਜਾਨ ਤੇ ਹੋ॥ ਅਥਾਇਨਾ ਦੇ ਨਾ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਾ
ਕਾ ਫਲ ਸੁਣਾ॥ ਜੀਨਾ ਮਾਨਖਾ ਥਿਖੇ ਦੇ ਉਤਾ ਕੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿ
ਤ ਹੋ ਤੇ ਸੀਸਾਰ ਤੇ ਮੁਕਤ ਹੋ ਦੇ ਹੋ॥ ਅਗ ਜੀਨਾ ਮਾਨਖੰ ०
ਕੀ ਦੇ ਤਹੁ ਕੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਹੋ ਤੇ ਸੀਸਾਰ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ
ਥਿਧਨ ਮੇਆ ਦੇ ਹੋ॥ ਜਬ ਸੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕੇ ਸੀ

ਮੁਖਿ ਕਮਲਾ ਜੀ ਤੇ ਦੇਵੇ ਨੇਲ ਛਣ ਸੁਭਾ ਉਸੁਣੇ।
 ਤਬ ਅਰਜਨ ਅਪਨੇ ਬੀਚਾਰੇ ਮੇਪਾਇ ਗਾਇਆ ਕ
 ਹੈ ਮਤ ਕੇ ਦੀ ਦੇ ਤਹੁ ਕਾ ਸੁਭਾ ਉਮੇਗੇ ਬਿਖੇ ਭੀ ਉਦਾਰੇ
 ਹੈ। ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਇਤਨਾ ਅਰਜਨ ਕ
 ਬੀਚਾਰਨਾ ਸਹਿਸਾ ਕਿਆ। ਤਬ ਕਮਲੇ ਨੇ ਨਸੀ ਕੇ ਸ੍ਰ
 ਜੀ ਅਰਜਨ ਕੋ ਬੋਲ ਉਠੇ। ਹੇ ਪਰਵਨੇਦਨ ਅਰਜ
 ਨ। ਤੂੰ ਮਤ ਆਪਾ ਬਿਖੇ ਚੰਤਾ ਕਰਦਾਰ ਹੈ। ਤੂੰ ਦੇ ਉ
 ਤਾ ਕੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਨਾਲ ਹੀ ਲੇਜਨਾ ਮਿਆ ਹੈ। ਹੇ ਅਰਜ
 ਨ ਮਾਨੁਖਾ ਬਿਖੇ ਦੇ ਨੇ ਸੁਭਾ ਉਦਰ ਤੇ ਪੈ। ਦੇ ਉਤਾ ਕੇ

ਸੁਭਾਉਮੇਤੋਨੋਥਿਸਥਾਰਕਰਕਹੈਹੈ॥ ਅਰਦੈਤੋਕੇਸੁ ੨੫੮
ਭਾਉਮੇਥਿਸਥਾਰਕਰਕਹੈਨਾਹੀ॥ ਅਰਦੈਤੋਕੇਸੁਭਾ
ਉਮਥਬਹੁੜਤੋਨੋਸੁਵਨਕਰਾਵੈਹੈ॥ ਜੀਨਾਮਾਨੁਖਾ
ਕੀਦੈਤੋਕੀਜੇਸੀਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਹੈਤੇਮਾਨੁਖਨਾਰਿਹਸਤਹੀ
ਥਿਥੈਸੁਖੀਰਹਿਜਾਣਦੇਹੈ॥ ਅਰਨਾਮਤੀਤਹੈਦੇ
ਕੀਜੁਗਤੁਜਾਣਦੇਹੈ॥ ਅਤੀਤਕਿਸਭੁਗਤਿਹੈਦੀਦ
ਹੈ॥ ਅਰਨਾਕਿਛੁਪਵਿੜਤਾਈਹੋਇਜਾਣਦੇਹੈ
॥ ਅਰਨਾਇਸਨਾਹੀਕਰਜਾਣਦੇਹੈ॥ ਅਰਸਤਸਰੁ
ਪਾਮਥਨਾਸੀਜੇਮੇਯਾਤਿਨਕੋਦਿਖਾਈਨਹੀਦੈਦ॥

॥ ਅਰਾਮਾਪਈਚਮਿਲਮਿਲਿਕਰਦੇਹਿਗੋਸਟਕਰਦੇ
 ਹੈਸ੍ਰੀਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਕਹਹੈ॥ ਕੀਨੀਦੇਖਿਆਹੈਪ੍ਰਮੇਸਰ
 ਹੈਜੀਨਾਹੀ॥ ਏਹਿਸੰਸਾਰਕੀਨੀਨਾਹੀਉਪਜਾਇਅ ०
 ॥ ਅਰਸੰਸਾਰਕਾਕਰਤਾਭੀਕੋਈਨਾਹੀ॥ ਅਰਾਮਾਪ
 ਏਆਪਤੇਉਪਜੇਹੈ॥ ਅਰਾਮਾਪਪ੍ਰਮੇਸਰਹੈ
 ॥ ਭੇਮੂਰਖਅੰਧਮਤਾਅਪਕ੍ਰਪ੍ਰਮੇਸਰਕਹਾਉਦੇਹੈ॥
 ਅਰਸਭਨਾਥਾਤਾਤੇਤੀਨਾਨੇਦੇਹਿਥਾਤਿਏਹਿਸਮ
 ਭੀ॥ ਕੀਭੁਲੇਭੁਲੇਭੁਜਨਸੁਆਵੇਭੁਗੀਐਇ
 ਸ੍ਰੀਸਾਥਕਾਮਰਸਭੁਗੀਐ॥ ਏਵੇਨੇਥਾਤਾਇਨਾ

ਨੇਖਡਾਲਾਭੁਕਰਜਾਈਆਹੈ॥ਇਤਿਪ੍ਰਕਾਸਤਿਨਕੀਅੰ
 ਧਬੁਧੁਭਈਹੈ॥ਅਰਨਾਸਗੁਈਆਹੈਆਤਮਾਤਿਨਕਾ
 ॥ਅਰਬੇਵੀਹੈਬੁਧਾਤਿਨਕੀ॥ਅਰਜੋਕਿਛੁਕਾਰਜਕ੍ਰਿ
 ਤਕਰਦੇਹੈਸੋਈਕਰਦੇਹੈ॥ਜੇਸਿਕਾਰਜਤੇਆਪਭੀ
 ਕਸਾਟਿਪਾਵੈਅਰਅਉਰਕਈਕਸਾਟਿਪਾਵੈ॥ਐਸੇਬੁ
 ਰੀਆਕਰਮਾਕਾਅਰੰਭੁਕਰਦੇਹੈ॥ਅਰਉਦਰਪੂਰਨਾ
 ਕਦੀਭੀਆਹੀਕੁਰੀਨਾ॥ਐਸਾਜੋਹੈਕਾਂਮਾਤਿਸਕਾਮਾਸ
 ਰਾਪਕਾਵੀਆਹੈ॥ਅਰਪਾਖੰਡਮਰਗਬਕੇਅੰਧੇਰੇਸਾ
 ਥਮਤਵਾਲੇਹੋਇਰਹੇਹੈ॥ਆਇਆਕੇਮਹੇਹੋਏਸਿ

੨੯੯

ਬੀਆਵਸਤਕੋਪਕੜਰਹੇਹੈ॥ ਅਰਬੁਰੇਸੁਭਾਉਬਿਖੇ
ਵਰਤੇਹੈ॥ ਜਬਲਗਸਿਸਾਰਕਾਪ੍ਰਏਹੈਤਾਨਾਹੀ॥ ਤਬ
ਲਗਾਚਿਤਾਬਿਖੇਮਗਨਰਹਦੇਹੈ॥ ਏਸਤ੍ਰੀਸਾਬਿਕਾਂ
ਮਭਗਣਾਏਹੈਬਡਾਲਾਭਕਰਜਾਤਾਹੈ॥ ਅਰਕਾਂਮਹੀ
ਸਾਬਾਦਿਹਿਨਿਸਰਾ॥ ਏਆਆਸਕੇਠਾਸੇਸਾਬਿਖੇ
ਹੋਦੇਹੈ॥ ਅਰਕਾਂਮਕੂਪਾਏਨਾਨਾਬਿਖੇਮਗਨਰਹਦੇ
ਹੈ॥ ਅਰਨਿਤਿਹੀਕਾਮਕੇਭੋਗਬਿਖੇਖਚੈਹੋਦੇਹੈ॥
ਅਰਕਾਂਮਭਗਣੇਕੇਨਮਿਤਿਮਨਿਆਏਕਪਟਕਾਦ
ਰਬਭਿਪਜਾਇਕਰਿਕਹਦੇਹੈ॥ ਏਹੀਮੋਨੋਬਡਾਲਾਭ

ਪ੍ਰਪਤਿਭੁਇਆਹੈ॥ ਅਰਏਹਿ ਮੇਰਾ ਮਨ ਰਬ ਪੂਰਨ ੨੦੦
ਭੁਇਆਹੈ॥ ਅਰਏਹਿ ਪ੍ਰਤਾਪਿਕਾਲ ਪਾਵਗਾ॥ ਅ
ਰਏਹਿ ਪ੍ਰਲੋਦਿ ਨਿਪਾਵਗਾ॥ ਏਹਿ ਸਤ੍ਰੁ ਮੇ ਮਾਰਿਅ ੦
ਅਮਕਾਭਗਾਈਆ ਮੇਰੀ ਏੀ ਸਰੇ ਮੇਰੀ ਭੋਰੀ ਮੇਰੀ
ਸਿਧੋ ਮੇਰੀ ਬਲਵਾਂਤਾ॥ ਮੇਰੀ ਸੁਖੀਆ॥ ਮੇਰੀ ਸਤਪੀ
ਤੀਆ ਤਾਂ ਏੀ ਸਾਹੁਕਾਰਾ॥ ਮੇਰੀ ਸਮਾਨ ਦੂਸਰ ਕੇ ਏੀ
ਨਾਹੀ॥ ਮੇਰੀ ਸਭ ਤੋ ਠਾਕਰਾ॥ ਅਭਿਰਾਮ ਭੁਮੇਰੇ ਚਾਸ
ਹੈ॥ ਮੇਰੇ ਮੇਰੀ ਸਾਨੀ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਹੋਏ ਹੈ॥ ਅਰਾਮ ਨੇਕ
ਵਿਖਿਆਰੇ ਭੋਗਵੈ॥ ਬਿਖੈ ਤਿਨ ਕਾ ਨਾਭੁ ਮੇਰੈ॥ ਅ

ਰਮੇਪਕੇਜਾਲਮੇਫਸੇਹੋਏਹੈ॥ ਅਰਕਾਂਮਕੇਭਗਕਰ
ਪਕੜੇਹੋਏਹੈ॥ ਅਗੈਭੀਨਰਕਥਿਖੇਜਾਇਪਵੇਗੈ
॥ ਅਥਾਤਿਨਕੇਮਹਿਤੁਸਾਵਜਗਾਥਿਆਰਅਰਪੁ
ਕਪੁਕੀਕਾਈਆਹਿਕਿਸਿਭੁੰਤਿਕਰਦੇਹੈਸੋਸੁ
ਣਾਧਿਥਮੇਤਾਅਹੰਕਾਰਕਰਦੇਹੈਕਪਦੇਹੈਏਹਿ
ਜਗਮੈਕਰਦਾਜਾ॥ ਕਿਸੀਕੋਸਿਰਿਨਾਹੀਨਿਵਦਦੇ
॥ ਅਰਧਨਕੇਗੁਥਕਰਮਤਵਾਲੇਸੇਹੋਇਗੇਹੈ
॥ ਅਰਲਕਾਥਿਖੈਭੁਲਾਭੁਲਾਕਪਾਵਦੈਕੇਨਾਮਿ
ਤਿਜਗਕਰੇਹੈ॥ ਐਸੇਜੇਹੈਪਾਈਤੀਜੀਤਾਥਿਪ

ਜਗੁਕਰਨੇਕੀਜੁਗਾਤੀਮੇਕਹੀਤੀਤੀਬਿਧਿਨਾਹੀਕਰ
 ਦੇ। ਬਹੁਰੁਕੇਸੇਅਹੰਕਾਰਬਲਗੁਬਕਰਅਰਕਾਂਮ
 ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਨਾਸਾਥਿਭਰੇਹੋਏਹੈ। ਅਰਮੇਜੇਹਾਂਆਤਮਾ
 ਰਾਮਸਭਨਾਦੇਹਾਂਬਿਖੇਬਿਆਪੀਆਹਾਂ। ਤੇਵੈਤਬੁ
 ਧੀਜੇਹੈਮਾਨੁਖਾਕੀਸੀਦੇਹਿਧਾਰੀਕੋਦੁਖਦੇਵੈ
 ਅਰਨੀਦੋਆਕਰਦੇਹੈ। ਅੰਸੇਜੇਹੈਕਠਰੁਮਨੁਮਾ
 ਨੁਖਾਬਿਖੇਅਧਮਨੀਚਪਾਪੀਤੀਨਿਕੋਬਿਸਥਾਰ
 ਕਰਲਛੁਣਕਹੈਹੈ। ਮੇਤਿਨਸਾਥਕੇਸਾਹਾਂ। ਤੀ
 ਨਿਮਤਦੁਖਦਾਇਕਕਹੈਸਾਥਭਰੀਹੋਈਜੇਹੈ।

ਅਰਿਜਾਨ ਅਸਰ ਜੂਨ ਗਏ ਕੁਤੇ ਇਨ ਤੇ ਆਇਲੇ ਕਰ
 ਅਉਰ ਭੀ ਜੋ ਅਰਿਜਾਨ ਜੋ ਨਹੀਂ ਤੇ ਨਾ ਬਿਖੇ ਤੇ ਨਕੋ ਰਾਹਿ
 ਦਿਏ ਹੋਂ ॥ ਕਬਲ ਗਏ ਗਏ ਦਾਹਾਂ ॥ ਥਾਰੀ ਮਥਾਰੀ
 ਨਾਹੀ ਕੁਚੀਲ ਜੂਨਾ ਬਿਖੇ ਤੇ ਨਕੋ ਕੁਮਾਵੇ ॥ ਹੋ ਕੁਤੇ
 ਨਿਦਨ ਅਰਜੀ ਜੀਨਾ ਮੇਨਾਹੀ ਪਾਇਆ ਜੋ ਮੇਨ ਪ੍ਰਾਪ
 ਤੇ ਨਹੀਂ ਭੁਏ ਤੇ ਥਾਰੀ ਮਥਾਰੀ ਚੋ ਜੀਨਾ ਬਿਖੇ ਕੁਦੇ ॥
 ਗਾਮਥਾ ਅਰਜਨ ਅਉਰ ਥਾਤੁ ਸੁਣਾ ਜਿਕੋਈ ਨਰਕ
 ਕਹੀ ਮੇਰੇ ਤੇ ਸਿਨਰਕ ਕੋ ਤੇ ਨਦੁ ਮਾਰੇ ॥ ਏਸਿ
 ਆਤਮਾ ਕਾ ਨਾਸ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ॥ ਕਉਣ ਤੇ ਨਿਦੁ ਮਾਰੇ

ਸੋਸੁਲਾ। ਕਾਂਮਕੁਪੁਲੋਭੁਏਤਿਨੇਨਰਕਕੇਦੁਆਰੇਹੈ॥ ੩੦੨
ਤਿਸਿਕਾਰਨਤੇਹੇਸਖੇਅਰਜਨਤੂੰਇਨਾਤਿਨਾਕਾਤਿ
ਆਗੁਕਰਾ। ਚੇਕੁੰਤੀਨਿਦਨਅਰਜਨਾਜੀਕੋਈਇਨਾਤਿ
ਨਾਤੇਨੀਆਗੁਹੋਇਆਹੈ॥ ਤਿਨੀਪੀਆਪਣੇਆਤਮਾਕ
ਕਾਲਿਆਣਕਰੀਹੈ॥ ਅਰਸਦੀਮਾਨੁਖਧਰਮਗਾਤਿ
ਕੋਜਾਇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਗਾ॥ ਹੇਅਰਜਨਜੇਸਾਸਤ੍ਰਕੀ
ਬੀਧਿਕੋਤਿਜਾਗੁਕਰਆਪਣੇਮਨਕੀਖੁਸੀਕੋਲੋਕਰਿ
ਜੀਕੋਈਜਗਤਪਾਸਿਆਦਾਨਕਰੇਹੈ॥ ਤਿਨੀਕੀਬਾ
ਤਿਸੁਣੇਤੇਕਿਸੀਕਰਮਕਰੇਕਾਟੁਲਸਿਧਿਨਾਪਾਵੈਗੇ॥

॥ ਤਿਸਿਕਾਰਾਤੇਹੇਅਰਜਨਜੇਰੁਭੇਮਤਕੇਨਿਰਿਮਲਹੈਤੇ
 ਵੇਜੋਕਿਛੁਜਗੁਤਪਸਿਆਦਾਨਕਰੇਹੈਤੇਸਾਂਸੜਕੀਬਿ
 ਧਿਕੋਸਮਝਦੇਹੈ। ਤੇਮੇਰੀਕ੍ਰਿਪਾਤੇਪ੍ਰਮਗਤਕੋਜਾਇ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈਤੇਹੈ॥ ਏਤਿਸ੍ਰੀਗੁਰਵਤਗੀਤਾਸੁਪਨਿ
 ਖਤੁਸੇਧੂਆਵੇਦਿਅੰਜਗੁਸਾਸੜੇਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਅਰਜਨ
 ਸਿੰਘਾਦੇਦੇਵਸਰਸਪਤਾਇਭਾਸਜੇਗੋਨਾਮਖੜੁਸੇਧਿ
 ਆਉਸਿਪੂਰਨਗੁਇਆ॥੧੮॥ ਸ੍ਰੀਗੰਮਾਕ੍ਰਿਸ਼ਨਅਰਧ
 ਨੁਸਮਾਪਤੀ। ਜਲੇਕਾ॥੧੯॥ ਆਗੇਜੋਲਮੇਧਿਜਾਇਕਾ
 ਮਹਾਤਮਚਲਿਅੰਗ। ਸ੍ਰੀਗੁਰਦਿਲਵਚੈ। ਸ੍ਰੀਨਾਗਇ

ਇਸੀ ਕਰਿਆ। ਏਲਾਛਮੀ। ਅਬ ਤੋ ਨੋ ਸੋਲ ਮੇ ਧਿਆਇਕਾ ॥ ੩੦੩ ॥
ਠਲ ਕਰੋ ਹੋ ਤੂੰ ਸੁਵਨ ਕਰਾ। ਸਿਰਠ ਦੇ ਸਕੇਰਾ ਜੇ ਕਾਨਾ ਮੁਖ
ਹੁਗ ਬਾਰਿਥਾ। ਵਹੁਗ ਜਾ ਬਠਾ ਧਰਮਾਤਮਾ ਬਾ। ਤਿਸ ਕੇ
ਨਗੇ ਮੇ ਘਰ ਘਰ ਠਾ ਕੁਰਦੁ ਆਰੋ। ਅਰਜ ਗੁਰਿ ਦੇ। ਅਰਘ
ਗੇ ਮੇ ਜਰੀ। ਅਰਸੇ ਨੇ ਕੇ ਥੀਭਾ। ਅਰਚਾ ਦਰਛ ਤਮੇ ਸੀ ਸੁੰਦੁ
ਨਗਰੀ ਥੀ। ਅਰਚਾ ਜਾਹਿ ਕਾਭੁਗਤੁ ਬਾ। ਅਰਸਾ ਧਾਸਿਤਾ
ਅਰਬੂਹ ਮਣਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ। ਤਿਸਿ ਕੀ ਪ੍ਰਜਾਭੀ ਧਰਮਾ
ਤਮਾ ਥੀ। ਰਾਜਾਹਿ ਕਾਭੁਗਤੁ ਸੁਭਾ ਜੀ। ਅਭਿਪਰਿਦ
ਇਆ ਕਰੋ। ਰਾਜੇ ਕੇ ਹਾਥੀ ਬਹੁਤੇਰੇ। ਘੋੜੇ ਬਹੁਤ ਦੁ

ਘਰੁ ਤੁਮੇ ਤੀਹੀਰੇ ਲਾਲ ਜਵਾਹਰਿ ਬਹੁਤੁ ॥ ਤਿਨਾਹ ਬੀਅ ०
 ਮੇਇ ਕਹਾ ਬੀਖੁ ਟਰਬਾ ॥ ਗਜੈ ਕੇ ਨਗਰੇ ਮੇ ਸੋਰ ਬਹੁਤੁ ਕਰੈ
 ॥ ਕਿਸੀ ਮਹਾਤ ਕੇ ਨਹੈ ਅਉਣੈ ਦੇਵੈ ਨਾਹੀ ॥ ਜੀ ਕੋਈ ਮਹ ०
 ਤਉ ਸਿਉ ਪਾਰਿ ਚੜ੍ਹੈ ਤਿਸਿ ਕੋ ਮਾਰਿ ਭਰੈ ॥ ਅਰਉ ਸਕੇ
 ਪੈ ਗੇ ਮੇਜ ਜੀਰ ਪਾਏ ਰਖੀਐ ॥ ਤਾਰਾ ਜੇ ਦੇਸ ਦੇਸ ਕੇ ਮ
 ਹਾਉ ਤੋ ਨ ਚੋਠੀ ਮਾਲਿਖੀ ॥ ਕਿਈਐ ਸਾਮਹਾਉ ਤ
 ਭੀ ਹੋਵੈ ਜੀ ਕੋਈ ॥ ਇਸਿਹਾ ਬੀ ਕੋ ਪਕੜੈ ॥ ਉਸ ਕੈ ਨਜੀ
 ਕੋ ਕੋਈ ਆਇ ਸਕੇ ਨਾਹੀ ॥ ਵਹੁਹਾ ਬੀ ਨਗਰ ਕੇ ਮੰਦਰ ਮ
 ਗੈ ਪਛਾਰੈ ॥ ਜੀ ਸਿਗਲੀ ਮੇਜਾਇ ਤਿਸ ਗਲੀ ਕੋ ਨ

ਰੀਆਵੇ। ਅਜਿ ਕਈ ਸਕੋ ਅਗੈਆਵੇ ਤਿਸਿ ਕੋ ਮਾਰਿ ਰਾਹੈ ॥ ੩੦੪ ॥
 ਅਰਬਾਨ ਕੇ ਪਸਪੰਖੀਆ ਕੋ ਮਾਰੈ। ਅਰਾਚੀ ਤੇ ਸਭ ਨਾਕੋ
 ਮਾਰਿ ਰਾਹੈ। ਬਹੁ ਰਿਨ ਗਰਮੇ ਆਵੇ ਮਾਨੁ ਪਾਕੋ ਦੁਖ ਦੇਵੈ
 ਕਦੀ ਬਨ ਮੇ ਨਿਕ ਸਜਾਵੈ ਬ੍ਰਿਛ ਕੋ ਢਾਹਿ ਆਵੈ। ਬਹੁ
 ਨਗਰ ਮੇ ਆਵੇ। ਅੰਸੇ ਹੀ ਬਰੇ ਉਪ ਝੁਵ ਕਰੈ। ਰਾਜਾ ਮਨ
 ਮੋ ਚੈ ਤਾ ਬਹੁ ਤੁਕਰੈ। ਕਹੈ ਏਹਿ ਪ੍ਰਯਾ ਕੋ ਬਹੁ ਤੁਖੁ ਦਿ
 ਦਾਹੈ। ਤਾ ਮਨ ਮੇ ਬੀਚਾਰੀ ਕੀਆ ਕਰੀ। ਅੰਜੀ ਤਿ ਬਿਧਿ
 ਕਰਿਯਾ ਬੀਬਾ ਸਿਹੈ ਸੋਈ ਉਪਾਇ ਰਾਜਾ ਕਰੈ। ਅੰਪਰ ॥
 ਬੀਬਾ ਸਿਹੈ ਨਾਹੀ। ਏਕਿ ਦਿਨਿ ਬੀਨਗਰ ਮੇ ਆਉਦ ॥

ਥਾ।। ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਤ੍ਰਿਪਾਥੀ ਕੀ ਸਾਮਣੈ ਆਉ ਦਾ ਬਾ। ਤਾਂ
 ਲੋਕੀ ਕਹਿ। ਆਏ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਏ ਸਿਮਾਰਗ ਤੂੰ ਮਤ ਜਾਹਿ।।
 ਪਾਥੀ ਮਾਰੈਗਾ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਕਹਿ। ਆਮੇਰੇ ਬੈਠੇ ਭੁਜਨ ਕਾ
 ਐਸਾ ਬਲੁ ਹੈ। ਕੀ ਆਪਾਥੀ ਕੀ ਸਕਤ ਹੈ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਨਜੀ ਕਿਮ
 ਇਸ ਕੋ। ਤਾਂ ਲੋਕੀ ਕਹਿ। ਆਓ ਹੁਪ ਸੁ ਹੈ ਭੁਜਨ ਕਾ ਫਲ
 ਕਿ। ਆਜਾਣ ਦਾ ਹੈ। ਤੈਨੋਂ ਬਿਚਿਤੇ ਚੀਰ ਰਾਹੈਗਾ। ਤਾਂ ਬ੍ਰ
 ਹਮਣੁ ਕਹਿ। ਆਗਜਾਇ ਦਾ ਤੈਨੋਂ ਕੀ ਮਾਰੈਗਾ। ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇ
 ਸਰਜੀ ਕੇ ਭੁਜਨ ਤੇ ਏ ਮੁਖ ਹੈ। ਮੇਤਾ ਹਰਿ ਕਾ ਭੁਗਤ ਹਾ।।
 ਰਾਮੇਰੇ ਏ ਕਰਿ ਜਾਨੈ। ਕਹੈ ਜੇ ਕਾਰਿ ਮੇਰੀ ਮ੍ਰਿਤਿ ਏ ਸੀ ਕੈ

ਬਿਧੀ। ਤਾਂ ਮਤ ਬਸੇਖਾ ਬਿਨਾ ਆਈ ਕੋਈ ਨਹੀ ਮਰਦਾ ॥ ੩੦੫ ॥
ਇਤਨੇ ਮੇਹਾ ਬੀ ਨਜੀ ਕਿਆ ਦੇਆ। ਤਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜਗਾਖਰੁ ॥
ਬਾਤਹਾਰੀ ਖੜਾਰਹੀਆ। ਜਾਵਹੁ ਹਾਥੀ ਨੇਰੇ ਆਇਆ।
ਤਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਨੇਰਾ ਕਰ ਉਸ ਬਲ ਦੇਖਿਆ। ਤਾ ਹਾਥੀ ਨੇ
ਸੁਰਨਾ ਲਿਚਕਾ ਬੀਏ। ਤਾਲਕਾ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਬ੍ਰਹਮਣ
ਨੇ ਪੁਲੁ ਮਾਰੇਗਾ। ਤਾ ਹਾਥੀ ਚਰਨ ਬੀਟ ਕੇ ਖੜਾ ਹੋਇ ਰਹਿ
ਆ। ਤਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਹਿਆ ਦੇਗ ਜਾਇ ਦੂਮੇ ਤੈਨੇ ਜਾਣਹ ॥
ਊਠਿ ਛਲੈ ਜਨਮ ਕਾ ਪਾਪੀ। ਮੇਤੈ ਨੂਓ ਪਾਰਗਾ। ਤਿਓ
ਤਾ ਮਤ ਕਰਾ। ਤਾਵਹੁ ਜਾਇ ਦੂਬਾ ਬੰਬਾਰ ਚਰਨ ਛੁਪੈ॥

ਮਥਾਨਿਵਾਵੈ। ਤਲੇਕੀਰਜੋਪਾਸਕਹਿਆਏਰਜਾਜੀਜਿ
ਸਿਹਾਥੀਕੋਪਕਰੇਨੇਕਾਜਤਨਤੁਮਕਰਦੇਥੇ। ਸਿਹਾਥੀਇ
ਕਬੂਹਮਲਾਅਗੈਪਕੁਹਾਇਰਹਿਆਰੇਜੀ। ਏਰਿਥਾਤਿ
ਸੁਨਕਰਗਜਾਆਇਆ। ਦੇਖੇਤਾਂਹਾਥੀਬ੍ਰਾਹਮਣਾਅਗੈ
ਖੜ੍ਹਾਏ। ਤਾਸਾਪਕਹਿਆਰੇਗਜਾਇਵਤੁਅਗੈਆਉ।
ਹਾਥੀਅਗੈਆਇਕੋਸਿਰਿਨਿਵਾਇਆ। ਵਹੁਬ੍ਰਾਹਮਣ
ਗੀਤਾਪਾਠੀਥਾ। ਕਰਮੰਰੁਲਤੇਜਲਲੇਕਰਾਅਰਮੁਖਤੇ
ਕਹਿਆਜੇਮੇਗੀਤਾਕੋਸੋਲਮੇਧਿਜਾਇਪਾਠਕਰੈਕਾਪੁੰਨ
ਮੇਇਸਿਹਸਤੀਕੋਦੀਆ। ਅਰੇਪੁੰਨਕਰੇਤੇਏਰਿਅਧਮ

ਦੇਰਿ ਤੇ ਛੁਟੇ ॥ ਏਤਨਾ ਕਹਿ ਕਰਿ ਉਸ ਕੇ ਮੁਖ ਉਪਾਰਿ ॥ ੩੦੬
 ਨਾਕੀਆ ॥ ਤਬ ਹੀ ਤਤ ਕਾ ਲਿਹਾ ਥੀ ਕੀ ਦੇਰਿ ॥ ਛੁਟ ਕਰਿ
 ਦੇਵ ਦੇ ਹੀ ਪਾਈ ॥ ਬਿਬਾਨ ਆਇਆ ਤਿਸਿ ਉਪਰ ਬੈਠਕ
 ਉਸ ਗਜੇ ਕੇ ਅਗੈ ॥ ਆਖੁ ਕੁਭਾਇਆ ॥ ਕਹਿ ਆਚੇ ਗਜਾ
 ਮੇ ਤੇਰੇ ਨਗਰ ਮੇ ਏਸੀ ਨ ਮਿਤਿ ਰਹ ਦਾ ਬਾ ॥ ਤੁਥ ਰਧ ਰਮ
 ਗਯੋ ॥ ਮੇਲਨ ਮੇ ਥੀ ਚਰ ਕਰ ਦਾ ਬਾ ॥ ਕੇਈ ਮੇ ਸਾਜੀ ਉ
 ਜਵੇ ਮੇ ਨਾਇ ਸਿ ਦੇਰਿ ਤੇ ਛੁਟਾਵੇ ॥ ਏਨੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਗੀ
 ਤ ਕੇ ਸੋਲ ਮੇ ਧਿਆਇ ਕਾ ॥ ਏਕ ਸੋਲ ਕ ਕਾ ਪੁਨ ਦੇ ਕਰਮ
 ਧਮ ਦੇਰਿ ਤੇ ਛੁਟਾਇਆ ॥ ਸੁਕਤ ਕੇ ਪ੍ਰਪਾਤਿ ਕਰਿਆ

ਇਤਨੀ ਬਾਤ ਕਹਿ ਕਰਿਥੈ ਕੁਠ ਕੋ ਗਾਇਆ ਰਾਜੇ ਬ੍ਰਾਹਮ
 ਲਪਾਸਾ ਆਇ ਚੁਰੁ ਉਤ ਕਰੀ ॥ ਕਹੈ ਦੇਸ ਧਰੀ ਤੈ ਕਉਨ
 ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜੀ ਸਿ ਕਰਿ ਦੇਹਿ ਗਾਥੀ ਕੜਾਹਿ ਰਹਿਆ
 ਠੇਕ ਮੁਕਤ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਿਆ ਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਹਿਆ
 ਮੇਸ਼ੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ ਸੋ ਲਮੇ ਪਿਛਾਇ ਕਾ ਪਾਠ ਨਿਤ ਕਰਵਾਹ ॥ ਪੁਤ
 ਜੀ ॥ ਤੇ ਸਕਾ ਪੰਨੇ ਮੇਤਿ ਸਕੀ ਨ ਮਿਤਿ ਕਰਿਆ ਬਾ ॥ ਉਸ ਕੋ
 ਬਲ ਕਰ ਦੇਹਿ ਗਾਥੀ ਜੀ ਦਿਆ ਮਰ ਮੁਕਤ ਹੋਇਆ
 ਤਾ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਰਾਜਾਇ ਦ੍ਰੁਪਿਛ ਲੇ ਜਨਮ ਕਉ
 ਲਥਾ ॥ ਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਕਰਿਆ ॥ ਏ ਗਾਥਾ ਦੇਹਿ ਹਸਤੀ

ਧਿਛਲੇਜਨਮਾਇਕਬ੍ਰਹਮਲੁਖਾ॥ ਏਕਤਪਸੀਸਾਧਕਾ
 ਏਹੁਸਿਖਥਾ॥ ਗੁਰਨੇਏਸਕੇਬਿਦਿਆਬਹੁਤਪੜਾਈਥੀ
 ॥ ਤਾਂਇਕਸਮੇਥੀਖੇਗੁਰਤੀਰਥਕੰਚਲਿਆਥਾ॥ ਓਹੁਸੇ
 ਵਕਉਸੀਨਗਰੀਮੇਰਹਦਾਥਾ॥ ਉਸੁਸਿਖਕੀਪ੍ਰਭਤਾਥ
 ਹੁਤਹੋਈ॥ ਭੁਲੇਭਲੇਮਾਨੁਖਉਸਕੇਦੂਸ੍ਰਕੇਮਾਵਲਲ
 ਗੇ॥ ਏਤਨੇਮੇਥਾਰਹਬਰਸਾਧਿਛੋਉਸਕਾਗੁਰਗੁਰੀਆਈ
 ॥ ਜਾਵੇਖੇਤਾਸਿਖਥੈਠਹੈ॥ ਤਾਭੀਨਿਸਿਖਨੇਦੇਖਿਆ
 ਗੁਰੁਮੇਰਾਮਾਇਮਾਰੈ॥ ਤਾਮਨੇਮੇਥੀਚਾਰਨਲਗਮੇਮੇਦਿ
 ਨੀਕਾਮਾਦਰਕਗਾ॥ ਚਰਨਗਹਿਰਹਿਗਾ॥ ਮੇਰੀਪ੍ਰਭਤਾ॥

੩੦੭

ਪਾਟਿਜਾਇਗੀ। ਤਾਉਨਿਸਿਖਨੇਆਪਨੇਨੇਕਮੁਦਲੀਏ।
ਅਰਥੁਪੁਕਰਿਰਹਿਆ। ਗੁਰਨੇਜਾਨਿਆਮੇਨੇਦੇਖਿਕਰਿਨੇ
ਕਮੁਦਰਹਿਆ। ਤਾਗੁਰਕਹਿਆਰੇਮਦਾਮੰਧਤੈਮੇਨੇਦੇ
ਖਿਕਰਿਮਥਨਾਨਿਵਾਇਆ। ਨਰਿਤਉਤਕਰੀ। ਤੈਆਪ
ਨੀਪੁਤਤਾਕਾਅਭਿਮਾਨਕਰਿਆ। ਅਉਰਤੈਨੇਕਿਆਸਗ
ਪਦੇਵਾ। ਜਾਹਿਤੈਹਾਥੀਪੂਜੀਓ। ਤਾਈਨਿਬੇਨਤੀਕਰੀ
ਕਹੈਜੀਤਮਾਰੇਬਚਨਤਾਬਿਬੇਜਾਏਕੇਨਾਹੀ। ਏਮਹਾਰਜ
ਜੀਮੇਗਉਧਾਰਕਿਉਕਰਹੈਵੇਗਾਜੀ। ਤਾਗੁਰਕਹਿਆਗੀ
ਤਾਕੇਸੋਲਮੇਧਿਆਏਕਾਜੇਕੇਈਪੁਨਤੈਨੇਦੇਵੇਗਾ। ਤਾਤੇ

ਗੀਮੁਕਤਹੋਵੇਗੀ। ਸੇਵਹੁਯਾਥੀਤਿਪਰਿਆ। ਤਾਰਾਜੇਕਾਰਿ ३੦੮
 ਅਜੀਮੈਨੇਭੀਗੀਤਾਕਾਪਾਠਕਰਨਸਿਖਾਵੇਜੀ। ਤਾਂਸਾ
 ਪਕਾਰਿਆਭੁਲਾਰਾਜਾ। ਤਾਂਸਾਪਠੇਗੀਤਾਕਾਪਾਠਰਾਜੇਕੋ
 ਭੀਸਿਖਾਇਆ। ਤਾਰਾਜਾਆਪਨੇਪੁਰੋਕਾਰਾਜਦੇਕਰਮ ੦
 ਪਤਪਾਸਿਆਕਰਨਕੋਘਨੇਮੇਗਾਇਆ। ਤਾਂਸੀਨਗਾਇਲ
 ਜੀਕਾਰਿਆਦੇਲਛਮੀਗੀਤਾਕੋਸੋਲਮੇਧਿਆਇਕਾਫਲ
 ਕਾਰਿਆਸੋਤੈਸੁਦਨਕਾਰਿਆ। ੧॥ ਇਤਿਸ੍ਰੀਪਦਮਪੁ
 ਰਾਣੇਸਤੀਈਸਰਸੰਬਦੇਉਤ੍ਰਖੰਡੇਗੀਤਾਮਹਾਤਮਨੇਸੋ
 ਲਮਧਿਆਉਸੰਪੂਰਨਭਾਇਆ। ੧੮॥ ॥ ਅਗੇਗੀਤਾਕ ੦

ਸਤਾਰਮਾਧਿਸਾਉਚਲਿਅੰ॥ ਅਰਜਨੇਵਾਨੋ॥ ਅਰਜਨ
 ਸੀਕ੍ਰਿਸ੍ਰੁਤਗਵਾਨਜੀਪਾਰਿਪ੍ਰਸ਼ਨਕਰੈਯੋ॥ ਕਿਹੈਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼
 ਭਗਵਾਨਜੀਕ੍ਰਿਪਾਨਿਪਾਂਤਜੀਜੋਸਾਸਤ੍ਰਕੀਥਿਸਿਕੋਪਾਰਿ०
 ਲਤੇਨਾਹੀ॥ ਸੋਹੇਪ੍ਰਭੁਜੀਮੇਰੇਮਤਾਥਿਥੈਸਾਸਤ੍ਰਕੀਥਿਥਿ
 ਤਿਨਹੀਸਮਤੀਕਿਨਜੈਨੇਤੁਮਅਥਨਾਸੀਅਰਪ੍ਰਮਾਨੰਦ
 ਕਾਸਮੁੰਦੁਅੰਸਤੁਮਕੋਪਾਰਿਚਾਣਕਰਜੇਤੁਮਾਰੀਸਰਨਿ
 ਅਵੈਅਰਜੀਤੁਮਾਗਸਿਮਰਨਿਭੁਜਨਕਰੈਸੋਤਿਨਿਹੀ
 ਸਾਸਤ੍ਰਕੀਥਿਥਿਪਾਰਿਚਾਣਿ॥ ਅਰਜੀਜਿਨਹੁਮਾਨਖ
 ਹੁਅਥਨਾਸੀਪ੍ਰਮਾਨੰਦਕਾਸਮੁੰਦੁਪਾਰਿਚਾਣਿਅਨਾਹੀ॥

ਤਿਨਹੁ ਸਾਸਤਰੀ ਬਿਧਿ ਨਾਹੀ ਜਾਣੀ ॥ ਅਰਜਨਹੁ ਮੰਦਭਾਗੀ ॥ ੩੦ ॥
 ਗੀ ॥ ਅਹੁ ਸਾਸਤਰੀ ਬਿਧਿ ਜੋ ਹੈ ਤੁਮਾਰਾ ਭੁਜਨਾ ਤਿਸਾਰਿ ਸਾ
 ਹੈ ॥ ਅਰਜੀ ਸਰਧਾ ਸਾਥ ਕਿਸੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈ
 ਭੀ ॥ ਇਨਿਕਾ ਉਤ੍ਰਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੈ ਬਿਖੈ ਉਪਦੇਸ ਕਰ
 ਜੀ ॥ ਅਰਜਨ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਮਾਨ ਕਰ ਸੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਪਾਨ ਜੀ ਬੋਲਤ ਭਏ ॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵਾਚੈ ॥
 ਹੇ ਅਰਜਨ ਪੂਜਾ ਕਰਨੇ ਕੀ ਸਰਧਾ ਭੀ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਹੈ
 ਮਾਨੁਖ ਕੀ ॥ ਜੋ ਸਰਧਾ ਤਿਨਿ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਜਤਨਾ ਬਿਨਾ
 ਆਪੇ ਜਾਗ ਉਠਤੀ ਹੈ ॥ ਸੇਵਕ ਸੁਧਾਸੰਤ ਕੀ ਕਹਾਵੈ ॥

ਅਰਏ ਕਰ ਜਸੀ ਹੈ॥ ਅਰਏ ਕਰਾਂ ਮਸੀ ਹੈ॥ ਤਿਨੁ ਤੀਨੁ
ਸੁਧ ਕੋ ਭਿਨ ਭਿਨ ਕਰ ਸੁਦੁ॥ ਜੀਨਿ ਮਾਨੁ ਪੁਕੀ ਸਾਂਤ ਕੀ
ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਹੈ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਸਰ ਪਾ ਦੇ ਵਤਾ ਬਿਖੇਲਾ ਗਤੀ ਹੈ॥
ਅਗ ਜੀਨੁ ਮਾਨੁ ਪੁਕੀ ਗਜ ਸੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਹੈ॥ ਤਿਨ ਕੀ
ਸਰ ਪਾ ਜਖੁ ਮਰ ਗਖ ਸੁਕੀ ਪੁਜਾ ਬਿਖੇਲਾ ਗਤੀ ਹੈ॥
ਅਗ ਜੀਨੁ ਮਾਨੁ ਪੁਕੀ ਤਾਮ ਸੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਹੈ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਸੁਧ
ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਗਣਾ ਇਨਿ ਤੇ ਆਦਿ ਲੇ ਕਰਿ ਜੋ ਹੈ ਤਾਂ ਮਸੀ ਦੇ
ਵਾਤਿਨਾ ਬਿਖੇਲਾ ਗਤੀ ਹੈ॥ ਅਬ ਜਾਇਤਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਪ
ਸਿਮਾ ਕਰੈ ਹੈ ਸੋਤ ਪਸਿਆ ਮਸੁਰੀ ਦੇ ਤਪੁਕੀ ਹੈ॥ ਸੋ ਕਉ

੨੯੦
ਣਤਪਸਿਆਸੇ ਸੁਲੁ ਜੋਸਾਸਰਾਇਖੇਕਹੀਨਾਹੀ॥ ਅ
ਗਜੀਸਿਰੇ ਦੇਖਤੇਹੀ ਭਰਲਾਆਵੇ॥ ਅੇਸੀਤਪਸਿਆਜੇ
ਤਪਸੀਜਨਕਰੈਹੈ॥ ਅਗਤੀਤਪਸੀਆਕੇਮਨਾਵੇਖੇ
ਅਹੰਬਧੋਤੀਹੈ॥ ਕਿਹਉਤਪਸੀਹੈ॥ ਤਪਸਿਆਕਰੈ
ਹੈ॥ ਅਰਲੇਕਹੁਕੇਵੇਖਾਵਲੈਕੇਨਮਿਤਿਤਪਸਿਆਕਰੈ
ਹੈ॥ ਜੇਲੋਕੁਦੇਖਕਰਿਕਹੈਕਿਬਡਤਪਸੀਹੈ॥ ਅਗਮਨ
ਇਖੇਤਪਸਿਆਕੇਫਲਕੀਕਾਮਨਾਕਰੈਹੈ॥ ਅਗਜੀਸਿ
ਤਪਸਿਆਕੋਕਰਤੇਆਪਲੈਸਰੀਰਕੋਭੀਕਸਟਿਲਾ
ਹੈ॥ ਅਗਤੀਨਿਰੀਦੇਹਿਥੇਖੋਹਉਹੀਅਤਮਾਗੰ॥

ਬਿਆਪਿਆਹੋ। ਮੁਲਕੋਂ ਦੁਖ ਦੇ ਤੇਰੇ। ਜੋ ਇਤਿ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਅੰਧਮਤ ਅਰਿਜਾਨੀ ਤਪਸਿਆ ਕਰੇਂ। ਤਿਨ ਕੋ ਤੂੰ
ਰਜਨ ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਕੇ ਦੇਂਤ ਤਪਸੀ ਜਾਲਾ ਦੇਹਿ ਦੇਂਤ
ਕੀ ਤਪਸਿਆਹੋ। ਅਬ ਅਹਰ ਕੇ ਕੁਦ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਣਾ
ਰਾਮਹਰ ਭੀ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਮਾਨੁ ਪੁਕ
ਪਿਆਰਹੋ। ਅਰ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜਗਹੋ। ਅਰ ਤੀਨ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਤਪਸਿਆਹੋ। ਅਰ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਦਾਨ
ਹੋ। ਤਿਨ ਕੇ ਭੀਨ ਭੀਨ ਭੇਦਿ ਸੁਣਾ। ਪ੍ਰਥਮੇ ਸਾਂਤ ਕੀ ਅ
ਹਰ ਸੁਣਾ। ਜੀ ਸਿਰੇ ਪਾਏ ਅਰ ਬਲਾ ਬਹੁਤ ਹੋਇ। ਸੇ

ਤਿਆਰ ਬਲਾਕਾ ਵਧਾਵਣੁ ਹਗਾਮੀ ਸ੍ਰੀਤਿ ਸੋ ਤੇ ਦੇਵੁ ॥ ੩੧੧ ॥
ਤਾਹੀ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭੁਇਆਰੇ ॥ ਅਜੀ ਸਿਮੀ ਸ੍ਰੀਤਿ ਕੇ ਪਾਨਕੀ
ਦੇ ਤੇ ਦੇਵਤਾ ਮਮਰ ਭੁਏਰੇ ॥ ਅਬ ਮਾਨੁਖ ਹੁਕਾ ਅਹਾਰੁ
ਲਾ ॥ ਅਜੀ ਸਖਾ ਦੇ ਤੇ ਦੇਹੀ ਬਿਖੇ ਬਲ ਹੋਇ ॥ ਅਰਕ ਛੁਰੇ
ਨਾਉ ਪਯੋ ॥ ਅਗਜੀ ਸਕੇ ਖਾਏ ਮਨ ਬਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤ ਉਪਯੋ
॥ ਕਿਭੁਲ ਭੋਜਨ ਖਾਇਆ ॥ ਅਰਥਾ ਦਸਾ ਬਭਰਿਆ
ਹੋਇਆ ॥ ਅਰਪ੍ਰੀਤਿ ਸਾਥਿ ਰਿਧਾ ਦਲ ਚਾਵਲ ਪਤ
ਣੀ ॥ ਮਾਧਾ ਵੀ ॥ ਮਾਘ੍ਰੀਤਿ ਸਾਥਿ ਚੋਪ ਵੀ ॥ ਮਾਰੀਆ
॥ ਮੇਸਾ ਮਹਾਰਸਾਂਤ ਕੀ ਮਾਨੁਖ ਕੋ ਪ੍ਰੀਤ ਮਾਰੇ ॥ ਅਬਰ

ਜਸੀਅਹਾਰਸੁਦਾ। ਕਉਤ੍ਰਾਅਰਖਟਾ॥ ਅਰਸਲਨਾ
ਅਰਰੁਖਾ॥ ਜਿਸਿਖਾਏਤੇਮੁਹਜਲਉਰੇ॥ ਅਰਜਿਸ
ਕੇਖਾਏਤੇਰੋਗਉਪਜੈ॥ ਸੋਐਸਾਅਹਾਰਗਜਸੀਮਾਨਖੇ
ਕੋਪਿਆਗੇ॥ ਅਬਤਮਸੀਅਹਾਰਸੁਦਾ॥ ਜਿਸਿਖਿਖੇ
ਗਤਿਬਤੀਤਿਹੋਇਅਰਗਤਕਾਬਾਸੀਸ੍ਵਾਦਿਜਿਸਿਤੇ
ਮਿਦਿਗਿਅਹੋਇ॥ ਅਰਜਿਸਤੇਦੁਰਬਾਸਾਉਠਗਈਹੋ
ਇ॥ ਅਰਗਕਿਸੀਕਾਜੂਠਾ॥ ਐਸਾਅਹਾਰਤਮਸੀਮਾ
ਨਖੇਕੋਪਿਆਗੇ॥ ਅਬਤੀਨਪ੍ਰਕਾਰਕੇਜਗਸੁਦਾਧਿ
ਥਮੇਸਾਂਤਕੀਸੁਦਾ॥ ਜਿਸਿਖਿਖੇਕਿਛੁਠਲਪਾਵਦੇਕੀ

ਕਾਮਨਾਹੋਇ॥ ਅਰਜਿ ਉਸਾਸਤਾ ਬਿਖੇ ਬਿਧਿ ਕਰੀ ३੧੩
ਪੈਤੀ ਸੀ ਬਿਧਿ ਕੀ ਜੀਐ॥ ਅਰਜਗ ਕਰਦੇ ਜਾਗ ਕਰੈ ਕਿ
ਏਹਿ ਜਗੁ ਕਰਦੁ ਮੁਝ ਕੇ ਜਗਤਿ ਪੈ॥ ਜੋਇਤਿ ਪ੍ਰਕਾਸ
ਵਾਧਾ ਨਹੋਇ ਕਰ ਜਗੁ ਕੀ ਜੈ ਸੋ ਜਗੁ ਸਾਂਤ ਕੀ ਕਰੀਐ॥ ਅ
ਬਗ ਜਸੀ ਜਗੁ ਸੁਲਾ॥ ਜੀਸਿ ਜਗੁ ਬਿਖੇ ਫਲ ਪਾਵਦੇ ਕੀ
ਕਾਮਨਾਹੋਇ॥ ਅਰਲ ਕਹੁ ਬਿਖੇ ਭਲਾ ਭਲਾ ਕਹਾਵਦੈ
ਕੈ ਨਮਿਤਿ ਕੀ ਜੀਐ॥ ਜੇ ਭਾਰਖ ਬੀਸੀ ਬਿਖੇ ਸੇਸਟਿ
ਅਰਜਨੀ॥ ਤੇਸ ਜਗੁ ਕੇ ਤੇਗ ਜਸੀ ਜਗੁ ਜਾਣੁ॥ ਅਬ
ਤਾਂ ਅਸੀ ਜਗੁ ਸੁਲਾ॥ ਜੀਸਿ ਬਿਖੇ ਸਾਸ ਕਰੀ ਬਿਧਿ ਨਹ

ਇਹ ਅਰਮੰਨ ਭੀ ਅਪਾਵਿਤ੍ਰ ਹੋਇ। ਅਰਜੀ ਸਿਭ ਗਾਇ
 ਖੇਧੇਦੁ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਭੀ ਨਾਪੜੀ। ਅਰਿ। ਅਰਦ ਖਲਾ ਭੀ
 ਨਾ ਹੋਇ। ਹੇ ਅਰਜਨਿ ਤਿਸਿ ਜਗੁ ਕੋ ਤੂੰ ਤਾਂ ਮਸੀ ਜਗੁ
 ਜਾਂਦਾ। ਅਬ ਭੀ ਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਤਪਸਿ ਆਸੁਣਾ। ਕਉਣ ਤੀ
 ਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ। ਦੇਹਿ ਕੀ ਬਚਨ ਕੀ ਮਨ ਕੀ। ਦੇਤੀ ਨੋ ਤਪ
 ਸਿ ਆਸੁਣਾ। ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਦੇਹਿ ਕੀ ਤਪਸਿ ਆਸੁਣਾ। ਜਾਂਗੋ
 ਦੀ ਨਿਕਾਜੀ ਉਨ ਹੋਇ। ਤਾਂਗੁ ਮਕੋ ਭਲੀ ਭਾਂਤਿ ਦੇਖਿ
 ਕਰਿ ਚਰਨ ਗਏ। ਦੇਹਿ ਚਰਨ ਕੀ ਤਪਸਿ ਆਪੋ। ਅਬ
 ਥਪੁ ਕੀ ਤਪਸਿ ਆਸੁਣਾ। ਯਥਾ ਕਰਕੇ ਦੀ ਅਸਥਾਵਾਰ ਜੀ

ਗਮਦੁਖਾਈਐਨਾਹੀ॥ ਏਹਿਹਥੀਕੀਤਪਾਸਿਆਹੇ॥ ਅ ੨੧੩
 ਰਦੇਹਿਕਰਜਲਮ੍ਰਿਤਕਾਸਾਥਿਸੋਚਾਚਾਰਕਰਨਾ॥ ਅ
 ਰਦਾਂਤਦਿਕਰਨੀ॥ ਅਰਦਿਸ਼ਨਕਰਨਾ॥ ਅਰਆਚਾਰ
 ਨਕਰਦੈਤਿਲਕਲਗਾਵੁਦੈ॥ ਸਾਲਗਿੰਮਕੀਪੂਜਾਕ
 ਰਨੀ॥ ਅਰਥਾਹਮਣਕੀਪੂਜਾਕਰਨੀ॥ ਅਰਮੇਰੇਮਾਰਗ
 ਕਾਉਪਦੇਸਿਕਰਪਾਰਗੁਰਤਿਸਕੀਪੂਜਾਕਰਨੀ॥ ਅਰ
 ਜਿਸਕੀਥਪੁਆਪਤੇਅਧਕਰੇਦਿਸੀਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰਜੀਕੇਜਾ
 ਨਦੇਕੀਤਿਸਕੀਪੂਜਾਕਰਨੀ॥ ਅਰਥਾਹਮਚਰਜਰਖਦੈ
 ਥਾਹਮਚਰਚਕਿਅਸਿਸੁਣਾਜਿਗ੍ਰਿਹਸਤੀਹੋਇਤਉ

ਬੰਗੁਰੀ

ਪਗਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਸੁਪਰਸੁਨਾ ਕਰੇ ॥ ਅਰਜੇ ਬ੍ਰਿਕਤਰ
ਇਤਭਿ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਮਨ ਕਰ ਚਿਤ ਰੈ ਨਾਹੀ ॥ ਏਹਿ ਬ੍ਰਾਹ
ਮਚਰਜ ਕਹਾਵੇ ॥ ਅਰਮਾਤਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ॥ ਏਹਿ ਇ
ਤੇ ਪੁਕਾਰ ਸਗੀਰ ਕੀ ਤਪਸਿਆ ਕਰੀ ॥ ਅਬ ਬਚਨ ਕੀ
ਤਪਸਿਆ ਸੁਣਾ ॥ ਸਤ ਬੋਲਣਾ ॥ ਸਤ ਭੀ ਕੇ ਸਾਜਿ ਸਕੇ
ਕਹੈ ਕੋਈ ਸੁਣੇ ॥ ਹਰ ਦੁਖ ਪਾਵੇ ਨਾਹੀ ॥ ਅਰਮੀ ਠੀਘਾਈ
ਮਧੁਰ ਸੁਰੋਇ ਕਰ ਬਚਨ ਬੋਲਣਾ ॥ ਕਿਸ ਭਾਂਤਿ ਬੋ
ਲਣਾ ॥ ਜੀ ਕੀ ਸੀ ਕੋ ਬੁਲਾਵੇ ॥ ਤਬ ਕਿਸਿ ਭਾਂਤਿ ਬੁਲਾ
ਵੈ ਸੋ ਸੁਣਾ ॥ ਗੁਣੀ ਜੀ ਭਗਤ ਜੀ ਸਾਧ ਜੀ ਪੂਰੁ ਜੀ ਮਿਤ੍ਰ

ਜੀ। ਜਿਸਿ ਬਚਨ ਕੋ ਕਹਤੇ ਹੀ ਸੁਣਨਾ ਗਾ ਅਤੁ ਤੇਖ
ਪਾਵੇ। ਅੰਸਾ ਤੇ ਬਚਨ ਬੋਲਦਾ। ਅਰਜ ਕੋਈ ਅਉਰ
ਮਾਨੁ ਆਪ ਕੋ ਬੁਲਾਵੈ ਕਿਹੇ ਅਮ ਕੋ ਤਿਸਿ ਕੋ ਕਹਦਾ
ਕਿ ਉਜੀ ਕਿ ਉਭਾਈ ਜੀ। ਦੇਹਿ ਇਤਨੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਚਨ
ਕੀਤ ਪਾਸਿਆ ਹੋ। ਬੇਦ ਮਾਤ੍ਰਾ ਜੋ ਹੋ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਅਰ ਬੇਦ ਪ
ੜਨਾ। ਸਹੀ ਸ੍ਰਸੀ ਰਖਾ ਪੜਨੀ। ਪ੍ਰਗਟ ਕੇ ਅਸਤੋਤ੍ਰ ਪ
ੜਨੇ। ਕਥਾ ਬਿਖੇ ਜੋ ਮੇਰੀ ਲੀਲਾ ਅਵਤਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਰਿਤ ਪੜਨੇ। ਅਰ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਾ। ਮੇਰੇ ਬ੍ਰਿਹਤ ਪਦੇਗ
ਵਲੇ। ਇਹ ਇਤਨੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਚਨ ਕੀਤ ਪਾਸਿਆ ਕਹੀ

੩੧੪

ਐ॥ ਅਬ ਮਨ ਕੀਤ ਪਸਿਆਸੁਣਾ॥ ਧਿਥ ਮੇਤੋ ਮਨ ਕੋ ਪ੍ਰ
ਸੰਨ ਕਰਨਾ॥ ਅਰ ਮਨਾ ਬਿਖੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜੋ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸੇ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਝ ਸਾਥ ਲਗਾਵ ਲੀ॥ ਅਰ ਮਨ ਕੀ ਅੰ
ਓਗਰਿਤ ਵਲਾ ਤੇ ਨਿਵਾਰ ਕਰਨਿ ਲਾਗੇ ਤਾ ਮੇਰੇ ਬਿ
ਖੇਰਾਖਣਾ॥ ਅਰ ਮਤ ਸੁਧ ਨਿਰਮਲਾ॥ ਮੇਰੇ ਬਿਖੇ ਭਾ
ਉ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗਾਵ ਲੀ॥ ਏਹਿ ਮਨ ਕੀਤ ਪਸਿ
ਆ ਕਹੀ ਹੈ॥ ਅਬ ਸੁਸਰੀਤ ਪਸਿਆਸੁਣਾ॥ ਸੁਸਸੁਣਾ
ਮੇਰਾ ਮਸਿ ਮਰਨ ਕਰਨਾ॥ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਬਾਸ ਦੇਵਾ॥ ਪਾਰ
ਬ੍ਰਹਮ ਅਬ ਨਾਸੀ ਪੁਰਖ॥ ਸਤ ਪੁਰਖ॥ ਅਬ ਗਾਤਿ ਪੁਰ

ਖਾਸਾਂਤਪੁਰਖਾ॥ਅਮਿਤਪੁਰਖਾ॥ਅਲਖਪੁਰਖਾ॥ਇਤ ੨੭੫
 ਨੇਤੇਆਵਿਲੇਕਰਿਜੇਹੈ॥ਮੇਗਨਾਮੁਜਪਣਾ॥ਏਰਿਸ੍ਵਾਸਕੀ
 ਤਪਸਿਆਕਰੀਹੈ॥ਏਰਿਤੋਦੇਰਿਕੀਵਚਨਕੀਅਨਕੀਸ੍ਵਾ
 ਸਕੀ॥ਏਰਿਸਭਹੀਤਪਸਿਆਕਰੀਆ॥ਅਬਇਨਿਤਪਸਿ
 ਆਕੇਭੀਤੀਨਪ੍ਰਕਾਰਕੇਭੇਦਸੁਣੁ॥ਏਰਿਤੋਤਪਸਿਆਕ
 ਰਨੀਕਰੀ॥ਜੇਭੀਮੇਰੀਅਗਿਆਈਮੁਝਏਰਿਕਰੀ॥ਜੇਏ
 ਤੀਨੋਪ੍ਰਕਾਰਏਚਾਰਤਪਸਿਆਕਰੇਹੈ॥ਅਬਇਸਿਤਪ
 ਸਿਆਕੇਭੀਤੀਨਭੇਦਹੈ॥ਤੇਤੀਨੋਭੇਦਸੁਣਾਸੋਪ੍ਰਮਸੂ
 ਧਾਸਾਥਿਏਚਾਰਤਪਸਿਆਕਰੇਹੈ॥ਅਰਕਰਕਗਦਿਨਕ

ਕਿਛੁ ਫਲ ਨਾਹੀ ਥਾਛੁ ਤੇ। ਅਝੁ ਈਸਰ ਅਥਨਾ ਸੀ ਪ੍ਰਮੇ
ਸ੍ਵਰਾਥਿ ਥੇ ਸਮਰਪਣੁ ਕਰੈ ਹੈ। ਸਿਸਾਂਤ ਕੀਤ ਪਸਿਆ
ਕਰਾਵੈ ਹੈ। ਅਰਜੇ ਲੋਕਾਥਿ ਥੇ ਭਲਾ ਭਲਾ ਕਰਾਵਣੇ
ਕੈ ਨਾਮਿ ਤਕਰੈ ਹੈ। ਅਰਾਪਾਪ ਦੀ ਪੂਜਾ ਮਾਨਤਾ ਕਰਾਵਣੇ
ਨਾਮਿ ਤਿਥੇ ਤਪਸਿਆ ਕਰੈ ਹੈ। ਅਸੇ ਜੇ ਹੈ ਪਾਖੰਡੀ ਤਪਸੀ
ਸੋ ਰਾਜਸੀ ਤਪਸੀ ਕਰਾਵੈ ਹੈ। ਤਿਸ ਕੀਤ ਪਸਿਆਨੀ
ਭਲਾ ਨਾਹੀ। ਚਲੀ ਹੁੰਦੀ ਬਹੀ ਹੁੰਦੀ ਤਿਸਿ ਕੀਤ ਪਸਿਆ
ਹੈ। ਅਥਤਾ ਮਸੀਤ ਪਸਿਆ ਸੁਣਾਏ। ਅਰਿਸਾਨ ਕੋਲੀ
ਦੇ ਤਪਸਿਆ ਕੀਜੈ। ਅਰਜੇ ਸਿਕੋ ਕਰਤੋ ਮਾਪਣਾ ਸਰੀਰ

ਭੀ ਕਸਟਿ ਪਾਵੈ॥ ਅਰ ਅਉਰ ਕਿਸੀ ਕੇ ਬੁਰੈ ਹੋਵੈ ਕੋ ਨ
ਮਿਤੀ ਕੀ ਜੈ॥ ਸੋ ਮੈ ਸੀਤ ਪਾਸਿ ਆਤਮ ਸੀ ਕਹਾਵੈ॥ ਅਬ
ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਦਾਨੁ ਸੁਣੁ॥ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸਾਂਤ ਕੀ ਦਾਨੁ ਸੁਣੁ
॥ ਜੋ ਇਤਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਜੈ॥ ਕਿਏ ਹਿ ਦਾਨੁ ਮੁਝੈ ਸਾਂਮ ਸਾਂਮ ਦੇ
ਵਲਾ ਜੁਗਤੁ ਹੈ॥ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਹੋਇ ਤਿ ਸਿਧਿ ਖੇਦੇ ਵ
ਲਾ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਬਹੁ ਕੁ ਕਿਛੁ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਆਇ ਆ ਕਾ ਉਪਕ
ਰਨੁ ਹੋਇ॥ ਅਰ ਕਿਸੀ ਕੁ ਕੁਮਾਰ ਕੇ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਹੋਇ॥
ਅਰ ਪਾਵੈ ਕੁਝੁ ਮਗਾਇ ਕੇ ਗੋਰੇ ਸਾਬ ਲੇਪੀ ਹੋਈ ਕੂਮਾ॥
ਅਰ ਸਮਾਭੀ ਪਾਵੈ ਕੁਝੁ ਤਹਿ ਕਾਲੁ ਹੋਇ॥ ਅਰ ਆਪ ਭੀ ਪ

੩੭੬

ਵਿੜ੍ਹੋਇ। ਅਰਭਲੇਪਵਿੜ੍ਹਕੁਸਲਕਰਮੀਬ੍ਰਾਹਮਣ
 ਥਿਖੇਦਾਂਨਕਰਦਾਸੋਇ। ਸਿਧਿਧਿਕਾਦਾਂਨਸਾਂਤਕੀਕਰਿਐ
 ਚੈ। ਅਬਰਾਜਸੀਦਾਨੁਸੁਦਾਜੋਤਿਸਬ੍ਰਾਹਮਣਕੇਦਾਂਨ
 ਦੀਜੀਐ। ਤਿਸਤੇਬਹੁਕੁਛੁਅਪਕੋਮਾਇਆਕਾਓ
 ਪਕਾਰੋਇ। ਅਗਕਿਸੀਕੁਛੁਮਸਕੇਕਾਬ੍ਰਾਹਮਣਹੋਇ।
 ਤਿਸਕੇਦਾਂਨਦੀਜੀਐ। ਅਰਦਾਂਨਕਰਕਰਪੀਛੇਕਲ
 ਪਨਾਕੀਜੋ। ਸਿਐਸਾਦਾਂਨਰਾਜਸੀਚੈ। ਅਰਤਾਂਮਸੀਦਾਂਨਸੁ
 ਦਾ। ਠਓਕੁਛੀਅਪਵਿੜ੍ਹੋਇ। ਸਮਾਅਪਵਿੜ੍ਹਕਿਅ
 ਜੋਆਪਭੋਜਨਪਾਇਕਰਦਾਂਨਕੀਜੋ। ਅਰਬ੍ਰਾਹਮਣਥਿ

ੴ ਸਾਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ਭਗਤੁ ਪੁਰਖੁ ਨਾਨਕ
 ਰਾਮੁ ਅਰਜੁਨੁ ਸਾਖੀ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇਵੀ
 ਤਾਮਸੀ ਦੰਨੁ ਕਹਾਵੈ ॥ ਹੋ ਅਰਜੁਨਿ ਜਿਸ ਕੰਧਾਰਬੁ ਹਮੁ
 ਕਹਤੇ ਹੈ ॥ ਜੇਕੋ ਸਾਹੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਾ ॥ ਜਿਸ ਕੇ ਗੁਣ ਸਗੁਣ
 ਤੇ ਸੀਸਾਰ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਕੇ ਨਾਮਿ ਤਬ੍ਰਹਮਾ ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੋਇ
 ਆਇ ॥ ਅਰਜੁਨਿ ਸਕੇਸਾਤ ਕਗੁਣ ਤੇ ਸੀਸਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਿਤਪਾ
 ਲੁਣੇ ਕੋ ਨਾਮਿ ਤੀਥਿ ਸ੍ਰਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਇ ਆਇ ॥ ਅਰਸੀਸ
 ਰਕੇਸੀ ਪਾਰਨੇ ਕੋ ਨਾਮਿ ਤੀਥਿ ਜਿਸ ਕੇ ਤਮ੍ਹਗੁਣ ਮਹਾਰੁਦ੍ਰ
 ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਇ ਆਇ ॥ ਅਸਾਜੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਾ ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਰ

੨੨

੦

ਤੇ

ਬ੍ਰਹਮਹੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਉਪਜਾਏ ਹੈ॥ ਅਗਤਿ ਹੀ ਜਗਉ
ਪਜਾਏ ਹੈ॥ ਤੀਸਿ ਕਾਰਨ ਤੇ ਜੀਤ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮਕੀਆ
ਗਿਆਨੋ ਦਿਬੇ ਦਾ ਬਿਖੈ ਸੋ ਬੇਦ ਕੇ ਬਕਤ॥ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬੇ
ਦ ਕੀ ਬਿਧਿ ਕੋ ਸਮਝ ਕਰ ਜਗਦਾਨਤ ਪਾਸਿਆ॥ ਅਉ
ਰ ਭੀ ਜੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਲਛਣਾ ਇਸ਼ਾਨ ਤੇ ਆਇਲੇ ਕਰਿ
ਜੈ ਹੈ॥ ਤੇ ਸਭ ਹੀ ਬੇਦ ਕੀ ਬਿਧਿ ਕੋ ਸਮਝ ਕਰ ਕਰਮਕ
ਰੈ ਹੈ॥ ਅਬਾਇ ਨਿਜਗਤ ਪਾਸਿਆ ਦਾਨ ਕਾ ਫਲ ਸੁਣਾ॥
ਜੋ ਏਨਿ ਕਾ ਫਲ ਕੁਛ ਨਾ ਹੀ ਮਾਗਤੋ॥ ਜੀਨ ਕੋ ਮੁਕਤ ਕੀ
ਥਾ ਛਾਹੈ ਤੇ ਮੁਕਤ ਪਵਤੈ ਹੈ॥ ਅਰਜ ਕਾ ਮਨਾ ਪਾਵਣੈ

ਕੈ ਨਾਮਿ ਤਿ ਕਰੈ ਹੈ। ਤੇ ਕਾਮ ਨਾ ਪਾਵ ਤੇ ਹੈ। ਅਥ ਮੇਰੀ ਬਾਤਿ
 ਸੁਣੁ। ਜਿ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਭਗਤੁ ਹੋਇ। ਆਇਤਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੁਝ ਕੋ ਕਿ
 ਛੁ ਸਮਰਪਣ ਕਰੈ ਹੈ। ਸੋਹਿਓ ਮੇਰੀ ਕਾਰ ਕਰੈ ਹੈ। ਕਿਤਿ ਪ੍ਰ
 ਕਾਰ ਸੋ ਸੁਣੁ। ਪ੍ਰਥਮੇ ਮੁਝ ਕੋ ਸਤਿ ਜਾਣੈ। ਕਿਜੋ ਕਛੁ ਹ
 ਓਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਜੀ। ਥਿਖੈ ਸਮਰਪਣ ਕਰੈ ਹੈ। ਤਿਸਿ ਕਾ ਅੰ
 ਗੀ ਕਾਰ ਸੀ ਗੋਇੰਦ ਜੀ ਕਰੈ ਹੈ। ਅਗ ਅਪ ਕੋ ਭੀ ਸਤਿ ਜਾਣੈ
 ਆਕਿਸੀ ਗੋਇੰਦ ਜੀ ਮਹਾਂ ਗਯ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹੋਇ ਭੀ ਸੀ
 ਗੋਇੰਦ ਜੀ ਕਾ ਸਤਿ ਭਗਤੁ ਹੈ। ਆਇਤਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਪਣਾ ਸ
 ਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੁਝ ਭੀ ਪਰਿਚਾਣੈ। ਅਗ ਅਪ ਕੋ ਭੀ ਪਰਿਚਾਣੈ

੩੯੮

॥ ਕਿਹਉ ਮਨ ਸਾਥਾ ਚਾਕਰ ਮਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਜੀ ਕਾ ॥
 ਸਹੈ ॥ ਅੰਸਾ ਮੇਰਾ ਦਾਸ ਹੋਇ ਕਰ ਸੁਧਾ ਸਾਥਾ ॥ ਜਿ ਕਛੁ ਮੇਰਾ
 ਭਗਤੁ ਮੁਝ ਕੋ ਸਮਰਪਣ ਕਰੈ ॥ ਸਿਭੁ ਗਤੁ ਕਾ ਦੀਆ ॥
 ਝਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ॥ ਅਰਜੇ ਸੁਧਾ ਤੇਰਾ ਤਜੇ ਕੁਛੁ ॥
 ਗਨਿ ਬਿਖੈ ਹੋ ਮਕਰੀ ਮੈ ॥ ਅਰਦਾਂ ਨ ਕੀਜੈ ਅਰਤ ਪਾਸਿ ॥
 ਕੀਜੈ ॥ ਅਭਿਰਭੀਜੇ ਕੁਛੁ ਸਤ ਕਰਮ ਸੁਧਾ ਤੇਰਾ ਤਕੀਜੈ
 ਤਿਸ ਕਾ ਫਲ ਸੁਣਾ ॥ ਜਿ ਮੇਰੇ ਨ ਮਿਤਿ ਕਰੈ ॥ ਸੋਹ ਉਭੀ ਮੈ ॥
 ਕਾਰਨ ਕਰੈ ॥ ਅਰਜੇ ਕਿਸੀ ਦੇਵ ਤਾਪਿਤ ਕਰੈ ॥ ਨ ਮਿਤਿ ਕਰੈ ॥
 ਸੋਤਿ ਨ ਕੋਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥ ਤਿਸਿ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਸੋ ॥

[illegible]

ਇਕ ਫਲ ਕਰੋ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਵਨ ਕਰਾਇਕੁ ਮੰਡਲੀ ਕੁਟੇ ਸਥਾ
 ਤਿਸ ਕੇ ਰਜੇ ਕਾਨਾ ਉਂਦੁ ਸਾਸਨਾ ਥਾਇਕ ਰਾਜੇ ਰਸੁ ਦੇ
 ਸਕਾਭੀ ਥਾ। ਭਿਨਿ ਦੇ ਨਾਨੇ ਜਾਥੀ ਲੜਾਏ। ਅਪਨੀ ਅਪ
 ਨੀ ਸਰਤ ਥੀਧੀ। ਜਿਸ ਕਾ ਜਾਥੀ ਜਿ ਤੇ ਸੋਈ ਦਰਬਾਜੇ
 ਤੈ। ਏਹਿ ਕਹਿ ਕਹਿ ਜਾਥੀ ਲੜਾਏ। ਜਾਨੇ ਨੇਲ ਨੇਤਾ
 ਵਹੁ ਅਭਿਰ ਦੇ ਸਕਾ ਜੇ ਰਾਜਾ ਥਾਤਿ ਸਿਕਾ ਜਾਥੀ ਜਿ ਤਿਅ
 ਰਾਜੇ ਦੁਸਾਸਨਾ ਕਾ ਜਾਥੀ ਮਾਰਿਆ। ਫੇਰ ਕਿਤੋ ਕੁਝ
 ਰਹਿਓ ਦੁਸਾਸਨਾ ਕਾ ਜਾਥੀ ਮਾਰਿ ਗਇਆ। ਤਾਰ ਜੈ ਕੋਧ
 ਹੁਤ ਚਿਤਾ ਭਿਧ ਜੀ। ਕਰੋ ਇਕ ਤਮੇਰਾ ਦਰਬਾਜਾਇਅ

ਦੂਜੇ ਜਾਥੀ ਮਾਇਆ ਤੀਜੇ ਲੋਕਾ ਕੀ ਹਾਸੀ ਹੋਈ। ਮੇਰੀ ਨਿ ੩੨੦
 ਦਿਮਾ ਚਲੀ। ਮੈਸੇ ਹੀ ਚਿਤ ਵਦੀ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਰਾਜਾ
 ਕਾਭੀ ਮਰਨ ਭਾਇਆ। ਤਾਗਜੇ ਕੋਭੀ ਜੰਮ ਬੀਧ ਲੈ ਗਏ।
 ਤਾਗਜੇ ਧਰਮ ਕਾਰਿਆ ਦੇ ਸਿਰਾਥੀ ਕੋ ਮੋਹੁ ਮੇ ਮਾਇਆ ਹੋ।
 ਇਸ ਕੋ ਜਾਥੀ ਕੀ ਜੂਨ ਦੇਵੇ। ਰਾਜੇ ਦੁਸਾਸਨ ਮਰ ਕੇ ਫੇਰਾ ੦
 ਥੀ ਕੀ ਜੂਨ ਪਾਈ। ਸੀਘਲਾ ਦੀ ਪਮੇ ਜਾਇ ਜਨਮ ਪਾਇ
 ਮਾ। ਭੂੰਗ ਕੋ ਰਾਜੇ ਕੋ ਜਾਥੀ ਬਹੁ ਭੁਖੇ। ਤਿਨਾ ਮੇ ਦੇਹਿ ਭੀ
 ਜਾਥੀ ਮਾਇਆ। ਇਸ ਕੋ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਸਭ ਸੁਖ
 ਰਹੀ ਥੀ। ਅਨੇ ਮੇ ਕਹੈ ਮੇਭੀ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਬਿਖੇ ਰਾਜਾ

ਥਾ ਜਾ ਮੇਰਾ ਬੀ ਮੇਰਾ ਨਦੀਆ ਤਾ ਮੇਰੀ ਗਾਥੀ ਕੀ ਜੂਨਿ ਪਾਈ
 ਮੇਰੀ ਸੀ ਕਰ ਬਾਰ ਬਾਰ ਪਛਤਾਵੈ ॥ ਅਰ ਬਹੁਤ ਰੁਦ ਨ
 ਰੈ ॥ ਦਾਂਦਾ ਪਾਂਦੀ ਕੁਛ ਖਾਵੈ ਨਾਹੀ ॥ ਏਤਨੇ ਮੇਰੇ ਇਕ ਸਾ
 ਧਾ ਦਿਸਤਰੀਆ ਏਨੀ ਕਲਿਆ ॥ ਤਿਨਿ ਰਾਜੇ ਕੋ ਸਲੋਕ
 ਪੜਕਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਿਆ ॥ ਤਾਗਜੇ ਕਹਿਆ ਏ ਸਾ
 ਧਾ ਕਿਛੁ ਮੰਗਲੇਹੁ ॥ ਤਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਹਿਆ ਮਊਰਤਾ ਮੇਰੇ
 ਸਭ ਕੁਛੁ ਹੈ ਮੇਰੇ ਪਰਮੇਰੇ ਗਾਥੀ ਨਾਹੀ ॥ ਮੇਰੇ ਗਾਥੀ ਦੇਹਿ
 ॥ ਤਾ ਸਿੰਘ ਲਾਦੀ ਪਕੇਰਾ ਜੇਨੇ ਵਹੀਜੇ ॥ ਦੁਸਾਸਨਾ ਗਜਾਹ
 ਹੀਭਾਇਆ ਥਾ ਜੇਈ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਹੀਆ ॥ ਬ੍ਰਹਮ

ਲਾਅਪਣੇ ਮਰਲੈ ਆਇਆ। ਬ੍ਰਹਮਣ ਦਾਣਾ ਪਾਣੀ ਖੁ
ਲਾਵੈ। ਗਥੀ ਖਾਵੈ ਨਾਹੀ। ਅਰਥ ਦਨ ਕਰੈ। ਮਨ ਮੈ ਚਿੰਤਾ
ਮਾਨ ਰਹੈ। ਕਰੈ ਰੇ ਕੋਈ ਅੰਸਾ ਭੀ। ਮੈਂ ਨੋਇ ਸਿਅਧ ਮਦੇ
ਹਿ ਤੇ ਛੁਡਾਵੈ। ਤਾ ਬ੍ਰਹਮਣੇ ਮਹਾ ਉਤਨ ਬੁਝਾਇਕੋ
ਪਾਛੈ। ਆਦੇ ਬਿਤਾਂ। ਇਸਿ ਗਥੀ ਕੋ ਕਿਆ ਦੁਖੁ ਹੈ। ਏਰਿ
ਖਾਦਾ ਕੁਛ ਨਾਹੀ। ਤਾ ਮਹਾ ਉਤਨ ਦੇ ਬਿਕਰਿ ਕਹਿਆ
ਜੀ। ਇਸ ਕੋ ਦੁਖੁ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਜੀ। ਤਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਫੇਰ ਗ
ਜੈ ਪਾਸਿ ਗਇਆ। ਕਰੈ ਗਜਾ ਜੀ ਵਹੁ ਗਥੀ ਖਾਦਾ ਪੀ
ਦਾ ਕੁਛ ਨਾਹੀ। ਅਰਥ ਦਾਨ ਕਰੈ। ਤਾ ਰਜੈ ਕ

੩੨੭

ਰਿਆਚਲਮੇਦੇਖਾ। ਤਾਰਜਾਭੁਲਭੁਲੇਬੈਦਮਹਾਉ
ਤਨਾਲਿਲੈਆਇਆ। ਜਹਾਂਗਾਥੀਖੜਾਖਾ। ਰਜੈਬੈ
ਦੋਕਿਕਹਿਆਦੇਖੈ। ਇਸਕੋਕਿਆਦੁਖੁਹੈ। ਤਾਂਏਦਾ
ਅਰਮਹਾਉਤਾਨੇਦੇਖਿਆ। ਕਹੈਰਾਜਾਜੀ। ਇਸਕੋਤਾਂ
ਕੋਈਦੁਖਨਾਜੀਜੀ। ਐਧਰਾਇਸਕੋਮਨਮੇਦੁਖੁਹੈ।
ਮਨਕੇਦੁਖਕਰਾਥੀਦੁਖੀਹੈ। ਤਾਰਜੈਕਹਿਆਜੇ
ਏਰਿਦੁਖੀਹੈ। ਤਾਏਰਿਮੁਖਤੇਬੋਲਦਾਕਿਉਨਾਜੀ। ਤੰ
ਰਜੈਕਹਿਆਥੀਤੁਮੇਰੇਨਾਲਿਬੋਲਾ। ਤੈਨੋਕਿਆਦੁ
ਖੁਹੈ। ਤਾਯਾਥੀਮਨੁਪ੍ਰਕੀਭਾਖਿਆਮੇਕਹਿਆ। ਏਰ

ਜਾਤੂ ਬਡਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ॥ ਅਰਏ ਹਿ ਬ੍ਰਹਮਾਣਡੀ ਬਡੇ
 ਬ੍ਰਹਮਾਣਡੀ ਹੈ॥ ਭੁਲੇਖੀ ਭਿਤ ਹਰਿ ਭਗਤ ਹੈ॥ ਏਰ
 ਜਾਤੂ ਮੈ ਨ ਪੁਛਦਾ ਹੈ॥ ਪਾਦ ਪੀਦਾ ਕਿਉ ਨ ਹੀ॥ ਏਰ ਜਾਇ
 ਸਿ ਬ੍ਰਹਮਾਣਡੀ ਕੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਿਉ ਹੈ॥ ਏ ਸਿ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਸੋ ਪਾਵੈ ਜੋ ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਹੋਵੈ॥ ਗੁਜਾ ਮੇ ਤਾ ਬਡਾ ਪਾਪੀ ਹੋ
 ਮੈ ਨ ਦੇਹਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਕਹਾਂ ਹੈ॥ ਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ
 ਣਡੀ ਕਹਿ ਆਏ ਗੁਜਾਤੀ॥ ਆਪ ਨਾ ਹਾਥੀ ਠੇਰਿ ਲੇਹਿ॥ ਨਦਾਂ
 ਨਾ ਪਾਵੈ ਨ ਪਾਣੀ ਪੀਵੈ॥ ਤਾ ਗੁਜੇ ਕਹਿ ਆਕਿ ਆਠੇ ਗਏ
 ਵਾਂ॥ ਮੇਰੇ ਭਾਣੈ ਜੀਵੈ ਭਾਵੈ ਮੇਰੇ ਭਾਣੈ ਕੁਛੁ ਹੋਵੈ॥

੩੩੨

ਤਹਾਥੀ ਕਹਿਆ ਵੇਰ ਜਾ ਜੀ ਕਲਪੇ ਮਤਾ ਜੇ ਮੈ ਕਹ ਦਹਾ ਸੇ
 ਤੂ ਕਰਾ ਕਹੈ ਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾ ਤੇ ਰੇਖ ਰੇ ਮੇ ਗੀਤਾ ਹੋਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
 ਕਹਿਆ ਹੋਇ। ਤਹਾਥੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਲੇਆਉ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ
 ਪੋਥੀ ਲੈਆਇਆ। ਤਹਾਥੀ ਕਹਿਆ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ ਸਤਾ
 ਰਮੇ ਪਿਆਇ ਕਾ ਸਲ ਕੁਤੂ ਮੈ ਨੇ ਸੁਣਾਉ। ਤਮੇ ਇਸਿ ਮ
 ਪਮ ਦੇ ਹਿਤੇ ਛੁਟਾਗਾ। ਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕੇ ਸਤਾ
 ਰਮੇ ਪਿਆਇ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਿਆ। ਹਾਥੀ ਨੇ ਸੁਨਿਆ। ਤਬ ਹੀ
 ਤਾ ਤਕਾਲ ਹਾਥੀ ਕੇ ਦੇ ਹਿਤੇ ਛੁਟਿਆ। ਦੇਵ ਦੇ ਹੀ ਪਾਈ
 ਥੀ ਬਨਾਇਆ। ਅਤਿ ਸਿਉ ਪਰਿ ਥੈ ਠ ਕਰ ਰਾਜੈ ਕੈ ਅਗੈ

ਆਲਖ ਨਾਭਾਇਆ ਰਾਜੇ ਸਿਉ ਕਹਿਆ ਆਏ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਪੀਨ ਕਰਤ
 ਅਰਪਿਨ ਵਹੁਧੁ ਹਮਲੁ ਹੈ ॥ ਜਿਨਿ ਮੇਨੋ ਕ੍ਰਿਤ ਰਥ ਕਰਿਆ
 ਹੈ ॥ ਅਥ ਮੇਥੈ ਕੁਠ ਕੋਚ ਲਿਆਹਾ ॥ ਤਾਗਜੇ ਕਹਿਆ
 ਤੂੰ ਤਾਂ ਥੈ ਕੁਠ ਕੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਕਹੁ ਤੂੰ ਅਪਨੇ ਪ
 ਹੀਲੇ ਜਨਮ ਕੀ ਬਾਰਤਾ ॥ ਹਾਥੀ ਕੀ ਦੇਹਿ ਤੋਂ ਕਿਉ ਕਰਿ
 ਪਾਈ ਥੀ ॥ ਤਾਉਨਿ ਦੇਵ ਦੇਹੀ ਪਾਇ ਕਹਿਆ ਮੇਧਿ ਛੁਲੈ
 ਜਨਮ ਕਾਰਜਾਹਾ ॥ ਨਾਮ ਮੇਰਾ ਦੁਸਾਸਨ ਥਾ ॥ ਮੇਰੇ ਰੁਸਹ
 ਰਾਜੇ ਨਾਲ ਹਾਥੀ ਲੜਾਏ ਥੇ ॥ ਮੇਰਾ ਹਾਥੀ ਨਗਾ ॥ ਕਿਤਨਿ
 ਅਕੁਦਿ ਨਾਪਿਛੈ ॥ ਤੇਹਾ ਥੀ ਮੁਇਆ ॥ ਉਸ ਕੇ ਮਰਨੇ ਤੇ ਮੇ

ਕਰਤ

ਨੋਚਿਤਾਉਪਜੀ॥ ਬਹੁਰਮੇਰੇਭੀਪ੍ਰਾਨਛੁਟੇ॥ ਜਮਮੇਨੋ
ਲੈਗਏ॥ ਤਾਰਜੇਧਰਮਗਾਇਕਹਿਆ॥ ਇਸਕੇਹਾਥੀਕੇ
ਮੇਰਕਰਪ੍ਰਾਨਛੁਟੇ॥ ਇਸਕੇਹਾਥੀਕੀਜੂਨਮੇਪਾਟੇ
॥ ਤਾਂਮੇਨੋਹਾਥੀਕਾਜਨਮਦੀਆ॥ ਤਾਰਜੇਧਰਮਕੋਕਹਿਆ॥
ਜੀਮੇਰੀਗਤਿਕਿਉਕਰਹੋਵੇਗੀਜੀ॥ ਤਾਂਧਰਮਗਾਇਕ
ਹਿਆ॥ ਜਾਕੇਦੀਤੋਨਗੀਤਾਕੇਸਤਾਰਮੇਧਿਆਇਕਾਪਾ
ਠਸੁਣਾਵੇਗਾ॥ ਤਾਂਤੇਰੀਮੁਕਤਹੋਵੇਗੀ॥ ਇਤਨੀਥਾਤ
ਕਹਿਕਰਿਏਕੁਠਕੋਸਿਧਾਰਿਆ॥ ਰਾਜਾਮਪਨੇਗਾਹਿਮੇ
ਇਆ॥ ਬ੍ਰਹਮਣਮਪਣੇਕਾਰਜਲਗਾ॥ ਤਾਂਸ੍ਰੀਨਰਾਇ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ੧ ॥ ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥
 ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥
 ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥
 ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥
 ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥
 ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥
 ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥
 ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਏਕਿ ਓਅੰ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥

ਰਜੀਤਿ ਜਾਗ ਕਾ ਭੀਤ ਤ ਜਾਇ ਅਚਾਹੈ ਰੋਜੀ ਜੋਤਿ ਜਾਗ
ਕਿਸਕੈ ਕਹਤੇ ਪੈ ਜੀ ਸਿਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੈ ਏਨਿ ਦੋ ਨੇਪ੍ਰ ਸੋ ਕਾਉਰ
ਕਹੈ ਜੀ ਅਰਜਨ ਕੀ ਥੈਨਤੀ ਮਾਨ ਕਰ ਸੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਭਗਵਾਨ
ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਪਾਨ ਜੀ ਥੇਲ ਤ ਭਏ) ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਵਾਚੈ
ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਪਾਨ ਜੀ ਅਰਜਨ ਕਿਹੈ ਪੈ)।
ਕਿਹੈ ਅਰਜਨ ਸੀਸਾਰ ਕੀ ਕਾਮਨਾ ਕੇਸ ਭੀ ਕਰ ਮਤਿ ਜਾਗ ਕਰ
ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ ਸਰਨ ਆਵਣਾ ਕਵਯੋ ਪੈ ਰਿਸਾਨੀ
ਸੋ ਸੀਨਿਆ ਸਾਤਿ ਸਕੈ ਕਹੈ ਪੈ)। ਅਰਮੇਰੀ ਭਗਤ ਬਿਨਾ ਅਭਿ
ਰਾਕਿ ਸੀਵ ਸਤੁ ਕੀ ਕਾਮਨਾ ਨ ਕੀਜੀ ਸੇਬ ਚਖ ਲਯੋ ਪੈ ਚੜ

ਤਿਆਗੁ ਦਿ ਸਿਰੋ ਕਹਤੇ ਹੈ॥ ਦੇਹਿ ਤੇ ਮੇ ਆਪ ਦੇ ਮਤ ਕਾ ਸੀਨਿ ३੭੫
 ਆਸ ਕਹਿਆ॥ ਅਰ ਤਿਆਗੁ ਭੀ ਕਹਿਆ॥ ਅਬ ਮਉਰਹੁ ਸਾ
 ਸਰੋ ਕਾ ਮਤ ਸੁਣੁ॥ ਏਕੁ ਸਾਸੜਾ ਏਉ ਕਹਵੇ ਹੈ॥ ਜੀਉ ਬੁਰੇ
 ਕਰਮ ਤਿਆਗੀ ਐ ਹੈ॥ ਤਿਉ ਹੀ ਭੁਲੇ ਕਰਮ ਭੀ ਤਿਆਗੀ ਆਹਿ
 ਭੁਲੇ ਕਰਮ ਕਾ ਫਲ ਸੁਖ ਭੁਗੀ ਐ ਹੈ॥ ਅਰ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਕਾ
 ਫਲ ਦੁਖ ਭੁਗੀ ਐ ਹੈ॥ ਭਲਾ ਕਰਮ ਕੀ ਚਨੜ ਹੈ॥ ਸਿਉ ਨਾ ਤਿ
 ਸਕੀ ਚਰਨ ਪੁਵਿਖੇ ਬੇੜੀ ਹੈ॥ ਅਰ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਲੋਹੇ ਕੀ ਬੇੜੀ
 ਹੈ॥ ਏਵੇ ਨੇ ਕਰਮ ਭੁਲੇ ਬੁਰੇ ਬੰਧਨ ਕੇ ਦਤੇ ਹੈ॥ ਏਸਿ ਕਰਨ
 ਤੇ ਸਭੀ ਕਰਮ ਤਿਆਗੀ ਆਹਿ॥ ਅਰ ਏਕੁ ਸਾਸੜਾ ਕੇ ਸੁਤ ਏਉ

ਕਹ ਤੇਹੈ ॥ ਜਗ ਦਾਨ ਤਪ ਸਿਆਇ ਸ੍ਰਾਨ ਦੇ ਸਤ ਕਰਮ ਨਾਹੀ
 ਤਿਆਗ ਦੇ ॥ ਏ ਕਰਮ ਮਾਨੁ ਖੈ ਕੋ ਪਵਿ ਤ ਕਰ ਦੇਹੈ ॥ ਚੇ ਭਾਰ
 ਥਈ ਸੀ ਓ ਥਿ ਖੈ ਸੇ ਸਾਇ ॥ ਅਰ ਜਨ ਅਥ ਨਿਹਿ ਚੈ ਕਰ ਮੇਰੇ ਮ
 ਤ ਕਾ ਤਿਆਗੁ ਸੁਲੁ ॥ ਚੇ ਪੁਰ ਥੀ ਥਿ ਖੈ ਸਿ ਘਾ ਮਰ ਜਾਨਿ ॥ ਤਿਆ
 ਗੁ ਭੀ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰੇ ਹੋ ਸਕੋ ਜਗ ॥ ਅਥ ਮੇਰਾ ਮਤ ਸੁਲੁ ॥ ਜਗ
 ਦਾਨ ਤਪ ਸਿਆਇ ਸ੍ਰਾਨ ਦੇ ਮਾਨੁ ਖੈ ਕੋ ਪਵਿ ਤ ਕਰ ਤੇਹੈ ॥
 ਥਈ ਕੀ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਦੇ ਜੋ ਹੈ ਸਤ ਕਰਮ ਭੁਲੇ ਪਵਿ ਤ ਕਰ ਮੇਰੇ
 ਤਿਨ ਕੋ ਕਰ ਤੇਹੈ ॥ ਅਰ ਫਲ ਕਿਛੁ ਚਾਛੁ ਤੇ ਨਾਹੀ ॥ ਤਿ ਮੇਰੇ
 ਮਤਾ ਥਿ ਖੈ ਦੇ ਹਿਥਾ ਤਸ ਭੁਨਾ ਤੇ ਸੇ ਸਾਇ ਹੈ ॥ ਸਤ ਕਰਮ ਕਰ

ਮੈਂ ਅਰਫਲਾ ਕਿਛੁ ਧੰਡੀ ਮੈਂ ਨਾ ਹੀ। ਏਹਿ ਬਾਤਿ ਅਤ ਭੁਲੀ ੨੨੬
ਹੈ। ਅਰਜੇ ਆਰਿ ਜਾਨਤਾ ਕਰਮਾਲ ਸਕਰਸਤ ਕਰਮਾ ਕਾਤਿ
ਆਗ ਕਰੀ ਮੈਂ। ਕਹੈ ਦਿਸ਼ਾਨ ਕਰੇ ਤੇ ਕਿਆ ਚੈ ਤਹੈ। ਜੇ ਇਤਿ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੋਹਿ ਆਸਤ ਕਰਮਾ ਕਾਤਿ ਜਾਗੁ ਕੀ ਜੈਏ
ਹਿ ਤਾਂ ਮਸੀਤਿ ਜਾਗੁ ਕਹਾਵੈ ਹੋ। ਅਰਜੇ ਦੇਹਿ ਕੇ ਦੁਖ ਕੇ ਭਰਕ
ਰਭੁਲਿ। ਆਕਰਮਾ ਕਾਤਿ ਜਾਗੁ ਕੀ ਜੈਏ। ਕਹੈ ਦਿਸ਼ਾਨ ਕਰੇ ਤੇ ਮੁ
ਝ ਕੋ ਸੀਤ ਲਾਗਤਾ ਹੋ। ਜੇ ਇਤਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਤ ਕਰਮਾ ਕਾਤਿ ਜਾ
ਗੁ ਕੀ ਜੈਏ ਸੋ ਤਾਂ ਮਸੀਤਿ ਜਾਗੁ ਕਹੀ ਮੈਂ। ਵਹੁਤਿ ਜਾਗੁ ਕੇ ਫਲ
ਕੋ ਨਾ ਪਾਵੈ। ਏਤਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਤ ਕਰਮ ਕਰੈ। ਕਿਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕ

ਹੈ ਮੇਰਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੂਪ ਕੀ ਕਯਨ ਮਦੁਰ ਲੁਭੈ ਏਸ ਨਤੀਅਲ ॥
 ਏਲੇ ਕਰ ਸਤ ਕਰਮ ਮੈ ਨੈ ਅਵਸ ਕਰਨੈ ਹੈ ॥ ਏਤਿ ਪ੍ਰਕਾ
 ਰ ਕਰ ਕਰੈ ॥ ਏਨਕਾ ਫਲੁ ਕਿਛੁ ਮਾਗੈ ਨਾਹੀ ਜੇ ਮੇਸਾਸਾ
 ਤ ਕੀਤਿ ਜਾਗੁ ਕਹੀ ਮੈ ਹੈ ॥ ਹੋ ਅਰਜਨ ਜੇ ਭਲੇ ਬਥੇ ਕੀਪੁ
 ਰਖੁ ਹੈ ॥ ਏਸ ਨਤੀਅਲ ਏਲੇ ਕਰ ਜੇ ਸਤ ਕਰਮਾਤਿ ਕਿ
 ਨੀ ਏ ਮਾਨਾਹੀ ਕਰਤੋ ॥ ਸਤ ਕਰਮ ਕਰੈ ਹੈ ॥ ਅਰਫਲਾ ਕਿਛੁ
 ਥਾਛੁ ਤੇ ਨਾਹੀ ॥ ਤਿਨਾ ਸਤ ਕਰਮਾਤੇ ਬੁਧਿਗਮਲੁ ਹੈ
 ਹੈ ॥ ਨਿਗਮਲ ਬੁਧਾ ਬਿਖੇ ਮੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਕਾਰਿ ਸਾਨ ਉਪਜੈ ਹੈ
 ॥ ਜਬ ਮੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਕਾਰਿ ਸਾਨ ਉਪਜੀਆ ਤਬ ਹੀ ਸੇਸਾ

ਰਕੇ ਈਧਨ ਤੇ ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸਿ ਕਾਰਨ ਤੇ ਸਤ ਕਰਮ ਅਧੀਨ ॥ ੧੭ ॥
ਤਿਸਾ ਗਣੇ ॥ ਜੇ ਸੇ ਪਉੜੀਆ ਕੇ ਮਾਰਗ ਕਰਮ ਦਰ ਕੇ ਉਪ
ਰਿਜਾਇ ਚੜੀਐ ॥ ਤੇ ਸੇ ਸਤ ਕਰਮ ਮੁਕਤ ਹੋਣੇ ਕੀਐ ॥
ਪਉੜੀਆ ॥ ਅਗਨਿ ਤੇ ਦੇਹਿ ਪਾਰੀ ॥ ਕੀਸੀ ਦੇਹਿ ਪਾ
ਰੀ ਕੀ ਸਕਤ ਨਾਹੀ ਸਭ ਕਰਮ ਤਿਯਾਗ ਸਕੈ ॥ ਜੀਸਿ ਦਿਨਿ
ਪਿਤਾ ਕੇ ਈਰਜ ਸਾਥ ਮਾਤਾ ਕੇ ਉਦਰ ਮਹਿ ਆਇਆ ਹੈ
ਇਸਾ ਦਿਨਿ ਤੇ ਲੇਕਰ ਮਰਨੇ ਕੇ ਦਿਨਿ ਤੇ ਲੇਕਰ ਨਿਰਿਕਰਮ
ਕੀਸੀ ਸਮੇ ਨਾਹੀ ਹੋਵਾ ॥ ਦੇਹਿ ਤਿਯਾਗੀ ਅਗਨਿ ਪਿਕਰਮੀ ਕ
ਧਰੁ ਦਾਹੈ ਸੋ ਸੁਲਘਾ ਸਤ ਕਰਮ ਕਰੈ ਅਰਮੁੜ ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁ

ਬਾਛੈ ਰਜੀ ਬਿਖੇ ਸਮਰਪਣ ਕਰੈ॥ ਅਰਫਲਾ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ॥ ਤਬ
ਹੀ ਨਿਹਿਕਰਮ ਅਗਤਿ ਜਾਗੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਅਬ ਅਰਜਨ ਮਓਰੁ
ਥਾਤਿ ਸੁਦੁ॥ ਮਨੁਖ ਕੋ ਨਿਤਿ ਹੀ ਨਿਤਿ ਮਾਪਣੇ ਕਰਮਾ ਕਰੇ
ਕੇਤਿ ਨਿਪੁਕਾਰ ਕੇ ਫਲ ਲਗ ਦੇਹੈ ਸੋ ਸੁਦੁ॥ ਕੁਲੇ ਕਰਮੇ ਕਾ
ਫਲ ਸੁਖ ਅਰਥੁ ਰੇ ਕਰਮੇ ਕਾ ਫਲ ਦੁਖੁ॥ ਅਰਕੁ ਲਾਭੁ
ਗਵੈ ਨੇਰ ਲੇ ਮਿਲੈ ਕਰਮ ਪੁਕਾ ਫਲ ਦੁਖ ਸੁਖ ਭੁਗੀਐ॥
ਸੋ ਤਿਨ ਹੀ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਫਲ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਮਨੁਖ ਕੋ ਹੁੰਤੈ॥
ਅਗ ਕਿਨਿ ਕੇ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਕੇਤਿ ਜਾਗ ਕਰਮੇ ਹੀ ਸਰਨਿ ਨਹੀ
ਆਏ ਤਿਨ ਕੋ॥ ਅਰਜ ਮੇਰੇ ਚਰਨਾ ਗਥਿ ਦੁਪੁਕੀ ਸੁਨਾਏ॥

ਪੈਤਿਨਕੋਨਿਕਟਿਕੋਈਦੁਖਦਾਇਕਿਫਲਨਾਹੀਆ
ਇਸਕਤਾ। ਅਥਅਰਜਨਿਮਭਿਰਬਾਤਿਸੁਣੁ। ਜੀ
ਤਨੇਕਰਮਦੇਹਿਧਾਰੀਮਾਨੁਪਾਤੋਹੋਤੇਪੈਭੁਲੇ। ਮਥਵਾ
ਥਗਾਸੇਸਭੀਕਰਮਦੇਹਿਇਵੀਆਮਨਾਇਨਤੇਹੋਤੇ
ਹੈ। ਅਰਾਮਾਤਮਾਕੈਸਾਹੈ। ਅਮਾਮਕਰਤਾਹੈ। ਕਿਛੁ
ਨਾਹੀਕਰਤਾ। ਅਮਾਕੇਵਲਏਕਹੀਹੈ। ਅਰਨਿਰਿਮ
ਲਕਾਨਿਰਮਲਹੈ। ਜੇਅਮਾਤਮਾਕੈਮੈਸਪਛਾਣਦੇਹੈ
ਜੀਨਕੀਬੁਧਮਤਨਿਰਮਲਹੈ। ਅਰਦੁਰਮਤੀਜੈਹੈ। ਮੈ
ਧਮਤੀਤੇਅਮਾਤਮਾਕੈਮੈਸਾਨਹੀਪਛਾਣਦੇ। ਹੇਅਰਜ

੩੨੮

ਮਰੇ

ਨਿਜੀਨਕੇਅਰੀਬੁਧਨਾਹੀ॥ਕਿਹਭੀਜੇਕੋਈਆਤਮਾਹਾਂਸੇ
ਅਕਰਤਾਹਾਂ॥ਕਿਛੁਨਹੀਕਰਤਾ॥ਜੇਕਿਛੁਭਲਾਧੁਰਾ
ਕਰਮਹੁੰਦਾਹੈ॥ਇਝੀਅੰਮਨਤੇਹੁੰਦਾਹੈ॥ਜਿਸਕੀਐਸੀ
ਬੁਧੁਹੈ॥ਜੇਵਹੁਸਭਨਾਲੋਕਾਕੋਤਬਨਾਕੋਈਤਿਨਿਮਾ
ਰਿਆ॥ਅਗਨਾਕਿਸੀਕਰਮਕਰੇਕਾਤਿਨਿਕੋਫਲਈਧ
ਨਲਾਗਾ॥ਅਥਅਰਜਨਾਤਿਨਿਪ੍ਰਕਾਰਕਾਕਰਮਅਗਤਿ
ਨਹੀਪ੍ਰਕਾਰਕਰਮਕਾਕਰਤਾਤਿਨਿਕੋਭੇਦਭ੍ਰਿਨਿਭ੍ਰਿਨਿਕ
ਰਿਸੁਣੁ॥ਅਥਪਾਲੇਸਤਕੀਰਿਸ਼ਾਨਸੁਣੁ॥ਜੀਸਿਰੀ
ਅਨਕਰਿਭੁਤਾਪ੍ਰਾਣੀਆਇਖੇਏਕਹੀਅਥਨਾਸੀ॥

ਤਮਾਬ੍ਰਹਮਾਈਆਪਿਆਦਿਸਟੀਆਵੈਹੈ॥ ਏਹਿਜੰ
 ਟਕਰਿਸਭਾਕਿਸੀਕਾਸੁਖਦਾਇਕਸੇਵਕ੍ਰੋਏਰਹੈ॥
 ਦੁਖਾਵੈਕਿਸੀਕੋਨਾਹੀ॥ ਏਹਿਰਿਯਾਨਸਾਂਤਕੀਕਹਾਵੈ
 ॥ ਅਗਜੀਸਿਰਿਯਾਨਕਾਬਿਭਿੰਨੀਦਿਸਦਿਹੋਇ॥ ਏ
 ਹਿਅਭਿਰਹੈਏਹਿਅਭਿਰਹੈ॥ ਏਹਿਆਪਣਹੋਏਹਿ
 ਪਗਾਇਆਹੈ॥ ਏਹਿਮਿਤ੍ਰਹੈਏਹਿਸਤ੍ਰਹੈ॥ ਏਹਿਮੇਗ
 ਹੋਏਹਿਤੇਗਹੈ॥ ਏਹਿਗਜਸੀਰਿਯਾਨਕਹਾਵੈ॥ ਅਬ
 ਜੀਤਿਰਿਯਾਨਕਾਰਿਸਭਕੇਈਬ੍ਰਹਮਦਿਸਦਿਆਵੈ॥
 ਐਸਾਰਿਯਾਨਤਾਂਮਸੀਕਹੀਐਹੈ॥ ਅਬਕਰਮਸੁਖ॥

ਇਤਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਮ ਕਰੈ ਹੈ। ਕਰੈ ਏਹਿ ਕਰਮ ਕਰ ਲਾਮੁ
ਭੋਕੇ ਜੁਗਤੁ ਹੈ। ਅਰਫਲਾ ਕਿਛੁ ਧਾਛੈ ਨਹੀ। ਏਹਿ
ਕਰਮ ਸਾਤ ਕੀ ਕਹਾਵੈ। ਅਗਜੈ ਸਿਕਰਮਾ ਬਿਖੈ ਫਲ
ਪਾਓਣੇ ਕੀ ਬਾਛਾਵੈ। ਅਗਮੀ ਕਰਸਾ ਬਿਕਰੈ। ਕ
ਰੈ ਏਹਿ ਕਰਮ ਮੈ ਕਰੈ ਹੈ। ਅਗਜੈ ਸਿਕਰਮ ਕਰ ਦੇ ਜੀਜਾ
ਲਬ ਪੁਤੁ ਹੋਇ। ਅਗਤਿ ਸਿਕਰਮ ਕਾ ਫਲ ਤੁਛੁ ਥੋੜੁ
ਹੋਇ। ਸੋ ਮੈਸਾ ਕਰਮ ਰਾਜ ਸੀ ਕਹਾਵੈ। ਅਗਜੈ ਸਿਕਰ
ਮਾ ਬਿਖੈ ਕੋਈ ਬਿਧ ਨਾ ਕੋਈ ਦੁਖਾਉ ਲਾ। ਅਗਕੀਸੀ
ਜੀਤਿ ਕਾ ਪਾਤ ਕਰਨਾ। ਏਹਿ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਮਾਪਣਾ ਬ

ਲਾਅਰਥਾਭਿਅਾਇਲੋਕਾਇਖੋਵਿਖਾਉਦੀ। ਜਾਇਤਿ
 ਪ੍ਰਕਾਰਮਾਇਆਕਾਮੋਹਿਅਹੋਇਆਕਰਮਕਾਅਰੰਭਕ
 ਰੈਪੈਸੋਤਾਂਮਸੀਕਰਮਕਪਾਵੈਪੈ। ਅਥਕਰਮਕਾਕਰਤਾ
 ਸੁਲਾਜਾਇਤਿਪ੍ਰਕਾਰਕਰਮਕਰੈ। ਕਿਆਸਤਿਕਰਮਜ
 ਗਮਹੋਤਸਵਸਰਾਧਖਿਆਹਾਇਨਿਤੇਆਵਿਲੋਕਰਿਅਉ
 ਰਭੀਸਤਕਰਮਕਰੈਪੈ। ਏਨਿਕੋਕਰੈਅਰਫਲਾਕਿਛੁਮਾ
 ਰੈਨਾਹੀ। ਅਗਅਹੰਕਾਰਤੇਰਹਤਾ। ਕਹੈਮੇਗਾਕਿਛੁਨਾਹੀ
 ਕਹੈਸਭਕਿਛੁਦੀਸਰਕਾਹੈ। ਅਰਉਦਮਤੇਰਹਤਜੇਕੁ
 ਛਸਹਜੈਹੋਇਸੇਦੀਹੋਇ। ਏਹਿਭੀਨਾਹੀਕਿਏਹਿਮੇਰ

੨੩੦

ਸਾਤਿ

੦

ਲੁ ਸਾਗਕਾਰਜਪੂਰਾਹੋਇਗਾ। ਤਬਹੀਮੇਰਤਖਹੋਇਗਾ। ਅਰ
 ਜੇਕਿਛੁਕਾਰਜਪੂਰਾਹੋਇਤਉਕੈਪੈਭੀਨਾਹੀਮ। ਅਰਜੇ
 ਕਾਰਜਪੂਰਾਹੋਇਤਬਪ੍ਰਸੰਨਭੀਨਹੋਇ। ਵਹੁਕਿਆਸਮ
 ਤੇਹੀ। ਮੇਰਕੁਛੁਨਾਹੀ। ਸਭਕੁਛੁਸੀਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਕਹੈ।
 ਅਰਈਸਰਜੀਕੀਆਰਿਸਾਧਾਇਕਰਿਜਿਸਿਜਿਸਿਭੂਤ
 ਪ੍ਰਾਣੀਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈਸੇਸੋਭੈਜਨਪਾਵੈਹੈ। ਐਸਿਭਾਂਤਿ
 ਕਾਰਜਕਾਰਤਾਸੰਤਕੀਕਹਾਵੈਹੈ। ਅਬਰਾਜਸੀਕ
 ਰਤਾਸੁਣਾਜੇਕਰਮਾਕਫਲਮਾਰੈ। ਐਸੇਲੋਭੀਅਰਜੀ
 ਉਕੇਦੁਪਾਓਲੇਵੇਖੈਤਿਸਕਾਸੁਭਉਹੋਇ। ਅਰਾਮ

ਪਾਵਿਤ੍ਰੁ ਜੋਇਕਰਿਕਰਮ ਕਰੇ॥ ਅਰਹਰਖ ਅਰਸੋ ਕੁਦੇਵਨੋ ३੩੧
 ਤੀਸਿਕੇਮਨਾਬਿਖੇਰੇ॥ ਹਰਖਕਿਉਪੈ॥ ਕਪੈਜਗਜੋਮੇਕਰ
 ਤਾਹ॥ ਤਿਸਕਾਦੇਹਿਛਲਪਾਵਾਗਾ॥ ਅਰਲੋਕਕਪੈਗੇਧੀ
 ਨਭਾਈਧੀ॥ ਇਤਿਨਮਿਤਿਹਰਖਰੇਵੇ॥ ਅਰਜਬਗੰਢ
 ਤੇਵੁਬਖਰਚੇਵੇ॥ ਇਸਿਕਾਰਨਤੇਸੋਕਵੰਨਹੁੰਦਾਹੇ
 ॥ ਅੰਸਾਸੋਕਕਰਤਾਹੇ॥ ਸੋਰਜਸੀਕਹਾਵੇ॥ ਅਬਤਾਂ
 ਮਾਸੀਕਰਤਾਸੁਦੁ॥ ਜੋਸਾਸੜਕੀਬਿਧਿਕਿਛੁਸਮਝੈਨਾ
 ਹੀ॥ ਜਗਹਮਕਿਤਿਬਿਧਿਕਰੀਦਾਹੇ॥ ਅਗਕਿਸੀਕੋਮਸ
 ਤਕਿਨੀਦਾਵੇਨਾਹੀ॥ ਅਰਮਹਾਮੂਛੁਮੂਰਖਾ॥ ਅਰਮਲ

ਸੀ ਅਗਬਿਖਾਧੀ॥ ਸਭਾਕਿਸੀ ਸਿ ਉਲਟਦਾ ਹੀਰੋ॥ ਅ
ਰਬਰਾਢੀ॥ ਮੇਸਾਕਰਤਾ ਤਾਂ ਮਸੀਕ ਹੋਵੇ॥ ਅਬ
ਹੇਧਨੇਜੈ ਅਰਜਨ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰਕੀ ਬੁਧ ਸੁਦਾ॥ ਅਗਤੀਨ ਪ੍ਰ
ਕਾਰਕੀ ਦਿਤ੍ਰਿਤਾ ਸੁਦਾ॥ ਇਨਿਕੇਰੇਦਾ ਤੀਨ ਭਿਨਿ ਕਰਸੁ
ਦਾ॥ ਜੀਸਿ ਬੁਧ ਕਰਹਿ ਸਤਾਈ ਖੇਭੀ ਸੁਖੀ ਰਹਿ ਜਾ
ਣੀ॥ ਮੇ॥ ਅਰਜੇ ਅਤੀਤੀ ਹੋਈ॥ ਮੇ॥ ਤਾਭੀ ਸੁਖੀ ਰਹਿ ਜਾ
ਣੀ॥ ਮੇ॥ ਅਰਭਲੇ ਕਰਜ ਕੇ ਕੁਲਾਜਾ॥ ਮੇ॥ ਅਰਬਰੇ
ਕਾਰਜ ਕੇ ਬੁਰਾਜਾ॥ ਮੇ॥ ਅਰਦੇਹਿ ਭੀ ਸਮਝੀ॥ ਮੇ॥ ਇਸਿ
ਥਾਤੀ ਤੇ ਮੁਝ ਕੇ ਮੁਕਤ ਹੋ॥ ਅਗਈ ਸਥਾਤੀ ਤੇ ਮੁਝ ਕੇ ਥੀ

ਧਨਹੋ॥ ਜੀਸਿ ਬੁਧ ਕਰਿ ਦਿਤੀ॥ ਆਥਾ ਤਾ ਸਮਝੀ ਮੇ ਦੇਰਿ॥
 ਸਾਤ ਕੀ ਬੁਧ ਕਰਾਵੈ॥ ਅਗਰ ਜੀਤਿ ਬੁਧ ਕਰ ਧਰਮ ਕੀ ਅਧਰ
 ਮਜਾਣੀ ਮੇ॥ ਅਰਭੁ ਲੇ ਕਰਮ ਕੀ ਬਰਕਰ ਸਮਝੀ ਮੇ॥ ਅ
 ਭਿਰ ਕੀ ਅਭਿਰ ਧਾਰਤ ਸਮਝੀ ਦੈ॥ ਦੇਰਿ ਦਾ ਛਟ ਰਜਸਿ
 ਬੁਧ ਕੇ ਹੋ॥ ਅਥ ਤਾ ਮੁਸੀ ਬੁਧ ਸੁਣੁ॥ ਜੀਸਿ ਬੁਧ ਕਰਿ ਅਧ
 ਰਮੁ ਕੀ ਬਰਮ ਕਰ ਜਾਣੀ ਮੇ॥ ਸੋ ਕਉ ਦਾ ਅਧਰਮ ਜੀਉ
 ਕੇ ਘਾਤਿ ਕੀ ਦੇਤੇ ਪੁਨ ਸਮਝੀ ਮੇ॥ ਕਹੈ ਦੇਰਿ ਬਕਰ ਮੇ॥
 ਰੋਹਿ ਮੁਝ ਕੀ ਪੁਨ ਹੋਵੈ ਗਾ॥ ਅਗਰ ਅਭਿਰ ਹੀ ਜੀਨੇ ਉਲਟੈ ਧ
 ਰਮ ਸਹੀ ਸਮਝੈ॥ ਮੇਸੀ ਬੁਧੁ ਹੋ ਪਾਠ ਤਾ ਮਸੀ ਜੰਦ

੩੩੨

ਅਥਾਵਿ ਤ੍ਵਤਾਸੁਣੁ ਪਹਲੇ ਸਾਂਤ ਕੀ ਵਿਨ੍ਹਤਾਸੁਣੁ ॥
ਧਮਨਾ ਕੀ ਸੀ ਵਿਕਾਰ ਕੀ ਚਿਤਵੈ ॥ ਅਰਇ ਵੀ ॥ ਅਸਤੀ ॥
ਪਦੈ ਬਸਹੈ ॥ ਅਰਕੇ ਵਲ ਏਕ ਮੇਰੀ ਹੀ ਸੁਨਿ ਹੋਇ ॥
ਜਥਾਇ ਤਨੀ ॥ ਅਥਾਤ ਹੋਇ ਤਬ ਸਾਂਤ ਕੀ ਵਿਨ੍ਹਤਾ ਜਨਾਇ ॥
ਅਥਰਾਜ ਸੀ ਵਿਨ੍ਹਤਾਸੁਣੁ ॥ ਅਪਣੇ ਧਰਮਾਇ ਖੋਇ
ਹੈ ॥ ਅਰਦਰ ਬਕੇ ਬਟਣੇ ਕਾਉ ਦਾ ॥ ਅਰਖਾਣੇ ਪਹਰ
ਦੈ ਵਿਖੋਇ ॥ ਹੇਠਾ ਰਥ ਏਰਿ ਵਿਨ੍ਹਤਾ ਬਾਜ ਸੀ ਕਹਾਵੈ ॥
ਅਥਤਾਂ ਮਸੀ ਵਿਨ੍ਹਤਾਸੁਣੁ ॥ ਮਹਾਂ ਪਰਨੀ ਦਥਿ ਖੋਇ ਸੁਰ
ਤਹੋਇ ਕਰਿ ਸਭਿ ਰਹਣਾ ॥ ਅਰਬਹੁਤੀ ਚਿਤਾ ਬਿਖੋ ਮਗ

ਨਕਹਣਾ ਅਰਹਾਰਿਕਿ ਸੀਸਿ ਓਕਲੈ ਬਿਖਾਵਾ ਏਤਿਨੇ
 ਥਾਤਾਤਾਮਸੀਦਿਵਿਤਾਕੀਆਜਾਨਦੀਆਜੋਮੈਸੀਦੁਰ
 ਥਪਸਾਥਜੇਦੁਰਥੁਪੀਰੇਹੋਏਹੋਜੋਨੀਦਾਚਿਤਾਕਲ
 ਹੀਦਿਨਾਤੀਨਾਬਿਕਾਰਭੇਜੇਅਪਕੋਮੁਕਤਨਾਹੀਕਰਸਕ
 ਭੇਤੀਨੀਕੀਤਾਮਸੀਦਿਵਿਤਾਜਾਣਾਹੋਗੁਰਬਖਸਰਜਨਿਅ
 ਥਤੀਨਿਪ੍ਰਕਾਰਕਾਸੁਖਸੁਣਾਬਿਥਮੇਤਾਬਿਖਸਮਾਨਅ
 ਰਪੀਛੈਤਿਸਕਾਫਲਸੁਖਦਾਇਕਾਮੀਮ੍ਰਿਤਸਮਾਨਾਸਿਐ
 ਸਾਸਾਂਤਕੀਸੁਖਕਰਾਵੈਸੋਕਉਲਪਹਲਾਤਪਸਿਆਕ
 ਰਕੈਕਸਟਪਾਈਐਹੋਅਰਪੀਛੈਤਿਸਿਕਾਫਲਗਜਪੁ

੨੩੩

ਵਣਾ ਸੁਰਗੁਪਾ ਵਣਾ ॥ ਏਹਿ ਸਾਂਤ ਕੀ ਸੁਖ ਕਹਾਵੈ ॥ ਅਬ
ਰਾਜ ਸੀ ਸੁਖ ਸੁਣੁ ॥ ਜੋਇ ਸਤੀ ਸਾ ਬਿਸੈ ਗੁਕਰੈ ਤਬ ਸੀ
ਕਰੇ ਤੇ ਪਹਲੇ ਤਾਂ ਸੁਖਾ ਮੀ ਮ੍ਰਿਤ ਸਮਾਨ ॥ ਜਾਂ ਸੀ ਗੁਕਰ ਪ
ਹਾਇ ॥ ਆਤਾਂ ਪੀਛੈ ਬਿਖੁ ਸਮਾਨ ॥ ਏਹਿ ਰਾਜ ਸੀ ਸੁਖ ਕਹਾ
ਵੈ ॥ ਅਬ ਤਾਂ ਮਸੀ ਸੁਖ ਸੁਣੁ ॥ ਜੀ ਸਿ ਸੁਖੁ ਤੇ ਪਹਲੇ ਆ
ਤਮਾ ਬਿਸੁਰ ਤਿਹੋਇ ॥ ਨੀ ਦਾ ਚੈਤਾ ਅਲਾ ਸਿ ਅਸਾ ਵਧ
ਨਤਾ ਕਹੀ ॥ ਮੇਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕਾ ਵੈਸਾਰਣਾ ॥ ਏਹਿ ਤਾਂ ਮਸੀ
ਸੁਖ ਕਹਾਵੈ ॥ ਹੇ ਅਰਜਨ ਕੁਮ ਤੇਲੇ ਕਰ ਜੈ ਪੈਲੋ ਕੁ ਅਰਭਿ
ਪਾਰਿ ਜੈ ਪੈਦੇ ਉਤ ਕੇ ਲੋਕੁ ॥ ਵੇਸ ਕੁ ਮੇਰੀ ਮਾਇਆ ਤੇ ਉਪਜੈ

ਹੈ॥ ਅਰਦਿਨਾ ਲੋਕਾ ਬਿਖੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਤਿਨੇ ਗੁਣ ਵਰਤੈ ਹੈ॥ ੨੩੪
ਲੋਕਾ ਬਿਖੇ ਗੁਣ ਹੈ ਅਰਗੁਣਾ ਬਿਖੇ ਲੋਕ ਹੈ॥ ਇਸ ਕਾਰਨ
ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਮੇਸ਼ਿ ਸਾਟਿ ਕਹੀਐ ਹੈ॥ ਜੇ ਪਰਿਤਪ ਅਰਜਨ ਅ
ਬਥਾ ਧਮਣ ਕੀ ਵੇਸ ਸੁਝਾਇ ਨਾ ਰੇ ਬਰਨਾ ਕੇ ਸੁਭਾ
ਉਕੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਸੁਣ॥ ਸੁਭਾ ਉਕੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਕਹੀਐ ਹੈ॥ ਜਿਸ
ਬਿਜਨ ਮੇ ਹੈ॥ ਬਿਥ ਮੇ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਸੁਭਾ ਉਕੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ
ਸੁਣ॥ ਇਹੀ ਅੰਗੀਤ ਦਾ॥ ਮਨ ਜੀਤ ਦਾ॥ ਤਪਸਿ ਅ
ਪਾਵੇਤਾ॥ ਬਿਮਾ ਅਰਕ ਮਲ ਸੁਭਾਉ॥ ਅਰਗਿ ਜਾਨ ਅਪ
ਣਾ ਜਾਨਣਾ॥ ਅਰਗਿ ਰਿਜਾਨ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਰਜੀ ਕਾ ਜਾਨਣਾ॥ ਅ

ਰਸੀਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀ। ਇਖੇਸਤਬੁਧਾ। ਕੇਹੇਸੀਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀਸ
 ਤਧੈ। ਏਥ੍ਹਾਮਣਕੇਸੁਭਾਉਕੇਕਰਮਧਰਮਕੇਹੈ। ਅਬਖ
 ਤੀਕੇਕਰਮਧਰਮਸੁਣੁ। ਸੂਰਮਾਤੇਜਸੀ। ਧੀਰਜੀਸਿਆਣ
 ਾ। ਜੁਪਤੇਭਗੋਨਾਹੀ। ਅਰਦਾਨਕਰਣਾ। ਅਪਕੇਮਹਤਾਰਾਕ
 ਰਜਾਨਣਾ। ਅਰਸੀਪ੍ਰਮੇਸਰਜੀ। ਇਖੇਸਤਬੁਧਾ। ਏਖਤੀ
 ਕੇਸੁਭਾਉਕੇਕਰਮਧਰਮਕੇਹੈ। ਅਬਏਸਕੇਧਰਮਸੁਣੁ।
 ਖੇਤੀਕਰਨੀ। ਗਊਆਕੀਸੇਵਾ। ਅਰਵਣਜੁਵੇਪਾਰਕਰ
 ਨਾ। ਏਏਸਕੇਕਰਮਧਰਮਕੇਹੈ। ਅਬਸੂਤਕੇਕਰਮਧਰ
 ਮਸੁਣੁ। ਤੀਨਹੀਬਰਨਾਕੀਸੇਵਾਕਰਨੀ। ਇਨਾਤੀਨਹੀਵ

ਰਨਾਕੀਸੇਵਾਤੇਜੋਕਛੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈਤਿਸਹੀ। ਬਿਖੇਸੀਤੋਭੁ
 ਕਰੈ। ਏਸੁਦੁਕੇਕਰਮਧਰਮਕਰੈ। ਜਿਮਾਨਖਚਰਬਰਨਾਬਿਖੇ
 ਆਪੇਆਪਣੇਧਰਮਕਰਮਕਰਦੇਹੈ। ਤੇਭੁਲੀਸਿਧਿਕੋਧਾਵੈ
 ਗੇਸੇਸੁਣੁ। ਜਿਸਿਦੀਸਰਤੇਸਾਰੀਸ੍ਰਿਸਟਿਉਪਜੀਹੈ। ਅ
 ਰਜੇਸੁਥਤਾਬਿਖੇਬਿਆਪਿਰਹਿਆਹੈ। ਅੰਮੇਸਜੇਹੈਅਥਨਾ
 ਸੀਪਾਰਥ੍ਰਮਾਤਿਸਿਕੋਧਾਵੈਹੈ। ਅਗਏਨਾਚਰਬਰਨਾਬਿ
 ਖੇਆਪੇਆਪਣੇਕਰਮਧਰਮਕਰੇਜੋਕਲਿਆਣੇਹੈਸੇਸੁਣੁ
 ਤੇਮੇਰੇਬਿਖੇਆਇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੇਹੈ। ਅਰਜੇਆਪਣੇਧਰ
 ਮਬਿਖੇਕੋਈਧਰਮਘਟਹੈਤਾਵਹੁਘਟਹੀਧਰਮਕਲਿਆ

ਦੁਕਾਦਤਾਹੈ॥ ਅਰਜਪਰਾਦੇਧਰਮਾਥਿਖੈਕੋਦੀਭੁਲਾਧਰਮ
 ਹੋਸੇਪਰਾਦੇ॥ ਅਭੁਲਾਹੀਧਰਮਭੈਕਾਦਤਾਹੈ॥ ਅਧਿਆਪਦੇ
 ਧਰਮਾਕਰੇਤੇਸਭਨਕੋਕਲਿਆਲਾਹੈ॥ ਅਧਦੇਧਰਮਾਕਰੇਤੇ
 ਕਿਸੀਕੋਪਾਪਨਾਹੀ॥ ਦੇਹਿਤੁਸਭਨਾਬਰਨਾਕੇਕਰਮਧਰਮ
 ਕਾਹੈ॥ ਅਰਧਿਛੈਤੈਨਗੁਣਾਕੇਲਛਦਭੀਭੀਨਿਕਪੈ
 ॥ ਅਥਅਰਜਨਦਿਨਾਚਾਰਹੀਬਰਨਾਥਿਖੈਜਿਸਕੋਮੇਗਭਜ
 ਪਦੁ ਨਕਰਤੇਤੈਨਗੁਣਕਦੇਗਦੇਹੈ॥ ਦੁਸਹਜਿਕੋਜਾਇਪ੍ਰਾਪ
 ਤਿਭੁਇਆਹੈ॥ ਤਿਸਿਕੋਸਹਜਿਪਦੁਭੀਕਹਦੇਹੈ॥ ਅਗਤਿਸੀ
 ਕੋਚਭਿਥਾਪਦੁਭੀਕਹਦੇਹੈ॥ ਅਗਤਿਸੀਕੋਸਾਤਿਪਦੁਭੀ

ਕਹਦੇਹੈ॥ ਜੇਮੇਸੇਸਾਂਤਸਹਜਿਪਦਕੋਜਾਇਪ੍ਰਪਤਿਭਾਇਆਹੈ
 ਤਿਸਿਕੋਕਿਸੀਕਰਮਾਤਿਜਾਗੇਕਾਦਖੁਨਾਹੀ॥ ਜੇਸਾਂਤਿਪਦਕੋ
 ਪਾਇਕਰਿਥਪੁਨ੍ਹਾਕਿਸੀਕਰਮਕਾਅਰੰਭਕਰੇਤਬਾਤਿਸਿਕੋਦੋ
 ਖਹੈ॥ ਅਤਿਸਕਾਦਿਸਟਾਂਤਿਸੁਲਾਜੈਸੇਧੁਏਤੇਰਹਤਨਿਰਮ
 ਲਾਅਗਾਨਿਥਿਖੇਧੁਏਕੀਪੁਕਤੀਲਕਵੀਆਣਪਦੀਮੇ
 ਤਬਨਿਰਮਲਾਅਗਾਨਿਕੋਇਗਾਵੁਭਾਰੈਹੈ॥ ਤੇਸੇਹੀਚਉਥੋਪ
 ਦਵਾਲੇਕੋਕਰਮਕਾਅਰੰਭਕਰਨਾਦਖੁਹੈ॥ ਕਰਮਕਾਅਰੰਭਸਾ
 ਤਿਪਦਕੋਇਗਾਵੁਭਾਰੈਹੈ॥ ਅਤਿਸਿਕਾਗੁਤੇਹੈਅਰਜਨਜੇਤੁਰ
 ਆਪਦਕੋਜਾਇਪ੍ਰਪਤਿਭਾਇਹੈ॥ ਅਤਿਨਿਕੋਕਰਮਕਾਅਰੰਭਕ

ਗਨਾਨੀਆਇਆ॥ ਅਬਜੇਕੋਈਚਉਥੇਪਦਾਬਿਖੇਜਾਇਘ੍ਰ
 ਪਤਿਭੁਏਯੋਤਿਨਕੇਲਛੁਲਸੁਦਾ॥ ਮੁਖਤਾਂਤਿਸਕੀਘੁਪਕਾ
 ਮਮਤਾਮੇਹੁਕੇਸੀਸਾਥਨਾਹੀ॥ ਅਰਸੀਸਾਰਕੀ॥ ਬਿਖਿਆਤੇ
 ਤਿਨਆਪਣਾਮਾਤਮਾਜੀਤਿਰਾਖਿਆਹੈ॥ ਅਰਕਿਸੀਵਸਤੁ
 ਕੇਪਾਉਲੇਕੀਮਨਾਬਿਖੇਬਾਛਾਨਾਹੀ॥ ਕੇਉਨਾਹੀਬਾਛਾਸੇ
 ਸੁਦਾ॥ ਵਹੁਨਿਹਿਕਰਮਾਸਿਧਿਜੇਹੈਸੀਨਿਆਸਕਾਮਾਥਾਸਿ
 ਸੀਨਿਆਸਕੇਮਾਥੇਬਿਖੇਜਾਇਘ੍ਰਪਤਿਭੁਏਆਹੈ॥ ਵਹੁਨਿ
 ਤਕੇਸੁਖਦਾਬਿਖੇਜਾਇਮਗਨਭੁਏਆਹੈ॥ ਤਿਸਿਸੁਖਕ
 ਰਵਹੁਰਿਪਤਿਕਰਿਆਪਾਇਰਹਿਆਹੈ॥ ਅਗਤਿਸਿਸੁਖਕ

ਸਮਾਨ ਅਭਿਰਸੁਖਵਡੁ ਕੇਈ ਨਹੀ॥ ਇਸਿ ਕਾਰਣ ਤੇ ਤਿਸ ਕੋ ਕਿ
 ਸੀ ਵਸਤੁ ਕੇ ਪਾਉ ਦੇ ਕੀ ਬਾਛੁ ਨਹੀ॥ ਵਹੁ ਕਿਸਿ ਸਿਧਿ ਕੋ ਧੂਪ
 ਤਿਭਾਇ ਆਹੈ॥ ਜੀਸਿ ਸਿਧਿ ਬਿਖੈ ਮੇਥੁ ਹਮ ਜਾਂ॥ ਵਹੁ ਮੁਝ ਬੁ
 ਝਮਕੀ ਸਿਧਿ ਅਵਸਥਾ ਕੋ ਧੂਪ ਤਿਭਾਇ ਆਹੈ॥ ਹੇ ਕੁੰਤੀ ਨੀਦ
 ਨ ਅਰਜਨ ਵਹੁ ਮੇਰੇ ਜਾਨ ਦੇ ਕੇ ਰਿਯਾਨ ਕਰ ਪੂਰਨ ਭਾਇ ਆਹੈ॥ ਅ
 ਰਤਿ ਸਕੀ ਬੁਧਿ ਨਿਰਮਲ ਭਈ ਹੈ॥ ਅਰਤਿ ਸਿਮੁਝ ਦੀ ਸਰ
 ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਖੈ ਤਿਸ ਕਾ ਵੇੜ ਨਿਸਚਾ ਭਾਇ ਆਹੈ॥ ਅਰ
 ਨਾ ਸਿਸਾਰ ਕੇ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਬਾਤਿ ਸੁਣ ਦਾਹੈ॥ ਨਾ ਆਪ ਕਿਸੀ ਸਾਥ
 ਥਾ ਤਿਕਰ ਦਾਹੈ॥ ਅਰਨਾ ਕਿਸੀ ਸਾਥਿ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ॥ ਨਾ ਕਿਸੀ ਸਾਥਿ

੩੩੭

ਵੈਰੁਯੋ॥ ਏਕਾਂਤਿਵਾਸੀ॥ ਅਰਮੇਰੇਸਿਮਰਨਕੋਪਾਇਕਰਪੂਰਨ
ਅਪਾਇਰਹਿਆਯੋ॥ ਅਰਸੀਸਾਰਕੀਓਤ੍ਰਤੇਸਉਗਹਿਆਯੋ
॥ ਅਰਸੀਸਾਰਤੇਤੀਨਹੀਬਾਤਾਤਿਨਿਜੀਤਿਗਖੀਆਯੋ॥ ਕ
ਉਲਤਿਨਿਬਾਤਾਸਿਸੁਲਾ॥ ਏਤਿਨੇਜੀਤੇਯੋ॥ ਏਨਿਕਜੀਤਣ
ਕਿਆਯੋਸੋਸੁਲਾ॥ ਏਹਿਕਰਕਿਸੀਸੀਸਾਰਕੇਮਾਨੁਖਾਕਾਸੀਗਾ
ਕਰੋ॥ ਅਗਜੀਹਬਾਕਰਸੀਸਾਰਕੇਮਾਨੁਖਾਸਾਬਬਾਤਿਨਾਕਰੋ॥
ਅਰਮਨਏਹਿਬਚਨਤੀਨਕੋਜੀਤਿਆਯੋ॥ ਅਗਨਿਤਿਹੀਨਿ
ਰੰਤ੍ਰਮੇਰੇਧਿਜਾਨਸਾਬਜੁਰਹਿਆਯੋ॥ ਅਰਸਾਰੇਸੀਸਾਰਤੇਏਗ
ਗਕੋਸਾਏਗਗਸਿਸੁਲਾ॥ ਉਪਾਰਿਬ੍ਰਹਮਾਕੇਲੋਕਲਗਾਅਰ

ਤਲੇਸੇਸਕੇਲੋਕੁਲਗਾ॥ਇਨਾਸਭਨਾਲਕੋਕੋਤ੍ਰਿਇਸਮਾ
 ਨਕਰਜਾਵੇਂਯੋ॥ਇਸਿਕਾਨਾਉਵੇਰਗਯੋ॥ਘਰੁਕੋਸਾਯੋਅ
 ਪੰਕਾਰਮਮਤਾਅਰਥਲਾਅਰਗਰਬਅਰਕਾਂਮਕ੍ਰੋਧਏਛਿਏ
 ਏਕਾਗਤਿਸਕੋਨਾਹੀ॥ਬਿਆਪਦੇ॥ਅਰਛਾਦਨਭਜਨਤੇ
 ਅਪਕਰਖਣਨਾਹੀ॥ਇਸਕਾਨਾਉਤਿਜਾਗਯੋ॥ਅਗਜਿਨਿ
 ਛਿਏਏਕਾਰਤਿਜਾਗਯੋ॥ਅਗਜੀਸਕਾਕਿਸੀਦੁਸਤੁਸਾ
 ਥਮਮਤਾਨਾਹੀ॥ਏਹਿਅਮਕੀਦੁਸਤੁਮੇਰੀਯੋ॥ਐਸਾਜੇਸਾਂਤੁ
 ਰੂਪੀਦੁਪੁਜੀਉਤਾਹੀਏਹਿਸਾਥਮੁਕਤਾਫਿਰਤਯੋ॥ਘਰੁਕੁ
 ਕੋਸਾਯੋਦੁਪੁਧਮਭੂਤਭੁਇਆਯੋ॥ਘਰਮਭੂਤਕੀਆਕਯੋ॥

੨੩੮

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਾ ਆਇਆ ਕੇ ਜੋ ਬੋਝਿ ਨੇ ਗੁਣ ਤਿਸ ਕੇ ਕਟੈ ਗਏ
ਜਬ ਤਿਨੇ ਗੁਣ ਕਟੇ ਤਬ ਜੋ ਸਾ ਆਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਤੈ ਸਾ
ਬ੍ਰਹਮ ਭੂਤ ਕਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ। ਜਬ ਬ੍ਰਹਮ ਭੂਤ ਭਇਆ ਤਬ ਤਿ
ਸਕਾ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਮਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਇਆ। ਜਬ ਪ੍ਰਮਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਇ
ਆ ਤਬ ਕਿਸੀ ਵਸਤੁ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੈ। ਅਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ
ਵਸਤੁ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਈਛਾ ਨਾ ਕਰੈ। ਅਰ ਸਭ ਨਾ ਭੂਤਾ
ਪ੍ਰਾਣੀਆ ਨਾ ਲਿਤਿ ਸਕੀ ਸਮਤਾ ਦਿਸਦੀ। ਦੇਸ ਭੀ ਲਛਣ
ਤਰੀ ਆਪਦ ਕੇ ਕਹੇ ਹੈ। ਜਬ ਤੁਰੀ ਆਪਦ ਬਿਖੇ ਮਨੁਖ ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤ। ਤਬ ਤੁਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ ਹੈ। ਸੋ ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ ਕਿ

ਅਰੁ ਸੋ ਸੁਣਾ ਮੇਰੀ ਜੇਹੈ ਮਹਿ ਮਾਪੁ ਪਤਿ ਤਿਸ ਕਾ ਜਨਣਾ ਦੇਹੈ
 ਮੇਰੀ ਭੁਗਤਿ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਤੁਹੀ ਆਪ ਦਇਐ ਖੋਲੀ ਨਹੀ ਦੇਹੈ ਤਿ
 ਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਬਿਖੇ ਮੇਰੇ ਜਨਣੇ ਕਾਰਿ ਸਨ ਪ੍ਰਗਾਸੇ ਹੋ। ਵਹੁਤ
 ਗਤਿ ਮੁਝ ਕੋ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਭੁਗਤਿ ਮੁਝ ਕੋ ਸਾਪਛ
 ਨਦਾ ਹੈ। ਜੀਤ ਨਾ ਕੁ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਵਰਿ ਆਈ ਹੈ ਸੋ ਭੁਗਤਿ
 ਮੇਰੇ ਮਹਾਤਮ ਕੋ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ। ਭੁਗਤਿ ਕੇ ਜਨਣੇ ਤੇ ਪਰੇ
 ਮੇਰੀ ਮਹਿ ਮਾਥਾ ਕੀ ਕਿਛੁ ਨਾ ਹੀ ਚਹਈ। ਮੇਰੀ ਮਹਿ ਮਾ ਕਾਪ
 ਛਾਨਣਾ ਦੇਹ ਮੇਰੀ ਭੁਗਤਿ ਹੈ। ਜੀਨਿ ਮੇਰੀ ਮਹਿ ਮਾ ਕੋ ਪਛਾਣੇ
 ਕਾਰਿ ਜਨਣਾ ਮਾਮੀ ਮੁਤ ਪਾਨ ਕਰਿ ਆਹੈ। ਵਹੁਤ ਬਲਗ

੩੩੮

ਮਨੁਖ ਦੇ ਹਿ ਬਿਖੇ ਬਸੈ ਹੈ ਤਬ ਲਗ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਜੈ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ॥
 ਤਿਪਦ ਬਿਖੇ ਸੁਖ ਬਿਖੇ ਮਗਨ ਹੈ ॥ ਅਰਜ ਬ ਦੇ ਹਿ ਕੇ ਤਿ ॥
 ਗੋਪੈ ਤਬ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਦਾ ਅਥਨਾ ਸੀਪਦ ਬਿਖੇ ਜਾਇ ਪ੍ਰਪ
 ਤਿਉ ਦਾ ਹੈ ॥ ਏਹਿ ਤਾਚ ਉਥੇ ਪਦ ਕੇ ਸਭੀ ਲਛਣ ਸੰਪੂਰ
 ਨ ਕਹੈ ॥ ਅਥਾ ਅਰਜਨਾ ਮ ਉਰਸੁ ਲਾਜੈ ਮੇਰਾ ਸਿਮਰਨ ਭਯਾ
 ਕਰੈ ਹੈ ॥ ਮੇਰੇ ਭਯਾਨ ਕਾ ਜੈ ਹੈ ॥ ਮ੍ਰਿਤ ਸੁਆਦਾ ॥ ਜਿਸ ਕੋ ਮੇਰੇ ਭ
 ਜਨ ਕਾ ਮ੍ਰਿਤਿ ਸੁਆਦਿ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ਅਰਸਾ ਥਹੀ ਸੰਸਾਰ
 ਕੀ ਆਇਆ ਕੀ ਕ੍ਰਿਤਿ ਭੀ ਕਰੈ ਹੈ ॥ ਸਮੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਉਤਮ ਪ
 ਦ ਜੈ ਹੈ ॥ ਸਾਂਤਿ ਪਦਾਤਿ ਸਿਪਦ ਕੇ ਵਹੁਭੀ ਆਇ ਪ੍ਰਪਤਿ ਹੈ

ਤਾਹੈ॥ ਤਿਸਿਕਾਰਨਤੇਹੈਅਰਜਨਤੂੰਨਿਰੰਤਰਿਮਨਕਾਚੇਤਾ ॥ ੩੪੦ ॥
 ਮੇਰੇਬਿਖੇਗਾਖਕਰਮੇਰੈਸਾਬਪ੍ਰੀਤਕਰਾ॥ ਅਰਥਪੁਕਾ
 ਨਿਸਠਾਮੁਝਸਾਥੀਦਿਵੈਕਰਾ॥ ਅਰਨਿਰੰਤਰਿਮਨਕਾਨਿ
 ਸਚਲਚੇਤਾਮੇਰੇਬਿਖੇਗਾਖਾ॥ ਮਨਕਾਨਿਸੁਲਚੇਤਾ
 ਰਖੇਗਾਤਿਸਕਾਫੁਲਸੁਦੁਕਿਆਪਵੈਗਾ॥ ਮੇਰੇਬਿਖੇ
 ਚੇਤਾਰਖੈਤੇਮੇਰੀਕ੍ਰਿਪਾਤੇਸਭਨਾਦੁਖਕਿਤਰਜਾਰਿਗਾ॥
 ਅਰਜੇਆਪਦੇਅਹੀਕਾਰਕੋਲੀਏਜਿਮੇਰੀਆਰਿਜਾਨਮੈ
 ਨੈਗਾਤਬਤੇਕਬਿਨਾਸਹੋਵੈਗਾ॥ ਜੇਤੂੰਅਹੀਕਾਰਕੋਲੀ
 ਏਕਰੇਗਾਮੇਸੀਗੁਮਨਾਹੀਕਰਤਾ॥ ਵਹੁਤੇਗਕਪਣਾਨਿ

ਸਚਲਾਸਰੁ ਤੂਠਹੋ॥ ਕਿਭਿ ਤੂਠਹੋ ਸੋ ਸੁਣਾ ਜੇ ਸੀ ਤੇਰੀ
 ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਪੈਸੇ ਤੂਠਹੋ ਇਹੋ ਹੋ ਗੀ॥ ਹੇ ਕੁੰਤੀ ਨਿਦਨਾ ਅਰ
 ਜਨ ਜੇ ਸੇ ਜੇ ਸੇ ਸੁਭਾ ਉਕੇ ਦੇ ਰਿਧਾ ਰੀ ਉਪਜੈ ਸੋ ਸੁਭੀ
 ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾ ਉਕੇ ਸਾਥੀ ਧੇਰੂ ਦੇ॥ ਅਰ
 ਸਭੀ ਲੋਕੁ ਸੁਭਾ ਉਕੇ ਬਾਸਿ ਹੋ॥ ਮੇਧਰ ਸੁਭਾ ਉਕਿ ਸੀ ਕੇ
 ਬਸਨਾਹੀ॥ ਜੇ ਤੂੰ ਕੁੰਟੇ ਬਕੇ ਮੇਰੁ ਕਰਮ ਹਿਮਾ ਦੇਇਆ
 ਕਹੈ ਗਾਮੇ ਜੁਪਾਨੀ ਕਰਤਾ॥ ਤਾਖੜੀ ਕਾ ਸੁਭਾ ਉਤਤੁ ਭੀ
 ਤੇ ਅਵਸਰ ਜੁਪਕਾਇ ਰੇ ਰੇ ਗਾ॥ ਹੇ ਅਰਜਨਾ ਇਕੁ
 ਈ ਸਰਕਾਇ ਸਰੂਪ ਸੁਭਾ ਤੂਤਾ ਪ੍ਰਾਣੀ॥ ਕੇਰਿ ਦੇਇ

ਖਿਥਸੈਯੋ। ਬਸਕਰਕਿਆਕਰੈਯੋਸੋਸੁਣ। ਸਭੁਨਾਜੀਆਕੋ ੩੧੭
ਆਇਆਕੇਜੰਡਪਚਥੇਠਾਇਕਰਕੁਮਾਵੈਯੋ। ਚੇਕਾਰਥਾ
ਚਜਨਾਤਿਸਿਕਾਰਾਤੇਤਿਸਿਈਸਰਜੀਕੀਸਰਨਸਭਨਾਭਾ
ਵਾਕਰਤੁੰਜਾਹਿ। ਮੇਰੀਕ੍ਰਿਪਤੇਪ੍ਰਮਸਾਂਤਿਪਦਜੋਯੋਕਾਇ
ਆਇਸਿਵਰੂਪਪੁਰਾਤਨਅਸਥਾਨਾਤਿਸਿਅਥਾਨਕੋਪ੍ਰਾ
ਪਤਿਹੋਵੈਗਾ। ਚੇਅਚਜਨਾਦੇਹਿਗੁਰਜਤੇਗੁਰਜਬਪੁਰੁ
ਭੀਗੁਰਜਸੇਅੇਸਅਸਥਾਨੇਮੇਤੁਝਕੋਕਹਿਆਹੈ। ਅਗਜੀ
ਤਨੇਮੇਰੇਪਾਉਣੇਕੇਮਾਰਗਹੈਜੀਸਿਮਾਰਗਤੇਹੀਇਛਿਆ
ਹੋਤਿਤੀਮਾਰਗਮੇਰਾਭਜਨਕਰਾਭੁਜਨਕੇਮਾਰਗਕਰਮੁ

ਝੁਕੇਆਇ ਮਿਲਾ। ਹੇਅਰਜਨਮ ਬਸਾਰੀਗੀਤਾਇਖੇਭੀ
ਜੋਅਤੁਗੁਰਜਤੇਭੀ। ਅਤਿਗੁਰਜਬਾਤਿਹੈਸੇਐਸਾਮੇਰਾ
ਪ੍ਰਮਥਚਨਸੁਣਾਸਿਤੁਝਕਰਿਉਕਹਤਹੈ। ਤੂਮੇਰਾਮਿ
ਤ੍ਰਿਹੈ। ਅਰਤੇਰੀਮਤਿਮੇਰੇਚਰਨਕਮਲਾਸਾਥਿਅਤਾਇ
ਵਿਹੈ। ਏਸਿਕਾਰਨਤੇਤੇਰੀਕਲਿਆਲਕੈਨਮਿਤਿਕਹੈ
ਹੈ। ਹੇਅਰਜਨਮਨਕਾਨਿਸੁਲਾਚੇਤਾਮੇਰੇਬਿਖੈਰਾਖਮੇਰ
ਭਗਤਿਹੋਹੁਮੇਰੀਪੂਜਾਕਰਗਾਮੁਝਕੈਨਮਸਕਾਰਕਰਾ।
ਇਤਿਪ੍ਰਕਾਰਮਝਸਾਥਿਮਿਲਿਜਾਹਿ। ਜਿਉਪਾਣੀਸ
ਥਪਾਣੀਮਿਲਿਜਾਵਹੈ। ਅਰਸਭਨਭਜਨਾਇਖੇਏਰਿ

ਭਜਨਮੁ ਝੋਕੀਅਤਪਿਆਰਾਹੈ॥ ਜਬਤੂੰਇਸਿਮੇਰੇਭਜ
 ਨਾਇਖੇਦਿਵਿਹੋਰਿਗਾ॥ ਤਬਸਭਨਾਭਗਤਾਤੇਮੁਝੋਕੀਤੂੰ
 ਪਿਆਰਹੋਰਿਗਾ॥ ਹੇਅਰਜਨਸਭੀਧਰਮਾਤਿਨਕਾਤੂੰਤਿਜ
 ਗੁਕਰਕੇਵਲਾਏਕੁਮੇਰੀਤੂੰਸਰਨਿਆਉ॥ ਮੇਤੂੰਝੋਕੀਸਭ
 ਨਾਪਾਪਾਤੇਮੁਕਤਕਰਲੇਉਗਾ॥ ਹੇਅਰਜਨਤੂੰਚੈਤਾਮ
 ਤਕਰਾ॥ ਤਬਅਰਜਨਪਥਜੇਵਕਰਏਨਤੀਕਰਤਭਾਇਅ
 ਾਸ੍ਰੀਭਗਵਾਨਜੀਕੋਕਹੈ॥ ਹੇਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਭਗਵਾਨਜੀਕ੍ਰਿ
 ਪਾਨਿਪਾਂਤਜੀ॥ ਤੈਜੋਕਾਹਿਅਹੇਅਰਜਨਤੂੰਸਭਨਾਧਰ
 ਮਾਕਾਤਿਜਾਗੁਕਰਏਕੁਮੇਰੀਹੀਸਰਨਪੜ੍ਹਾ॥ ਹੇਸ੍ਰੀਮਹਾਂ

੩੪੨

੦

੦

ਰਾਜਾ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਪੜਨਾ ਭੀ ਤਾ ਕੇ ਈ ਅਧਰਮ ਨਾ ਹੀ ॥ ੩ ॥
ਮਾਰੀ ਸਰਨ ਪੜਨਾ ਭੀ ਧਰਮ ਹੈ ਜੀ ॥ ਜਬ ਸਭੀ ਧਰਮ ਤਿ
ਆਗੇ ਗਏ ਤਨਾ ਲੇ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਨ ॥ ੪ ॥ ਪੜ
ਨਾ ਭੀ ਧਰਮ ਹੈ ਜੀ ॥ ਜਬ ਸਭੀ ਧਰਮ ਤਿ ਆਗੇ ਗਏ ਤਨਾ
ਲੇ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਨ ਪੜਨਾ ਭੀ ਧਰਮ ਤਿ ਆਗੇ ਗਏ ਆ
ਜੀ ॥ ਤਮੇ ਸਰਨ ਕਰੇ ਕੋ ਪੜਨਾ ਹੈ ਜੀ ॥ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਨ ਭੀ
ਨਾਲਿ ਤਿ ਆਗੇ ਤਾ ਹੋ ਜੀ ॥ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕ੍ਰਿ
ਪਾਨਿ ਪਾਨਤੀ ਕਰਿਆ ॥ ਹੋ ਮਰਜਨ ਦੇ ਹਿਥਾਰ ਤਾ ਤੇ ਭੁ
ਈ ਪੁਛੀ ਹੈ ॥ ਮੇਰੀ ਸਰਨ ਜਪੜਨਾ ਹੈ ॥ ਦੇਹਿ ਧਰਮ ਨਾ ਹੀ ਦੇ

ਚਿਪ੍ਰਮਧਰਮਹੈ॥ ਅਰਪ੍ਰਮਧਰਮਤੇਇਕੁਧਰਮਭ੍ਰਿਤਿਹੈ॥ ੩੪੪
ਬਭ੍ਰਿਚੈ॥ ਇਕੁਪ੍ਰਿਤਧਰਮਹੈ॥ ਇਕੁਦਾਂਤਧਰਮਹੈ॥ ਪ੍ਰਿਨਕਿ
ਆਕਹੀਐ॥ ਦਾਂਤਕਿਆਕਹੀਐ॥ ਸ੍ਰੀਭੁਗਵਾਨੇਵਾਚੈ॥
ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਭੁਗਵਾਂਤਕ੍ਰਿਪਾਨਿਪਾਨਜੀਕਹੈਹੈ॥ ਹੇਅਰਜਨਜੇ
ਬਾਤਿਸਿਰਿਕੈਨਾਲਿਧਰਣੀਜੀਐਹੈ॥ ਅਰਆਪਣਨੇ
ਮਕਾਰਛਰੀਐਹੈ॥ ਕਹੈਐਇਸਿਧਰਮਕੇਲੀਏਆਪ
ਣਜੀਉਦੇਵਾਂਗਾ॥ ਐਧਰਐਆਪਣਨੇਮਕਰਛਰਗਾ॥
ਏਹਿਧਰਮਐਆਪਣਾਤਿਸਾਗਏਕਾਨਾਹੀ॥ ਹੇਅਰਜਨ
ਅਰੁਲਧਰਮਾਇਸਿਕਾਨਾਮਹੈ॥ ਅਰਗੁਰਕੀਸੇਵਾਮਾਧਿ

ਤਾਕੀਸੇਵਾਸੀਠਾਕਰਜੀਕੀਸੇਵਾ॥ ਅਰਤੀਰਥਾਬਿਖੇਇ
ਸਨਾਨਕਰਨਾ॥ ਇਸਿਕ੍ਰਮਪੁਨਹੈ॥ ਅਰਕੁਛੁਵਸਤਕਿ
ਸੀਕੋਓਠਾਇਦੇਲੀਇਸਿਕਾਨਾਮੁਦਾਨਹੈ॥ ਹੋਅਰਜਨ
ਪ੍ਰਮਧਰਮਜਹੈਸੇਵਹੁਤੀਨਾਵਿਚਿਨਾਹੀ॥ ਓਹੁਇਨਤੇ
ਨੀਆਗਧਰਮਹੈ॥ ਅਰਓਹੁਅਤਉਤਮਧਰਮਹੈ॥ ਬਹੁ
ਰਅਰਜਨਏਨਤੀਕਰਤਭੁਇਆ॥ ਅਰਜਨੇਵਾਹੈ॥
ਹੋਸੀਕ੍ਰਿਸਨਭਗਵੰਨਜੀਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਂਤਜੀਸਿਰਿਕੈਨਾਇ
ਜੋਬਾਤਪਰਲੇਲੀਤਿਸਕਾਤਉਚਾਅਸਥਾਨਹੈਜੀ॥
ਅਰਚਰਨਾਕੀਜੋਸਰਨਾਪੜਨਾਸੁਤਾਂਅਧੀਨਹੋਇਕੋ

ਨੀਚਗਿਛੁਪਨੁਨਾਹੇਜੀ।ਏਹਿਸਰਨਤਾਂਨੀਚਅਸਥਾਨਹੋ
 ਏਆਜੀ।ਹੇਸ੍ਰੀਮਹਾਂਰਾਜਜੀਸੋਪੁਰਖੁਨੀਚਪਰਮਾਇਖੈ
 ਭੁਏਆਜੀ।ਅਰਧਰਮਥਿਰਿਸਾਥਕਾਉਚਾਅਸਥਾਨਭੁ
 ਏਆਜੀ।ਹੇਸ੍ਰੀਮਹਾਂਰਾਜਜੀਇਸਿਪ੍ਰਸ਼੍ਨਕਾਸਿਸਾਮੇਰਾਦੁ
 ਰਕਰਜੀ।ਤਾਂਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਭਗਵਾਂਤਜੀ।ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨਜੀਕਾਰਿ
 ਆ।ਹੇਅਰਜਨਪਰਤੀਜੋਹੈਸੋਚਰਨਾਤਲੇਹੁਦੀਹੈ।ਅਰ
 ਥੀਜਹਥਾਇਖੈਹੁਦਾਹੈ।ਜਾਂਥੀਜਹਥਾਤੇਗਿਰਿਆਤਾਂ
 ਪਰਤੀਥੀਚਨੀਚਠਉਡਾਇਖੈਆਇਆ।ਤਾਂਓਹੁਥੀ
 ਜਫੁਟਕਰਅੰਗਾਰਭੁਇਆ।ਤਾਂਵਹੁਦੁਪਦਾਵਪਦਾਤ

੩੫੨

ਜਾਂਗਾਇਆਜਹਕਈਪਹੁਚਿਸਕੈਤਾਹੀ॥ਤਿਸਿਥਾਤਿਕਾ
ਅਰਥਏਹਿਹੈ॥ਹੋਅਰਜਨਮੇਰੇਜੋਚਰਨਕਮਲਕਰੈਸੋਧ
ਰਤੀਰੂਪਹੈ॥ਪਹਲਾਜਥਾਅਹੀਕਾਗਥਿਖੇਥਾਤਾਂਉਚੇਅ
ਸਥਾਨਥਾ॥ਜਥਾਅਉਰਧਰਮਥੇਤਥਾਅਹੀਕਾਗਥਿਖੇਥਾ
॥ਤਿਨਕੋਛੁਰੂਕਰਿਮੇਰਿਅਚਰਨਾਇਖੇਨੀਚਹੋਇਕਰਿ
ਗਿਰਿਪੜਨਾ॥ਤਾਂਉਸਕਾਚਿਤੁਨੀਚਿਅਸਥਾਨਾਇਖੇ
ਆਇਆ॥ਤਥਸਾਧਕਾਚਿਤੁਭੀਦਾਣੇਕੇਅੰਗਾਰਕੀ
ਨੀਆਈਪੁਲੁਲਤੁਭਇਆ॥ਤਥਬਧਦਾਬਧਦਾਤੁ
ਗਾਇਆਜਹਾਚਉਥਾਪਦਥਾ॥ਅਉਰਨੇਮਧਰਮਦਾਨਪੁ

ਨਸਭੀਤਲੇਰਹਿਗਏ॥ਇਤਿਬੀਨਾਰਕਰਪ੍ਰਮਧਰਮਸ ੩੮੫
ਭਨਾਧਰਮਾਤੇਊਚਾਰੇ॥ਏਹੁਭਾਅਰਜਨਕਪੈਏ॥ਅਰ
ਜਨੇਵਾਰੇ॥ਹੇਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਭਗਵਾਨਜੀਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨਜੀਤਿ
ਜੋਕਹਿਆਮੈਤੇਰਿਆਸਭਨਾਪਾਪਾਕਾਨਾਸਕਰਕੈਤੇਰੀਮੁ
ਕਤਕਰਲੇਆਗਾ॥ਤੂੰਦਿਤਾਮਤਕਰੇ॥ਹੇਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਭਗ
ਵਾਨਜੀਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨਜੀਤਿਰਿਆਭੁਤਾਇਖੇ॥ਮੈਸੀਰਿ
ਆਵਰਿਸਾਪੈਜੀਜਿਸਿਅਵਰਿਸਾਕੈਤੂੰਦੂਰਕਰਕੈਮੁਕ
ਤਕਰਲੇਵੇਗਾ॥ਤਾਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਭਗਵਾਨਜੀਕਹਿਆਰੇ
ਅਰਜਨਅਚੇਤੁਅਕਹੀਅੰਹਉਅਰਤੂੰਸਭਨਾਪਾ

ਪਾਕਾਮੁਲਾਟੇਹੋਹੈ। ਅਰੀਕਹੀਮੇਹਉਤੇ। ਅਰੀਕਾਰਾਅਰਮ
 ਮਤਕੰਦੂਰਿਕਾਰਿਕਰਮਨਤਾਇਸਾਰਦੇਹਿਤਾਤੇਰੀਮੁਕਤ
 ਕਰਾਗਾ। ਹੇਅਰਜਨਤੀਤੀਤਾਮਤਕਰੇ। ਅਪੀਨਭਾਉਹੋ
 ਏਕਰਤੀਮੇਰੀਸਰਨਪੜ੍ਹਾ। ਸਲਕੁ। ਸਰਬਧਰਮਪੁਤਿਗਿ
 ਆਮਮਾਮੇਕੰਸਰਨਪ੍ਰਯਾ। ਅਰੀਤੁਆਸਰਬਧਪਾਪੇਉਓਓ
 ਆਮਾਮੁਚਾ। ਤਿਸਕਾਪ੍ਰਸਾਰਥਪਹਲਾਉਪਰਿਕਾਹਿਆ
 ਹੋ। ਹੇਅਰਜਨਦੇਹਿਗਿਜਾਨਜਮੇਤੁਨੇਕਹਿਆਹੋਸੋਤੇਮੇ
 ਸਿਆਲੋਕਕੋਨਾਹੀਸੁਲਾਉਲਾ। ਕੀਸਲੋਕਕੋਜੇਮੇਰੀਤ
 ਗਤਿਤੇਏਮੁਖਹੋ। ਤਿਨਕੋਨਾਹੀਸੁਲਾਉਲਾ। ਅਰਜੇਕੋਈ

ਤਪਸੀਐਂ ਅਰਮੇ ਗਭਗਾਤਿ ਨਾਹੀ ਤਿ ਸਕੋਭੀ ਨਾਹੀ ਸੁਣਾਉ ॥ ੩੪੬ ॥
 ਟਾ ॥ ਅਗਜੀਨਕੋ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਸੁਣਨੇ ਕੀ ਧ੍ਰੀਤਿ ਸੁਧਾ ਨਾਹੀ
 ਤਿਨਿ ਕੋਭੀ ਨਾਹੀ ਸੁਣਾਉ ਟਾ ॥ ਅਗਜੀਨਿ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਨੇ
 ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਮਾ ਗੁਪਤਾ ਗਿਯਾਨ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰੀਐ ॥ ਤਿਨਿ ਕੋ ਸੀਮੇ
 ਰੀ ਭਗਤ ਕਰੀਐ ਸੋ ਸੁਵਨ ਕਰਾ ॥ ਮੈਸਾ ਸਿਸਾ ਗਬਿਖੇ ਦੂਸਰਾ
 ਮਾਨੁਖ ਭਗਤੁ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਕਰਵੇ ਕੋ ਪੁਰੋ ਕਈ ਨਾਹੀ ॥ ਨਾਮੈਸਾ ०
 ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਕਰਵੇ ਕੋ ਪਿਛੁੰਨੀ ਭਾਇਆਰੇ ॥ ਨਾਮੈਸਾ ਕਈ
 ਗੋਪੋਇਗਾ ॥ ਜੀਨਿ ਮੇਰੇ ਭਗਤਿ ਕੋ ਗੀਤ ਕਾ ਗਿਯਾਨ ਸੁਣ
 ਨ ਕਰਾਇਆਰੇ ॥ ਮੈਨੋ ਪਿਆਰਿ ਮਾਤੇ ਮਤ ਪਿਆਰੇਂ ਸੋ

ਈਭੁਗਤੁ ਪੈ ਜੀਨਿ ਮੇਰੈ ਪ੍ਰੀਤ ਮਭੁਗਤ ਕੀਤ ਕਾਰਿ ਸਾਨਸੁ ਵ
 ਨ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਫਲ ਵਾਢੀ ਮਾਈ ਕੁਛੁ ਕਪੀ ਨਾਪੀ
 ਜਾਈ ॥ ਅਰਜੁ ਕਈ ਏ ਸਿਰੀਤ ਕੇ ਸਲੋਕਾ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰੈ ਹੈ
 ਸਾਸੁ ਦੁਨ ਕਰੈ ਹੈ ॥ ਅਰ ਅਰਥ ਨਾਪੀ ਜਾਣ ਵਾ ਤਿਸ ਕਾ ਭੀ
 ਫਲ ਸੁਣ ॥ ਸਭ ਨ ਜਗਤ ਸੇ ਸਟਿ ਰਿਜਾਨ ਜਗੁ ਹੈ ॥ ਗੀਤ ०
 ਕੇ ਸਲੋਕਾ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਨ ਪਾਗੇ ਤਿਨਿ ਮੈਨੇ ਰਿਜਾਨ ਜਗੁ ਕਰ ਪ੍ਰ
 ਜੀਆ ॥ ਅਰ ਗੀਤ ਕੇ ਪਾਠ ਕਰਨ ਪਾਗੇ ਕੈ ਮੈਨੇ ਕਟਿ ਜਾਇ
 ਖੜਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂ ॥ ਕੈ ਸੇ ਜੈ ਸੇ ਕਈ ਦੂਸਰੇ ਕਾਨਾ ਮਲੇ ਕਾ ਬਿਬੁਲ ०
 ਵੈ ਪੈ ਕਰੈ ਹੈ ॥ ਅਮਕੇ ॥ ਜੈ ਸੇ ਤਿਸ ਕਾ ਬੁਲਾਇਆ ਹੋਇਆ

ਕੋ

ਵਹੁ ਬੁਲਾਵਣਹਾਰੇ ਕੋ ਨਿਕਟਿ ਜਾਇਖੜਾਉਦਾਹੋ॥ਇ
 ਸੀਭਾਤਿ ਕਰਜਿ ਕੋਈ ਗੀਤ ਕੇ ਸਲੋਕਾ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਦਾਹੋ॥
 ਤਿਸਿ ਨਿਕਟਿ ਮੇ ਜਾਇਖੜਾਉਯਾ॥ ਅਗਜਿ ਕੋਈ ਗੀਤ ਕਾ
 ਅਰਥ ਕਪਕਰਤੁ ਗਤਾਮਿ ਤ੍ਰੋਕ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਾਵੈਹੋ॥ ਤਿਸਿ
 ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਵਡਿਆਈ ਮੇ ਤੇ ਕੁਛੁ ਕਹੀ ਨਹੀ ਜਾਈ॥ ਜੇ ਸੀ
 ਮੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਵਡਿਆਈ ਬਚਨ ਤੇ ਅਚੋਚਰਹੋ॥ ਤਿਸੀ ਭਾਂਤਿ
 ਕਰਗੀਤਾ ਕਾ ਅਰਥ ਕਪਣਹਾਰੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਬਚਨ ਤੇ ਅ
 ਚੋਚਰਹੋ॥ ਜਿਨਿ ਮੇਰੇ ਤੁਗਤ ਕੀ ਗੀਤਾ ਕਾ ਗਿਆਨ ਸ੍ਰਵਨ ਕ
 ਰਾਇਆਹੋ॥ ਤਿਨਿ ਵਡਪ੍ਰਮਾ ਅਰਥ ਕਰਿਆਹੋ॥ ਅਗਜਿ ਕੋਈ

ਇਸਿਗੀ ਤਾਕੇਰਿਸਾਨਕੇ ਸੁਧਾਸਾਥਸਤਸਤਮਨਕਰਸੁਵਨਕ
 ਰੀਆਰੇ ਸੇਸੁਵਨਕਰਨਾਗਭੀਜਨਮਮਰਨਏਪਨਕੇਕਾ
 ਏਕਰਿਮੇਰੇਪ੍ਰਮਾਨੰਦਮਬਨਾਸੀਪਦਬਿਖੇਜਾਇਪ੍ਰਪਤਿ
 ਹੋਵੇ। ਜਗਾਏਤੇਬਹੁਤੁਜਨਮਮਰਨਕੇਏਪਨਮੇਨਾ
 ਵੇ। ਬਹੁਤੁਵਹੁਮੇਰੇਪ੍ਰਮਾਨੰਦਮਬਨਾਸੀਪਦਬਿਖੇਜਾ
 ਏਪ੍ਰਪਤਿਹੋਵੇ। ਜਗਾਏਤੇਬਹੁਤੁਗਿਰਿਦੇਨਾਹੀ। ਬ
 ਹੁਤੁਜਨਮਮਰਨਕੇਦੁਖਮੇਨਾਵੇ। ਤਿਸਕਾਰਨਤੇਹੋਅਰ
 ਜਨਪਾਥਥਪਨਿਜੈਐਸਾਪ੍ਰਮਗੁਪਤੁਰਿਸਾਨਮੇਤੈਨੋਕਹਿਅ
 ਹੈ। ਹੋਅਰਜਨਏਹਿਰਿਸਾਨਤੈਏਕਾਗਗਚਿਤਿਹੋਇਕਸੁਵ

ਨਕਰਿਆਹੈਕਿਉ॥ ਅਰਤੇਹੈਬਿਖੈਜੋਆਰਿਸਾਨਕਾਮੇਪੁਥਾਭਿ ੨੮
 ਸਕਾਨਾਸਭਾਇਆਕਿਉ॥ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸਨੁਗਵਾਂਨਜੀਕੇਬਚਨਸੁਦ
 ਨਕਰਅਰਜਨਕਪਤਭਾਇਆ॥ ਅਰਜਨਵਾਚੈ॥ ਹੇਸ੍ਰੀਅ
 ਚੁਤਅਬਨਾਸੀਪੁਰਖੁਜੀ॥ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸਨੁਗਵਾਂਨਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾ
 ਨਜੀਤੁਮਾਰੀਕ੍ਰਿਪਾਤੇਮੇਰੇਮੋਪੁਕਾਨਾਸਭਾਇਆਹੈਜੀ॥ ਅਰਗਿ
 ਆਨਭੀਪਾਇਆਜੀ॥ ਅਰੰਭੁਪਭੀਨਿਰਿਚਲੁਏਜੀ॥ ਮੇਰੀ
 ਰਮੇਰੇਮਨਕੇਜੋਬੇਸਿਸੇਤਿਨਕਭੀਨਾਸਿਭਾਇਆਜੀ॥ ਪ੍ਰਮਾ
 ਰਖਸਾਥਤੁਮਾਰੈਜੋਸ੍ਰੀਮੁਖਗਈਦੁਕਮਲਮੁਖਤੇਜੁਪਕਰ
 ਨੇਕੀਮੁਝਕੋਆਰਿਸਾਭੁਈਹੈਜੀ॥ ਸੇਤੁਮਾਰੀਆਰਿਜਾਕੋਪਾ

ਇਕਰਜੁਧਕਰਦਹਾਜੀ॥ ਸੰਜੋਵਾਏ॥ ਸੰਜੋਰਾਜਾਪ੍ਰਿਤ
ਸਟਰਕੋਕਪੋਪੋਰਾਜਾਜੀਸ੍ਰੀਬਾਸਦੇਵਜੋਪੋਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਗੁਰ
ਵਾਂਨਾਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨਜੀਅਰਪਾਰਬਖਜੋਪੋਅਰਜਨਾਇਨਿਦੇਨੋਕਾਅ
ਪਸਮੇਅਤਰੁਤਸਿਥਾਦੁਰਸਾਟਿਤਿਸਕੋਸੁਦੁਕਰਅਰਵੀਚ
ਰਕਰਮੇਰੋਰੋਅਖੜੋਰੋਦੇਰੋਪੋਪੋਸਾਬਿਆਸਜੀਕੀਕ੍ਰਿਪਾਤੇਮੇ
ਨੋਦਿਥਿਦਿਸਾਟਿਦੀਨੀਥੀ॥ਸਾਬਿਆਸਜੀਕੀਕ੍ਰਿਪਾਤੇਮੇਦੇ
ਹਿਗੁਰਜੁਬਿਸਾਨਸੁਦਨਕਰਾਇਆਪੋਜੀ॥ਏਹਿਰਿਸਾਨਗੁ
ਰਜੁਤੇਅਤਗੁਰਜੁਪੋਜੀ॥ਅਰਜਗੀਸਰਾਕੇਈਸਰਜੋਪੋ
ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਗੁਵਾਂਨਾਜੀਤਿਨਕੇਸ੍ਰੀਮੁਖਾਰਥਿਦੁਕਮਲਮੁਖਤੇ

ਨਿਕਸਿਆ ਪੈਯੀ। ਚੇਰਾ ਜਾਤੀ ਏਹਿ ਕੇ ਸ੍ਵਾਮਰਾਜਨ ਕਾ ਅਤੁਤੁਤ ਸੰ ੩੪੮
 ਬਾਦਤਿ ਸਕੋ ਸਿਮਾਰਿ ਸਿਮਾਰਿ ਥੀ ਚਾਰ ਕਰ ਮੇਰਾ ਕਰੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜੀ। ਅਰਾਜਾ ਅਰਾਜਾ ਕੋ ਪਰਿਜੀ। ਬਿਸਿਰੁ ਪਾਵੇ ਕਾ ਏਆ
 ਥਾ ਜੀ। ਤਿਸਿਰੁ ਪਕੋ ਥੀ ਚਾਰ ਕਰ ਪੇਰਾ ਜਾਤੀ। ਮੇਰੇ ਸਮੇਥੀ ਹੁੰਦਾ
 ਹਾਂ ਜੀ। ਅਰਾਬਾਰ ਬਾਰ ਪਰਾ ਕਰੋ ਥੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜੀ।
 ਅਪੇਰਾ ਜਾਤੀ। ਅਥਾ ਮੇਰੀ ਨਿਸੈ ਕਾਰਿ ਬਾਤਿ ਸੁਣਨ ਕਰਾ। ਜਿਸਿ
 ਓੜ੍ਹਾ ਜੀ ਸਰਾ ਕੇਈ ਸੁਰਸੀ। ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਗਵਾਨ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਪਾ
 ਨ ਜੀ। ਈਰਾਜਾ ਮਾਨੋ। ਅਰਾਜਾ ਸਿਓੜ੍ਹਾ ਗੁੰਦ ਪਨਖ ਕਾ ਪਾ
 ਰਲਾ ਪਾਗ ਪਾਰਥਾ ਅਰਾਜਾ ਨੇਪੇਤੀ ਸੀ। ਓੜ੍ਹਾ ਲਛਮੀ ਪੇਤੀ ਸੀ।

ਰੂਜੇਹੈ॥ ਮੇਰੇ ਮਤ ਬਿਖੈ ਏਹਿ ਥਾਤਿ ਨਿਸ਼੍ਚੈ॥ ਅਰਏਹਿ ਥਾਤੁ
 ਭੀ ਅਪਣੇ ਮਨ ਬਿਖੈ ਜਾਲੁ ਛੁਡਕਿ ਅਥਾਤਾ ਜਿਨਿ ਕੋ ਮਾਥੈ
 ਪ੍ਰਸੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਜੀ ਬਿਰਾਜ ਮਾਨਹੈ॥
 ਮੇਸੇ ਜੇਵਰ ਭਾਗੀ ਪਾਰੁ ਵਹੈ ਤਿਨ ਕੀ ਜੋਹ ਵੇਗੀ॥ ਪਾਰੁ ਵ
 ਜੀ ਤੋਗੇ॥ ਅਰਤੇ ਰੇ ਪ੍ਰਭ ਅਧਰਮੀ ਜਾਰੇਗੇ॥ ੧॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ
 ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਸੂਧ ਨਿਖਤੁ ਸੇਬੁ ਪਾਵਿਦਿਅਾ ਜਗਸਾਸ
 ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਜਨ ਸੰਬਾਨੇ ਸਰਬ ਸਾਸਤ੍ਰ ਨਿਰਨੇ ਮੋਖ ਪਰਾ
 ਜਗਾਨਾਮ ਅਸਟ ਦਸ ਪਿਸ਼ਾਚਿ ਸਿਧੂਰਨ ਭਇਆ॥ ੧੮॥ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਰਪਣ ਸਮਾਪਤੀ॥ ਜਲੇਕੁ॥ ਸਲੋਕਾ ਕਾਜ

ੴ॥ ਆਗੇ ਅਠਾਰ ਮੇਧਿ ਜਾਇਕਾ ਮਹਾਤਮ ਰਲਿਆ॥ ਸ੍ਰੀ
ਨਾਗਾਇਕੇ ਦੁਰੈ॥ ਏਲਛਮੀ ਅਥ ਮੇ ਅਠਾਰ ਮੇਧਿ ਜਾਇਕਾ
ਮਹਾਤਮ ਕਹਿਓ ਤੈਸੁ ਵਨ ਕਰਾ॥ ਜੈਸੇ ਸਰੁਨ ਦੀਆ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀ
ਗਾ ਜੀਸੇ ਸਾਇਓ॥ ਜੈਸੇ ਸਰੁ ਛੇਤ੍ਰ ਮੇ ਹਰਿ ਦੁਆਰ ਸੇ ਸਾਇਓ॥
ਜੈਸੇ ਸਰੁ ਤੀਰਥ ਥਿਥੇ ਪੁਰ ਕਰ ਸੇ ਸਾਇਓ॥ ਜੈਸੇ ਸੁਬਤ
ਪ੍ਰਬਤ ਮੇ ਕਦੀਲਾ ਸਪ੍ਰਬਤ ਸੇ ਸਾਇਓ॥ ਜੈਸੇ ਸਰੁ ਰਖੀਸ
ਰਾਮੇ ਨਾਰਦ ਸੇ ਸਾਇਓ॥ ਜੈਸੇ ਸਰੁ ਮੁਨੀ ਸਗ ਮੇ ਬਿਆਸ ਸੇ ਸਾ
ਇਓ॥ ਜੈਸੇ ਸੁਬ ਥਿਛਾ ਮੇ ਪਿਪਲ ਤੁਲਸੀ ਸੇ ਸਾਇਓ॥
ਜੈਸੇ ਸਰੁ ਪਸੂਆ ਮੇ ਕਾਂਮਧੇਨ ਸੇ ਸਾਇਓ॥ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ

੩੫੦

ਜੀਕੇਸਰੁਧਿਜਾਵਾਮੇਅਠਰਮਾਧਿਜਾਉਸ੍ਰੇਸਾਈਹੋਸੇਤ੍ਰਿਅ
 ਠਰਮੇਧਿਜਾਇਕਾਮਹਤਮਸ੍ਰਵਨਕਰਾਸ੍ਰਮੇਰਪ੍ਰਬਤਉਪ
 ਕੰ ਰੰਦੇਉਲੋਕੁਤਹਾਂਗਜਾਇਦ੍ਰਬੇਰਬਰਣਅਰਜਛਤਹਾਂ
 ਅਉਰਭੀਸਰੀਦੇਉਤਾਹੋਤਿਨਾਕੋਉਪਰਿਧ੍ਰੁਪਸ੍ਰੇਕੁਹੋ
 ਾਇਕੁਵੇਨਿਤਹਾਂਗਜਾਇਦ੍ਰਬੇਠਾਥਾ।ਤਹਾਂਅਉਰਭੀਸ
 ਰੀਦੇਉਤਾਥੇਠੇਥੇ।ਤਹਾਂਅਉਰਸਰੀਅਪਛਰਾਸੇਗੀਤਕ
 ਰਦੀਅਥੀਅਾਅਰਗੀਪ੍ਰਬਰੀਰਤਨਕਰਦੇਥੇ।ਤਹਾਂਥੇ
 ਥਿਲਾਸੇਮੇਰਾਜਾਇਦ੍ਰਬੇਠਾਥਾ।ਇਤਨੇਮੇਚਾਰਪਾਰਖਦ
 ਥਿਥਾਉਪਰਿਧਿਕਚੜਭੁਜਰੁਪਧਾਰੇਤਿਸਕੋਲੀਏਅ

ਓਦੇਬੋ। ਤਾਸਭਨੀਦੇ ਓਤਿਆ ਕਰਿਆਏ ਪਾਰਖਦਾਕਿਸ
ਕੋਲੀਏਆਵੈਯੋ। ਇਤਨੇਮੇ ਪਾਰਖਦਾ ਬਿਘਨਨਜੀਕਲੇ
ਆਇਆ। ਤਾਰਜੇਇੰਦ੍ਰਕੋਕਰਿਆਏਗਜਾਇੰਦ੍ਰਤੁਇ
ਸਿਏ ਦ੍ਰਾਸਣਤੇਓਠਖੜ੍ਹਾਹੁ। ਇਸਕੋਏਠਲਦੇਹਿ।
ਇਤਨੀਥਾਤਸੁਲਦਾਹੀਗਜਾਇੰਦ੍ਰਓਠਖੜ੍ਹਾਹੁਇਅ।
ਉਸਚਕੁਭੁਜਕੋਬਿਘਾਣਪਰਤੇਲੇਕਰਾਇੰਦ੍ਰਾਸਣਪ੍ਰ
ਏਠਾਇਆ। ਤਾਰਜੇਇੰਦ੍ਰਕਰਿਆਏਪ੍ਰੋਤਬਿਹਸਪਤ
ਜੀਏਪਿਕਓਨੇਯੋ। ਅਰਇਨਿਮੇਸਾਕਉਤਪ੍ਰਨਕਾਰੀਆਏ।
ਜੀ। ਏਹਿਏੰਦ੍ਰਾਸਣਕਾਅਧਕਾਰੀਭਾਇਆ। ਮੇਰੇਜਾਲੇ

੩੫੧

ਤਾਇਨਿ ਕੋਈ ਤੀਰਥਤ ਪਸਿਆ ਬੂਤ ਜਗਨਾਹੀ ਕਰਿਆ ॥
ਕਦੀ ਬਨਾਰਥ ਤੀਰਥਨਾਹੀ ਕਰਿਆ ॥ ਕਦੀ ਬਸੇ ਸੁਮ
ਹੰਦੇ ਉਕਾ ਦੂਸ ਨਾਹੀ ਕਰਿਆ ॥ ਕੋਈ ਠਾਕੁਰ ਦੁਆਰੇ ਕ
ਦੂਸ ਨਾਹੀ ਕਰਿਆ ॥ ਕਦੀ ਅੰਨ ਦਾਨ ਨਾਹੀ ਕਰਿਆ ॥ ਕ
ਦੀ ਗੁਮ ਦਾਨ ਨਾਹੀ ਕਰਿਆ ॥ ਕੋਈ ਗਊ ਦਾਨ ਨਾਹੀ ਕਰ
ਕਦੀ ਸਾਧ ਸੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਾਹੀ ਕਰੀ ॥ ਕਦੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨਾ
ਹੀ ਜੇ ਦੁਏ ॥ ਕੋਈ ਤਲਾਓ ਕੂਆਨਾਹੀ ਦੇਵਾਇਆ ॥ ਕ
ਦੀ ਅਭੈ ਦਾਨ ਨਾਹੀ ਕਰਿਆ ॥ ਏਤਿਨਿ ਆਪੁ ਨ ਮੇਦਿਨਿ
ਤਾ ਕੋਈ ਪੁੰਨ ਨਾਹੀ ਕਰਿਆ ॥ ਏਹਿ ਜੋ ਏ ਦੂਲਕ ਕਾ ਅਪ

ਕਾਗੀਭਾਇਆਹੋਜੀਸੋਕਾਸਤੇਜੀ॥ ਏਥ੍ਹਰਸਪਤਜੀਤ
ਮਾਤ੍ਰਿਕਾਲਾਦੁਸੀਹੋਜੀ॥ ਤੁਮਾਗੀਦਿਖਾਦਿਸਾਦਿਹੋਜੀ॥ ਏ
ਹੀਸੰਸਾਰੇਗਾਨਿਵਰਤਕਰੇਜੀ॥ ਇਨਿਮੇਸਾਕਉਨਪੁੰਨ
ਕਾਰਿਆਹੋਜੀ॥ ਤਬਥ੍ਹਰਸਪਤਕਹਿ॥ ਆਇਗਜਾਏਹਿ
ਧਾਰਤਮੇਭੀਨਾਹੀਜਾਣਦਾ॥ ਇਨਿਤਾਕੇਈਪੁੰਨਨਾਹੀ
ਕਾਰਿਆਜੀ॥ ਏਹਿਕਿਉਕਰਿਏਦ੍ਰੁਸਣਕਾਅਧਕਾਰੀ
ਏਆ॥ ਏਹਿਧਾਰਤਾਤੂੰਸੀਨਗਦਿਣਜੀਤੇਜਾਇਕਰ
ਪੁਛਾ॥ ਤਾਰਜਾਇੰਦ੍ਰੁਸਭੀਦਉਤਿਆਕਿਸੀਗਿਲੇਕਰਿ
ਸੀਠਾਕਰਜੀਪਾਸਿਆਇਚਰਨਏਦਨਾਕਰੀ॥ ਅਰਠ

੩੫੨

ਭਉਤ ਕਰੀ। ਬਹੁਰ ਕੁਲੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤ ਕੁਇ
ਆ। ਕਹੈ ਦੇਵੇ ਦੇਵਾ ਪਦੇਵ ਜੀਤੁ ਮਾਮੀ ਤ੍ਰਿਜਾਮੀ ਜਿਜੀ
ਮੇਇ ਕਥੇ ਨਤੀ ਕਰਨਾ ਮਾਇਆ ਪਾਂਜੀ। ਤਾਂ ਸੀ ਨਾਗ
ਇਣ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾ ਕਹੁ ਕਿ ਮਾ ਕਹ ਦੋਹੇ। ਤਾਂ ਇਵੁ ਕ
ਹਿ ਮਾ ਹੋ ਸੀ ਦੀਨਾ ਨਾਖ ਜੀਤੁ ਹਾਰੇ ਚਾਰ ਪਾਰਖ ਦਇ
ਚੜ੍ਹਤੁ ਜੁਰੂਪ ਧਾਰੇ ਤਿਸ ਕੋ ਲੀਏ ਮਾ ਦੇਹੈ ਜੀ। ਮੇਨੋ ਕ
ਹਿ ਮਾ ਤ੍ਰਿਦਿਵਾਸਣ ਤੇ ਉਠਿਖ ਝਾਹਿ ਗੁ। ਇਸ ਕੋ ਥੋਠਲ
ਦੇਹਿ। ਉਸ ਕੋ ਤੇਜ ਅਗੈ ਮੈ ਤੇ ਠਹਰਿ ਮਾ ਨਗਾਇ ਮਾ ਜੀ
ਮੇਤਾ ਤਕਾਲ ਉਠੁਖ ਝਾਹਿ ਮਾ ਜੀ। ਮੇਰੇ ਮਨੇ ਮੇਏ

ਹਿਥ ਭਾਸਿ ਦੇਹਿ ਹੋ ਜੀ ॥ ਜਾਮੇ ਵਿਕੋ ਕ੍ਰਸ ਉਅਸ ਮੇਧ ਜਗ
 ਕਰੇ ਬੇਤਾਂ ਇਵਾਸ ਲਪਾਇਆ ਥਾ ਜੀ ॥ ਏਨੇ ਤਾਂ ਇਕ ਜਗ
 ਭੀ ਨਾ ਹੀ ਕਰਿਆ ॥ ਮੈਨੇ ਇਸਿ ਬਾਤਿ ਕਾ ਬਡਾ ਅਚਰਜ ਲ
 ਗਾਹਿ ਆਹੋ ਜੀ ॥ ਏਨਿ ਮੈਸਾ ਕਉ ਨਪੁੰਨ ਕਰਿਆ ਹੋ ਜੀ ॥
 ਜੀਸਿ ਧਰਮ ਕਰਾਇਵਾਸ ਲਪਾਇਆ ਹੋ ਜੀ ॥ ਤਾਂ ਸੀ ਨਾਗ
 ਏਇ ਜੀਹ ਸਕਰ ਕਾਹੀ ਆਏ ਗਯਾਇਵਾ ਏਨ ਬਡਾ ਪੁੰਨ
 ਕਰਿਆ ਹੋ ॥ ਗੁਪਤ ਧਰਮ ਕਰਿਆ ਹੋ ॥ ਇਸ ਕੇ ਧਰਮ ਕੋ ਮੈ
 ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ॥ ਭਾਉ ਜਾਣਦੀ ਹੋ ॥ ਹੋਇਵਾ ਉਨ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ
 ਜੀ ਕੇ ਅਠਾਰ ਮੇਧਿ ਜਾਇ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਿਆ ਹੋ ॥ ਮੈਧ ਗਦਿਸ

੩੫੬

ਕੇਮਨੇਮੇਭੁਗਾਕਰਨੇਕੀਕਾਮਨਾਰਹੀਥੀ। ਜਾਇਨਿਦੇਹਿਛੇ
 ਰੀਤਮੇਪਾਰਖਦਾਕਿਕਰਿਆਤਮਜਾਇਕਰਇਸਕੋਇ
 ਦਾਸਦੁਪਰਿਥੈਠਾਇਆਵੁ। ਏਹਿਇਦੂਪੁਰੀਕਾਰਜ
 ਕਰੈ। ਏਹਿਇਦੂਜਾਇਸਕਾਭਗਾਤੇਮਨਾਏਕਤਰਦੇਗ
 ਤਬਤੁੰਡੇਗਇਦੂਪੁਰੀਕਾਰਜਕਰੀਓ। ਤਿਨ੍ਹਰੇਮਤਏਹਿ
 ਤੇਗਾਇਦਾਸਦਨਾਹੀਲਿਣਾ। ਅਰਸਤੀਸਮਗ੍ਰੀਇਸ
 ਕੋਭਗਾਕੀਲਿਅਦੇਹਿ। ਜਾਇਸਕੀਮਨਸਾਭਗਾਤੇਏ
 ਕਤਰਦੇਗੀਤਮੇਇਸਕਏਕੁਠਕਾਮਪਕਾਰੀਕਰਾਗਾ।
 ਇਤਨੀਧਾਤਸੁਦੁਕਰਾਇਦੂਨੇਰੰਭਉਤਕਰੀ। ਮਾਰਿਸਾ

ਮਾਨਕਗਈਵਪੁਰੀਕੋਆਇਆਭੁਗਾਕੀਸਮਗੀਸਭਾਜਾਂਦ ੩੫੧
ਦਿਤੀ। ਚੜ੍ਹਤੁਜਕੋ। ਤਾਂਵਹੁਭੁਗਭੁਗਣਲਗਾ। ਤਾਂਸ੍ਰੀ
ਨਾਗਾਇਣਜੀਕਹਿ। ਆਏਲਛਮੀਤੈਨੋਸ੍ਰੀਗੀਤਾਜੀਕੇਅਠ
ਮੇਧਿਜਾਇਕਾਫਲਕਹਿ। ਆਹੈਸੋਤੈਸੁਨਿਆਹੈ। ਅਬਜੇਸਾ
ਧਈਸ੍ਰੀਅਤੀਤਹ੍ਰਜਸਤੀ। ਜੀਕੇਈਸ੍ਰੀਗੀਤਾਜੀਕੇਅਠਾਰ
ਹਿਹੀਧਿਜਾਵਾਕਾਧਾਠਕਰੈਪੈਯਾਸੁਵਨਕਰੈਪੈਨਿਤਾਪੁਤ
ਤੰਨਕਾਫਲਾਅਬਤੁਮੈਸੁਨੇ॥੧॥ ਇਤਿਸ੍ਰੀਪਦਮਪੁ
ਗਣੇਸਤੀਈਸਰਸਿਥਾਦੇਭਿੜਖੰਡੇਗੀਤਾਮਹਾਤਮਨੇ
ਅਠਾਰਮੇਧਿਜਾਇਕਾਮਹਾਤਮਸੰਪੂਰਨਭਾਇਆ॥੧੮॥
॥ ਸ੍ਰੀਭੁਗਵਾਨੇਵਾਚੈ॥ ॥ ਬਹੁਰਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨਭਗਵਾਨ

ਜੀਕਹਿਆਏਲਛਮੀਜੇਥੁਮਣਸਾਧਸਿਤਅਤੀਤਗ
ਹਸਤੀਸ੍ਰੀਗੀਤਾਜੀਕੇਅਠਾਗੀਧਿਜਾਵਾਕਾਪਾਠਕਰੈਹੈ
ਯਾਸ੍ਵਨਕਰੈਹੈਨਿਤਾਪ੍ਰਤਾਤਿਨਕੋਸਹਿਸ੍ਰਅਸਮੇਧਜਗ
ਕਰੈਕਾਫਲਾਨਿਤਾਪ੍ਰਤਲਗੈਹੈਅਨੇਕਤਪਸਿਆਕਰੈ
ਕਾਫਲੁਲਗੈਹੈਅਰਕਾਟਿਕਪਲਾਗਭਿਦਾਂਨਕਰੈਕਾਫ
ਲਾਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿਲਗੈਹੈਅਨੇਕਪ੍ਰਕਾਰਕੇਦਾਨਾਕਰੈਕਾਨਿ
ਤਾਪ੍ਰਤਫਲੁਲਗੈਹੈਜਿਕੋਈਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿਗੀਤਾਕੇਅਠਾ
ਗੀਧਿਜਾਵਾਕਾਪਾਠਕਰੈਹੈਅਰਪ੍ਰੀਤਿਕਰਜੇਸ੍ਵਨਕ
ਰੈਹੈਤਿਸਕੋਭੀਸਭਫਲਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਰਿਗੇਅਰਏਕੋ
ਠਗਾਠਗਾਏਤਨੀਆਪਾਵਿਤੁਠਭਿਨ੍ਰਾਬਿਖੇਬੰਠ

ਕਰਪਾਠਕਰਨਾ। ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾਜੀ ਕੇ ਤੀਰਥ ਪਰਯਾਤੁਲ
 ਸੀ ਕੈ ਪਾਸਿ। ਯਾਪਿ ਪਲ ਕੈ ਪਾਸ। ਯਾਠਾ ਕਰਦੁ ਆਰੈ
 ਯਾ ਬੜ ਕੈ ਪਾਸਿ। ਜਗ ਜਗ ਉਤ ਮਠ ਉਤ੍ਤਾਰੈ ਦੈ ਤਹ
 ਥੈ ਠਕਰ ਪਾਠ ਕਰੈ। ਤਾ ਜਿ ਤਨੇ ਕਲ ਜੁਗ ਕੇ ਪ੍ਰਧਾਨ
 ਪ੍ਰਣੀਤ ਕਰੈ। ਤਿਨ ਕੇ ਦੁਖ ਤੇ ਮੁਕਤ ਹੋਵੈ ਗਾ ਕਈ ਪ੍ਰਕ
 ਰ ਕੀ ਅਪਦ ਤੇ ਮੁਕਤ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਸਭ ਨਾਦੁ ਖਾਤੇ ਛੁਟੈ
 ਗਾ। ਜੇ ਏਹਿ ਚਾਰ ਸਾਧਨਾ ਕਰੈ ਤਾ ਕਲ ਜੁਗ ਕੇ ਪ੍ਰਧਾਨ
 ਏਸ ਕੋ ਇਅੰ ਪੈ ਨਾਹੀ। ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾਜੀ ਕਾਇ
 ਸਨਾਨਾ। ਦੂਜੇ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਕਾ ਜਾਪਾ। ਤੀਸਰੈ ਸਾਧ ਸਿਤ ਕੀ
 ਸੇਵਾ। ਚਉਥੇ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਕਾ ਕੁਜਨਾ। ਏਹੇ ਚਾਰੇ ਸਾਧਨ

ਨਿਤਾਪੁਤਕਰੈ। ਤਾਇਸਕੋਕੋਈਭੀਪਾਪਨਾਲਗੈ। ਅਰ
ਗੀਤਾਕਾਪਾਠਅਵਸਕਰੈ। ਜੇਨਿਤਾਪੁਤਿਗੀਤਾਪਾਠ
ਕਰਿਸਕੈ। ਤਾਇਨਾਦਿਨਾਮੈਅਵਸਕਰੈ। ਪ੍ਰਿਥਮਾਇਕਾ
ਦਸੀਕੈ। ਦੂਜੈਅਉਸਕੈ। ਤੀਜੈਪੂਰਨਮਾਸੀਕੈ। ਚਉਥੇ
ਸਿਕੁੰਤਕੈ। ਏਨਾਦਿਨਾਮੈਅਵਸਪਾਠਕਰੈ। ਤਿਸਿਕੋਭੀ
ਸਉਕਪਲਾਗੁਉਦੰਨਕਰੈਕਾਫਲਕਰੈ। ਯਾਸਾਪਵਾ
ਲੇਦਿਨਿਪਾਠਕਰੈ। ਤੇਜੈਪੂਰਖਾਇਸਿਪ੍ਰਾਣੀਕੈਪਿ
੩ਅਉਗਤਿਗਏਹੋਹਿ। ਤੇਭੀਮੁਕਤਹੋਹਿ। ਬਹੁਰੁਦ
ਹੁਕੀਮੁਕਤਕੋਪਾਪਤਿਹੋਵੈ। ਜੇਕੋਈਸੀਗੀਤਾਜੀਕਾ
ਸੰਪਰਨਪਾਠਕਰੈ। ਤਾਜੋਕੁਛਦੇਹਿਚਿਤਵੈਸੋਕਾਰਨ

ਅਵਸਰ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ। ਅਰਜੀ ਕੇਈ ਗੀਤਾ ਕੇ ਸਲੋਕ ਪ
 ਨ੍ਰਕ ਰਖੇ ਮੀਸੇ ਤਿਓ ਬੰਸ ਦੁਨ ਕਰਾਵੈ ਸਮਝਾਇ ਕੈ ਤਿ
 ਸ ਕੋਭੀ ਏਕੋ ਰਸ ਉਕਧ ਲਾਗ ਉਧਰਮ ਕਰੈ ਕਾਠਲ
 ਲਗਾ ਦੋਹੇ ਥਾਹੁ ਨਵਹੁ ਭੀਐ ਕੁਠਵਾ ਸੀਰੁ ਦੁਯੋ। ਏ
 ਸ ਜੀਅ ਕੇ ਉਧਾਰ ਕਰੇ ਨੇ ਕੋਛੇ ਅਤਨੇ ਹੋ। ਪਰ ਲੇ ਗੀਗਾ ਕਾ
 ਏਸ਼ਾਨਾ ਦੂਜੇ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਜੀ ਕਾ ਪਾਠਾ ਤੀਜੇ ਗੁਊ ਕੀ ਸੇ
 ਵਾ। ਚਉਥੇ ਤੁਲਸੀ ਕੇ ਬ੍ਰਿਛ ਮੇਂ ਜਲ ਪਾਵੈ। ਪੰਜਵੇ
 ਰਿਸ਼ਾਨੀ ਸਾਧਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ। ਛੇ ਮੇਂ ਏਕਾਦਸੀ ਕਾ ਬ੍ਰ
 ਤ ਕਰੇ। ਏਛੇ ਏਕਾਤਨ ਜੀਅ ਕੇ ਉਧਾਰ ਕਰੇ ਕੋਧੋ।

ਏਲਾਛਮੀ ਅਰਜਨ ਪਾਂਡੂ ਕੋ ਮੇਰੀ ਤਾਅਠਾਗਹੀ ਧਿਜਾ
ਉਸੁਨਾਇ ਕੈ ਗਿਸ਼ਾਨ ਉਪਦੇਸਕੀਆ ਅਰਜਨਿ ਸੁਨਕ
ਰਿਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਭਾਇਆ ਅਰਮੇਤੇ ਰੇਪਾਸ ਗੁਪਤ ਬਾਤਿ
ਪ੍ਰਗਾਇ ਕਰਕਹੀਐ ਸ੍ਰੀ ਗੀਤਾ ਕਾ ਮੇਸਾਫਲੁ ਚੋ। ਏਸਿ
ਕੋ ਸੁਨਕਰਕਈ ਜੀ ਉਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਚਹਿਗੇ। ਮੰਹੋ ਜੋ ਪਾ
ਧੀਐ ਤੇਭੀ ਸੁਨਕਰਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਚਹਿਗੇ। ਏਹਿ ਕ੍ਰਿਸਨੁ
ਪ੍ਰਯੋਗੁ ਮੇਰਾ ਮੁਖਾਤਿਸ ਮੁਖਾਇਖੇ ਗੀਤਾ ਕਾ ਪ੍ਰਵਚਿਨਲੁ
ਆਹੈ। ਏਨਿ ਜੀਅ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰਨੈ ਕੋ। ਏਹਿ ਜੀਉ ਸੁਦ
ਕਰਕਿਨੁ ਕਰਕੇ ਵਹਿ। ਬਹੁਰ ਖੈਰੁ ਠਕੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੁ

੩੫੭

ਹਿਗੇ। ਸ੍ਰੀ ਗੀਤ ਜੀ ਕੇ ਪੜ੍ਹੇ ਤੇ ਮੇਸਾਪੁ ਨ ਹੋ। ਜੇ ਸੇਝਾਹ
ਏਟ ਪੜ੍ਹੇ ਕਾਪੁ ਨ ਹੋ। ਜੇ ਸੀਮੇਰੀ ਨਾਭੁ ਕਮਲ ਤੇ ਚਾਰ
ਕਮਲ ਉਪਜੇ ਹੋ। ਸੋ ਤਾਵੇ ਚਾਰੇ ਬੇਦ ਹੋ। ਤਿਨਾਵੇ ਚੋ
ਜੇ ਸੁਰੀਧਤਾਲੇ ਦੀ ਹੋਵੇ। ਏਨਾ ਚਰਬੇ ਦੇ ਦਾਮੇ ਸੁਰੀਧ
ਤਾ ਕੀਠ ਉਛੁਰੀ ਤਾ ਸੁਬਾਸੁ ਹੋ। ਅਰਗੀ ਤੇ ਕੇਪਾਠ ਕਰ
ਨਹਾਰੇ ਕੇਪਾਸੇ ਮੇਨਿ ਕਾਟਿਆ। ਏਥੇ ਠੇਠ ਦਾਹਾਂ। ਏਲਛਾ
ਮੇਰੀ ਤਾਪ੍ਰਗਾਟਿ ਕਰੀ ਹੋ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪੜ੍ਹੇ ਤਾ
ਬਹੁਤੁ ਮੇਰੀ। ਵਹੁਤਾ ਮੇਰੀ ਦੇਹਿ ਹੋ। ਜੇ ਛਤ੍ਰੀ ਦੇ ਸਾਜੁ
ਥੋਂ ਸ੍ਰੀ ਮਤੀ ਤਪਾਠ ਕਰੈ ਤਾ ਮਦ ਸਕਰੈ।

ਉਤ

ਮੀਰੋਵੈਗੇ॥ ਏਹਿਗੀਤਾਸਕਲਜੀਆਕੇਉਪਾਰਕਰ
 ਨੇਕੋਪ੍ਰਗਟਿਕਰੀਐ॥ ਤਿਸਕਾਮਯਤਮਬਠੀਮਾਹਿਮਾਸਿ
 ਸਿਉਕਰਿਆਐ॥ ਅਵਸਕਰਗੀਤਾਕਾਪਾਠਕਰੀਐ
 ॥ ਯਾਸ੍ਵਨਕਰੀਐਤਿਨਜੀਆਕੀਕਾਲਿਆਣੇਚ
 ਵੈਐ॥ ॥ ਇਤਿਸ਼੍ਰੀਗੀਤਾਮਯਤਮਨੇਸਿਪੂਰਨਸ੍ਰੀ
 ਰਾਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮਰਪਣ॥ ॥ ਸਮਾਪਤ॥ ॥ ਸਬਤ
 ਵੀਕ੍ਰਮਗਾਇਅਠਰਸੋਇਕਾਨਵਿਆਵਿਚਿ
 ਮਿਤੀਧਰੁਦਿਨਿਪੰਝੀਏ॥ ਵਾਰਥਧੁਸੁਧਾ॥
 ਪਿਥੀਸੰਪੂਰਨਹੋਈ॥ ਰਾਮਨਗਰਵਿਚਿ॥

Handwritten text in a script, likely Indic, visible along the left edge of the page.

P. U. L.

Form 10

Date Loaned

This book was taken from the Library
on the date last marked.

It can be retained for the period per-
mitted by the rules governing the class of
your membership.

A fine of one anna will be charged for
each day the volume is kept overtime.

Form 20

PANJAB UNIVERSITY LIBRARY

1. Books may be retained for period not exceeding one month by Fellows, Members of the Faculties and Teachers of the University and Colleges and for not more than two weeks by other classes of members.
2. Books may be renewed on request at the discretion of the Librarian. This privilege does not apply to books issued with special permission of the Librarian, as well as periodicals.
3. In case the loan of the book is not renewed, failure to return the book in time will render the borrower to a fine from the date when book was due.
4. Dog-earing the pages of a book, marking or writing therein with ink or pencil, tearing or taking out pages, or otherwise damaging it will constitute an injury to a book.
5. Any such injury to a book is a serious offence. Unless the borrower points out the injury at the time of borrowing the book, he shall be required to replace the book or pay its price.

Help to keep the book fresh and clean.

